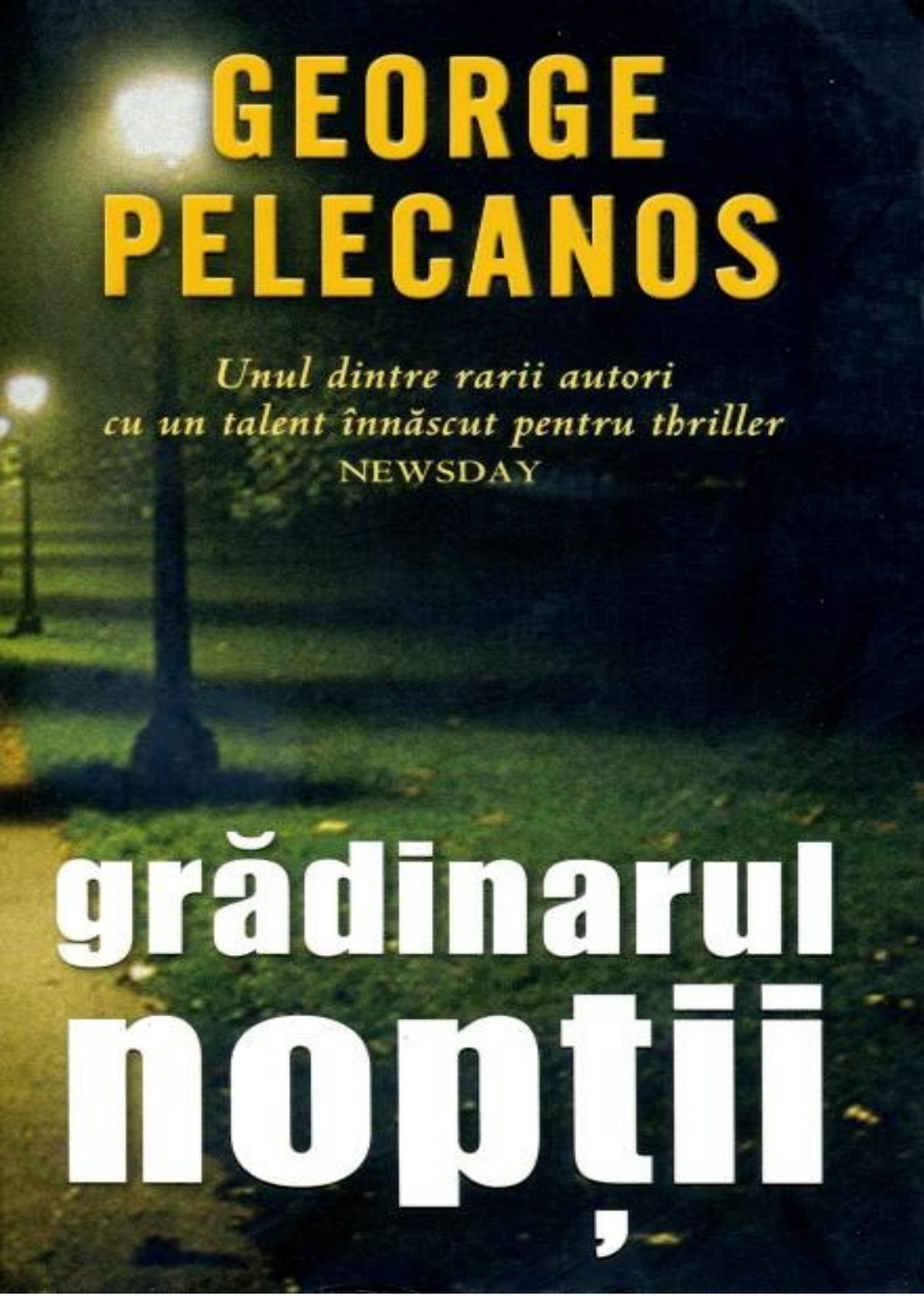
GEORGE
PELECANOS
Unul dintre rarii autori
cu un talent înnăscut pentru thriller
NEWSDAY
grădinarul
nopții

Grădinarul Nopţii

GEORGE PELECANOS

Traducere: Diana Mihaela Bălteanu
Editura RAO International Publishing Company, 2009

GEORGE PELECANOS
The Night Gardener
Little, Brown and Company, 2006

Versiune ebook: [1.0]

www.raobooks.com
www.rao.ro

GEORGE PELECANOS
The Night Gardener

© 2006 by George P.Pelecanos
© RAO International Publishing Company, 2006 pentru versiunea în limba română 2009
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
Grădinarul nopţii / George Pelecanos; trad.: Diana Bălteanu
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-54-0039-2
I. Bălteanu, Diana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

FREE RO BOOKS group

Pentru Reagan Arthur

1985

Capitolul 1

Scena crimei se afla pe strada cu numărul treizeci şi ceva, pe lângă E Street, la marginea parcului Fort Dupont, într-un cartier cunoscut drept Greenway, în cea de-a şasea secţiune a districtului din sud-estul oraşului Washington, D.C. O fată de paisprezece ani zăcea pe iarbă la marginea unei grădini de zarzavat a comunităţii, care era ascunsă privirilor locatarilor, ale căror proprietăţi se întindeau în spate, către pădurea din vecinătate. Fata avea mărgele colorate prinse în părul împletit. Părea să fi murit de la o singură rană prin împuşcare, făcută la cap. Un poliţist de la Omucideri de vârstă mijlocie stătea aplecat lângă ea, sprijinit într-un genunchi, privind-o ca şi cum ar fi aşteptat-o să se trezească. Numele lui era T.C. Cook. Era inspector de poliţie, cu douăzeci şi patru de ani de activitate, şi rămăsese adâncit în gânduri.

Gândurile lui nu erau deloc optimiste. Nu se vedea nici o urmă evidentă de sânge pe fată, sau în apropierea ei, cu excepţia rănilor de intrare şi de ieşire a glonţului, acum coagulate. Nu avea sânge nici pe cămaşă, nici pe blugi sau pe adidaşi, arătând toate de parcă ar fi fost noi-nouţe. Cook presupuse că fata fusese dezbrăcată şi îmbrăcată din nou după ce fusese ucisă, iar trupul neînsufleţit îi fusese adus şi abandonat acolo. Îi era rău de la stomac şi, de asemenea, îşi dădu seama cu o anumită vinovăţie că pulsul i se accelerase, ceea ce sugera dacă nu interes, atunci mai mult ca sigur implicare. O identificare a cadavrului ar fi

confirmat-o, dar Cook bănui că şi ea era la fel ca şi ceilalţi. Era una dintre ei.

Sosiră cei de la Laboratorul Mobil de Criminalistică. Specialiştii acţionau rapid, dar în gesturile lor se simţea o anumită nepăsare şi o stare generală de înfrângere. Transportarea unui corp de la locul crimei însemna că mai rămăseseră prea puţine probe de medicină legală. De asemenea, plouase. Când se întâmpla acest lucru, unul dintre specialişti afirma că mai mult ca sigur ucigaşul îşi râdea acum în barbă.

La marginea scenei crimei se aflau o maşină care transporta carnea şi mai multe maşini de patrulare, precum şi ofiţerii în uniformă[1] care răspunseseră la apelul de ajutor. Mai erau şi vreo douăzeci de spectatori, de asemenea. Fusese întinsă banda galbenă, iar poliţiştii în uniformă aveau acum sarcina de a ţine la distanţă spectatorii şi presa de poliţiştii criminalişti şi de specialiştii de laborator, pentru ca aceştia să-şi poată face treaba. Inspectorul principal de poliţie, Michael Messina, şi căpitanul de la Omucideri, Arnold Bellows, trecuseră pe sub bandă şi discutau acum unul cu celălalt, lăsându-l singur pe inspectorul Cook. Ofiţerul de la Relaţii cu publicul, un american de provenienţă italiană, plin de negi, care apărea frecvent la televizor, servea chestiile obişnuite unui reporter de la Canalul 4, un individ cu un păr ciudat, a cărui şmecherie consta într-o exprimare trunchiată şi utilizarea de pauze dramatice între propoziţii.

Doi dintre poliţiştii în uniformă stăteau în picioare lângă maşina de poliţie cu care veniseră. Se numeau Gus Ramone şi Dan Holiday. Ramone era de constituţie şi înălţime medie. Holiday era mai înalt şi slab ca o scândură. Amândoi erau albi, necăsătoriţi, renunţaseră la colegiu, şi aveau puţin peste douăzeci de ani. Amândoi erau în cel de-al doilea an în poliţie, depăşind faza de boboci, dar erau încă

1 Clasificare care se referă la poliţia ce activează în prevenţie, care patrulează şi răspunde la apelurile de urgenţă. (n.tr.)

neexperimentaţi. Deja simţeau o lipsă de încredere în ofiţerii cu rang mai mare de inspector, dar încă nu deveniseră cinici în privinţa meseriei lor.

— Ia uită-te la ei, spuse Holiday, indicând cu bărbia sa ascuţită în direcţia inspectorului principal Messina şi a căpitanului Bellows. Nici măcar nu discută cu T.C.

— Ei, îl lasă să-şi facă treaba, zise Ramone.

— Ba tipilor ălora cu cămăşile scrobite le este frică de el, ăsta-i adevărul.

T.C. Cook era un bărbat de culoare, de înălţime medie, îmbrăcat cu un impermeabil cafeniu cu căptuşeală detaşabilă, pe care-l purta deasupra unui sacou pepit. Pălăria Stetson de culoare bej avea o panglică ciocolatie în care era prinsă o pană multicoloră şi care era ridicată exact cât să-i acopere capul chel, cu două smocuri de păr negru presărat cu alb pe margine ca la clovni. Avea un nas borcănat şi o mustaţă groasă, castanie. Gura i se transforma rareori într-un zâmbet, însă ochii îi licăreau uneori de amuzament.

— Omul-Misiune, spuse Holiday. Ofiţerii nu-l agreează, însă nici nu se pun cu el. Tipul are o rată de nouăzeci la sută de rezolvare a cazurilor sale; poate să facă orice vrea.

„Ăsta-i Holiday, se gândi Ramone. Dacă obţii rezultate, nimic nu mai contează. Produci, şi pe urmă faci orice-ţi trece prin minte.”

Ramone avea propriile reguli: faci totul ca la carte, te fereşti de pericole, exprimi esenţialul, şi apoi treci mai departe. Nu era fascinat de Cook sau de oricare altul dintre nonconformiştii, aventurierii, sau alte asemenea legende vii din poliţie. Idealizarea serviciului nu putea să-l ridice la un rang pe care nu-l avea. Aceasta era o meserie, nu o chemare. Pe de altă parte, Holiday îşi trăia visul, sângele îi curgea vârtos în vine, şi fusese profund impresionat de Psalmul 23.

Holiday începuse să lucreze în patrulare în partea de nord-est, în zona coridorului din H Street, un bărbat alb

singur într-o zonă a oraşului plină de oameni de culoare. Se descurcase bine şi avea deja o reputaţie. Holiday îşi aducea aminte numele indivizilor chiar dacă-i întâlnise numai o singură dată, făcea complimente atât femeilor tinere, cât şi bunicilor, putea să discute despre sport, despre Redskins[2], sau despre *Bullets*[3] cu oamenii care ieşeau în faţa verandei, sau cu cei care-şi duceau veacul prin baruri, şi putea chiar să-şi piardă vremea cu tineri despre care ştia că o luaseră pe o cale greşită. Oamenii, delincvenţi sau indivizi obişnuiţi, simţeau că Holiday era un tip neserios şi un ratat, şi totuşi îl plăceau. Entuziasmul şi chemarea lui pentru această meserie îl vor duce probabil mult mai sus în MPD[4] decât va reuşi Ramone să ajungă. Asta, desigur, dacă micul diavol care-l îmboldea pe Holiday nu îi va pune capac mai înainte.

Ramone şi Holiday fuseseră colegi la academie, dar nu erau prieteni. Nu erau nici măcar parteneri. Veniseră cu aceeaşi maşină deoarece fuseseră puţine maşini de poliţie în parcarea din spatele Secţiei 6D. Petrecuseră împreună două ore, căci se făcuse de-acum ora opt seara, iar pe Ramone deja îl obosea vocea lui Holiday. Unora dintre poliţişti le faceau plăcere compania şi întăririle, chiar dacă nu erau de calitate. Lui Ramone însă îi plăcea să fie singur.

— Ţi-am spus despre fata asta cu care mă văd acuma? întrebă Holiday.

— Da, răspunse Ramone, nu un „da” cu un semn de întrebare la urmă, ci un „da” cu punct după el, însemnând sfârşitul discuţiei.

— E fan Redskins, spuse Holiday. Una dintre majoretele de la RFK[5].

— Da, le ştiu.

— Vrei să-ţi vorbesc despre ea?

---

2 Washington Redskins este o echipă profesionistă de fotbal american din Washington, D.C. (n.tr.)

3 Washington Bullets - cântec interpretat de The Clash în 1980 (n.tr.)

4 Metropolitan Police Department - Departamentul Metropolitan de Poliţie

5 Stadionul Robert F. Kennedy din Washington, D.C. (n.tr.)

— Cred că deja mi-ai vorbit.

— Ar trebui să vezi ce fund are, Giuseppe.

Mama lui Ramone, ori când era nervoasă, ori când era într-o dispoziţie mai sentimentală, era singura persoană care-l striga pe Ramone pe numele lui de botez. Asta până când Holiday văzuse permisul de conducere al lui Ramone. Holiday îi mai spunea uneori şi The Ramone[6], asta după ce văzuse colecţia de discuri a lui Ramone cu ocazia singurei dăţi când acesta îl lăsase să intre în apartamentul său. Aceasta fusese o greşeală.

— Şi ăştia-s foarte mişto, spuse Holiday, făcând un gest cu palmele în dreptul pieptului. Are chestiile alea mari roz, cum se cheamă, *areole!*

Holiday se întoarse, iar pe chipul lui se reflectă fasciculul de lumină de la maşina de poliţie, încă activat asupra scenei crimei. Zâmbea arătându-şi un şir larg de dinţi albi şi drepţi, iar lumina i se reflecta în ochii de un albastru rece. Pe legitimaţia din piept scria „D. Holiday”, aşa că în mod natural şi spontan i se dăduse porecla „Doc”[7] în cadrul departamentului. Ca o coincidenţă, era colţuros şi slăbănog exact ca pistolarul tuberculos. Unii dintre poliţiştii mai vechi pretindeau că arăta ca Dan Duryea[8] în tinereţe.

— Mi-ai mai spus, îi zise Ramone pentru a treia oară.

— Bine. Dar ascultă aici: săptămâna trecută, am ieşit cu ea în oraş şi ne-am dus într-un bar. La Constable, pe strada…

— Cunosc locul.

Ramone fusese la Constable de multe ori înainte de a deveni poliţist, în anul acela în care se gândea la el ca fiind într-o perioadă de tranziţie. Puteai să faci rost de cocaină de la barmanul de acolo, să asculţi formaţia care cânta, Tiny Desk Unit, sau The Insect Surfers, sau care o mai fi

---

6 Numele unei formaţii rock americane (n.tr.)

7 John Henry Doc Holliday a fost un cunoscut dentist, jucător de cărţi si pistolar din Vestul Sălbatic (n.tr.)

8 Actor american (n.tr.)

fost, în camera din spate, sau puteai să stai sub stele pe veranda pe care o aveau în spate, să bei bere şi să fumezi, departe de agitaţia dinăuntru, să vorbeşti cu fetele, pe vremea când toate erau machiate cu rimel gros şi purtau ciorapi cu plasă. Asta se întâmplase după cel de-al patrulea şi ultimul semestru la Maryland, unde urmase cursul de criminologie şi se gândise: „Nu mai am nevoie de toată porcăria asta cu pupitre şi cu tablă; mă pricep să fac acest lucru chiar acum”. Numai că după aceea mai hoinărise o perioadă înainte să se înroleze, mergând prin baruri, fumând iarbă, prizând puţină cocaină, agăţând fetele cu ciorapi cu plasă. Simţise atunci că nu era în elementul lui. În seara asta însă, îmbrăcat în uniforma albastră, dotat cu legitimaţia de poliţist şi cu pistolul, stând lângă un individ pe care l-ar fi ridiculizat cu câţiva ani în urmă, acum colegul său, se simţea ca şi cum s-ar fi eliberat.

— … şi atunci mi-a aruncat o bombă. Mi-a spus că-i place de mine şi toate celelalte, numai că se întâlneşte şi cu altul, unul de la Redskins.

— Joe Jacoby? întrebă Ramone, privindu-l pe Holiday dintr-o parte.

— Nu, nu cu bestia aceea.

— Atunci cu cine?

— Unul din apărare. Şi nu Donnie Warren, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— Vrei să spui că se întâlneşte cu un fotbalist de culoare?

— Cu unul dintre ei, spuse Holiday. Şi ştii că lor le plac fetele albe.

— Cui nu-i plac? întrebă Ramone.

Printre pârâiturile de la staţiile de transmisie din maşini îl auziră pe Cook spunându-i unuia dintre oamenii din echipa lui să-l ţină la distanţă de cadavru pe reporterul de la Canalul 4, care încerca să intre pe sub banda galbenă.

— Punkist nenorocit, spuse Cook, rostind cuvintele cu voce tare, asigurându-se că reporterul va auzi şi el. Ăsta-i ăla din pricina căruia a fost omorâtă o martoră în Congress

Park. S-a apucat să spună în direct despre cum o tânără era pe punctul de a depune mărturie…

— Nu mi-a picat bine când am auzit ce mi-a spus, trebuie să recunosc, spuse Holiday, privindu-l pe Cook, dar văzându-şi mai departe de povestea lui.

— Din cauză că tipul e de culoare?

— Nu pot să mint. Mi-a fost greu să trec cu vederea chestia asta. Adică atunci când eram împreună cu ea, la asta mă refer.

— De ce, te-ai simţit stânjenit, sau de ce?

— Ei, haide! Jucător profesionist de fotbal, mă compar eu… Holiday îşi ţinu palma la vreo treizeci de centimetri de zona genitală. Cred că tipu' o are cam atâta…

— Este una dintre condiţiile de a intra în NFL[9]

— Ce?

— Le verifică şi dinţii.

— Vreau să spun că eu sunt un tip obişnuit. Adică acolo jos. Să nu mă înţelegi greşit, e Kielbasa Street[10] când ajunge sângele acolo, dar atunci când doar atârnă aşa…

— Unde vrei să ajungi?

— Ştiind că fătuca şi-o trăgea cu individul ăsta, cred că până la urmă nu am mai rezistat.

— Şi ce-ai făcut, ai lăsat-o baltă?

— A, nu, cu aşa o frumuseţe de fund cum avea ea, în nici un caz nu aveam de gând să o las baltă! A, nu!

O femeie se strecurase pe sub bandă în vreme ce ei stăteau de vorbă, şi când ajunse în apropierea corpului neînsufleţit al fetei şi se uită la el, vomită pe iarbă. Inspectorul Cook îşi scoase pălăria, îşi trecu degetul peste borul acesteia şi respiră adânc. Îşi puse din nou pălăria pe cap, şi-o aranjă şi cercetă din ochi perimetrul locului crimei.

---

9 National Football League - Liga Naţională de Fotbal - cea mai mare ligă americană profesionistă din lume (n.tr.)

10 Stradă din Boston unde se servesc cârnaţi polonezi care poartă acest nume. (n.tr.)

Se întoarse spre individul de lângă el, un poliţist alb pe nume Chip Rogers, şi arătă înspre Ramone şi Holiday.

— Spune-le celor doi băieţi albi de acolo să-şi facă treaba ca lumea, ceru Cook. Oameni care îşi varsă maţele, periclitându-mi scena crimei... Dacă nu sunt în stare să-i ţină la distanţă pe oamenii ăştia, găseşte-mi nişte indivizi care s-o poată face! Eu nu mă joc aici!

Ramone şi Holiday se îndreptară imediat spre banda galbenă, se întoarseră cu spatele şi adoptară o poziţie plină de autoritate. Holiday îşi desfăcu picioarele şi îşi vârî degetele în curea, fără să se lase impresionat de cuvintele lui Cook. Maxilarul lui Ramone se încordă, simţind o umbră de mânie din cauză că fusese numit „băiat alb” de către poliţistul de la Omucideri. Mai fusese strigat aşa din când în când, acolo unde crescuse, în afara Washingtonului, şi de multe ori şi în oraş, în timp ce juca baseball sau baschet. Nu-i plăcea să fie numit aşa. Ştia că formula avea menirea de a-l răni, şi se presupunea că el va înghiţi acest lucru, iar asta îl deranja şi mai tare.

— Dar tu? îl întrebă Holiday.

— Eu ce? răspunse Ramone.

— N-ai şi tu pe cineva?

Ramone nu-i răspunse. Pusese ochii pe o femeie anume, poliţistă şi ea, Doamne-ajută! Numai că învăţase să nu-l lase pe Holiday să se amestece în viaţa lui personală.

— Haide, frate, îl îndemnă Holiday. Eu ţi-am povestit despre mine, acum spune-mi şi tu ceva despre tine. Ai pe cineva în vizor?

— Da, pe soră-ta mai mică, răspunse Ramone.

Holiday rămase cu gura căscată şi în ochi i se citi mânia.

— Soră-mea a murit de leucemie când avea unsprezece ani, rahat cu ochi ce eşti!

Ramone îşi întoarse privirile. Preţ de o clipă nu se auziră decât pârâitul, ţiuitul staţiilor de transmisie ale poliţiei şi conversaţiile cu voce scăzută ale spectatorilor din mulţime.

Apoi Holiday chicoti şi-l pocni pe Ramone cu palma peste spate.

— Glumesc, Giuseppe! O, Doamne, ce te-am păcălit!

Descrierea victimei fusese confruntată cu o listă de adolescente din zona respectivă care fuseseră date dispărute. O jumătate de oră mai târziu, un bărbat fu adus la faţa locului pentru identificare. După ce se uită la trupul neînsufleţit, urletul acelui tată în suferinţă umplu tăcerea nopţii.

Numele victimei era Eve Drake. În anul care trecuse, alţi doi adolescenţi de culoare, amândoi locuind în zonele mai sărace ale oraşului, fuseseră ucişi, şi apoi trupurile lor fuseseră abandonate într-un mod asemănător în grădinile comunităţii, ambii fiind descoperiţi la scurt timp după răsăritul soarelui. Amândoi fuseseră împuşcaţi în cap, şi amândoi aveau urme de spermă în rect. Se numeau Otto Williams şi Ava Simmons. Ca şi Otto şi Ava, numele mic al lui Drake, Eve, se citea identic de la dreapta la stânga, ca şi de la stânga la dreapta. Presa făcuse asocierea şi botezase evenimentele drept „Crimele Palindrom”. În cadrul departamentului, unii poliţişti începuseră să-l numească pe criminal „Grădinarul Nopţii”.

În cealaltă parte a oraşului, la aceeaşi oră la care tatăl plânsese deasupra trupului neînsufleţit al fiicei sale, tinerii din Washington, D.C. se aflau în casele lor, uitându-se la *Miami Vice,* prizând cocaină în timp ce urmăreau acţiunile a doi poliţişti sub acoperire şi încercările lor de a stopa traficul de droguri. Alţii citeau romane faimoase scrise de Tom Clancy, John Jakes, Stephen King şi Peter Straub, sau stăteau în baruri şi discutau despre şansele în scădere ale jocului în prelungiri ale echipei Washington Redskins condusă de Jay Schroeder. Alţii se uitau pe casete video închiriate la *Poliţistul din Beverly Hills* sau la *Codul tăcerii,* filme de top în acea săptămână la Erol's Video Club, sau transpirau împreună cu Jane Fonda urmărind *Workout,* ori

ieşiseră în oraş şi prinseseră ultima apariţie a lui Michael J. Fox la Circle Avalon, sau *Caligula,* în Georgetown. Mr. Mister[11] şi Midge Ure[12] se aflau în oraş, cântând în cluburi.

În timp ce aceşti reprezentanţi ai generaţiei Reagan se distrau la vest de parcul Rock Creek şi la periferie, poliţiştii şi specialiştii criminologi lucrau la scena crimei dintre 3rd Street şi E Street, în zona Greenway, în sud-estul Washingtonului. Nu aveau de unde să ştie că aceasta fusese ultima victimă a Ucigaşului Palindrom. Până acum se ştia doar că era o adolescentă moartă, una dintre cele trei crime neelucidate de acelaşi fel, şi că exista cineva, undeva, care comitea aceste crime.

Într-o noapte rece şi ploioasă din decembrie 1985, doi poliţişti tineri în uniformă şi un poliţist de la Omucideri de vârstă mijlocie se aflau la scena crimei.

11 Formaţie americană de muzică pop-rock din anii 1980 (n.tr.)

12 Chitarist, cântăreţ şi compozitor scoţian de muzică pop (n.tr.)

2005

Capitolul 2

Individul mărunţel cu părul sârmos din camera de interogatoriu, care stătea umil pe scaun, se numea William Tyree. Pe scaunul din faţa lui se afla poliţistul Paul „Bo” Green. Pe masa dreptunghiulară dintre ei se găseau o cutie de coca-cola şi o scrumieră cu chiştoace de Newports[13]. Camera puţea de la nicotină şi de la duhoarea de transpiraţie care venea dinspre Tyree.

— Ăştia-s adidaşii pe care i-ai purtat? întrebă Green, arătând înspre încălţămintea lui Tyree. Ăştia pe care-i ai în picioare?

— Ăştia pe care-i am sunt *huaraches*[14]*,* răspunse Tyree.

— Vrei să spui că adidaşii ăştia, pe care-i porţi acum, nu i-ai purtat şi ieri?

— Nu, nici vorbă.

— Spune-mi ceva, William. Ce mărime porţi?

Părul lui Tyree era plin de scame. Avea o tăietură mică sub ochiul stâng, acum cicatrizată.

— Păi ăştia-s numărul 41, spuse Tyree. De obicei, port numărul 42. Ştii că Nike au numerele mai mari.

Agentul de poliţie Gus Ramone, care urmărea interogatoriul pe un monitor dintr-o încăpere alăturată, îşi permise primul zâmbet din acea zi. Chiar şi interogat pentru crimă, chiar şi aflându-se sub luminile fluorescente din

13 Ţigări americane mentolate (n.tr.)

14 Un fel de sandale mexicane (n.tr.)

camera de interogatoriu, un bărbat va simţi întotdeauna nevoia să mintă sau să se justifice în legătură cu mărimea de la pantofi.

— Bine, spuse Green, şi îşi împreună mâinile pe masa din faţa lui. Deci pantofii sport Nike pe care-i porţi acum... vrei să spui că ieri nu-i purtai tot pe ăştia?

— Ba purtam Nike, dar nu pe ăştia.

— Ce fel de adidaşi purtai, William? Ce vreau să spun este ce fel de pantofi sport Nike purtai când ai vizitat-o pe fosta ta soţie ieri, în apartamentul ei?

Fruntea lui Tyree se încreţi în timp ce se gândea la întrebare.

— Eram încălţat cu Twenties.

— Da? Fiul meu poartă din ăştia.

— Sunt foarte apreciaţi de tineri.

— Twenties negri?

— Nu. Ai mei sunt alb cu albastru.

— Deci dacă ne ducem acum în apartamentul tău, vom găsi o pereche de Twenties albi, mărimea 41?

— Nu se mai găsesc în apartamentul meu.

— Dar unde sunt?

— I-am pus într-o sacoşă împreună cu alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Blugii şi tricoul pe care le-am purtat ieri.

— Blugii şi tricoul cu care erai îmbrăcat când ai vizitat-o pe fosta ta soţie?

— Îhî.

— Ce fel de sacoşă?

— O sacoşă din alea de la Safeway.

— O sacoşă pentru cumpărături, pe care scrie Safeway?

Tyree încuviinţă din cap.

— Una dintre sacoşele alea din plastic pe care le au acolo.

— Ai mai pus şi altceva în sacoşă?

— În afară de hainele mele şi de adidaşi?

— Da, William.

— Am pus şi un cuţit.

Poliţistul Anthony Antonelli, aşezat alături de impasibilul Ramone în camera cu monitorul video, se aplecă în faţă. Bo Green, în camera de interogatoriu, făcu acelaşi lucru. William Tyree nu se retrase mai în spate din spaţiul pe care i-l invadase Green. Se afla împreună cu Green în camera de interogatoriu de mai multe ore şi se obişnuise cu prezenţa acestuia.

Green începuse fară să se grăbească, discutând cu Tyree verzi şi uscate, însă învârtindu-se mereu în jurul uciderii lui Jacqueline Taylor. Green şi Tyree urmaseră amândoi acelaşi liceu, Ballou, deşi nu în aceeaşi perioadă. Green îl cunoscuse pe fratele mai mare al lui Tyree, Jason, un jucător de baseball destul de cunoscut, care lucra acum ca funcţionar la poştă. Discutaseră despre vechiul cartier, unde se putea mânca cel mai bun sendviş cu peşte în anii 1980, despre faptul că muzica era mai benefică pe vremea aceea şi despre faptul că părinţii aveau mai mare grijă de copiii lor, şi dacă nu puteau, vecinii se ofereau să dea o mână de ajutor.

Green, un tip masiv cu ochii blânzi, nu se grăbea niciodată, şi datorită faptului că era familiarizat cu acest domeniu şi cu numeroasele familii pe care le cunoscuse de-a lungul anilor, ajungea să fie îndrăgit, în cele din urmă, de mulţi dintre suspecţii din camera de interogatoriu, mai ales de cei dintr-o anumită generaţie. Devenea prietenul şi confidentul lor. Ramone se ocupa de cazul lui Jacqueline Taylor, dar îl lăsase pe Green să conducă interogatoriul, care era de o importanţă crucială. După cum se părea, Green era pe punctul de a finaliza în curând acest lucru.

— Ce fel de cuţit, William?

— Un cuţit mare pe care-l aveam în bucătărie. Ştii, din acela de tăiat carne.

— Ca un cuţit de măcelărie?

— Ceva de genul ăsta.

— Şi ai pus cuţitul şi hainele în sacoşă…

— Cuţitul era murdar de sânge, de aia, spuse Tyree, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil ceva ce era evident.

— Şi hainele tale şi adidaşi?

— Şi alea erau murdare de sânge.

— Unde ai pus sacoşa?

— Ştii unde este restaurantul acela Popeyes în Pennsylvania, chiar lângă Minnesota?

— Da.

— Acolo este un local, chiar pe partea cealaltă a străzii...

— Penn Liquors.

— Nu, mai jos. Unul care are nume evreiesc.

— Te referi la Saul's?

— Da. Noaptea trecută.

Green clătină din cap în mod firesc, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi spus scorul la un joc de fotbal sau că şi-a lăsat farurile aprinse la maşină.

În camera video, Ramone deschise uşa şi îl chemă pe poliţistul Eugene Hornsby, care stătea cu fundul pe un birou, pe jumătate aşezat, pe jumătate în picioare, alături de poliţista Rhonda Willis, ambii în zona birourilor VCB[15].

— L-am prins, spuse Ramone, şi atât Hornsby, cât şi Rhonda Willis îşi îndreptară poziţia. Gene, ştii localul ăla din Pennsylvania, Saul's?

— Chiar lângă Minnesota? întrebă Hornsby, un bărbat de treizeci şi opt de ani, cu o înfăţişare ştearsă, care crescuse în zona aceea infamă din nord-est numită Simple City.

— Da. Domnul Tyree spune că a aruncat acolo un cuţit de măcelărie şi hainele sale, în tomberonul din spate. Şi a pus şi o pereche de pantofi sport Nike Twenties alb cu albastru tot acolo, mărimea 41. Toate sunt într-o sacoşă Safeway.

— De hârtie sau de plastic? întrebă Hornsby cu un zâmbet abia schiţat.

— Plastic, răspunse Ramone. Ar trebui să fie acolo.

— Dacă cei de la salubrizare nu au ridicat încă gunoiul, spuse Rhonda.

---

15 Violent Crime Branch - Departamentul Crime Violente (n.tr.)

— Am auzit asta, să ştii, spuse Ramone.

— O să trimit nişte băieţi acolo imediat, zise Hornsby, jucându-se cu o legătură de chei de pe biroul lui. Şi o să mă asigur că bobocii n-o să facă vreo greşeală.

— Mulţumesc, Gene, spuse Ramone. Când vine mandatul ăla, Rhonda?

— Vine, răspunse Rhonda. Nimeni n-o să intre şi n-o să iasă din apartamentul lui Tyree până nu-l obţinem. În acest moment avem o maşină de patrulare parcată chiar în faţă.

— Bine, atunci.

— Bună treabă, Gus! îl felicită Rhonda.

— Bo a făcut totul, explică Ramone.

În camera de interogatoriu, Bo Green se ridică de pe scaun. Se uită la Tyree, care se ridicase puţin în scaunul lui. Tyree arăta de parcă tocmai era cuprins de un acces de febră.

— Mi-e sete, William. Şi ţie?

— Mi-ar prinde bine încă un suc.

— Ce vrei, acelaşi lucru?

— De data asta aş putea primi un suc Slice?

— Nu avem din ăsta. Tot ce avem asemănător este Mountain Dew.

— Merge şi ăsta.

— Ai ţigări destule?

— Da, am.

Poliţistul Green se uită la ceas, apoi direct în camera de filmat montată sus pe perete.

— Ora 3.42 după-amiaza, spuse el înainte să iasă din cameră.

Lumina de deasupra uşii de la camera de interogatoriu rămase verde, indicând faptul că banda încă se derula. În interiorul camerei video, Antonelli citea pagina sportivă de la *Washington Post* şi mai arunca din când în când câte o privire la monitor.

Bo Green fu felicitat de Ramone şi de Rhonda Willis.

— Bună treabă, spuse Ramone.

— Chiar *voia* să vorbească, replică Green.

— Locotenentul a spus să vii înapoi când ai vreo informaţie, spuse Rhonda. Procurorul vrea să fie ca o, cum se spune, *interfaţă.*

— Rhonda zice că l-am cucerit pe Littleton, adăugă Ramone.

— Mititelul[16] de el! rosti Green.

Gus Ramone îşi mângâie mustaţa neagră.

16 Joc de cuvinte, *little* de la Littleton însemnând „mic” în limba engleză (n.tr.)

Capitolul 3

Dan Holiday îi făcu un semn barmanului, cu o mişcare circulară amplă cu degetul arătător pe deasupra paharelor care nu erau chiar goale, dar destul de goale.

— La fel, spuse Holiday. Pentru mine şi prietenii mei.

Bărbaţii de la bar erau complet adânciţi într-o conversaţie care trecuse de la Angelina Jolie la Santana Moss, şi pe urmă la noul Mustang GT, susţinându-şi fiecare cu vehemenţă punctele de vedere, toate fiind, în cele din urmă, absolut lipsite de importanţă. Conversaţia era doar ceva care să ţină companie alcoolului. Nu puteai numai să stai şi să bei.

Pe scaunele de la bar erau aşezaţi vânzătorul de covoare Jerry Fink, scriitorul liber-profesionist Bradley West, un antreprenor rezidenţial pe nume Bob Bonano şi Holiday. Nici unul dintre ei nu avea şefi. Toţi aveau genul de slujbă care le permitea să bea banii câştigaţi în urma unei zile de muncă fără să se simtă vinovaţi.

Se întâlneau, neoficial, de mai multe ori pe săptămână la Leo's, o tavernă de pe Georgia Avenue, între Geranium şi Floral, în Shepherd Park. Era o simplă cameră dreptunghiulară cu un bar din stejar care ajungea din faţă până în spate, douăsprezece scaune de bar, câteva mese de patru persoane şi un tonomat cu nişte cântăreţi obscuri de muzică soul. Pereţii erau proaspăt văruiţi şi nu erau decoraţi cu postere cu bere, flamuri sau oglinzi, ci aveau expuse fotografii cu părinţii lui Leo în Washington şi cu

bunicii lui în satul lor grec. Barul era o mică oază în cartier, nu era nici un loc sângeros, nici adăpost pentru traficanţi. Era doar un loc potrivit pentru a te revigora în mijlocul după-amiezii.

— Doamne, ce puţi! exclamă Jerry Fink, care stătea lângă Holiday, rotindu-şi cuburile de gheaţă în paharul lui de cocktail.

— Se numeşte Axe, spuse Holiday. Puştii îl folosesc.

— Dar nu mai eşti un puşti, *hombre*[17]*!*

Jerry Fink, crescut pe River Road şi absolvent al liceului Walt Whitman, una dintre cele mai bune şi mai albe şcoli publice din ţară, se exprima adesea colorat, sau agramat. Îi crea impresia că-l făcea să pară ca unul crescut pe stradă. Era scund, cu abdomenul voluminos, purta în încăpere ochelari cu lentile colorate şi îşi făcea părul permanent, spunând „tunsoarea mea evreo-africană”. Fink avea patruzeci şi opt de ani.

— Spune-mi ceva nou!

— Te întreb doar de ce foloseşti porcăria asta.

— E foarte simplu. Pentru că acolo unde m-am trezit în dimineaţa asta, nu am avut la îndemână propriile cosmeticale, dacă pricepi ce vreau să spun!

— Asta era! exclamă West.

Holiday rânji şi îşi îndreptă umerii. Era la fel de slăbănog cum fusese şi la douăzeci de ani. Singurul indiciu al faptului că avea patruzeci şi unu de ani era burtica pe care o făcuse de la obiceiul de a trage la măsea de ani de zile. Cunoscuţii îi spuneau „cocoaşa Holiday”.

— Tati, spune-ne o poveste înainte de culcare, ceru Bonano.

— Bine, răspunse Holiday. Ieri am avut de făcut o cursă, un client din New York. Un investitor barosan care studia o companie pe punctul de a fi listată la bursă. L-am dus cu maşina la o clădire cu birouri din zona Dulles, l-am aşteptat câteva ore, pe urmă l-am dus înapoi cu maşina în centru, la

17 „Omule”, în limba spaniolă, în original (n.tr.)

Ritz. Aşa că aseară mă întorceam spre casă, dar mi s-a făcut sete şi am oprit la Royal Mile din Wheaton pentru una mică. Imediat ce am intrat, am remarcat o brunetă care stătea cu încă două femei. Nu mai era tinerică, dar era atrăgătoare. Ni s-au întâlnit privirile, iar ochii ei au rostit un milion de cuvinte.

— Ce spuneau ochii ei, Doc? întrebă West cu oboseală în voce.

— Spuneau „Mi-e foame de Johnny Johnson”.

Ceilalţi clătinară din cap la auzul acestei afirmaţii.

— Nu am acţionat imediat. Am aşteptat până s-a ridicat să se ducă la toaletă. Trebuia să arunc o privire la fundul ei, ca să mă asigur că nu mă pregăteam pentru vreun spectacol de groază mai târziu. Oricum, am verificat-o şi corespundea. Dăduse naştere la copii, era evident, dar nu existau stricăciuni majore, ca să spun aşa.

— Haide, omule! exclamă Bonano.

— Ai răbdare! Imediat ce s-a întors de la toaletă, am luat-o de lângă prietenele ei cât ai zice peşte. Nu m-a costat decât două Miller Lites. Nici măcar nu şi-a terminat berea, şi mi-a şi spus că e gata să plece. Holiday îşi scutură scrumul de la ţigară. Mă gândeam s-o duc în parcarea de pe partea cealaltă a străzii şi s-o las să mi-o sugă, sau ceva de genul ăsta.

— Şi se mai spune că a dispărut romantismul, comentă West.

— Numai că ea nu voia aşa ceva, continuă Holiday, nesesizând ironia lui West, sau ignorându-l pur şi simplu. „Nu o fac în maşină, mi-a spus. Nu mai am şaptesprezece ani.” La naiba, m-am gândit, dar, hei, nu aveam de gând să refuz aşa un funduleţ.

— Chiar dacă nu mai avea şaptesprezece ani, spuse Jerry Fink.

— Ne-am dus acasă la ea; avea doi copii, un băiat adolescent şi sora lui mai mică, care de-abia şi-au întors capetele de la televizor când am intrat în casă.

— La ce se uitau? întrebă Bonano.

— Ce importanţă are? răspunse Holiday.

— Face povestea mai bună. Mă face s-o văd cu claritate în mintea mea.

— Era unul dintre episoadele de la *Lege şi Ordine,* spuse Holiday. Ştiu asta pentru că am auzit sunetul acela specific pe care-l fac: pam-pam!

— Continuă, ceru Fink.

— Bine, spuse Holiday. Ea le-a spus copiilor să nu stea până târziu, pentru că aveau şcoală a doua zi, pe urmă m-a luat de mână şi am urcat spre camera ei.

Sună telefonul mobil care era aşezat pe tejgheaua barului, în faţa lui Bob Bonano, „expertul în bucătării şi băi”. Acesta îi verifică afişajul şi nu se clinti să răspundă. Dacă era o afacere nouă, răspundea la apel. Dacă era un client pe care-l păcălise deja, nu răspundea. De cele mai multe ori, nu răspundea. Afacerea lui Bonano se numea „Maeştrii Caselor”. Jerry Fink o numea însă „Ticăloşii Caselor”, şi, uneori, chiar „Măcelarii Caselor”, când se simţea mai în vervă.

— Ai regulat-o în timp ce copiii ei erau la parter, uitându-se la televizor? întrebă Bonano, cu privirile aţintite încă la telefonul mobil, a cărui sonerie cânta *The Good, the Bad and the Ugly.*

Bonano, măsliniu, cu trăsături mari şi mâini voluminoase, se imagina un cowboy, dar arăta la fel de italian ca salamul agăţat de sfoară.

— I-am pus mâna la gură când a început să facă zgomot, spuse Holiday, ridicând din umeri. Aproape că mi-a muşcat palma.

— Hai, nu te mai lăuda! spuse Fink.

— Nu fac decât să spun cum a fost, încheie Holiday. Tipa asta era ca un animal sălbatic.

Barmanul, Leo Vazoulis, lat în spate, cu început de chelie, cu părul grizonant, subţire, şi mustaţa neagră, îi servi cu băuturi. Tatăl lui Leo cumpărase clădirea cu bani gheaţă cu

patruzeci de ani în urmă şi o amenajase ca restaurant, până când murise în urma unui atac de cord. Leo moştenise proprietatea şi transformase restaurantul în bar. Nu-l bătea nimeni la cap în privinţa taxelor şi a utilităţilor, şi scotea bani buni cu un efort mai mic decât tatăl său. Leo goli scrumierele şi se îndepărtă.

— Asta nu explică parfumul tău, spuse Fink.

— Este un deodorant, lămuri Holiday. Ei bine, pe recipient scria că este o combinaţie între deodorant şi apă de colonie. Ceva de genul ăsta.

— Am citit un articol despre asta, interveni West. Este ca un fenomen.

— Azi-dimineaţă, eram întins în patul acestei femei, aşteptând-o să-şi ducă copiii la şcoală, încercând să găsesc un plan pentru a pleca. Am auzit uşa şi maşina ei SUV pornind, m-am dat jos din pat, m-am dus în dormitorul fiului ei şi m-am dat la subsuoară cu deodorantul pe care l-am găsit pe masa lui de toaletă. Am dat puţin cu spray şi acolo jos, înţelegeţi ce vreau să spun? Ca să-i îndepărtez mirosul de pe mine.

— Axe, spuse Bonano, ca şi cum ar fi încercat să-l ţină minte.

— Axe Rejuvenante scria pe recipient. Se pare că le place foarte mult tinerilor.

— Miroşi ca o prostituată, spuse Fink.

Holiday suflă în afară fumul de la ţigară şi replică:

— La fel şi maică-ta!

Îşi terminară băuturile şi fură serviţi cu încă un rând. Bonano îşi ignoră apelurile telefonice, iar Fink dădu un telefon, promiţând unei gospodine din Palisades că va veni „într-o zi săptămâna viitoare” să-i măsoare camera. Fink încheie convorbirea şi se îndreptă spre tonomat, introduse câteva fise, apoi porni câteva melodii. Ascultară o melodie de Ann Peebles, apoi una de Syl Johnson, şi atunci când începu partea mai ritmată, mişcară cu toţii din cap în ritmul ei.

— Cum merge romanul, Brad? întrebă Holiday, scuturând o ţigară de tejghea şi atingându-i uşor cotul lui Fink.

— Îl fac în minte, spuse West, care avea barba căruntă şi părul lung, tot cărunt. Îşi lăsase barba să-i crească după ce Fink îi spusese că arăta ca o doamnă în vârstă cu tot părul acela.

— Nu ar trebui să fii acum la NewYorka, sau cum s-o mai fi chemând locul acela? întrebă Fink. Se referea la cafeneaua aceea sentimentală de la periferia oraşului, la colţul de după Crisfield's. Îi văd acolo pe indivizii aceia din cartierul tău, stând cu câte o cafea cu lapte dublă în faţă, bătând de zor în tastaturile lor.

— Şi purtând berete, spuse Bonano, dând o notă mai frumoasă spuselor acestuia.

— Indivizii aceia nu scriu nimic, replică West. Se masturbează.

— Nu ca tine, zise Holiday.

Vorbiră despre tânărul cel nou pe care Gibbs îl alesese ca fundaş. Vorbiră despre femeile din filmul *Neveste disperate* cu care le-ar fi făcut plăcere să se culce, motive pentru care le-ar fi dat pe celelalte jos din pat, şi despre Chrysler 300. Bonano spuse că îi plăceau liniile, dar arăta ca o maşină pentru negri cu jantele acelea ale ei. În mintea lui, era pur şi simplu cea mai bună descriere. Totuşi, se uită înjur înainte de a o spune. Noaptea, majoritatea clienţilor de la barul de aici erau de culoare, la fel ca angajaţii. După-amiaza, de multe ori erau numai ei: patru alcoolici albi în curs de îmbătrânire, care nu aveau alt loc unde să se ducă.

Discuţia despre maşină duse în mod natural la un alt subiect, cel al crimelor, şi toate capetele se răsuciră înspre Holiday, care era cel mai informat despre aceste treburi.

— Devine din ce în ce mai bine, spuse Fink. Rata criminalităţii a scăzut la jumătate faţă de cum era acum zece ani.

— Pentru că i-au băgat pe majoritatea ticăloşilor în închisoare, explică Bonano.

— Criminalii violenţi s-au mutat în Prince George County, ăsta-i adevărul, spuse Fink. Au mai multe crime acolo anul ăsta decât sunt în Washington. Şi asta fără să mai pomenim despre spărgătorii de maşini şi de violatori.

— Nu e nici un mister la mijloc, spuse West. Indivizii albi şi cei de culoare plini de bani se mută înapoi în oraş şi îi împing pe sărmanii oameni de culoare înspre Prince George. La naiba, zonele alea dintre şoseaua de centură şi Southern Avenue? Capitol Heights, District Heights, Hillcrest Heights…

— *Heights*[18]*,* rosti Bonano, clătinând din cap. Ca şi cum ar avea castele pe dealurile alea şi prostii din astea. Isuse! Şi ca să nu mai pomenim de Suitland. O porcărie!

— Este ca sud-estul reeditat, cu zece ani în urmă, aprecie Fink.

— E vorba despre cultură, lămuri Bonano. Cum naiba poţi schimba asta?

— Spitalul de nebuni, spuse Fink. A devenit o denumire ori afectuoasă, ori peiorativă pentru Prince George County, în funcţie de persoana care o foloseşte. Înseamnă că ţinutul nu este cu nimic diferit şi la fel de rău ca regiunile din estul Washingtonului, populate de oameni de culoare, pline de crime.

— La ce să te aştepţi? spuse West. Sărăcia duce la violenţă.

— *Chiar,* Hillary? spuse Bonano.

— Nimeni nu mai respectă legile, rosti Holiday foarte încet.

Se uită în paharul său, îşi zdrăngăni cuburile de gheaţă şi dădu pe gât restul conţinutului. Îşi luă ţigările şi mobilul de pe tejgheaua barului şi se ridică de pe scaun.

— Unde pleci? întrebă Fink.

— La muncă, răspunse Holiday. Am o treabă importantă de Scut.

— Ia-o încetişor, Doc, spuse Bonano.

---

18 Înălţimi (n.tr.)

— La revedere, domnilor, spuse Holiday.

Holiday ieşi din barul lui Leo în lumina orbitoare. Purta o cămaşă albă şi un costum negru. Şapca o avea în maşină.

Capitolul 4

Poliţiştii Ramone şi Green mergeau pe coridorul central, lipsit de ferestre, al birourilor Departamentului Crime Violente, un amestec de cubiculumuri şi de mese aşezate în şir, sediul multor poliţişti care lucrau la cazurile de crimă şi, aşa cum afirmase cineva, la acele cazuri ce priveau victimele care nu muriseră încă, dar care fuseseră totuşi afectate profund şi serios. În timp ce se deplasau, li se adresară felicitări, dar şi unele glume pe seama lui Ramon din partea câtorva poliţişti care se aflau în birou. Comentariile făceau aluzie la faptul că tot greul fusese făcut de Green, dar Ramone era cel care va culege laurii pentru elucidarea cazului. Lui Ramone nu-i păsa. Fiecare are punctul lui forte, iar al lui Green se manifesta în camera de interogatoriu. Era foarte fericit că primise ajutor - orice era necesar pentru a ajunge la final. Ce era însă mai mult decât evident, din toate punctele de vedere, era că toate merseseră ca pe roate încă de la început.

Cu o zi înainte, Ramone era de serviciu când sunase administratorul unui bloc cu apartamente de închiriat, care declarase că descoperise un cadavru care zăcea pe pragul uşii deschise de la unul dintre apartamente.

Ramone preluase acest caz. Rhonda Willis, persoana cea mai apropiată de ideea de partener pe care o avusese vreodată, urma să-l asiste.

Oamenii de la patrulare şi un locotenent de la Secţia 7 aşteptau în stradă în momentul în care sosiseră Gus

Ramone şi Rhonda Willis. Scena crimei se afla la etajul trei de pe Cedar Street, S.E., în unul dintre apartamentele neîncăpătoare care se aliniau pe ambele părţi ale unei străzi înguste care dădea în 14th Street şi care se termina cu un teren de sport.

După mai multe ore, când cadavrul fusese deja băgat în sacul mortuar şi transportat de acolo, Ramone şi Willis rămăseseră în sufrageria apartamentului, vorbindu-şi foarte puţin, comunicând mai mult din ochi. Doi poliţişti stăteau afară la uşă, pe o casă a scării care mirosea vag a fum de marijuana şi a prăjeală. În timp ce specialiştii şi fotograful lucrau eficient şi în linişte, Ramone examinase o masă situată la ieşirea din sufragerie, în spaţiul liber de lângă trecerea înspre bucătărie. Cumpărăturile îl interesaseră cel mai mult. Erau împrăştiate pe acea masă, ieşind dintr-o pungă de hârtie. Erau acolo chiar şi alimentele perisabile, ceea ce însemna că victima tocmai sosise de la magazin şi nu avusese timp să pună în frigider laptele, brânzeturile şi puiul din cauză că fusese atacată. Fusese înjunghiată lângă masă, presupusese el, deoarece erau stropi de sânge pe covorul maroniu de acolo şi o dâră ducea la uşă. Apoi o pată mare de sânge se afla şi pe covorul de la uşă. Acolo stătuse, ţinându-se probabil de uşa deschisă, sperând să-i vină cineva în ajutor, înainte să se prăbuşească.

Cumpărăturile îi comunicaseră şi altceva. În amestecul de articole se găseau diverse alte lucruri, pe care le cumpărase tot de la magazin: Go-Gurt şi Lunchables, Twizzlers de căpşuni, unt de arahide tartinabil cu bucăţi de alune, şi foarte importantele Cocoa Puffs. În mod evident, victima nu fusese chiar o mamă conştientă de valorile nutritive ale alimentelor. Făcea parte dintre mamele care îşi cheltuiau banii mai mult pe lucruri care îi făceau pe copiii ei să zâmbească. Lui Ramone îi amintea de soţia lui, Regina, care nu uita niciodată să le aducă dulciuri de la magazin fiului lor, Diego, chiar dacă acesta era acum adolescent, şi fiicei lor Alana, care avea şapte ani. El o dojenea pentru

toată atenţia acordată în special lui Diego, că îi permitea să o manipuleze, că nu rezista să stea supărată pe el mai mult de câteva minute, că ceda întotdeauna la toate dorinţele şi capriciile lui. Ei bine, dacă lucrul cel mai rău pe care-l putea spune un bărbat despre soţia lui era că îşi iubea prea mult copiii, atunci el o ducea foarte bine.

Copiii care locuiau aici fuseseră luaţi de la şcoală de mătuşa lor care îi dusese acasă la ea. Diego încă era luat de la şcoală aproape zilnic de către Regina, care înţelegea prin asta că îşi face datoria, în ciuda faptului că Ramone îi spusese că avea să-l facă prea molâu.

Era un lucru bun că acei copii care locuiau în acest apartament nu-şi văzuseră mama moartă. Fusese înjunghiată în repetate rânduri pe faţă, pe sâni, şi pe gât. Jugulara tăiată era cauza cantităţii foarte mari de sânge scurse. Rănile de apărare erau reprezentate de mai multe tăieturi pe degetele victimei, iar una străpungea cu totul una din palme. Vomase, iar murdăria îi pătaseră halatul alb.

Ramone şi Willis se plimbaseră prin apartament, atenţi să nu-i deranjeze pe specialiştii de la Laboratorul Mobil de Criminalistică. Deşi încă nu-şi comunicaseră observaţiile unul celuilalt, amândoi ajunseseră la concluzii similare. Victima îl cunoştea pe atacator, deoarece uşa de la intrare nu indica nici un semn de pătrundere prin efracţie. De asemenea, femeia fusese înjunghiată la şase metri în interiorul apartamentului, lângă masă. Îl lăsase pe atacator să intre în apartament. Acesta nu era un omor legat de droguri, nici uciderea unui martor, nici răzbunarea faţă de o rudă a unei persoane care era implicată în acest gen de treburi. Înjunghierile erau aproape întotdeauna personale, şi rareori implicau afaceri.

Poşeta victimei se afla pe masa din bucătărie, dar nu conţinea vreun portofel sau chei. Când întrebase despre acest lucru, administratorul blocului îi spusese lui Ramone că decedata, Jacqueline Taylor, conducea o Toyota Corolla ultimul model. Maşina respectivă nu era parcată pe stradă.

Ramone dedusese că atacatorul îi luase banii, cărţile de credit, cheile de la maşină şi maşina. Din această perspectivă a cazului, acesta era un lucru bun: dacă atacatorul utiliza cărţile de credit, ar fi putut fi găsit. De asemenea, o maşină furată l-ar fi făcut pe acesta mai uşor de reperat.

Victima îşi creştea singură copiii. Nişte articole de îmbrăcăminte, mai ales lenjerie intimă, tricouri mărimea XXL şi boxeri uriaşi se aflau în colţul unuia dintre sertarele de la dulapul din dormitor, indicând un vizitator frecvent de genul masculin, dar nu un rezident permanent. În al doilea dormitor se aflau două paturi micuţe, unul acoperit cu o cuvertură cu motive florale, iar celălalt cu una care avea un imprimeu cu căştile de protecţie de la Redskins. Camera era plină de păpuşi, figurine de animaţie, animale de pluş şi echipament sportiv, inclusiv un joc de baschet în miniatură şi unul de fotbal pentru copiii de grădiniţă. Fotografiile copiilor cu vârste de şcoală primară, un băiat şi o fată, se aflau în sufragerie, pe o masă laterală.

Decedata lucrase ca asistentă medicală. Un halat alb era agăţat pe umeraş în dulapul din dormitorul ei, iar ea purta o uniformă de asistentă când fusese găsită. Administratorul blocului confirmase că aceasta lucra ca asistentă principală la Spitalul General din Washington, D.C. Acolo se afla şi acum, zăcând într-o folie din plastic, la morga oraşului.

Examinarea preliminară nu scosese la lumină nici un martor. Totuşi, o cameră de filmat era montată pe acoperişul clădirii, orientată spre intrare. Dacă în camera de filmat era pusă bandă şi dacă aceasta funcţionase, Ramone urma să fie destul de ocupat. Administratorul blocului, un individ slăbănog, îmbrăcat complet în negru, îi spusese că *de obicei* camera de filmat era în funcţiune. Tipului îi mirosea respiraţia puternic a băutură la ora trei după-amiaza. Nu era mare lucru, dar îl făcuse pe Ramone să se îndoiască dacă într-adevăr camera de filmat fusese

încărcată şi în funcţiune. Şi totuşi, urma să o verifice. Nu putea decât să spere că avea să fie bine.

Spre surpriza lui Ramone, banda fusese încărcată în aparat, iar camera fusese în condiţii perfecte de funcţionare. Apăruse imaginea clară a unui bărbat care părăsea apartamentul, la ora aproximativă la care avusese loc crima.

— Acesta este fostul ei soţ, spuse administratorul blocului, privind derularea imaginilor de pe casetă peste umărul lui Ramone, imaginea de pe monitor fiind clară ca lumina zilei. Venea pe aici destul de des ca să-şi vadă copiii.

Ramone transmisese prin staţie numele lui William Tyree şi-l trecuse prin programul computerizat WACIES. Tyree nu avea cazier şi nici arestări anterioare. Nici măcar ca minor.

Ramone şi Willis o chemaseră pe sora victimei la birourile VCB pentru a viziona banda. În vreme ce copiii stăteau într-o cameră de joacă de la sediu, sora intrase în camera video şi îl identificase pe bărbatul care ieşea din bloc ca fiind William Tyree, cel de-al doilea soţ al lui Jacqueline Taylor. Fusese destul de supărat în ultima vreme, afirmase sora, frustrat de continua sa incapacitate de a-şi găsi o slujbă bine plătită. Îl suspecta că începuse să se drogheze. De asemenea, Jackie se întâlnea cu un alt tip, un lucrător în construcţii pe nume Raymond Pace, iar acest lucru îi exacerbase lui Tyree starea sa psihică negativă. Pace avea antecedente, fusese închis pentru o condamnare de omor şi „nu era bun” cu copiii lui Jackie, după spusele surorii ei. Ramone presupusese că tricourile şi boxerii din sertarul de la dulapul lui Jacqueline Taylor îi aparţineau lui Pace.

Fusese pusă o echipă de pază la apartamentul lui Tyree din Washington Highlands, până când apăruse şi mandatul de percheziţie. Ramone dăduse numerele de înmatriculare ale Corollei maşinilor de patrulare ale poliţiei, precum şi o descriere a lui Tyree. Apoi îl vizitase pe Raymond Pace la

locul de muncă. Pace nu păruse prea impresionat de veştile despre moartea lui Jacqueline Taylor, şi chiar lăsase impresia că era un tip dur, aşa cum îl descrisese sora victimei. Numai că maistrul lui Pace şi câţiva colegi îi asiguraseră un alibi perfect. În orice caz, caseta video părea să spună toată povestea. William Tyree părea să fie exact persoana care comisese crima.

Până la miezul nopţii, Tyree încă nu apăruse. Ramone şi Willis fuseseră în tura de la opt la patru şi făcuseră destule ore suplimentare pe acea zi. Se duseseră acasă la familiile lor şi reveniseră în dimineaţa următoare la ora opt dimineaţa. La scurt timp după aceasta, un poliţist din patrulare descoperise numărul de înmatriculare al Corollei pe o stradă din sud-est şi transmisese prin staţie locaţia acesteia.

Corolla fusese parcată lângă Oxon Run Park, într-o zonă cunoscută pentru activităţile legate de droguri, atât ale vânzătorilor, cât şi ale consumatorilor. Un locatar mai în vârstă din cartier se duse înspre Ramone şi Willis, aflaţi în preajma poliţiştilor care luau amprente de pe mânerele uşilor de la Corolla, şi-i întrebă dacă-l căutau pe individul care parcase maşina. Ramone răspunse afirmativ.

— S-a dus în clădirea aceea, spuse omul, arătând cu un deget încovrigat spre o clădire din cărămidă situată mai sus pe acea stradă. O grămadă de indivizi intră şi ies de acolo tot timpul, deşi nu au nici o treabă să stea pe acolo.

— Din aceia care folosesc heroină? întrebase Ramone, încercând să determine ce tip de dependenţi de droguri va întâlni în clădirea respectivă.

— Pipă, spusese locatarul, clătinând din cap.

Ramone, Willis şi mai mulţi poliţişti pătrunseră în clădire cu tocurile închise; nu-şi scoaseră pistoalele. Tyree era sus, la etajul al doilea, înconjurat de un nor cenuşiu, împreună cu încă doi indivizi.

— William Tyree? întrebă Ramone, scoţând o pereche de cătuşe în timp ce urca scările.

Când văzu ofiţerii de poliţie şi când îşi auzi numele, Tyree îşi întinse mâinile, lipindu-le în dreptul încheieturilor. I se puseră cătuşele fără nici o împotrivire. În buzunare îi găsiră cheile de la maşina lui Jacqueline Taylor şi portofelul acesteia. Totul fusese uşor, chiar şi arestarea.

În biroul situat mai în spate al locotenentului Maurice Roberts, un tânăr şi respectat şef de la VCB, Ramone şi Green stăteau aşezaţi pe o canapea, aplecaţi deasupra unui telefon de pe o măsuţă din plastic. Difuzorul fusese pornit, şi prin el, Ira Littleton, procuror federal adjunct, facea comentarii inutile referitoare la arestare şi la interogatoriu. Ramone şi Green cunoşteau teoriile expuse acum de Littleton de pe vremea când Littleton se uita în pijamale la desenele animate de sâmbăta dimineaţa. Majoritatea poliţiştilor de la Omucideri erau în relaţii bune cu procurorii din Biroul Federal. Era o necesitate să interacţioneze cordial, bineînţeles, dar dincolo de spiritul de cooperare cerut, o prietenie sinceră nu se întâlnea prea des. Littleton, tânăr, destul de lipsit de experienţă şi nesigur, nu se număra printre procurorii pe care poliţiştii să-i respecte sau să-i considere prieteni.

— Aş prefera o mărturisire completă, explicită lămuri Littleton, în locul unei simple recunoaşteri a faptului că ieri purta haine pline de sânge.

— Sigur, răspunseră Ramone şi Green, aproape într-un glas.

— Nu avem destule probe ca să-l reţinem pentru acuzaţia de crimă, spuse Littleton.

— Îl putem acuza pe loc de furtul maşinii, propuse Ramone. De asemenea, pentru posesie de lucruri furate, referitor la portofel şi la conţinutul acestuia. Astea ar fi de ajuns ca să-l reţinem.

— Dar eu vreau acuzaţia de crimă, insistă Littleton.

— Am înţeles, spuse Bo Green, uitându-se la Ramone, făcând o mişcare cu mâna în faţa prohabului său ca şi cum s-ar fi masturbat.

Ramone îşi deplasă degetul mare la vreo doi centimetri de arătător, indicând lungimea probabilă a penisului lui Littleton.

— Obţineţi mărturisirea, ceru Littleton. Şi verificaţi-i ADN-ul.

— Nici o problemă, răspunse Ramone.

— Va consimţi să dea o probă de sânge?

— A fost de acord, spuse Green, şi i-am şi luat-o.

— Era drogat când l-aţi arestat?

— Aşa părea.

— Asta o să se vadă în analiza sângelui.

— Sigur.

— Avea semne, sau ceva de genul ăsta?

— O zgârietură pe faţă, spuse Ramone. Spune că nu-şi aduce aminte cum s-a zgâriat.

— ADN-ul lui va fi sub unghiile ei, zise Littleton. Punem pariu?

— Nu pun pariuri, zise Ramone.

— E aproape ca o lovitură de teatru. Hai să ducem povestea până la sfârşit.

— Ei bine, până acum a cooperat în fiecare aspect al investigaţiei. A renunţat şi la avocat. Singurul lucru pe care nu l-a făcut a fost că nu a spus pe şleau că el a omorât-o. Dar o va face şi pe asta.

— Bine. S-a recuperat sacoşa aceea Safeway?

— Gene Hornsby se ocupă de asta, răspunse Ramone.

— Hornsby e un tip de treabă, spuse Littleton.

Ramone îşi rostogoli ochii în cap când auzi.

— Doamne, sper că cei de la salubritate nu au ridicat deja gunoiul, spuse Littleton.

— Şi eu sper, rosti Ramone, şi apoi scoase limba spre telefon.

Bo Green continua să mimeze leneş masturbarea.

— Vrem să câştigăm, oameni buni! spuse Littleton.

— Da! confirmă Green, întrebându-se vag, dar fără să-i pese cu adevărat, dacă nu cumva fusese prea categoric în răspunsul său. Altceva?

— Sunaţi-mă când obţineţi mărturisirea.

— Da, aşa vom face, răspunse Ramone şi închise butonul difuzorului.

— Ai auzit? întrebă Green. Littleton a spus că Gene Hornsby e un tip de treabă. A spus-o cu un fel de tandreţe. Aproape a sunat ca şi cum Gene i-ar fi foarte drag.

— Lui Gene n-o să-i placă asta, spuse Ramone.

— Mda, Gene are o problemă cu homosexualitatea.

— Vrei să spui că Littleton şi-a pus fundul la bătaie?

— Nu ştiu, Gus. Tu simţi mai bine lucrurile astea decât mine. Unii ar putea spune că ai un al şaselea simţ.

— Eu încerc să lucrez aici, îi întrerupse locotenentul Roberts, uitându-se la teancul de hârtii de pe biroul său. Mai aveţi treabă pe aici?

Ramone şi Green se ridicară de pe canapea.

— Eşti gata? întrebă Ramone.

Green încuviinţă din cap.

— Imediat ce-i duc omului meu un Mountain Dew.

Capitolul 5

Doi bărbaţi stăteau la bar, bând fară grabă din nişte sticle de bere. Era o zi călduroasă, iar uşa de la intrare fusese deschisă ca să se răcorească interiorul şi să se aerisească. Beenie Man se auzea cântând de la tonomatul localului, iar un bărbat şi o femeie dansau lent în mijlocul încăperii.

— Cum spuneai că-l cheamă pe tipul ăla? întrebă Conrad Gaskins.

— Red Fury[19], spuse Romeo Brock.

Trase dintr-o ţigară Kool şi apoi scoase fumul încet afară.

— Ăsta nu e un nume prea obişnuit.

— Nu e numele lui de botez, spuse Brock. Red i se spunea în cartier, ştii, din pricina pielii lui mai deschise la culoare. Fury vine de la maşină.

— Avea un Mopar?

— Soţia lui avea. Avea număr personalizat cu numele ei, adică „Coco”.

— Bine, şi ce s-a întâmplat?

— O mulţime de porcării. Dar mă gândeam la crima asta pe care a săvârşit-o. Red a împuşcat un individ într-un restaurant de pe 14th Street, un loc numit Casa Sufletului. Coco îl aştepta afară, în maşină. Red a ieşit fără să se grăbească, ţinând încă pistolul în mână. S-a aşezat foarte calm pe locul din dreapta, iar Coco a pornit maşina de parcă mergea la o plimbare de duminică. Nici unul din ei nu

19 Furia Roşie (n.tr.)

se mişca prea repede, aşa spun oamenii care i-au văzut. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Nu a fost o mişcare prea inteligentă să părăsească locul unei crime cu o maşină cu numere personalizate.

— Individului nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Ba, la naiba, chiar *voia* ca oamenii să ştie cine era el.

— Era o maşină Sport Fury?

Brock încuviinţă din cap.

— Roşu pe fond alb. Din 1971, avea farurile acelea ascunse. Cutie de viteze automată, V8, carburator cu patru camere. Mai rapidă decât orice.

— Şi de ce nu i se spunea Red Plymouth?

— Pentru că Red Fury sună mai bine, spuse Brock. Red Plymouth nu sună la fel.

Romeo Brock dădu pe gât o sticlă rece de Red Stripe. Un revolver încărcat îi era aşezat confortabil în centura pantalonilor săi largi, pe sub o cămaşă roşie pe care o purta pe dinafară. Avea un spărgător de gheaţă cu vârful băgat într-un dop de plută, lipit de gambă cu bandă scotch.

Localul aparţinea unor emigranţi din Africa de Est şi se găsea pe o porţiune de drum care urma să fie reconstruită aflată pe Florida Avenue, la est de 7th Street, în parcul LeDroit. Un steag etiopian era pictat pe indicatorul din faţă, iar imaginea înrămată a lui Haile Selassie[20] era agăţată pe peretele cu băuturi din spatele tejghelei. Barul, căruia i se spunea „La Hannibal” de către clienţi din cauză că acesta era numele barmanului de noapte, îi servea mai ales pe jamaicani, pe care Brock îi simpatiza. Mama lui, care lucrase ca menajeră la un hotel de la periferia oraşului, se născuse şi crescuse în Kingston. Brock spunea că este jamaican la origine, dar nu pusese niciodată piciorul pe insulă. Era, de fapt, la fel de american ca şi dolarii.

20 Ras Tafari Makonen, denumit de către rastafarieni „Haile Selassie", adică „Regele regilor şi Lordul lorzilor", împărat al Ethiopiei între 1930-l935 şi 194l-l974. (n.tr.)

Lângă Brock, pe un scaun de bar tapiţat cu piele, stătea Conrad Gaskins, vărul lui mai mare. Gaskins era mic de statură şi bine făcut, lat în spate şi cu braţele musculoase. Avea ochi asiatici, iar oasele feţei îi erau proeminente. O cicatrice făcută cu lama, pe care o căpătase în închisoare, îi secţiona în diagonală obrazul stâng. Femeile nu îl respinseseră din această cauză, iar bărbaţii se fereau de el. Duhnea a transpiraţie. Nu se schimbase de hainele de lucru, în care fusese îmbrăcat toată ziua.

— Cum de l-au prins? întrebă Gaskins.

— Pe Red? întrebă Brock. A comis atâtea crime, atâtea atacuri la persoană şi răpiri în trei luni, încât nu mai putea ţine minte câţi duşmani avea.

— Individul era, pur şi simplu, un criminal.

— La naiba, atât poliţia, cât şi mafia au fost ambele pe urmele lui, în cele din urmă. Ai auzit de familia Genovese din New York, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Puseseră un premiu pentru fundul lui negru, sau cel puţin aşa se spune. Dacă el era la curent sau nu cu acest lucru, oricum, a omorât un individ implicat în treaba asta. Cred că de asta a şi fugit din oraş după aceea.

— Şi totuşi a fost prins, spuse Gaskins.

— Toţi sunt prinşi până la urmă; doar ştii asta. Treaba e *cum* ajungi acolo.

— De cine a fost prins, de poliţie sau de familia Corleone?

— FBI-ul l-a prins în Tennessee. Sau Virginia de Vest, nu ştiu sigur. L-au prins dormind într-un motel pentru motociclişti.

— L-au omorât?

— Nu. A fost condamnat şi a fost dus la o închisoare federală. La Marion, cred. Băieţii albi i-au făcut felul.

— Frăţia Arienilor?

— Da. Pe vremea aia albii erau ţinuţi separat de negri. Acuma ce să spun, ştii şi tu faptul că unii dintre gardienii de la închisoarea Marion erau în strânsă legătură cu indivizii

aceia care preamăreau supremaţia albilor. Unii spun că au văzut gardienii cum le-au dat cuţite celor din Frăţia Arienilor chiar înainte să-l încolţească pe Red în curte. I-a ţinut la distanţă timp de o oră cu un capac de la o conservă. A fost nevoie de opt rataţi din ăia ca să-l omoare.

— Băiatul ăsta chiar era o forţă!

— Poţi să mai zici asta o dată! Red Fury era un bărbat adevărat!

Lui Brock îi plăceau poveştile de demult despre oameni în afara legii, aşa cum fusese Red. Bărbaţi care nu dăduseră doi bani pe lege, sau cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie *dacă* şi *când* aveau să pice. Să se vorbească despre tine în baruri şi la colţuri de stradă după ce ai murit şi ai ajuns oale şi ulcele, asta făcea ca viaţa să merite să fie trăită. Altfel, nu era nimic care să te facă special. „Pentru că toată lumea, criminalii şi oamenii obişnuiţi la un loc, sfârşeşte tot acoperită de pământ.” Chiar şi numai pentru motivul ăsta era important să laşi un renume răsunător în urma ta.

— Termină-ţi berea, spuse Brock. Avem treabă.

Ajunşi afară în stradă, Brock şi Gaskins se îndreptară spre maşina lui Brock, un Impala SS negru din 1996. Era parcat în Wiltberger, un cartier cu case insipide aşezate una lângă alta, care aveau la intrare mai degrabă streşini decât verande, o stradă care semăna mai mult cu Baltimore decât cu Washington, D.C. Wiltberger se întindea în spatele teatrului etajat Howard, care fusese odată locul unde evoluaseră artiştii de la Motown şi Stax şi numeroşi comici, versiunea de la sud de graniţa dintre Mason şi Dixon a lui Apollo din Harlem. I se dăduse foc pe vremea revoltelor, şi acum era înconjurat de panouri de construcţii.

— Se pare că până la urmă o să facă ceva din Howard, spuse Gaskins.

— O să facă ce-au făcut şi cu Tivoli, replică Brock. Ăştia încearcă să-şi bată joc de tot de oraşul, dacă vrei să ştii părerea mea.

Merseră cu maşina în afară de LeDroit, intrară în partea de nord-est, pe urmă o luară în jos spre Ivy City, ieşind de pe New York Avenue. Timp de mai mulţi ani, aceasta fusese una dintre cele mai mohorâte zone din oraş, în afara drumului de navetă al majorităţii locatarilor, un cartier ignorat şi uitat, alcătuit dintr-un nod de străduţe pe care se găseau depozite, case jefuite aşezate una lângă alta, şi apartamente din cărămidă cu uşi şi ferestre din placaj. Aici era adăpostul prostituatelor, drogaţilor, dependenţilor de heroină, traficanţilor şi al familiilor decăzute. Ivy City era aproape delimitat de Universitatea Gallaudet şi de cimitirul Mount Olivet, cu deschidere spre cartierul Trinidad, cunoscut cândva ca reşedinţa celui mai faimos lord al drogurilor din oraş, Rayful Edmond.

Acum proprietăţile erau achiziţionate şi renovate peste tot în oraş, în locuri despre care scepticii erau convinşi că nu se vor mai reface vreodată: zona de periferie din nord-est şi sud-est, Petworth şi Park View, LeDroit şi zona din jurul South Capitol, unde era proiectat să se construiască un nou stadion de baseball. Chiar şi aici, în Ivy City, pancartele cu „De vânzare” şi „Vândut” puteau fi văzute pe proprietăţile care păreau indezirabile. Blocurile care fuseseră adăposturi pentru vagabonzi, criminali şi şobolani erau igienizate şi transformate în garsoniere moderne. Casele erau cumpărate şi după şase luni erau vândute din nou. Muncitorii începuseră să îndepărteze lemnul putrezit, să pună geamuri la ferestre şi să dea straturi noi de tencuială şi de var. Cei care se ocupau de acoperişuri ridicau pe scări ţigle şi găleţi cu smoală, iar agenţii imobiliari stăteau pe trotuare, aruncând priviri neliniştite în jurul lor în timp ce discutau la telefon.

— O să amenajeze şi gaura asta de rahat? întrebă Gaskins.

— E ca şi cum ai pune leucoplast pe gaura unui pistol, dacă vrei să ştii părerea mea, răspunse Brock.

Conducea încet pe Gallaudet Street trecând de un şir de apartamente ca nişte cutii cu structura din cărămidă, vizavi de o şcoală primară care era închisă.

Brock trase pe dreapta şi opri maşina.

— Ia uite-l pe puştiul ăla, Charles, spuse Brock, arătând cu bărbia înspre un băiat de treisprezece ani care purta pantaloni până la gambe, un tricou cu dungi albastru cu alb şi în picioare pantofi sport Nike albastru cu alb. Şi se mai crede şi şmecher. Pe naiba!

— E doar un puşti.

— Toţi sunt doar nişte puşti. Numai că o să crească imediat. Loveşte-i acum, şi n-o să mai aibă tupeul să facă gât mai târziu.

— Nu e nevoie să facem rău nici unui copil, vere.

— De ce nu?

Brock şi Gaskins se dădură jos din maşină şi merseră pe un trotuar plin de buruieni şi de crăpături. Locatarii care stăteau pe treptele din afara apartamentelor lor, pe scaune pliante puse direct în praful din curţi, îi urmăreau în timp ce se apropiau de un grup de băieţi adunaţi la intersecţia străzilor Gallaudet şi Fenwick. Erau genul de băieţi care erau mereu pedepsiţi şi care stăteau în acelaşi loc în care-şi petrecuseră vremea şi în zilele în care nu se duceau la şcoală, şi în cea mai mare parte a nopţilor.

La vederea lui Brock îndreptându-se spre ei cu paşi mari, înalt şi musculos pe sub cămaşa lui roşie din vâscoză, se răsuciră şi o rupseră la fugă. Băieţii se mişcau mai iute decât dacă ar fi fost urmăriţi de poliţie. Ştiau cine erau Brock şi Gaskins, şi ştiau de ce veniseră acolo şi ce urmau să facă.

Doi dintre băieţi nu o luară la fugă, deoarece realizaseră că era inutil s-o mai facă. Pe cel mai mare îl chema Charles, iar pe prietenul lui mai mic îl chema James. Charles conducea un grup de adolescenţi şi de puşti fără reguli prea stricte, care vindeau marijuana în special pe porţiunea aceea din Gallaudet Street. Începuseră să vândă doar din

amuzament şi pentru că doreau să devină gangsteri, însă apoi se treziseră cu o afacere înfloritoare. Cumpărau de la un furnizor din zona Trinidad, care îşi avea propriii vânzători cu bucata, dintre care câţiva lucrau în secret şi în Ivy City, dar furnizorul nu le purta pică deoarece aveau colţişorul lor, îi distribuiau produsul şi plăteau în momentul în care luau marfa. Oamenii lui Charles vindeau marfă ieftină în pliculeţe mici din plastic, care se închideau etanş în partea de sus.

Charles încercă să se ţină tare în timp ce Brock şi Gaskins se îndreptau spre el. Deşi James se ţinea şi el tare, nu îl privi pe Romeo Brock direct în ochi.

Brock era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Charles. Se apropie şi privi în jos spre băiat. Conrad Gaskins se întoarse cu spatele la ei, îşi încrucişă braţele şi se uită crâncen la locatarii care priveau scena de pe partea cealaltă a străzii.

— La naiba, Charles, spuse Brock. Ai o figură de parcă ai fi surprins că mă vezi.

— Ştiam că ai să vii.

— Şi atunci de ce pari surprins?

Brock îi aruncă zâmbetul său strălucitor şi ameninţător. Avea trăsăturile ascuţite şi colţuroase, accentuate de barba lui în stilul Van Dyke. Avea urechile ascuţite şi îi plăcea să poarte culoarea roşie. Arăta ca un diavol înalt.

— Am fost acolo, spuse Charles. Am fost acolo unde mi-ai spus.

— Nu, nu ai fost.

— Mi-ai spus să vin la colţul dintre Okie şi Fenwick la ora nouă. Am fost acolo!

— Nu am spus nici un rahat de Okie. Am spus Gallaudet şi Fenwick, adică unde ne aflăm acum. Am făcut lucrurile foarte simple pentru tărtăcuţa ta, ca să nu devii confuz.

— Ai spus Okie.

Dreapta lui Brock zbură şi-l plesni pe Charles cu duritate peste faţă. Charles se dădu un pas înapoi şi ochii i se rostogoliră în cap din pricina loviturii, apoi i se umplură de

lacrimi, iar gura cu buzele strânse i se îmbufnă. Pentru a răni un băiat în mândria lui, Brock ştia că o palmă era mult mai puternică decât un pumn.

— Unde trebuia să ne întâlnim? întrebă Brock.

— Eu…

Charles se strădui să vorbească, dar nu putu rosti nici o vorbă.

— Ce-i, te-ai pus pe plâns?

Charles clătină din cap.

— Eşti fată sau eşti bărbat?

— Sunt bărbat.

— „Sunt *bărbat”,* îl îngână Brock. Ei bine, dacă eşti, eşti o caricatură de bărbat.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Charles. Brock râse.

— Ia banii şi hai s-o întindem! interveni Gaskins, stând încă cu spatele întors spre ei.

— Te voi mai întreba o singură dată, reluă Brock. Unde trebuia să ne întâlnim, Charles?

— Chiar aici.

— Bine. Şi de ce nu ai fost aici?

— Pentru că nu am avut nici un ban, răspunse Charles.

— Încă mai eşti în afacere, nu-i aşa?

— Tocmai mi-am cumpărat partea. Am de gând să obţin nişte bani în curând.

— Aha, deci o să ai ceva bani în curând.

— Da. Imediat ce scot partea mea din ascunzătoare.

— Şi atunci ce e cu umflătura aia din buzunarul tău? Şi nici măcar să nu încerci să-mi spui că e bărbăţia ta, pentru că tocmai am stabilit că nu ai nimic de genu' ăsta.

— Dă-i pace, spuse James.

Brock îşi îndreptă atenţia înspre cel mai mic dintre băieţi, care nu părea să aibă mai mult de doisprezece ani. Avea codiţe împletite sub o şapcă cu NY întoarsă cu cozorocul la spate.

— Ai spus ceva? întrebă Brock.

James îşi ridică bărbia şi îl privi pe Brock în ochi pentru prima dată. Îşi strânse pumnii în timp ce vorbi:

— Am spus să-l laşi în pace pe prietenul meu!

Ochii lui Brock se încreţiră la colţuri.

— Uită-te la tine! exclamă el. Hei, Conrad, băiatul ăsta de aici arată ca şi cum ar avea o inimă în piept!

— L-am auzit, zise Gaskins. Hai să mergem!

— Sunt *aici acum,* spuse Charles cu disperare. Nu am fugit. Te-am aşteptat toată ziua să vii.

— Dar n-ar fi trebuit să minţi. Acum va trebui să-ţi administrez medicamentul.

— Te rog! făcu Charles.

— Curvă miloagă!

Brock înşfăcă buzunarul drept de la pantalonii căzuţi pe vine ai lui Charles şi trase în jos cu atâta forţă, încât băiatul căzu pe trotuar. Blugii se rupseră într-o parte, pe unde se văzu buzunarul interior. Brock rupse buzunarul de tot şi-l întoarse pe dos. Găsi nişte mărunţiş şi nişte pliculeţe de marijuana. Aruncă marijuana la pământ şi numără banii. Se încruntă, dar strecură banii în propriul buzunar.

— Încă ceva, spuse Brock.

Brock îl lovi pe Charles cu piciorul în coaste. Apoi îl mai lovi o dată, cu dinţii strânşi, iar Charles se rostogoli pe o parte, în timp ce fierea îi curgea prin gura deschisă. James îşi întoarse privirea în altă parte.

Gaskins îl trase pe Brock de braţ şi se interpuse între acesta şi Charles. Se priviră fix unul pe celălalt până când focul din ochii lui Brock se stinse.

— Aţi fi putut să faceţi lucrurile mai uşoare, zise Brock, dându-se înapoi şi clătinând din cap. Aveam de gând să împart totul cu voi. Nu voiam să iau decât jumătate. Numai că a trebuit să-ţi baţi joc şi să minţi. Iar acum probabil că te gândeşti „O să-l prindem pe ticălosul ăsta. O să i-o întoarcem sau o să găsim pe cineva care s-o facă şi o să-i punem pielea în băţ!” Brock îşi îndreptă cămaşa. Dar ştiţi ceva? continuă el. N-o să reuşiţi niciodată. Toţi la un loc nu

sunteţi suficient de bărbaţi ca să vă puneţi cu mine. Şi nu aveţi pe nimeni care să vă protejeze. Dacă aţi fi ştiut pe cineva suficient de rău ca s-o facă, ori e în închisoare, ori e mort. De fapt, dacă aţi fi avut pe cineva în toată viaţa voastră căruia să-i pese de voi de la bun început, acum nu v-aţi afla aici, în acest loc. Aşa că, ce aveţi voi în afară de poponeţele voastre bune de nimic?

Băiatul căzut la pământ nu răspunse, şi nici prietenul său.

— Cum mă cheamă pe mine?

— Romeo, răspunse Charles, cu ochii închişi din pricina durerii.

— O să mai venim pe aici!

Brock şi Gaskins se duseră înapoi spre maşina Impala SS. Nici unul dintre locatari sau dintre privitori nu făcuse vreun gest să-i ajute pe băieţi, iar acum îşi feriră privirile. Nici unul, Brock era convins de asta, nu avea să se ducă la poliţie. Numai că nu era satisfăcut. Fusese prea uşor şi nu merita efortul pentru un tip cu reputaţia lui. Nu fusese o provocare, iar plata era nesemnificativă.

— Cât am obţinut? întrebă Gaskins.

— Patruzeci de dolari.

— Nu prea meritau banii ăştia toată tevatura.

— Nu-ţi face probleme. O să fie mai bine de acum încolo.

— Mie mi se pare că tot ce facem este să-i terorizăm pe aceşti copii şi alte prostii din astea. Mă întreb unde vom ajunge cu chestia asta, vere. Despre ce e vorba?

— Despre bani şi respect, răspunse Brock. Urcară în maşină. Ne întoarcem în nord-est, spuse Brock. Avem încă vreo două întâlniri la care trebuie să mergem.

— Nu şi eu, zise Gaskins. Trebuie să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui. Numai dacă ai neapărată nevoie de mine.

— Te las acasă, rosti Brock. Cu restul mă descurc şi singur.

Brock dădu un telefon, puse cheile în contactul maşinii şi porni.

Imediat ce el şi Gaskins plecară din cartier, o maşină de poliţie veni încet pe Gallaudet. Şoferul, un tip alb în uniformă, se uită la locatarii care stăteau în faţa apartamentelor şi la băiatul de la colţ care-l ajuta pe un altul să se ridice, susţinându-l dintr-o parte. Ofiţerul îşi continuă drumul.

Capitolul 6

— Cum este? întrebă poliţistul Bo Green, după ce reveni în camera de interogatoriu.

— Are gust bun, spuse William Tyree, punând pe masă cutia cu suc.

— Este suficient de rece?

— E bun.

În întunericul din camera video, Anthony Antonelli mormăi dezgustat:

— Tâmpitul ăsta se crede la restaurant.

— Bo îl face doar să se simtă mai confortabil, explică Ramone.

Green îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Te simţi bine, William?

— Destul de bine.

— Mai eşti sub influenţa drogurilor?

— Am fost numai o zi, spuse Tyree, clătinând din cap dezgustat de sine.

— Când te-ai drogat ieri pentru prima dată?

— Înainte să mă urc în autobuz.

— Ai luat autobuzul spre…

— Spre Jackie.

— Cât ai fumat? Îţi aminteşti?

— Nu ştiu. Dar se pare că m-a lovit puternic. Înainte de toate, eram foarte supărat. Drogul m-a făcut să mă simt feroce în interior, ştii?

— De ce erai supărat, William?

— Din mai multe cauze. Acum un an am fost dat afară de la serviciu. Eram şofer la un magazin de pânzeturi, ştii, o companie din acelea care livrează uniforme, feţe de masă către restaurante, chestii din astea. Nu am avut noroc să-mi mai găsesc un serviciu după ce l-am pierdut pe ăsta. E destul de greu în ziua de azi.

— Da, ştiu.

— Chiar *foarte* greu. Şi apoi, mi-am mai pierdut şi soţia şi copiii, pe deasupra. Ce vreau să spun, domnule poliţist, este că sunt un om cinstit. Nu am avut probleme niciodată în toată viaţa mea.

— Îţi cunosc familia. Provii dintr-o familie de oameni cinstiţi.

— Niciodată nu am avut de-a face cu drogurile până să mi se întoarcă norocul. Poate doar puţină marijuana.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Şi apoi soţia mea începe să umble cu un criminal. Individu' dormea în patul meu, spunându-le copiilor *mei* ce să facă şi ce să vorbească... spunându-le să-şi ţină gura şi să dea dovadă de respect! Pentru *el,* adică!

— Te-a deranjat.

— La naiba! Pe dumneata nu te-ar fi deranjat?

— Ba da, spuse Green, făcându-i această concesie. Deci ieri ai fumat nişte cocaină şi apoi te-ai dus să o vezi pe fosta ta soţie.

— Încă era soţia mea. Nu se terminaseră procedurile de divorţ.

— Greşeala mea. Probabil că am primit nişte informaţii eronate.

— Încă mai eram căsătoriţi. Şi eram... eram furios, domnule poliţist. Vreau să spun că simţeam cum îmi ardea capul când am ieşit din casă.

— Ai luat ceva cu tine înainte de a pleca?

Tyree încuviinţă dând din cap.

— Un cuţit. Ştii, cuţitul despre care ţi-am pomenit.

— Cel pe care l-ai pus în sacoşa Safeway.

— Da. L-am înşfăcat de pe masă înainte să ies.

— Şi l-ai purtat cu tine în autobuz.

— L-am ţinut sub cămaşă.

— Şi apoi ai urcat pe Cedar Street cu cuţitul sub cămaşă şi te-ai dus la apartamentul soţiei tale. Când Tyree încuviinţă din nou din cap, Green continuă: Ai bătut la uşă, nu-i aşa? Sau aveai cheie?

— Am bătut. Ea a întrebat cine e şi i-am spus că eu. Mi-a spus că era ocupată şi că nu putea să mă vadă atunci, şi mi-a cerut să plec. I-am spus că voiam doar să discut cu ea un minut şi atunci a deschis uşa. Am intrat în casă.

— I-ai mai spus ceva când ai intrat în casă?

În camera video, Antonelli comentă:

— „Nu, nu am făcut decât s-o ucid naibii”.

— Ce ai făcut când ai intrat în casă, William? întrebă Green.

— Ea despacheta cumpărăturile. Am mers după ea până la masa pe care erau puse cumpărăturile.

— Şi ce ai făcut când ai ajuns acolo?

Ramone se aplecă în faţă.

— Nu-mi aduc aminte, spuse Tyree.

Rhonda Willis pătrunse în camera video. Îi spuse lui Ramone:

— Gene a găsit sacoşa Safeway în tomberon. Hainele şi cuţitul se află înăuntru.

Ramone nu simţi nici un fel de eliberare.

— Spune-i lui Bo, zise el.

Ramone şi Antonelli se uitară la monitor şi-l văzură pe Green cum întoarce capul la auzul unui ciocănit în uşă. Uşa se deschise, iar Rhonda intră numai puţin, cât să-i spună lui Green că primise un telefon la care era probabil bine să răspundă.

Înainte să iasă din camera de interogatoriu, Green se uită la ceas, apoi la camera video, şi spuse:

— 16.32.

Se întoarse câteva minute mai târziu, preciză ora în acelaşi mod, apoi luă loc la masă, de partea cealaltă a lui William Tyree. Tyree îşi aprinsese o ţigară.

— Eşti bine? îl întrebă Green.

— Da.

— Mai vrei un suc sau altceva?

— Încă mai am puţin.

— Bine, atunci, spuse Green. Hai să revenim la ziua de ieri, în apartamentul soţiei tale. După ce ai intrat, te-ai dus după ea spre masa pe care erau cumpărăturile. Ce s-a întâmplat după aceea?

— E aşa cum am mai spus: nu-mi amintesc.

— William!

— Îţi spun drept!

— Uită-te la mine, William!

Tyree se uită în ochii mari şi sufletişti ai poliţistului Bo Green. Erau ochii unei persoane căreia îi păsa, ochii unui om care mersese pe aceleaşi străzi şi se plimbase pe aceleaşi coridoare de la liceul Ballou, exact ca şi Tyree. Ai unui bărbat care provenea dintr-o familie puternică, exact ca şi el. Care ascultase Trouble Funk, şi Rare Essence, şi Backyard, şi care văzuse toate grupurile care cântau pe gratis în parcul Fort Dupont, exact ca el, când fuseseră tineri amândoi. Ai unui bărbat care nu era chiar aşa de diferit de Tyree, în care Tyree putea avea încredere că-l va trata corect.

— Ce ai făcut cu cuţitul când te-ai dus după Jackie la masa aceea?

Tyree nu răspunse.

— Avem cuţitul, spuse Green fără umbră de ameninţare sau de răutate în voce. Avem hainele pe care le purtai. Ştii că testele vor confirma că sângele de pe haine şi de pe cuţit este identic cu cel al soţiei tale. Iar pielea de sub unghiile soţiei tale se va potrivi exact cu cea care îţi lipseşte de la tăietura pe care o ai acolo. Aşa că, William, de ce să nu terminăm cu chestia asta?

— Nu-mi amintesc, domnule poliţist.

— Ai folosit cuţitul pe care l-am găsit în sacoşă ca s-o înjunghii pe soţia ta, William?

Tyree scoase un plescăit cu limba. Avea ochii plini de lacrimi.

— Dacă spui dumneata că am făcut asta, înseamnă că probabil aşa am făcut.

— Probabil, sau sigur?

Tyree încuviinţă dând din cap:

— Sigur.

— Ce anume ai făcut?

— Am înjunghiat-o pe Jackie cu cuţitul acela.

Green se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele pe abdomenul său voluminos. Tyree trase din ţigară şi depuse scrumul într-o bucată mare de staniol.

— Trebuie să-i recunosc meritele lui Bo, spuse Antonelli. Se descurcă bine cu săriţii ăştia.

Ramone nu spuse nimic.

Ramone şi Antonelli priviră şi ascultară cum William Tyree povesti şi restul întâmplării. După ce o înjunghiase pe soţia sa, îi luase maşina şi, cu tot mărunţişul pe care-l găsise în portofelul acesteia, cumpărase mai multe droguri. Apoi se dusese să le fumeze în diverse zone din sud-est. Nu mâncase şi nu dormise toată noaptea. Închiriase maşina lui Jackie altor doi indivizi. Îi utilizase cartea de credit pentru a cumpăra benzină şi, de asemenea, pentru câte un avans în bani lichizi pentru mai multe droguri. Rămăsese drogat şi fără vreun plan anume, atât că aştepta să vină poliţia, despre care ştia că va ajunge la el în cele din urmă. Nu făcuse în toată viaţa lui nimic ilegal sau violent şi habar n-avea cum mergeau treburile în zona gri a societăţii. Nu ştia cum să se ascundă. Şi dacă era să fugă, nu se putea gândi la nici un loc în care să se ducă.

Când Tyree termină de vorbit, Green îi ceru să se ridice şi să-şi scoată cureaua şi şireturile de la pantofi. Tyree se

conformă, apoi se aşează înapoi pe scaun. Plânse puţin, apoi îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul palmei.

— Eşti bine? îl întrebă Green.

— Sunt obosit, răspunse Tyree moale. Nu vreau să mai rămân aici.

— Ei, pe naiba! exclamă Antonelli. Trebuia să te fi gândit la asta înainte să-i faci felul!

Ramone nu comentă nicicum. Ştia că Tyree nu se referea la sechestrarea în camera de interogatoriu. El se referea la faptul că nu voia să mai rămână pe această lume. Green simţise şi el acelaşi lucru. Din acest motiv îi ceruse lui Tyree şireturile şi cureaua.

— Vrei să-ţi aduc un sendviş, ceva?

— Nu.

— Pot să mă duc să-ţi iau de la Subway.

— Nu mi-e foame.

Green se uită la ceas, apoi în sus spre camera de filmat, şi spuse:

— 17.13 minute.

Apoi ieşi din camera de interogatoriu, în timp ce Tyree se întinse după o ţigară. Ramone îi mulţumi lui Green din priviri când acesta ieşi. Ei doi şi Rhonda Willis se duseră spre birourile lor, situate într-un fel de triunghi. Erau poliţişti cu vechime în departament şi erau prieteni.

Green se aşează, iar Ramone făcu acelaşi lucru, întinzând imediat mâna după telefon ca s-o sune pe soţia sa. Făcea acest lucru de mai multe ori pe zi, şi întotdeauna după ce rezolva un caz. Mai era încă multă muncă de făcut la acest caz, în special birocraţie, dar de acum încolo poliţiştii puteau să-şi permită o mică pauză.

Poliţiştii Antonelli şi Mike Bakalis se aşezară şi ei prin apropiere. Antonelli, un fan al centrului Gold's Gym[21], era scund, cu umerii laţi şi talia subţire. I se spunea Dop pe faţă şi Fundul Dop pe la spate de către colegii lui poliţişti. Lui

21 Gold's Gym International, Inc. este un lanţ internaţional de centre de fitness (n.tr.)

Bakalis, din cauza maxilarului său proeminent, i se spunea Aardvark, şi, uneori, Baklava. Bakalis venise să scrie o citaţie, numai că nu suporta să bată la calculator, şi nu făcuse decât să vorbească despre asta toată ziua.

Pe birourile poliţiştilor se aflau pancarte din plută, multe dintre ele afişând fotografii ale copiilor, al soţiilor şi ale altor rude, de asemenea fotografii ale unor victime decedate şi ale unor criminali prinşi, dar necondamnaţi, care deveniseră nişte obsesii. Crucifixuri, imagini cu sfinţi şi citate din psalmi erau acolo din abundenţă. Mulţi dintre poliţiştii de la VCB erau creştini activi, alţii doar pretindeau că sunt, iar alţii îşi pierduseră complet credinţa în Dumnezeu. Divorţul era un lucru obişnuit printre ei. De cealaltă parte se aflau aceia care reuşiseră să menţină nişte căsnicii solide. Ceilalţi erau doar nişte jucători. Unii obişnuiau să bea masiv, iar alţii se lăsaseră. Majoritatea beau o bere sau două după ce li se termina tura şi nu aveau niciodată o problemă cu alcoolul. Nici unul dintre ei nu era un gen anume. Nu se aflau în serviciul respectiv pentru promisiunea unei mari recompense financiare. Slujba asta nu era o chemare, pentru marea majoritate. Dintr-un motiv sau altul, erau apţi pentru postul de poliţişti la Departamentul Omucideri. Acesta era locul unde ajunseseră în mod firesc.

— E totul în ordine? întrebă Rhonda Willis, remarcând încruntarea lui Ramone în timp ce punea jos receptorul.

Ramone se ridică în picioare, îşi sprijini spatele de unul dintre pereţii despărţitori şi îşi încrucişă braţele. Era un bărbat de înălţime medie, cu pieptul solid, şi care trebuia să lucreze din greu ca să-şi menţină abdomenul plat. Avea părul negru, încă des şi ondulat, şi fără fire albe. Avea o gropiţă în bărbie. Purta mustaţă, singurul lucru care-l identifica drept poliţist. Nu era la modă ca albii să poarte mustaţă, dar soţia lui îl prefera aşa, ceea ce era un motiv suficient pentru el ca să şi-o menţină.

— Băiatul meu are iar probleme, spuse Ramone. Regina a spus că a primit un telefon de la directorul adjunct, ceva

referitor la insubordonare. Suntem sunaţi de la şcoala aia aproape în fiecare zi.

— E băiat, spuse Rhonda, care avea patru copii făcuţi cu doi soţi diferiţi, iar acum îi creştea de una singură.

Îşi petrecea o bună parte din zi discutând cu fiii ei la telefoanele lor mobile.

— Ştiu asta, spuse Ramone.

— Bătaia este ruptă din rai, interveni Bakalis, care se relaxa frunzărind o revistă cu motociclete pe care o luase de pe biroul său.

Bakalis nu avea copii, dar simţise nevoia să intervină.

Antonelli, care era divorţat, aruncă un set de fotografii Polaroid pe biroul lui Bakalis.

— Ia uită-te la astea, o să vezi ceva interesant!

Erau fotografiile făcute lui Jacqueline Taylor după deces. În acestea, se vedea cum este întinsă pe spate, goală, pe o bucată mare de plastic negru. Până când venise sora ei s-o identifice, fusese curăţată, iar acestea erau fotografiile făcute imediat după ce fusese adusă la morgă. Rănile prin înjunghiere erau mai pronunţate pe gât şi pe unul din sâni, care era aproape distrus. Avea ochii deschişi, iar unul era mai căscat decât celălalt, ceea ce o făcea să pară în stare de ebrietate. Limba îi era inflamată şi îi ieşea afară din gură.

— Uită-te la cărarea din păr, spuse Antonelli, punându-şi picioarele pe birou.

Pantalonul i se ridică puţin, dezvăluindu-i tocul de la nivelul gleznei şi patul pistolului său Glock.

Bakalis studie fotografiile una câte una, fără să comenteze în vreun fel. Nici unul nu era într-o dispoziţie festivă, deşi prinseseră un criminal. Nimeni nu putea fi fericit de rezultatele acestui caz.

— Biata femeie! spuse Green.

— Şi el, zise Ramone. Tipul a fost un cetăţean fară pată până acum un an. Apoi îşi pierde serviciul, devine dependent de droguri, vede cum nevastă-sa are o relaţie cu

un nemernic care-şi aruncă lenjeria intimă în acelaşi loc în care dorm copiii lui…

— L-am cunoscut pe fratele lui mai mare, adăugă Green. La naiba, îl vedeam pe William pe-acolo pe vremea când nu era decât un puşti. Părinţii lui erau oameni de treabă. Să mai spună cineva că drogurile nu te distrug definitiv…

— Chiar dacă se declară vinovat, spuse Rhonda, tot o să ia între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani.

— Iar copiii ăia o să fie marcaţi pe viaţă, spuse Green.

— Trebuie să fi fost ceva de capul ei, spuse Bakalis, care încă mai studia fotografiile. Vreau să spun că el a fost atât de răscolit de faptul că a pierdut-o, încât a trebuit să o omoare, astfel ca nici un alt bărbat să nu o mai poată avea.

— Dacă nu ar fi fumat porcăria aceea, spuse Green, poate ar fi gândit ca lumea.

— Nu e vorba numai de drog, replică Antonelli. Este fapt dovedit că o păsărică te poate face să ucizi. Chiar şi aceea pe care *n-o poţi* avea.

— O păsărică poate împinge şi un tren de marfa, explică Rhonda Willis.

Bakalis puse fotografiile pe biroul său, apoi îşi atinse vârfurile degetelor de tastatura calculatorului. Dar degetele nu i se mişcară. Se holbă prosteşte la monitor.

— Hei, Dop! spuse Bakalis. Ce-ai zice să baţi o citaţie la calculator?

— Dar tu ce-ai zice să mi-o sugi?

Cei doi continuară în acelaşi fel pentru o vreme, până când Gene Hornsby sosi, aducând sacoşa cu probele. Ramone îi mulţumi şi se apucă să lucreze la hârţogăraie, inclusiv la prezentarea detaliată a cazului în Carte. Aceasta era o lucrare voluminoasă care detalia cazuri de omucideri elucidate şi neelucidate, ofiţerii care fuseseră numiţi la fiecare caz în parte, mobiluri, şi alte elemente care puteau fi utile pentru activitatea acuzării şi care aveau ca scop şi înregistrarea istoricului infracţionalităţii a oraşului.

În momentul în care poliţiştii plecară de la serviciu, lucraseră o tură întreagă şi trei ore suplimentare. Afară, în parcarea de la VCB, care se afla în spatele centrului comercial Penn-Branch din sud-est, Gus Ramone, Bo Green, Gene Hornsby şi Rhonda Willis se îndreptară fiecare spre maşinile lor.

— Diseară o să fac o baie fierbinte şi plăcută, spuse Rhonda.

— Nu trebuie să te duci nicăieri cu fiii tăi în seara asta? întrebă Green.

— Nu în seara asta, slavă Domnului!

— Merge cineva la o bere? întrebă Hornsby. O să vă las pe toţi să-mi faceţi cinste cu una.

— Eu am antrenament, spuse Green, care antrena băieţii dintr-o echipă de fotbal din cartierul în care crescuse.

— Dar Ramone? întrebă Hornsby.

— Rămâne pe altă dată, răspunse Rhonda, care ştia răspunsul înainte de a fi fost rostit de buzele lui Ramone.

Ramone nu mai auzea nimic. Se gândea la soţia şi la copiii săi.

Capitolul 7

Diego Ramone coborî din autobuzul cu numărul 12 lângă staţia de metrou şi merse pe linia de centură a oraşului către casă. Nu avusese o zi prea bună la şcoală, dar nu era ceva neobişnuit. Intrase în bucluc, aşa cum păţea de câteva ori pe săptămână de când începuse să frecventeze şcoala respectivă. Îşi dorea să nu fi plecat de la vechea lui şcoală din Washington, dar tatăl său insistase să se transfere în Montgomery County, iar lucrurile nu merseseră prea bine de atunci.

Domnul Guy, directorul adjunct, o sunase pe mama lui Diego mai devreme în acea zi şi îi spusese că Diego refuzase să-i dea telefonul lui mobil, după ce îi sunase în interiorul şcolii. Adevărul era că Diego uitase că nu era închis. Ştia că era împotriva regulamentului să aibă mobilul deschis în interiorul şcolii, dar nu voise să renunţe la el, deoarece prietenului său Toby i se confiscase telefonul timp de mai multe săptămâni după ce se întâmplase ceva similar. Aşa că-i spusese domnului Guy: „Nu, nu am de gând să vi-l dau, pentru că a fost pur şi simplu o greşeală”. Apoi, domnul Guy îl dusese în biroul său şi o sunase pe mama lui. Domnul Guy spusese că ar fi putut să-l suspende pentru insubordonare şi că de data asta o să-l lase în pace. Ce mai pace! Diego oricum va trebui să discute cu tatăl său despre acest lucru. Şi, în afară de asta, să fii suspendat era mai amuzant decât să fii la şcoală. Mai ales la şcoala *aceea.*

Diego trecu printr-un tunel scurt de sub traseul metroului şi traversă Blair Road. Purta un tricou negru pe care era imprimată mâna Diavolului Tasmanian, scanată de un prieten, unul dintre gemenii Spriggs. Pe sub tricou purta un maiou Hanes. Era toamnă, dar era încă destul de cald pentru pantaloni scurţi, iar ai lui erau marca Levi Silvertabs, fiind cu câţiva centimetri sub genunchi. Pe sub aceştia purta boxeri SpongeBob. Adidaşii de azi, una dintre cele trei perechi pe care le avea, erau Nike Exclusives, cu alb şi bleumarin.

Diego Ramone avea paisprezece ani.

Se auzi soneria de la telefon cu Backyard în concert la Crossroads, melodie pe care şi-o descărcase pe telefon, îşi scoase telefonul mobil, prins în talia pantalonilor.

— Da, răspunse el.

— Unde eşti, dulăule? îl întrebă prietenul lui, Shaka Brown.

— Am ajuns la intersecţia dintre 3rd Street şi Whittier.

— Vii pe jos?

— Da.

— Nu te-a luat mama ta cu maşina?

— Am luat autobuzul 12.

Mama lui venise la şcoală, dar el ştia că dacă ar fi urcat în maşină cu ea, l-ar fi dus direct acasă, să înceapă temele şi aşa mai departe. După ce negociaseră puţin, conveniseră că va veni cu autobuzul, pe urmă va merge pe jos până în cartierul lor, unde, o asigurase, îşi propusese doar să-l întâlnească pe Shaka şi să se joace puţin cu mingea. Faptul că luase autobuzul îi dăduse un sentiment de libertate şi-l făcuse să se simtă ca un adult. Îi promisese mamei lui că va fi acasă cu mult înainte de ora cinei.

— Nu-ţi stă în fire să mergi pe jos, aşa molâu cum eşti.

— Hai, termină! spuse Diego.

— Hai, grăbeşte-te, Diego, am găsit un teren liber.

— Vin acum.

— Am să te fac praf!

— Da, sigur.

Diego sfârşi convorbirea. Înainte însă să-şi introducă din nou mobilul în suportul de la curea, îl sună şi mama lui.

— Da?

— Unde eşti?

— Pe lângă Coolidge, spuse Diego.

— Te întâlneşti cu Shaka?

— Doar ţi-am spus.

— Ai teme în seara asta?

— Le-am făcut la şcoală, în sala de studiu, spuse Diego.

Aceasta nu era decât o minciună inofensivă. Avea să le facă în sala de studiu în ziua următoare.

— Să nu stai până târziu!

— Doar am spus că nu.

Diego închise telefonul. Era fain să ai telefon mobil, dar putea fi şi naşpa uneori. Shaka bătea mingea pe terenul de baschet împrejmuit de la intersecţia dintre 3rd Street şi Van Buren. Era un loc frumos şi curat pentru Washington, cu plasă la coş şi tot ce trebuie, făcând parte din centrul de recreere care funcţiona în spatele şi pe-o latură a liceului Coolidge. Erau şi terenuri de tenis pe care le utilizau mai ales adulţii, un teren de fotbal european pentru spanioli şi un teren de joacă pentru copii.

Diego îşi petrecuse vremea pe aici încă dinainte de şcoala primară Whittier, progresând de la ţinutul de bare ca maimuţele la salturi. Locuia cu părinţii şi cu surioara lui, Alana, câteva străzi mai la sud, în Manor Park.

— Mai bine te-ai grăbi, spuse Shaka, în vreme ce Diego traversa terenul de baschet. Cred că plasele alea o să cadă, la cât de des le ating.

Diego îşi dădu jos tricoul, rămânând în maiou, şi-l împături în jurul telefonului mobil. Puse pachetul într-o margine a curţii, lângă gard.

— Hai să te văd cum te mişti, spuse Diego.

Shaka bătu mingea într-o parte şi în alta spre Diego, care o aruncă nu prea sus, astfel că atinse metalul, dar nu căzu în plasă.

— Eşti gata? întrebă Shaka.

— Mai lasă-mă puţin să mă încălzesc. Tu ai mai jucat şi înaintea mea.

— O să ai nevoie de o zi întreagă să te încălzeşti ca să mă poţi ajunge pe mine!

— Am să te fac praf, băiete!

Înainte să înceapă jocul unul contra celuilalt, sosiră şi gemenii Spriggs, Ronald şi Richard. După ce discutară puţin, Diego şi Shaka începură un joc doi la doi contra lor. Gemenii Spriggs o luaseră pe o pantă greşită şi aveau în mod frecvent probleme cu legea pentru infracţiuni minore cum ar fi furturile, lucru care îi ridica în ochii altor băieţi de vârsta lor. Diego şi Shaka îi priveau însă doar ca pe nişte prieteni vechi. Se cunoşteau cu toţii încă de la şcoala primară, dar acum mergeau pe drumuri diferite.

Ronald şi Richard Spriggs erau duri, dar nu prea se pricepeau la jocul cu mingea. Diego şi Shaka câştigară fiecare joc, iar gemenii Spriggs plecară zâmbind, dar nu prea fericiţi, mormăind ameninţări blânde de genul „vedeţi voi data viitoare”, şi ceva legat de sora drăguţă a lui Shaka, în timp ce se îndepărtau spre apartamentul lor de pe 9th Street, din spatele Secţiei de poliţie 4 a oraşului.

În următoarea oră, Diego şi Shaka jucară unul contra celuilalt. Shaka era cu un an mai mare decât Diego şi cu câţiva centimetri mai înalt decât prietenul său. Se pricepea mai bine decât Diego la baschet, de asemenea. Dar Diego punea suflet în orice sport pe care-l practica. Jocurile continuară până la ultimul din serie, pe care-l câştigă Shaka. În timp ce mingea intra printre lanţurile coşului, lovitură pe care Shaka o izbutise făcând un pas mai iute, telefonul lui Diego se auzi cântând *Girls Just Wanna Have*

Fun, muzică în stilul Go-go[22]. Răspunse, utilizând tricoul în care-l înfăşurase ca să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă.

— Mamă, spuse Diego, citind numele de pe afişaj.

— Diego, unde eşti?

— Pe terenul de baschet din spate de la Coolidge. Sunt cu Shaka.

— Bine, spuse Regina, părând uşurată. Diego precizase special cu cine era, pentru că mama lui îl plăcea pe Shaka şi avea cea mai mare încredere în el faţă de toţi ceilalţi prieteni ai lui. Vii acasă?

— Am să viu curând.

— Am să *viu?*

— Am să vin, spuse Diego, terminând convorbirea.

Se duse lângă Shaka, care stătea cu spatele lipit de gard, verificându-şi mesajele de pe telefonul mobil. Shaka purta un tricou cu Bob Marley care avea un chiştoc de marijuana în gură, imagine luată de pe coperta cărţii biografice *Catch a Fire,* deşi Shaka nu fuma iarbă. Nici măcar nu încercase vreodată. El şi Diego vorbeau adesea despre asta, şi chiar visau la acest lucru, dar nu folosiseră niciodată droguri. Ei se considerau sportivi, iar părinţii lui Diego şi mama lui Shaka le băgaseră în cap că sportivii nu se droghează. Bineînţeles, ei ştiau că nu era adevărat. Dar mai ştiau şi că mulţi dintre copiii din jurul lor, care începuseră să bea câte puţin şi să ia droguri, se cam lăsaseră de sport şi nu se mai descurcau prea bine nici la şcoală, faţă de cum fuseseră înainte. Asta puteau să vadă şi ei. Diego încă mai juca baschet în Liga Yes şi la Clubul de Băieţi, şi juca şi fotbal; Shaka, acum că era la liceu, ştia că trebuie să aleagă un sport dacă avea să ia în serios posibilitatea unei burse, şi alesese baschetul. Amândoi visau să joace baschet în facultate şi sporturi profesioniste.

22 Muzică derivată din stilul funky, apărută în Washington, D.C., în perioada târzie a anilor 1970 (n.tr.)

— Văd că-ţi păstrezi destul de bine adidaşii Exclusives, spuse Shaka, arătând cu bărbia înspre pantofii sport Nike ai lui Diego.

— Mă simt bine cu ei.

— Deşi arată bine, adidaşii ăştia nu prea ţi-au fost de folos astăzi, nu?

— Nu mi-am găsit cea mai bună poziţie, asta-i tot.

— Mda. Poate că adidaşii te-au încurcat.

— M-am uitat la noii Forums, spuse Diego. Sunt grozavi!

— N-o să te lase taică-tu să-ţi iei altă pereche de adidaşi.

— Dacă o să am note bune la sfârşit de trimestru, o să mă lase, spuse Diego.

Vorbiră despre fete. Apoi vorbiră despre Prinţul Ghetoului, despre spectacolul de muzică de duminică noaptea de pe WPGC, prezentat de Big G, cântăreţul de la Backyard. Vorbiră să meargă la spectacolul unui grup, care urma să aibă loc în centrul comunităţii de pe New Hampshire Avenue, din Langley Park. Discutară despre Carmelo Anthony şi cum fusese tratat pe nedrept în filmarea aceea din Baltimore. Shaka pretinse că-i văzuse pe starul NBA, Steve Francis, şi pe prietenul acestuia, Bradley, pe Georgia Avenue. Steve crescuse în zona respectivă, şi era văzut frecvent prin cartier, vorbind frumos cu copiii.

— Steve îşi conducea maşina lui, Escalade, spuse Shaka.

Diego îl întrebă despre jante, iar când Shaka le descrise, Diego îi spuse că păreau faine.

Cerul se întunecase puţin. Se ridicară şi îşi strânseră lucrurile. Prin gard, îl zăriră pe prietenul lor Asa Johnson îndreptându-se spre sud pe 3rd Street. Asa purta o geacă North Face lungă până la coapse. Cu capul plecat şi cu fruntea încruntată, privea numai la trotuar, mergând cu paşi mari.

— Asa! strigă Shaka. Unde te duci, frate?

Asa nu răspunse şi nici nu arătă că ar fi auzit ceva. Îşi întoarse faţa, ca ei să nu-i poată vedea ochii, şi când făcu

acest lucru, lui Diego i se păru că vede ceva sclipindu-i pe obraz.

— Asa! Hei, stai aşa!

Asa continuă să meargă mai departe. Îl priviră cum o ia la stânga pe Tuckerman, spre zona de est.

— Ce-o fi cu el? întrebă Diego. Se poartă de parcă nu ne-ar cunoaşte.

— Habar n-am. Totuşi e destul de cald ca să poarte geaca aceea North Face.

— Şi transpira, pe deasupra. Cred că voia să se mândrească cu haina lui cea nouă.

— Ai mai vorbit cu el în ultima vreme?

— Nu prea mult în anul ăsta şcolar. Nu de când m-am transferat.

— Joacă fotbal?

— S-a lăsat.

— Poate că se grăbea doar să ajungă acasă.

— Dar locuieşte în cealaltă parte, spuse Diego.

— Poate încearcă să fugă de-acasă, atunci, presupuse Shaka. După cât de obsedat e taică-său mereu…

— Poate are vreo fată în direcţia aceea.

— Ştii tu ca Asa să fi fost vreodată cu vreo fată?

— E adevărat, spuse Diego. Dar nici pe tine nu te-am văzut cu vreuna.

— Niciodată nu sunt numai cu una, replică Shaka. Am o turmă întreagă.

— Şi unde sunt?

— Nu-ţi spun.

Ieşiră de pe teren şi merseră spre sud pe 3rd Street. Mai jos de Sheridan merseră de-a lungul unei scurte zone comerciale, trecură de un magazin de haine pentru femei în stilul afro, de o frizerie, de o curăţătorie chimică şi de o biserică. Pe strada următoare, la colţul 3rd Street, unde aceasta se intersecta cu Rittenhouse, se opriră în faţa unei magazii mari, care atunci era sediul unor banchete şi

petreceri şi se închiria pentru aniversări, zile de naştere şi pentru alte ocazii speciale, numită sala Air Way VIP.

— Eu mă duc înspre Fat Joe, spuse Shaka. Să joc PS2. Are noul NC double A.

— Ai mei nu mă lasă să merg la Joe.

— De ce nu?

— Pentru că tatăl lui Joe are un pistol. Ştii, pistolul acela mic de calibrul 32?

— N-o să avem de-a face cu el.

— Tatăl meu nu vrea ca eu să intru în casa aceea.

— Bine, atunci, spuse Shaka, bătându-l pe Diego pe braţ. Ne vedem mai târziu, frate.

— Salutare!

Shaka se îndreptă spre vest pe Rittenhouse, spre casa mamei sale din Roxboro Place. Diego merse spre est, în direcţia unei case coloniale de culoare galben pal, cu verandă la intrare, situată cam în centrul cartierului. Maşina Tahoe a tatălui său nu era pe stradă. Diego simţi că, deşi era aproape bărbat, era încă destul de mic şi îi făcea plăcere să-l ştie pe tatăl său acasă. Soarele aproape apusese, iar în căderea lui proiecta pe iarbă umbre lungi.

Capitolul 8

— Vă place muzica asta, domnule? întrebă Dan Holiday, uitându-se prin oglinda retrovizoare la clientul său, un tip bine făcut, de vreo patruzeci şi cinci de ani, care stătea relaxat pe partea din dreapta a banchetei din spate.

— Da, e frumoasă, spuse clientul, îmbrăcat cu blugi şi cu o jachetă deschisă în partea de sus, o cămaşă desfăcută la gât, ghete negre din piele, iar la mână purta un ceas Tag Heuer care probabil că îl costase în jur de o mie de dolari.

Individul avea şi una dintre tunsorile acelea scumpe, părul împrăştiindu-i-se în creştet în toate direcţiile, cu o şuviţă care-i sărea pe frunte. Privirea lui spunea ceva de genul „nu trebuie să port cravată ca voi, fraierilor, dar am bani, puteţi fi siguri de asta!”

Holiday îl privise pe individ cum ieşise din casa lui din Bethesda, se aşezase în maşina neagră Lincoln Town şi aşteptase. Îi evaluase vârsta cu aproximaţie şi, ştiind că era un fel de scriitor (Holiday fusese contactat pentru cursă de o editură din New York, unul dintre clienţii frecvenţi), îşi închipuise că tipului îi plăcea stilul New Wave din tinereţea lui, adică anii 1977 şi mai târziu.

Holiday îl găsise la radio pe Fred, cel cu programul „alternativ clasic”, înainte chiar ca individul să se aşeze în maşină.

— Puteţi schimba programul dacă doriţi, spuse Holiday. Aveţi propriile butoane de control în spatele scaunului, chiar în faţa dumneavoastră.

Se îndreptau spre aeroportul Dulles pe autostrada cu taxă. Holiday era îmbrăcat cu haina lui neagră de la costum, dar nu-şi mai pusese şapca de şofer, care-l făcea să se simtă ca un portar. Purta şapca numai când conducea magnaţi de la marile corporaţii, politicieni, sau pe cei de pe K Street[23]. Holiday nu simţea nevoia să se comporte foarte formal cu acest client în special, şi asta era bine, dar muzica, Dumnezeule, îl scotea din sărite! Un dependent de heroină răcnea de zor prin difuzoare. Scriitorul de pe bancheta din spate mişca puţin din cap în ritmul muzicii, în timp ce studia butoanele de control de la radio montate în pielea scaunului din faţa lui.

— Aveţi şi antenă satelit aici? întrebă scriitorul.

— Pun câte o unitate XM în toate maşinile mele, răspunse Holiday.

Toate! Avea doar două.

— Fain!

— Aceeaşi chestie e şi în spatele tehnologiei GPS, spuse Holiday. O utilizam în scopul reperării unor persoane pe vremea când lucram în poliţie.

— Ai fost poliţist?

Acest lucru păru să-i stârnească individului curiozitatea. Îl privi pentru prima dată în ochi pe Holiday prin oglinda retrovizoare.

— În Washington.

— Trebuie să fi fost interesant.

— Ştiu o mulţime de poveşti.

— Sunt convins!

— Oricum, după ce m-am pensionat, am început acest serviciu.

— Dar pari prea tânăr ca să te fi pensionat deja!

— Am avut vârsta, chiar dacă nu par, spuse Holiday. Am nişte gene bune, bănuiesc.

---

23 Stradă din Washington, D.C., cunoscută pentru persoanele cu influenţă, care fac lobby (n.tr.)

Holiday se întinse după bucata de plastic de sub parasolar, extrase două cărţi de vizită şi i le înmână clientului său pe deasupra banchetei. Tipul le luă şi citi scrisul imprimat pe faţa primei cărţi de vizită: „Servicii Auto Holiday”, cu litere englezeşti vechi. Iar sub aceasta, scria: „Transport de lux, securitate, protecţie executivă”. Şi apoi mottoul firmei: „Vă vom face ziua de lucru cu Holiday o adevărată vacanţă!”[24] Jos de tot erau informaţiile de contact ale lui Holiday.

— Te ocupi şi cu paza şi cu securitatea?

— Asta-i afacerea mea principală. Expertiza mea.

— Bodyguard şi chestii din astea?

— Mda.

Holiday lăsa în mare parte treburile legate de „bodyguard şi chestii din astea” lui Jerome Belton, celălalt şofer al lui şi singurul lui angajat. Belton, un fost fotbalist care jucase în apărare la Virginia Tech, îşi distrusese genunchiul în ultimul an de facultate şi începuse să accepte diverse slujbe în care asigura protecţia oamenilor, ducând cu maşina directori de rang înalt, rapperi mai puţin faimoşi şi alţi artişti care veneau în oraş pentru tot felul de spectacole. Belton era un tip solid, care putea afişa, atunci când era necesar, o expresie dură, serioasă, şi având astfel atitudinea necesară pentru acest post.

Holiday depăşi pe stânga un şofer de taxi de la Washington Flyer şi apoi readuse maşina Town Car înapoi pe banda din dreapta. Văzu prin oglindă cum scriitorul îşi introduce cărţile de vizită în buzunarul de la piept. Era posibil să le arunce în primul coş de gunoi de la aeroport, dar nu se ştia niciodată. Îţi construieşti o afacere procedând astfel, sau cel puţin aşa i se spusese. Odată ce îi aveai în maşina ta, nu mai conta decât modul în care te prezentai. Articolele de pe bancheta din spate, exemplare noi din *Washington Post, New York Times* şi *Wall Street Journal,*

24 Joc de cuvinte, în limba engleză holiday însemnând „vacanţă" (n.tr.)

cutia cu bomboane mentolate Altoids, sticlele de apă Evian şi antena satelit pentru radio, toate erau acolo pentru a lăsa o impresie de serviciu de calitate şi pentru a-l face pe client să se simtă ca o persoană foarte importantă, pentru a-l îndepărta de rutina taxiurilor obişnuite. Holiday ţinea chiar şi un exemplar din *Washington Times* în portbagaj, în cazul în care clientul părea să fie interesat de genul acesta de publicaţii.

— Deci sunteţi scriitor, spuse Holiday, încercând să dea vocii sale un ton de indiferenţă.

— Da, răspunse clientul. De fapt, chiar astăzi plec pentru un tur de trei săptămâni pentru lansarea unei cărţi.

— Trebuie să fie un mod interesant de a câştiga o pâine.

— Da, poate fi.

— Este plăcut să fii aşa, mereu pe drumuri?

„Ai parte de multe piţipoance?”

— Uneori. De cele mai multe ori e foarte extenuant. Călătoria cu avionul te stoarce pur şi simplu de puteri.

— Sună destul de neplăcut.

— E foarte obositor să treci de securitatea din aeroport în această perioadă.

— Mie-mi spuneţi?

„Parcă ai fi o fetiţă.”

— Uneori mi-e groază de asta, spuse scriitorul.

— Îmi pot imagina, răspunse Holiday.

„Mai bine ţi-ai da jos fusta şi ţi-ai lipi nişte păr pe boaşe!”

Holiday nu mai spuse mare lucru până la sfârşitul cursei. Îşi făcuse datoria şi dăduse două cărţi de vizită, iar acum terminase. Sugea o bomboană de mentă Ice Breaker şi se gândea la ce va bea puţin mai târziu.

Era îngrozitor de plictisit. Acesta nu era un mod potrivit pentru un bărbat să-şi câştige pâinea. Să mai poarte naibii şi o şapcă caraghioasă!

— Plec cu United, spuse individul din spate în vreme ce se apropiau de seninele cu cod colorate care-i direcţionau spre intrarea în aeroport.

— Da, domnule, spuse Holiday.

Holiday îl lăsă pe clientul său la poarta respectivă şi îi scoase bagajele din portbagaj. Scriitorul îi lăsă un bacşiş de cinci dolari. Holiday îi strânse mâna micuţă şi îi ură „călătorie fără peripeţii”.

La ora aceea, 495[25] era mai mult ca sigur plină de maşini bară la bară din Virginia până în Maryland. Holiday hotărî să găsească un bar şi să aştepte să treacă ora de vârf. Va porni la drum când circulaţia se va mai rări. Poate va găsi pe cineva cu care să stea de vorbă în timp ce-şi va limpezi mintea.

Găsi un hotel în Reston, pe drumul de întoarcere, la a doua ieşire de pe autostrada cu taxă. Era o zonă care se numea Town Center şi care arăta ca un cartier plin de lanţuri de magazine, restaurante şi cafenele, pe care parcă le scosese cineva dintr-un oraş adevărat şi le plantase într-un lan de porumb. Pe drumul către bar se prezentă recepţionerului şi îi înmână mai multe cărţi de vizită, la care adăugă o bancnotă de zece dolari. Cea mai mare parte a afacerii sale se baza pe sistemul hotelier, iar Holiday cultiva această relaţie printr-o atitudine personală.

Barul era plăcut, cu tematică sportivă, dar nu prea exagerat. Erau multe mese înalte destinate celor care doreau să stea în picioare, în grupuri, şi scaune de bar pentru cei care preferau să stea jos. Un şir de ferestre ofereau o vedere asupra străzii. Holiday se aşeză la bar şi îşi puse ţigările şi chibriturile pe suprafaţa de marmură a acestuia, răcoroasă la atingere. Un lucru bun în Virginia era că încă mai puteai fuma într-un bar.

— Da, domnule, spuse barmaniţa, o blondă micuţă de statură.

— Un Absolut cu gheaţă, spuse Holiday.

Holiday bău şi fumă Marlboro. Mulţimea alcătuită mai ales din bărbaţi era plină de indivizi cu barbişon, îmbrăcaţi

25 Interstate 495 - probabil cea mai lungă şi mai cunoscută şosea de centură (n.tr.)

cu pantaloni largi de la Kenneth Cole Reaction[26], pantofi eleganţi cumpăraţi de la Banana Republic[27] şi cămăşi de golf la cei care îşi luaseră liber în după-amiaza aceea. Femeile erau şi ele la fel de curate şi de îngrijite. În costumul său negru Hugo Boss, cumpărat de la reduceri, şi cu cămaşa albă, Holiday arăta ca un om de afaceri, genul european, puţin mai elegant decât indivizii din jurul lui.

Începu o conversaţie cu un tânăr agent de vânzări şi îşi făcură cinste unul altuia pentru următoarele două rânduri. În momentul în care agentul de vânzări se retrase în camera sa, Holiday observă că afară se întunecase deja. Mai comandă un pahar, îl luă în mână şi privi aburul care ieşea din cuburile din interior. Era relaxat. Se adâncea pe drumul acela întunecat şi familiar şi încă nu-şi dorea să se întoarcă.

O roşcată atrăgătoare, trecută bine de treizeci şi cinci de ani, se aşeză pe scaunul de lângă el. Era îmbrăcată cu un costum de afaceri verzui, fustă şi sacou, care i se asorta cu culoarea părului şi îi scotea în evidenţă ochii verzi. Avea privirea plină de viaţă, ceea ce lui Holiday îi spunea că e periculoasă în pat. Holiday realiză toate aceste lucruri dintr-o privire. Se pricepea la aşa ceva.

Îşi ridică ţigara aprinsă dintre degete şi o întrebă:

— Te deranjează?

Îşi expuse dinţii într-un zâmbet care-i scoase la iveală şi ridurile din jurul ochilor săi albaştri. Prima impresie era foarte importantă.

— Nu şi dacă îmi oferi şi mie una, spuse ea.

— Sigur că da, spuse Holiday şi îi întinse pachetul. Aprinse un chibrit, îl duse în dreptul ţigării ei şi apoi suflă în flacără. Danny Holiday.

— Rita Magner.

— Încântat.

---

26 Magazin american de articole de îmbrăcăminte şi de accesorii (n.tr.)

27 Lanţ american de magazine care aparţine de concernul Gap (n.tr.)

— Mulţumesc pentru ţigară, spuse ea. Nu fumez decât când sunt pe drum, ştii.

— Şi eu la fel.

— Mă plictisesc, spuse ea şi-i făcu din ochi. Aşa, ai o ocupaţie.

— Vânzările pot fi o pacoste, spuse Holiday. În fiecare noapte altă cameră de hotel…

— Barman, spuse ea, ridicând mâna.

O privi în timp ce ea îşi comandă ceva de băut. Prinse sclipirea liniei aurii de pe degetul inelar. Căsătorită, dar asta nu era o problemă; nu le făcea decât să fie şi mai nerăbdătoare. Coapsa lucrată cu aparate de întreţinere i se cambră când îşi încrucişă picioarele. Îi observă sacoul descheiat, pieptul pistruiat, sânii mici, care se lăfăiau într-un sutien negru.

— Puneţi-o pe nota mea, îi spuse Holiday barmaniţei, în timp ce aceasta aşeza băutura în faţa Ritei.

— Vezi că mă răsfeţi, zise Rita.

— Te las pe tine s-o plăteşti pe următoarea.

— S-a făcut, spuse ea. Şi cu ce te ocupi?

— Securitate, răspunse Holiday. Vând dispozitive de urmărire, echipamente de supraveghere, dispozitive de înregistrare, genul ăsta de chestii. Pentru poliţie.

Avea un prieten, fost poliţist ca şi el, care făcea exact ceea ce spusese, aşa că ştia destule ca să o aburească.

— Hmm…

— Dar tu?

— Produse farmaceutice.

— Ai nişte mostre cu care să mă ungi?

— Obraznicule! spuse ea cu un zâmbet strâmb. Mi-aş pierde slujba.

— Trebuia să întreb.

— Nu mă deranjează să întrebi.

— Nu? întrebă Holiday.

Ea îşi bău Vodka Tonic, iar el continuă cu Vodka Absolut cu gheaţă. Ea bău şi fumă cot la cot cu el. Terminară

pachetul lui de ţigări şi cumpărară încă unul. El se apropie de ea, iar ea îl lăsă, şi atunci el ştiu că totul era ca şi aranjat.

Îi povesti despre cel mai jenant moment al lui ca agent de vânzări. Era o variaţiune la o poveste pe care o spusese de multe ori până atunci. Modifică detaliile în timp ce povestea. Se pricepea şi la asta, de asemenea.

— Dar tu? o întrebă.

— Of, Doamne, spuse ea, dându-şi părul pe spate dintr-o zvâcnire a capului. Bine. Eram în Saint Louis anul trecut. Mă duceam cu avionul în dimineaţa aceea ca să ajung la o importantă întâlnire de afaceri de la ora prânzului şi am crezut că am un răgaz între sosire şi întâlnire. Aşa că m-am îmbrăcat cu ceva confortabil în timpul zborului. Confortabil, dar bineînţeles nu şi adecvat pentru întâlnire.

— Cred că ştiu unde duce povestea asta.

— Lasă-mă să-ţi povestesc! Avionul a ajuns cu întârziere foarte mare şi a trebuit să închiriez şi o maşină. În momentul în care am terminat, nu mai era suficientă vreme să mă duc la un hotel, să mă schimb de haine şi să ajung şi la timp la întâlnire.

— Şi atunci, unde te-ai schimbat? întrebă Holiday.

— Era un garaj sub restaurantul unde trebuia să ne întâlnim.

— Nu puteai să foloseşti baia de la hotel?

— Era foarte întuneric în garaj şi nu era nimeni pe acolo. M-am schimbat pe bancheta din spate a maşinii închiriate. Îmi dădusem jos bluza, şi eram cu partea de sus complet goală, pentru că trebuia să-mi pun un alt sutien decât cel pe care-l purtasem, şi atunci a apărut un individ în vârstă, care se îndrepta către maşina lui. În loc să facă singurul lucru decent care putea fi făcut, adică să treacă mai departe, sau poate chiar să mai treacă o dată pe acolo ca din întâmplare, el a venit şi a bătut în geamul meu şi s-a holbat la mine, examinându-mă cu atenţie…

— N-aş putea spune că-l blamez pentru asta…

— … şi pe urmă a spus ceva de genul: „Domnişoară, pot să vă fiu de vreun ajutor?”

Holiday şi Rita râseră cu poftă.

— Asta face toate paralele, spuse Holiday. Acest detaliu.

— Da, chiar aşa, spuse Rita. Pentru că altfel nu ar fi ceva chiar atât de neobişnuit. Adică nu era pentru prima dată când eram complet dezbrăcată într-o maşină.

— Şi pun pariu că nu a fost nici ultima dată!

Rita Magner zâmbi, roşi uşor, apoi dădu pe gât restul băuturii din pahar.

— În ziua aceea din garaj spuse Holiday, purtai chiloţi tanga negri, subţiri, asemănători cu cei pe care-i porţi acum?

— De unde ştii asta?

— Eşti cu siguranţă genul care poartă chiloţi tanga subţiri, spuse Holiday. Şi trebuie să fie negri.

— Obraznicule! spuse ea.

Apoi menţionă faptul că avea un minibar în cameră.

În timp ce urcau cu liftul, el se apropie de ea şi o sărută pe gură. Ea îşi depărtă buzele, şi, sprijinită de peretele acoperit cu panouri de lemn, picioarele i se desfacură ca o floare. Mâna lui urcă pe coapsa ei goală şi atinse dantela chiloţilor ei tanga negri, iar dedesubtul acestora, o simţi încinsă, şi cum năduşise. Ea gemu la atingerea şi la sărutul lui.

O oră mai târziu, Holiday reveni la Lincolnul lui. Tipa fusese la fel de doritoare şi de vorace cum se aşteptase, iar când totul se terminase, o lăsase singură cu amintirile şi cu sentimentele ei de vinovăţie. Ea nu-i oferise nici un indiciu că ar fi dorit ca el să rămână. Rita era acum ca şi celelalte, o poveste de spus băieţilor în localul lui Leo, ceva la care ei să-şi folosească imaginaţia şi pentru care să fie invidioşi, chiar în timp ce lui i se ştergea cu totul din minte. În momentul în care băgă cheia în contact, îi uitase deja trăsăturile feţei.

Capitolul 9

Gus Ramone intră pe uşa din faţă şi auzi melodia *Summer Nights* în camera de zi, situată în spatele casei. Probabil că Alana era acolo, uitându-se la un DVD, unul dintre musicalurile ei favorite. După mirosul de usturoi şi de ceapă, Regina era în bucătărie, pregătind cina.

„Sunt acasă şi sunt în siguranţă.” Acesta fu primul gând care îi veni în minte lui Ramone în timp ce se deplasa de-a lungul holului. Când intră în bucătărie, se gândi la Diego şi se întrebă dacă era şi el pe undeva prin casă.

— Ce faci, fetiţo? o întrebă Ramone pe fiica lui, care stătea în picioare în faţa televizorului, dansând, imitând mişcările pe care le vedea pe ecran.

Camera de zi, pe care o adăugaseră la casă câţiva ani mai târziu, ducea în bucătărie.

— Bine, tăticule, spuse Alana.

— Bună, i se adresă el Reginei, care era întoarsă cu spatele la el şi amesteca de zor cu o lingură de lemn într-o cratiţă aflată pe aragaz.

Era îmbrăcată într-o ţinută destul de sportivă, pantaloni cu o dungă în lateral şi un tricou asortat.

— Bună, Gus! spuse ea.

Ramone îşi puse într-un sertar pistolul Glock 17 prins în talie, legitimaţia şi insigna; prevăzuse acest sertar cu un dispozitiv de siguranţă. Închise apoi sertarul cu o cheiţă de pe inelul său cu chei. Numai el şi Regina, nimeni altcineva, aveau cheile de la acel sertar.

Ramone se duse înapoi la fiica sa, care acum se zgâlţâia în mijlocul sufrageriei, imitându-l pe tânărul actor de pe micul ecran. Individul zâmbea lasciv, dansând pe un stadion, la fel de elastic şi de fluid ca o pisică, iar însoţitorii săi cu frizurile lucioase de la uleiul de păr îl acompaniau, cântând: *„Tell me more, tell me more”...*

— *„Did she put up a fight?”* cântă Alana, în timp ce Ramone se aplecă şi o sărută pe creştet, prin încâlceala buclelor ei dese şi negre, moştenite de la el.

— Ce face fetiţa mea? întrebă Ramone.

— Sunt bine, tati.

Ea continuă să danseze, cu degetele mari în sus, la fel ca Danny Zuko[28]. Ramone se duse înapoi în bucătărie şi îşi petrecu braţele în jurul umerilor Reginei, sărutând-o pe obraz. Se împinse în spatele ei atât cât să-i dea de înţeles că încă îl mai interesa. Încreţiturile de la colţurile ochilor ei îi arătară că zâmbea.

— Filmul la care se uită Alana e potrivit pentru ea? întrebă el.

— E *Grease,* spuse Regina.

— Ştiu că-i *Grease.* Dar Travolta are nişte gesturi care mimează actul sexual, iar fiica noastră îl imită.

— Ei, nu face decât să danseze.

— Aşa se numeşte asta acum?

Ramone îşi desfăcu braţele din îmbrăţişare şi o privi dintr-o parte.

— Ai avut o zi bună? îl întrebă Regina.

— Am avut toţi noroc cu carul. Bine, nici n-aş putea spune că se bucură cineva de asta, totuşi. Individul nu era un criminal. A înnebunit din cauza unei doze de cocaină şi şi-a ucis nevasta din cauză că era gelos şi fără serviciu. Ea e la morgă, el urmează să fie condamnat la douăzeci şi cinci de ani, iar copiii au rămas orfani. Nu e nimic îmbucurător în toate astea.

---

28 Personajul interpretat de John Travolta în filmul *Grease* (n.tr.)

— Ţi-ai făcut meseria, spuse ea, un refren de acum familiar la ei în casă.

El îi povestea în fiecare seară ce făcea la serviciu. Simţea că era important, deoarece, din experienţa pe care o avea, poliţiştii care nu făceau acest lucru aveau parte de nişte căsnicii dezastruoase. În plus, ea înţelegea. Făcuse şi ea parte din poliţie, deşi acest lucru părea acum că se petrecuse cu foarte mult timp în urmă.

— Unde este Diego? întrebă Ramone.

— În camera lui.

Ramone aruncă o privire în cratiţă. Usturoiul şi ceapa, prăjite în ulei de măsline, începuseră să se rumenească.

— Ai dat focul prea puternic, spuse Ramone. Ai să arzi usturoiul. Iar ceapa aceea trebuie să fie transparentă, nu cafenie.

— Lasă-mă în pace!

— Singura dată când flacăra trebuie să fie puternică este atunci când fierbi apă.

— Te rog!

— Faci un sos?

— Da.

— Reţeta mamei mele?

— Nu, a mea proprie.

— Îmi place sosul făcut de mama, spuse Ramone.

— Atunci trebuia să te fi însurat cu maică-ta.

— Ascultă, micşorează flacăra, da?

— Du-te să vorbeşti cu fiul tău.

— Asta şi am de gând. Ce s-a întâmplat astăzi?

— El spune că nu ştia că telefonul mobil era deschis. Unul dintre prietenii lui l-a sunat în timp ce ieşea de la baie, iar domnul Guy l-a auzit.

— Domnul Guy.

— Gus…

— Ce vreau să spun este că dacă individul are un nume ca ăsta, trebuie să fie ceva la mijloc.

— Nu e chiar tipul cel mai plin de bărbăţie de pe planetă, despre asta te pot asigura.

— Şi voiau să-l suspende pe Diego numai pentru atâta lucru?

— Insubordonare. Nu a vrut să le dea telefonul.

— Nici nu trebuia să i-l ceară pentru atâta lucru!

— Da, ştiu asta, spuse Regina. Dar aşa este regulamentul. Oricum, cred că trebuie să reacţionezi ca şi cum ai fi puţin supărat pe el. Măcar puţin.

— Mai supărat sunt din pricina şcolii ăsteia.

— Şi eu la fel.

— O să vorbesc cu el. Ramone se aplecă deasupra aragazului. Ştii, ai să arzi usturoiul ăla până ai să rămâi numai cu cenuşa.

— Du-te şi vorbeşte cu băiatul!

Ramone o sărută pe gât, ceva mai jos de ureche. Mirosea puţin a transpiraţie, dar simţi şi o aromă dulce. Era de la uleiul acela de corp pe care-l folosea, cu aromă de zmeură.

În timp ce se îndepărta, Ramone mai repetă:

— Dă flacăra aia puţin mai încet!

— O să poţi da tu singur flacăra mai încet în ziua în care te vei apuca de gătit, spuse Regina.

Ramone se duse pe hol, în spatele lui auzindu-se cum cântau Thunderbirds şi Pink Ladies, pe urmă urcă scările la etajul de deasupra.

Avusese multe îndoieli în privinţa transferului lui Diego la şcoala din Montgomery County, dar la vremea când luase hotărârea aceasta, simţea că nu mai avea nici o altă opţiune. Ramone şi Regina fuseseră amândoi de acord că şcoala de stat din zona lor era cu totul inacceptabilă. Fizic vorbind, era într-o continuă stare de decădere şi întotdeauna aveau lipsuri mari privind rechizitele, inclusiv creioanele şi hârtia. Din cauza iluminării slabe, multe dintre becurile fluorescente şi incandescente erau fie arse, fie inexistente, iar cu detectoarele de metale şi cu personalul de securitate care staţiona la fiecare uşă, şcoala semăna cu

o închisoare. Sigur, o mulţime de bani erau pompaţi în sistemul de învăţământ al Washingtonului, dar, în mod straniu, puţini ajungeau cu adevărat la copii. Şi copiii înşişi începuseră să intre în belele, atât la şcoală, cât şi în afara ei. În zona lor, unde mulţi părinţi aveau două servicii, iar alţi părinţi nu erau mai deloc prezenţi sau nu se implicau în viaţa copiilor lor, unii dintre copii începuseră s-o ia razna în mod serios. Nu era mediul cel mai potrivit pentru Diego, care nu era nici el tocmai genul de elev motivat şi care se simţea atras, de fapt, de cei din tagma mai dură.

Gus Ramone întorsese pe toate feţele toate aceste lucruri împreună cu soţia lui, fără ca şi alte urechi să audă. În cele din urmă, hotărâseră amândoi că ar fi fost bine pentru Diego să intre în contact cu alt gen de atmosferă. Dar chiar şi atunci, după ce Regina devenise nerăbdătoare să facă schimbarea, Ramone nu fusese foarte sigur că motivele sale de a-l scoate pe Diego din sistemul de învăţământ public al Washingtonului erau numai cele discutate anterior. Lucrul care-l deranja, de fapt, era că majoritatea copiilor din şcoala gimnazială de cartier erau de culoare sau hispanici.

Cu toate acestea, el şi Regina aranjaseră transferul. Pentru a reuşi acest lucru, trebuiseră să facă o şmecherie ca să dovedească faptul că locuiau în Montgomery County. În 1990, Ramone achiziţionase o proprietate imobiliară, ceva mai mare decât o căbănuţă, în zona Silver Spring, pentru o sută zece mii de dolari, pe vremea când Regina lucra şi ea în învăţământ şi erau un cuplu cu două salarii. Ramone închiriase proprietatea unui sărman din Guatemala şi micii lui familii. El şi Regina obţinuseră un număr de telefon din Maryland pentru adresa respectivă; telefoanele erau redirecţionate în casa lor din Washington. Acest lucru, împreună cu actele de proprietate ale casei, a fost suficient ca să poată pretinde că locuiesc în Maryland, ceea ce a fost de ajuns ca să-i obţină lui Diego transferul.

Numai că de la bun început păru că făcuseră o greşeală. Şcoala gimnazială din Montgomery County atrăgea elevii,

iar majoritatea acestora erau albi. Exista mai puţină toleranţă în această şcoală pentru aşa-numitul „comportament disruptiv”, decât fusese în fosta şcoală a lui Diego din Washington. Râsul zgomotos sau vorbitul cu voce tare pe coridoare sau în sala de mese era o ofensă care putea deseori garanta suspendarea. La fel dacă aveai în vreun fel legătură cu vreo trăsnaie, chiar dacă nu erai implicat direct. După cum se părea, erau cu totul alte reguli pentru Diego şi prietenii lui, decât pentru copiii din clasele bune, cu elevi dotaţi şi talentaţi. Ramone presupunea că erau favorizaţi în special copiii albi din cauză că aduceau şcolii note mai mari la examinări. Restul elevilor din şcoală intrau în categoria „ceilalţi”. Când Regina se interesase mai îndeaproape, descoperise că numărul elevilor de culoare din Montgomery County care erau suspendaţi, lăsaţi repetenţi sau exmatriculaţi era de trei ori mai mare decât cel al copiilor albi. Ceva era foarte putred acolo şi, deşi nici Gus, nici Regina nu aduseseră în discuţie termenul de rasism, amândoi suspectau faptul că era vorba de culoarea pielii fiului lor şi de culoarea pielii prietenilor lui, care era responsabilă indirect de eticheta de „obraznic” pe care erau siliţi să o poarte.

Toate acestea se întâmplau într-o şcoală situată într-un cartier renumit pentru activitatea sa liberală, un loc în care pe maşini erau lipite stickere cu „Respectaţi diversitatea”. În zilele în care Ramone îl lua de la şcoală pe fiul său, observa că majoritatea elevilor de culoare ieşeau pe uşă în grup şi că mergeau în josul străzii, în direcţia „apartamentelor”, în timp ce elevii albi se îndreptau spre casele lor situate mai sus. Uneori stătea acolo în spatele volanului, privind aceste lucruri, şi-şi spunea: „Am greşit faţă de fiul meu”.

Problema era că el niciodată nu ştia cu certitudine dacă făcea ceea ce trebuia pentru copiii săi. Cei care afirmau cu certitudine că făceau acest lucru ori se amăgeau, ori erau

nişte mincinoşi. Din nefericire, rezultatele nu apăreau până nu se termina cursa.

Ramone bătu la uşa camerei fiului său. Bătu mai tare, iar acesta îi spuse să intre. Diego stătea la marginea patului, reprezentat de o saltea aşezată pe un suport fără cadru direct pe covorul de pe podea. Mingea de fotbal cu care dormea era alături de el. Avea căştile la urechi şi, în timp ce le scotea, Ramone auzi sunetul muzicii Go-go la un volum ridicat. Diego era îmbrăcat cu un tricou fără mâneci, avea braţele subţiri şi bine conturate, cu umerii deja laţi ca ai unui bărbat. Începuse să-i mijească mustaţa, iar perciunii îi fuseseră scurtaţi ca să semene cu nişte pumnale în miniatură. Părul, aranjat din două în două săptămâni la frizerul de pe 3rd Street, era foarte scurt şi ordonat. Avea pielea ceva mai deschisă la culoare decât a Reginei. Avea ochii mari şi căprui ai Reginei şi nasul ei gros. Gropiţa din bărbie o avea de la Ramone.

— Ce faci, tată?

— Tu ce faci?

— Mă relaxez.

Ramone nu se aşează, dominându-l cu înălţimea lui, cu picioarele desfăcute ca să exprime forţă, în stilul poliţiştilor. Diego înţelese, se strâmbă şi clătină din cap. Se ridică de pe pat şi îl înfruntă pe tatăl său. Era doar cu câţiva centimetri mai scund decât Ramone.

— Lasă-mă să-ţi spun cum a fost, spuse Diego.

— Spune!

— Astăzi…

— Ştiu.

— Nu a fost nimic grav.

— Mi-a spus mama.

— Se leagă mereu de mine, tată!

— Păi le-ai dat şi motive, chiar de la început!

— E adevărat, admise Diego.

Diego se dăduse în spectacol când se dusese prima dată la şcoală. Simţise că trebuia să le arate celorlalţi colegi că

elevul cel nou nu era papă-lapte; că era dur, şmecher şi amuzant în egală măsură. Ramone şi Regina primiseră mai multe telefoane în septembrie de la profesorii exasperaţi care afirmau că Diego le deranja orele. Ramone fusese destul de aspru cu el, discutând cu el cu severitate, ameninţându-l, restricţionându-l şi chiar nelăsându-l să mai participe la antrenamentele de fotbal, deşi nu mersese atât de departe încât să nu-l lase să joace în meciul săptămânal. După cum se părea, iubirea şi severitatea avuseseră efect sau pur şi simplu Diego se liniştise de unul singur. Vreo doi dintre profesorii săi îi spuseseră Reginei că Diego îşi îmbunătăţise comportamentul în timpul orelor şi unul chiar afirmase că avea potenţialul de a deveni o influenţă pozitivă asupra celorlalţi elevi, ca un fel de lider. Însă impresia negativă de la început pe care o făcuse asupra directoarei, o femeie albă, doamna Brewster, şi asupra directorului adjunct, domnul Guy, deterioraseră relaţiile dintre ei. Ramone simţea că îl vizau din plin pe fiul său. Diego, descurajat şi nemotivat, îşi pierdea interesul pentru şcoală. Notele lui de la mijlocul trimestrului erau mai mici decât la şcoala din Washington.

— Uite, spuse Ramone, zici că nu ştiai că aveai telefonul deschis, şi te cred.

— Chiar *nu* ştiam!

Ramone nu avea nici o îndoială. El şi Diego avuseseră o înţelegere chiar de timpuriu: „Spune adevărul, şi n-o să fiu prea aspru cu tine! O să mă enervez numai dacă am să cred că mă minţi. Cu restul o putem scoate la capăt”. Din câte-şi dăduse seama până atunci, fiul său respectase întotdeauna partea sa de înţelegere.

— Dacă tu spui aşa, te cred, zise Ramone. Numai că ei au regulile lor. Trebuia să-i fi lăsat să-ţi confişte telefonul pentru ziua de azi. De aici a apărut problema.

— Au luat telefonul prietenului meu şi nu l-a mai văzut înapoi decât după două săptămâni!

— Eu şi mama ta am fi intervenit şi ţi l-am fi recuperat. Ideea este că nu te poţi pune cu ei. Ei sunt şefii. O să creşti mare şi o să ieşi în lume, şi o să ai nişte şefi care n-o să-ţi placă, însă cu toate acestea, va trebui să faci ce-ţi vor cere ei.

— Nu şi dacă joc în NFL.

— Eu vorbesc serios, Diego. Vreau să spun că până şi eu trebuie să fac compromisuri în faţa unor şefi care nu-mi plac, şi am patruzeci şi doi de ani. Nu este vorba numai despre perioada copilăriei, ci şi despre maturitate.

Diego îşi strânse buzele. Se închidea în sine. Ramone îi mai ţinuse discursul ăsta şi mai înainte. Nici lui Ramone nu i se mai părea un discurs potrivit.

— Încearcă să nu mai ai probleme! îi spuse Ramone.

— Aşa voi face.

Ramone simţi că încheiaseră discuţia. Îşi întinse mâna spre el, iar Diego îşi atinse uşor degetele de cele ale lui Ramone.

— Mai este ceva, spuse Diego.

— Te ascult.

— A fost o bătaie ieri după ore. Îl ştii pe prietenul meu Toby?

— De la fotbal?

— Da.

Ramone şi-l amintea pe Toby din echipă. Era un puşti dur, dar nu era un copil rău. Locuia cu tatăl său, şofer de taxi, în apartamentele de lângă şcoală. Mama lui, după cum auzise Ramone, era dependentă de droguri şi nu mai făcea parte din viaţa lui.

— Toby a intrat în conflictul ăsta cu un băiat, spuse Diego. Îi spunea porcării lui Toby pe holurile şcolii, şi pe urmă l-a provocat la bătaie. S-au întâlnit jos, lângă pârâu. Toby a făcut pac!, continuă Diego, izbindu-şi pumnul drept în palma stângă. L-a terminat cu o directă şi cu un croşeu de dreapta. În două secunde, băiatul ăsta a căzut la pământ.

— Erai şi tu acolo? întrebă Ramone, poate cu prea mult entuziasm în voce.

— Da. Veneam spre casă în ziua aceea cu nişte prieteni şi am ajuns şi noi acolo. Şi am rămas să mă uit, ştii…

— Şi?

— Părinţii celuilalt băiat au sunat la şcoală. Acum are loc ceea ce se cheamă o investigaţie. Să se afle cine a mai fost acolo şi ce a văzut. Părinţii vor să-l acuze pe Toby. Vorbesc despre atac la persoană.

— Dar credeam că puştiul ăsta a fost cel care l-a provocat pe Toby la bătaie.

— Aşa este, dar acum spune că el numai glumea. Spune că niciodată nu a vrut cu adevărat să se bată.

— Şi de ce este implicată şcoala? Nu era pe proprietatea lor, nu-i aşa?

— Amândoi se duceau acasă de la şcoală şi aveau încă la ei cărţile şi restul lucrurilor. Aşa că devine problema şcolii.

— Înţeleg.

— Vor ca eu să spun cum că Toby a fost cel care l-a lovit primul pe băiatul acela.

— Cineva trebuia să dea primul pumn, spuse Ramone, vorbind ca un bărbat, şi nu ca un tată. A fost o bătaie corectă?

— Celălalt băiat e mai mare decât Toby. E unul dintre băieţii aceia care fac skateboard. Şi el este cel care a provocat totul. Numai că nu şi-a putut susţine propriile cuvinte.

— Şi au fost numai ei doi. Nimeni altcineva nu a sărit pe acest băiat, nu-i aşa?

— Nu erau decât ei doi.

— Nu văd nici o problemă aici.

— Ce vreau eu să spun este că nu am de gând să-l trădez pe prietenul meu.

Nici Ramone nu dorea acest lucru. Însă nu era bine să afirme acest lucru cu voce tare, din cauză că avea de jucat un anumit rol. Aşa că nu spuse nimic.

— E în regulă?

— Pregăteşte-te pentru masă, spuse Ramone, cu o încuviinţare vagă, strategică, din cap.

În timp ce Diego îşi punea pe el un tricou curat, Ramone îi examină camera. Imagini cu rapperi decupate din *Source* şi din *Vibe,* şi o fotografie drăguţă a unei maşini Impala 1963 restaurată erau prinse de un afişier din plută; un poster cu sala de gimnastică a lui Mack Lewis din Baltimore, un colaj cu boxeri locali împreună cu Tyson şi cu Ali, cu lozinca „Luptătorii buni ajung la limita durerii şi o depăşesc pe deplin pentru a atinge măreţia”, scrisă pe marginea de jos. Pe podea, CD-uri goale şi inscripţionate la calculatorul din casă, un turn din CD-uri, o combină portabilă, exemplare din *Don Viva* şi o revistă cu pistoale, blugi şi tricouri atât murdare, cât şi curate, tricouri originale de la diverse echipe, o pereche de pantofi sport Timberland şi două *Nike.* Pe birou, care era utilizat rareori pentru studiu, era un exemplar necitit din *Colţ Alb;* un exemplar necitit din *True Grit*[29]*,* carte despre care Ramone se gândise că îi va plăcea fiului său, dar pe care acesta nici nu o deschisese măcar; soluţie de curăţat adidaşii; fotografii cu fete, de culoare şi hispanice, în blugi strâmţi şi tricouri mulate, făcute la mall şi apoi dăruite lui Diego; o pereche de zaruri; o brichetă cu butan cu o frunză de marijuana încrustată pe o parte; şi caietul lui cu foile desprinse, cu numele Diego scris pe copertă în stilul grafitti. O şapcă personalizată cu porecla lui şi cu cifrele „09”, anul în care va absolvi liceul, atârna de un cui pe care-l bătuse în perete.

Chiar aşa, cu toate variaţiile de stil, cu progresele tehnice şi cu schimbările culturale, camera lui Diego arăta cam la fel cu cea a lui Ramone prin 1977. De fapt, Diego semăna foarte bine cu tatăl său, în mai multe privinţe.

— Ce avem la masă? întrebă Diego.

— Mama ta face un sos.

— Reţeta ei sau a bunicii?

---

29 Adevăratul curaj (n.tr.)

— Haide, băiete, spuse Ramone. Du-te şi te spală pe mâini!

Capitolul 10

Holiday nu era beat. Simţea mai mult o oboseală generală. Eliminase prin transpiraţie cea mai mare parte a alcoolului cu Rita, între aşternuturile de la hotel. Avea văzul bun, în timp ce conducea pe autostrada cu taxă, şi apoi pe bucla interioară a străzii de centură dinspre Virginia spre Maryland. Se simţea puţin ameţit, dar era bine.

Ascultă în timp ce conducea postul de muzică de rock clasic de la radioul prin satelit. Nu era chiar genul pasionat de muzică, dar era familiarizat cu muzica rock a anilor 1970 din vremea sa. Fratele lui mai mare, pe care-l idolatrizase cândva, asculta discurile acasă pe vremea copilăriei lor, şi aceasta era singura perioadă de muzică la care Holiday încă mai acorda atenţie sau pe care o cunoştea. Acum cântau Humble Pie, un cântec în concert cu Steve Marriott răcnind *„Awl royt!”*[30] cu accentul lui vulgar de cockney, pentru ca apoi grupul să izbucnească în nişte improvizaţii de blues-rock.

Holiday nu se mai întâlnea deloc cu fratele său, în afară de perioada Crăciunului, şi asta numai ca să-şi poată vizita nepoţii, să ştie că unchiul lor Doc încă mai exista pe lume. Dar nepoţii mergeau acum la colegiu, iar Holiday presimţea că vizitele sale o dată pe an vor trebui să înceteze în curând. Fratele său lucra la împrumuturi bancare ipotecare, locuia în Germantown, conducea un Nissan Pathfinder, a

30 Pronunţie deformată de la „*all right*”, „foarte bine" (n.tr.)

cărui singură cale[31] nu era decât Autostrada 270, şi avea o nevastă pe care Holiday nu ar fi regulat-o nici cu luminile stinse. Fratele său nu mai avea nimic din adolescentul şmecher, cu părul lung, de odinioară, care asculta Skynyrd, Thin Lizzy şi Eric Clapton în pivniţa părinţilor lor, printre pocnetele care se auzeau de la ferestrele încastrate. Fratele său îşi verifica acum acţiunile la fiecare oră şi studia *Rapoartele consumatorilor* înainte de fiecare achiziţie. Holiday dorea să-i urle adevărul în faţă, dar asta nu ar fi reuşit să-l readucă la viaţă pe fratele său.

Sora lui fiind demult dispărută dintre cei vii, şi cu ambii părinţi decedaţi, Holiday era singur. Singurul lucru care-l mai făcuse să se mai trezească zi de zi, să-şi mai deschidă ochii în fiecare dimineaţă şi să se mai dea jos din pat îi fusese luat. Fusese poliţist, şi apoi încetase să mai fie. Acum purta şapca aceea stupidă, facea conversaţie cu oameni care nu-l interesau deloc şi căra bagajele în şi din portbagajul maşinii.

Toate acestea din pricina unui fost coleg care nu voise să-i mai dea o şansă. Unul dintre aceia care urmau regulile ca la carte, cum era şi fratele lui Holiday. Altul care avea un băţ în fund.

Încă nu se simţea în stare să se ducă acasă. Ieşi de pe şoseaua de centură pe Georgia Avenue şi o luă spre sud, spre Washington. Încă mai avea timp să bea un pahar, poate chiar două, la Leo's, înainte de închidere.

Familia Ramone lua cina la o masă, situată în spaţiul dintre bucătărie şi camera de zi. Încercau să ia cina împreună în fiecare seară, deşi asta însemna mese târzii, din cauza programului flexibil al lui Ramone. Atât Regina, cât şi Ramone proveneau din familii care făcuseră acest lucru şi simţeau că era un lucru important. Italianul din

31 Joc de cuvinte în limba engleză, pathfinder, care înseamnă găsitorul căii. (n.tr.)

Ramone considera că a lua masa împreună cu familia era un lucru spiritual care devenea ca un ritual.

— E bun sosul, mamă! spuse Diego.

— Mulţumesc.

— Are totuşi puţin gust de ars, mai adăugă Diego, schimbând o privire cu Ramone.

— Mama ta a pus un aruncător de flăcări în usturoi şi ceapă, susţinu Ramone.

— Terminaţi! ceru Regina.

— Glumim, iubito, zise Ramone. E foarte bun.

Alana îşi ţinea faţa aplecată deasupra castronului, încercând să aspire o furculiţă plină de spaghete. Era o mâncăcioasă, care se gândea la mâncare şi vorbea despre mâncare în mod frecvent. Lui Ramone îi plăcea să vadă o femeie adultă care apreciază mâncarea şi adora acest lucru la fetiţa lui.

— Vrei să ţi le tai eu, mititico? întrebă Diego.

— Nu, spuse Alana.

— Să-ţi fie mai uşor să le mănânci.

— Nu.

— Aşa face doar porcii, cum mănânci tu.

— Fac, spuse Regina.

— Las-o în pace! interveni Ramone.

— Încercam doar să o ajut.

— Mai bine ai grijă de tine, spuse Ramone. Şi de petele acelea de sos de pe tricou.

— Fir-ar...! răcni Diego, observând urmele de sos de pe tricoul său.

Discuţia se îndreptă spre temele lui Diego, iar acesta îşi repetă afirmaţia că le făcuse în sala de studiu. Apoi discutară despre aducerea în echipa Jets a lui Laveranues Coles, şi Ramone afirmă că Santana Moss era doar un prinzător lateral, deoarece avea obiceiul să facă pase în mijlocul terenului, când auzea nişte paşi pe lângă el. Diego, care avea un tricou cu numele lui Moss pe spate, fiind vorba şi de Jets, nu fu de acord.

— Cine este Ashley? îl întrebă Regina pe Diego, fără nici o legătură.

— O fată de la şcoală, spuse Diego.

— I-am văzut numele pe afişajul telefonului, spuse Regina.

— Şi asta-i o crimă? întrebă Diego.

— Bineînţeles că nu, spuse Regina. E drăguţă?

— Cum arată? întrebă Ramone, iar Diego râse.

— Mamă, e doar o fată pe care o ştiu de la şcoală. Nu sunt pe bune cu nici o fată, eşti mulţumită?

— Cu nici una? întrebă Regina.

— Dar ceea ce vrei tu să spui, zise Ramone, este că-ţi plac fetele.

— Haide, tată!

— Începusem să mă întreb.

— E ceva personal, spuse Diego.

— Din cauză că nu vorbeşti niciodată despre fete.

— Tată!

— Oricum, e bine să fii aşa, fu de acord Ramone.

— Tată, nu sunt homosexual.

— Oricum te-aş iubi, chiar dacă ai fi. Adică dacă ai fi aşa.

— Gus! interveni Regina.

Vorbiră apoi despre Naţionale. Diego spuse că baseballul era un sport al albilor, iar Ramone îl îndemnă să se uite la toţi jucătorii de culoare şi hispanici din ligile cele mai importante. Dar Diego nu se clinti din convingerea sa. Îi spuse lui Ramone să verifice feţele de pe stadion de la RFK. Ramone fu de acord că majoritatea erau albi, dar încheie prin a spune că nu înţelegea ce voia Diego să spună.

— Tata a rezolvat astăzi un caz, spuse Regina.

— Ce e acela un caz? întrebă Alana.

— A băgat la închisoare un ticălos, o lămuri Diego.

— Tipul ăsta nu era chiar aşa de ticălos, spuse Ramone. A *făcut* ceva rău, însă. A făcut o greşeală îngrozitoare.

După cină, Regina îi citi Alanei, iar Alana, căreia îi plăcea să-şi asculte propriile cuvinte, îi citi şi ea. Ramone şi Diego

văzură la televizor unul dintre ultimele meciuri obişnuite de sezon ale echipei naţionale. La sfârşitul celui de-al şaptelea joc, Diego îl bătu uşor pe umăr pe tatăl său şi se duse în camera lui. Alana îi dădu un pupic lui Ramone şi se duse în camera ei cu Regina, care îi mai citi puţin şi o culcă. Ramone deschise o cutie de Beck's şi se uită la restul meciului.

Regina se spăla pe faţă în baia spaţioasă când Ramone veni şi el şi se dezbrăcă să se bage în pat. Îi observă ţinuta, unul dintre tricourile echipei de fotbal a lui Diego şi pantalonii uzaţi de pijama, şi interpretă mesajul: „în seara asta fară sex!” Dar el era bărbat, unul la fel de obscur şi de lipsit de speranţă ca oricare altul. Nu avea de gând să lase o îmbrăcăminte, oricât de veche şi de caraghioasă ar fi fost ea, să-l oprească de tot. O să facă o încercare. Închise uşa de la dormitor şi se strecură în aşternuturi. Ea veni lângă el şi îl sărută cast pe colţul gurii. El se ridică într-un cot şi încercă să o sărute încă o dată, doar ca s-o simtă.

— Noapte bună, spuse ea.

— Atât de devreme?

— Sunt obosită.

— Te fac eu să fii obosită!

Ramone îşi băgă mâna în pantalonii ei de pijama şi o mângâie pe interiorul coapsei.

— Alana poate intra în orice clipă, spuse Regina. Nici măcar nu adormise când am ieşit din cameră.

Ramone o sărută. Buzele ei se deschiseră şi se mai apropie puţin cu trupul de al lui.

— O să intre peste noi, spuse Regina.

— N-o să facem gălăgie.

— Ştii că nu-i adevărat!

— Haide, iubito!

— Ce zici să-ţi fac cu mâna?

— Asta pot să fac şi singur.

Regina şi Ramone chicotiră încetişor, şi ea îl sărută mai profund. El începu să-i scoată pantalonii de pijama, iar

spatele ei se arcui ca să-l lase, când auziră o bătaie în uşa de la dormitor.

— La naiba! zise Ramone.

— E fiica ta, spuse Regina.

— Nu e fiica mea, rosti Ramone. Este o centură de castitate de şapte ani.

Cinci minute mai târziu, Alana sforăia între ei în pat, cu degeţelele ei cafenii desfăcute pe pieptul lui Ramone. Era adevărat că se simţea puţin frustrat şi dezamăgit. Dar era şi fericit.

La Leo's era puţin cam aglomerat, iar muzica de la tonomat era dată tare. Holiday fu salutat din cap de câteva persoane în timp ce traversa încăperea spre un scaun liber de la bar, de lângă uşile care dădeau în bucătărie. Era cunoscut aici, aşa că nu avu parte de privirile acelea insistente care apăreau când un individ alb pătrundea într-un bar dintr-un cartier cu oameni de culoare. Clienţi obişnuiţi din barul lui Leo ştiau că fusese poliţist şi că fusese forţat să iasă din poliţie din cauze necunoscute. Nu era chiar adevărat, deoarece Holiday preferase să demisioneze mai degrabă decât să fie pus în faţa unei anchete oficiale, dar îi lăsase să creadă ce voiau. Un poliţist corupt avea ceva misterios. Numai că el nu fusese niciodată corupt. Niciodată nu luase mită, nici nu jucase de ambele părţi, ca unii dintre aceia care intraseră în poliţie în perioada valului de angajări de la sfârşitul anilor 1980. La naiba, nu făcuse decât să ajute o fată pe care o cunoştea. Şi totuşi…

— Votcă cu gheaţă, îi spuse Holiday lui Charles, barmanul de noapte.

Leo plecase, sau era în spate, făcând socotelile pentru ziua respectivă.

— Vreo aromă, Doc?

— Mai bine simplă, spuse el.

I se părea că sucurile de pe raft erau toate nişte porcării.

Charles îi servi băutura lui Holiday. Tonomatul cânta o variantă de la *Jet Airliner,* realizată într-un stil cu adevărat soul-rock. Cei doi domni din dreapta lui Holiday se certau din cauza cântecului.

— Ştiu că acesta este Paul Pena, spuse primul din ei. El l-a cântat primul. Te întreb cine era băiatul alb care l-a preluat şi l-a transformat într-un mare hit?

— Johnny Winters, sau altul ca el, spuse cel de-al doilea bărbat. Habar n-am.

— Era unul de la Almond Brothers, afirmă primul individ.

— Ce spuneai, că erau Osmond Brothers?

— *Almond,* pun pariu pe cinci dolari.

— Steve Miller Band, interveni Holiday.

— Ce-ai spus? întrebă primul individ, întorcându-se spre Holiday.

— Cântecul ăsta te termină, omule!

— Cu siguranţă. Dar ai putea să-mi spui cine l-a transformat într-un hit?

— Habar n-am, spuse Holiday.

Orgoliul îl făcuse să-l ia gura pe dinainte, dar acum, după ce vorbise, nu voia să se implice mai mult în discuţie.

Holiday mai bău un pahar înainte de închidere. Îl dădu pe gât şi plecă nesatisfăcut de la bar. Gândul la fosta lui viaţă şi cum renunţase la ea îi întunecase mintea.

Conduse spre est. Locuia într-un apartament cu grădină pe lângă Prince George's Plaza, lângă autostrada est-vest, iar de la Leo se ajungea acolo pe la sud de Missouri, apoi pe Riggs Road. Numai că se încurcă pe Kansas Avenue, încercând s-o scurteze pe străzile lăturalnice şi, în timp ce mergea pe Blair, îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă. Făcu la stânga pe Oglethorpe Street, gândindu-se că putea s-o ia apoi pe Riggs.

Îşi dădu seama imediat ce intră pe Oglethorpe că nu făcuse bine. Îşi aminti prea târziu de pe vremea când mai era poliţist că bucata asta din Oglethorpe se termina într-o

fundătură la metrou şi la şinele de cale ferată B&O. Recunoscu Liga de Salvare a Animalelor din Washington la stânga sa şi tipografia de la parterul acesteia, chiar lângă calea ferată. Iar pe dreapta, una dintre grădinile acelea ale comunităţii, care erau ceva destul de obişnuit în Washington, D.C. Aceasta se întindea pe vreo două hectare de teren.

Telefonul mobil începu să sune pe suportul aşezat mai jos de bord. Era Jerome Belton, care-l suna să-i spună cum îşi petrecuse seara. Holiday trase pe dreapta, pe o suprafaţă cu nisip şi pietriş şi opri motorul. Belton îi spuse o poveste despre un individ care aspira să devină boxer şi pe care-l dusese la meciul dintre Tyson şi McBride de la Centrul MCI[32] cu câteva luni în urmă şi ceva despre iarba pe care o avea cu el, care nu era adevărată şi care se împrăştiase pe bancheta din spate a maşinii.

Era o poveste nostimă, deşi cam prea familiară. Holiday râse împreună cu Belton, şi încheie convorbirea. Apoi, pe strada liniştită care se înfunda ceva mai încolo, Holiday parcă lângă grădina comunităţii, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii să şi-i odihnească. Nu era beat. Era doar obosit.

O lumină îi trecu peste faţă, trezindu-l. Deschise ochii. Văzu o maşină de poliţie albastru cu alb, cu girofarul inactiv, care se apropia de maşina sa dinspre rondul din dreptul căii ferate. Poliţistul de patrulă care se afla la volan avea un pasager, un infractor sau un suspect, pe bancheta din spate. Se întrebă pe unde erau bomboanele lui mentolate, în timp ce maşina Crown Victoria se apropia încet de el. Holiday nu se uită direct în interiorul maşinii, deşi dintr-o privire rapidă constată că era un poliţist alb. Îl văzu şi pe pasagerul din spate, mai mult o siluetă amestecată cu umbrele, cu umerii mici şi cu gâtul subţire.

32 MCI Center, care din martie 2006 a devenit The Verizon Center, este o arenă destinată sporturilor şi spectacolelor din Washington, D.C. (n.tr.)

Instinctul îi spuse că era vorba despre o femeie adultă sau despre un adolescent. Cu colţul ochiului văzu un număr pe partea de jos din faţa maşinii. Ofiţerul de poliţie trecu fără să oprească, văzându-l cu siguranţă pe Holiday parcat acolo, dar fără să-şi bată capul să-l verifice. Imaginea numerelor i se şterse din minte lui Holiday, începu să chicotească fără vreun motiv anume şi adormi înapoi.

Când se trezi ceva mai târziu, era încă ameţit. Se uită în grădină, în care se vedeau formele negre ale chioşcurilor ridicate în grabă, plantele sprijinite de araci şi straturile joase de legume. O persoană de vârstă nedefinită, de înălţime medie, se plimba pe acolo. „Cine-o fi?”, se gândi Holiday, studiindu-i mersul cu ochii mijiţi. Apoi clipi încet. Vederea i se înceţoşă şi adormi din nou.

Se trezi din nou, confuz, dar de data asta numai pentru o scurtă perioadă de timp, deoarece orele care trecuseră îi alungaseră aburii de alcool din cap. Cerul se mai luminase puţin şi nişte rândunele plonjau şi parcă înotau pe cerul de deasupra grădinilor şi cântau de zor, anunţând sosirea dimineţii. Îşi privi ceasul de mână: 4.43.

— Dumnezeule, spuse Holiday.

Îi înţepenise gâtul. Trebuia să se ducă în patul lui. Dar mai întâi trebuia să se uşureze. Înşfăcă o lanternă Maglite micuţă din torpedou şi ieşi din maşină.

Holiday merse pe o potecă, utilizând raza luminoasă pentru a-l călăuzi. Ţinu în gură lanterna în timp ce-şi scoase penisul şi trimise jetul de urină spre pământ. Se uită în jurul său la împrejurimi, întorcându-şi capul în timp ce urina. Lumina se opri pe ceea ce părea o siluetă umană care zăcea inconştientă sau adormită la marginea unei parcele de zarzavat cu roşii susţinute de araci, culese mai demult. Holiday îşi închise fermoarul. Se apropie de siluetă şi îndreptă lumina direct înspre ea. Holiday îşi muşcă buza şi se aplecă pe vine. Lumina era acum foarte aproape şi nu mai era nici o îndoială. Era un tânăr de culoare, probabil de vreo paisprezece, cincisprezece ani, îmbrăcat cu o haină de

iarnă, tricou, blugi, şi încălţat cu o pereche de pantofi sport Nike. O rană provocată de un glonţ, care începuse să se coaguleze, îi înstela tâmpla stângă. Partea de sus a capului acelui băiat tânăr era zdrobită în locul prin care ieşise glonţul, iar sângele şi creierii formau o materie păstoasă, groasă, ca o supă de scoici. Avea ochii umflaţi de la traumatism. Holiday lăsă lumina să se plimbe pe pământul din jur. Lumină o zonă extinsă de pe cărare şi din grădină. Nu văzu nici un tub de cartuş sau vreun pistol. Focaliză lumina încă o dată asupra tânărului. Avea la gât un lanţ de care atârna un fel de plăcuţă. Aceasta îi zăcea moale pe tricou, cu faţa în sus, între cutele făcute de haină. Era un fel de plăcuţă de identificare. Holiday îşi miji ochii şi citi numele de pe ea. Apoi se ridică în picioare şi se întoarse, încercând să meargă cât mai uşor posibil până la maşină. Nu mai era nimeni pe Oglethorpe Street, iar el băgă cheile în contact şi porni maşina Town Car, o întoarse, îndreptându-se înspre Blair Road cu farurile stinse, apoi aşteptă până când drumul fu complet pustiu înainte de a aprinde farurile şi porni drept înainte, direct către magazinul 7-Eleven de pe Kansas. Acolo era un telefon public, dar parcarea era prea publică şi prea luminată, aşa că se duse la magazinul de băuturi alcoolice de pe stradă, care era închis şi care avea, de asemenea, un telefon public într-o parcare goală, aproape acoperită de întuneric. Acolo formă 911 stând cu spatele spre stradă şi intră în legătură cu o operatoare de la dispecerat. Nu-şi dezvălui numele sau locul de unde suna când fu întrebat, ci începu să vorbească peste întrebările repetate ale operatoarei şi raportă găsirea unui cadavru într-o grădină a comunităţii între Blair şi Oglethorpe. Femeia încă i se adresa, cerându-i informaţii personale, dar el puse receptorul în furcă. Holiday se întoarse rapid la maşina lui, plecă în viteză din parcarea de lângă magazinul de băuturi şi îşi aprinse o ţigară. Era ceva atât familiar, cât şi de nerecunoscut în privinţa cadavrului, care îl umplu de energie şi de surescitare.

Odată ajuns în apartamentul său, se strecură în pat, dar nu adormi. Pe măsură ce soarele începea să pătrundă printre storuri, îşi fixă privirile pe tavan. Dar nu văzu tavanul, ci se văzu pe el tânăr, în uniforma de poliţist, stând într-o grădină a comunităţii foarte asemănătoare cu cea în care tocmai fusese. În amintirile sale, poliţistul de la Omucideri T.C. Cook era acolo, îmbrăcat cu haina sa şi cu pălăria sa cafenie. Văzu scena crimei luminată de culorile stroboscopice care veneau de la giroscoapele maşinilor de poliţie şi de la bliţurile aparatelor de fotografiat. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o fotografie în mintea sa. Putea să vadă luminile, comandanţii îmbrăcaţi cu cămăşi albe, pe reporterul acela de la Channel 4, şi foarte clar, pe el însuşi şi pe poliţistul T.C. Cook. În aceeaşi fotografie, tânăr şi îmbrăcat în uniformă, îl văzu şi pe Gus Ramone.

Capitolul 11

În vreme ce muncitorii din tura de dimineaţă veneau la serviciu la adăpostul de animale şi la tipografie, poliţiştii de la Omucideri şi specialiştii de la Laboratorul Mobil de Criminalistică lucrau în jurul cadavrului unui tânăr care zăcea în grădina comunităţii de la intersecţia Oglethorpe Street cu Blair Road. Poliţiştii în uniformă, alături de banda galbenă, îi ţineau la distanţă de scena crimei pe muncitori, care făceau diverse speculaţii şi care-şi sunau, la telefoanele mobile, prietenii şi rudele.

Poliţistul Bill „Garloo” Wilkins, care lucrase la VCB în tura de la miezul nopţii până la ora opt dimineaţa, preluase apelul când fusese sunat de la dispecerat în privinţa anunţului anonim. Venise cu maşina la grădina comunităţii împreună cu George Loomis, un poliţist cu umerii căzuţi, care crescuse în Secţiunea Opt[33] de lângă casa memorială a lui Frederick Douglass din sud-est. Wilkins era poliţistul principal care se ocupa de caz.

În vreme ce Wilkins şi Loomis lucrau la faţa locului, Gus Ramone sosi la sediu ca să-şi înceapă programul de la opt la patru. Rhonda Willis, căreia îi plăcea să ajungă la lucru mai devreme, să-şi bea cafeaua şi să-şi organizeze ziua de muncă, se afla deja la biroul ei. Ca de obicei, discutară despre planurile lor pentru ziua respectivă, precum şi despre activităţile violente sau crimele care avuseseră loc

33 Zonă din Washington (n.tr.)

de când fuseseră ultima oară de serviciu. Fu menţionată şi victima neidentificată prin împuşcare găsită lângă Blair Road, împreună cu faptul că Garloo Wilkins primise acest caz. Ramone avea încă de lucrat la capetele de acuzare legate de cazul lui William Tyree, iar Rhonda trebuia să depună mărturie într-un caz de incendiere a unor droguri cultivate, pe care-l închisese cu mai multe luni în urmă. Ramone dorea să încerce, de asemenea, să interogheze o potenţială martoră la o crimă, înainte ca aceasta să plece la serviciul ei de la McDonald's de lângă Howard U. Rhonda fu de acord să meargă cu el, apoi să se ducă împreună la Centrul Judiciar de la intersecţia 4th Street cu E.

Martora potenţială, o femeie tinerică pe nume Trashon Morris, nu se dovedi prea utilă. Fusese văzută într-un club pe la periferia zonei Shaw, în tovărăşia strânsă a unui tânăr căutat într-un caz de crimă ce avusese loc mai târziu în aceeaşi seară. Tânărul, Dontay Walker, se certase la club, după cum afirmau martorii, cu un tip care mai târziu fusese găsit mort, împuşcat în interiorul maşinii sale Nissan Altima pe 6th Street, la sud de U. Walker era căutat şi în legătură cu această crimă, dar până atunci nu dăduseră de urma lui. Însă când Ramone o interogă pe Trashon Morris, prinzând-o în timp ce ieşea din blocul în care locuia, ea nu-şi aduse aminte de nici un fel de ceartă la club şi de nimic altceva din seara respectivă, după cum se părea.

— Nu-mi aduc aminte, spuse Trashon Morris, fără însă să-l privească pe Ramone în ochi şi fără să o bage în seamă pe Rhonda Willis. Nu ştiu nimic despre nici un scandal.

Morris avea unghii foarte lungi, vopsite într-o culoare ţipătoare, cercei imenşi în formă de verigi şi părul tapat.

— Ai băut mult în seara respectivă? o întrebă Ramone, încercând să-i determine credibilitatea în situaţia puţin probabilă în care ea şi-ar fi recăpătat memoria şi ar fi fost chemată ca martoră la proces.

— Da, am băut. Eram într-un club, tu ce crezi?

— Cât de mult? o întrebă Rhonda.

— Cât de mult am vrut, răspunse Morris. Era sfârşit de săptămână şi sunt majoră.

— Oamenii spun că ai plecat din club împreună cu Dontay Walker.

— Cu cine?

— Cu Dontay Walker.

— Oamenii n-au decât să spună ce vor. Morris se uită la ceasul ei de mână. Uite ce e, trebuie să ajung la lucru.

— Ai vreo idee pe unde hoinăreşte Dontay din seara aceea? întrebă Ramone.

— Cine?

Ramone îi dădu cartea sa de vizită cu informaţiile de contact.

— Dacă îl vezi pe Dontay din nou, sau dacă ia legătura cu tine, sau dacă îţi aduci aminte ceva ce ai uitat să ne spui, sună-mă!

— Trebuie să plec la serviciu, replică Morris şi o luă pe trotuar în direcţia staţiei de metrou din apropiere.

— Ce tipă cooperantă! constată Ramone, în vreme ce el şi Rhonda se îndreptau spre o maşină de poliţie nemarcată, de culoare cafenie, marca Impala, care era parcată de-a lungul străzii.

— Una dintre fetele acelea fabuloase din ghetouri, spuse Rhonda. Ar fi bine ca băieţilor mei să nu le treacă prin cap să vină acasă cu vreuna din astea, pentru că ştii că imediat apăs pe butonul „afară”.

— E doar supărată pentru că maică-sa i-a dat numele Trashon[34].

— Păi dacă-i dai aşa un nume, normal că aşa va ajunge! spuse Rhonda. Una dintre profeţiile alea care se împlinesc şi despre care mai auzi câteodată.

La Centrul Judiciar, Ramone şi Rhonda Willis urcară la primul etaj ca să completeze hârtiile necesare pentru prezentarea la proces, pe urmă se duseră la etajul nouă, unde se aflau procurorii federali şi cei adjuncţi care lucrau

34 *Trash* în limba engleză înseamnă „gunoi”, „târâtură”. (n.tr.)

la cazuri începând cu arestarea şi până la proces, şi uneori până la condamnare. Mulţi poliţişti de la Omucideri stăteau pe holuri sau în birourile procurorilor - o scenă destul de obişnuită. Unii purtau costume elegante, alţii costume ieftine, iar alţii erau îmbrăcaţi în treninguri. Veniseră acolo să depună mărturie, să piardă vremea stând la poveşti, să raporteze progrese în anumite cazuri şi să facă ore suplimentare. În unele zile erau mai mulţi poliţişti de la Omucideri aici, în aceste birouri, decât erau la VCB sau pe stradă.

Ramone îl găsi pe procurorul Ira Littleton în biroul său. Discutară despre cazul Tyree şi despre capetele de acuzare, conversaţia constând în faptul că Littleton îi ţinea un discurs lui Ramone despre procedurile legale şi eticheta legată de tribunal. Ramone îl lăsă pe procuror să spună ce avea de spus. Când acesta termină, Ramone se duse la biroul de pe colţ al lui Margaret Healy, o roşcată dură şi isteaţă, trecută de patruzeci de ani, care conducea echipa de procurori federali adjuncţi. Biroul ei era arhiplin din cauza hârţoagelor şi a cocoloaşelor de hârtie care erau aruncate chiar şi pe jos. El se lăsă în unul din fotoliile ei mari şi confortabile.

— Am auzit că ai progresat foarte rapid în cazul acela cu înjunghierea, spuse Healy.

— De fapt, a fost Bo Green, preciză Ramone.

— Este vorba de lucrul în echipă, spuse Healy, utilizând una dintre expresiile ei favorite.

— Felicitări pentru fraţii Salinas! zise Ramone.

Condamnarea recentă a doi fraţi vitregi, membri ai MS-13, un caz de crimă care durase mult, făcuse vâlvă în presă din pricina problemelor neîncetate din comunitatea spaniolă din interiorul şi în afara Washingtonului.

— A fost o victorie frumoasă. Am fost mândră de Mary Yu în acest caz. Ea s-a ocupat de tot.

Ramone încuviinţă din cap şi îşi îndreptă bărbia în direcţia unei fotografii de pe biroul doamnei procuror.

— Ce face familia?

— Cred că bine. Poate că am să-mi iau câteva zile libere anul ăsta şi o să aflu.

O secretară bătu la uşa deschisă a lui Healy şi îi spuse lui Ramone că îl sunase soţia lui. Ramone îşi închipui că încercase să-l sune pe telefonul mobil, dar nu avea semnal în clădire. Şi dacă fusese atât de insistentă, trebuie să fi fost vreo urgenţă. Alana sau Diego, se gândi el imediat, şi se ridică de pe scaun.

— Scuză-mă, Margaret!

Preluă convorbirea dintr-un birou liber. Ascultă vocea emoţionată, dar controlată a Reginei. Când ieşi afară pe hol, o văzu pe Rhonda Willis stând de vorbă cu doi poliţişti, îi spuse despre convorbirea sa şi unde se îndrepta.

— Nu vrei să te însoţesc? întrebă Rhonda.

— Credeam că trebuie să depui mărturie.

— Mi s-a spus că nu sunt în programul de astăzi. Cum e cu capetele de acuzare?

— O să mă întorc, spuse Ramone. Haide, te pun la curent pe drum.

Marita Bryant văzu de pe partea cealaltă a străzii, din casa ei din Manor Park, cum sosiră echipa de poliţie şi maşinile civile la casa familiei Johnson. Privi cum poliţistul gras şi chel intră în casă şi văzu cum Terrance Johnson sosi în viteză cu Cadillacul său, parcă în grabă, şi fugi înspre uşa de la intrare. O ambulanţă sosi la scurt timp după aceea. Helena Johnson, soţia lui Terrance şi mama copiilor săi, Asa, de paisprezece ani, şi Deanna, de unsprezece ani, fu scoasă din casă pe o targă şi dusă de acolo. Terrance ieşi împreună cu ea, vizibil tulburat, clătinându-se în timp ce traversa curtea. Se opri şi vorbi ceva cu vecinul de alături, un pensionar pe nume Colin Tohey, pe urmă fu tras deoparte de poliţist, care-l ajută să urce într-o maşină civilă. Apoi ambele maşini plecară.

Marita Bryant ieşi din casă şi se duse în curtea familiei Johnson, unde Colin Tohey era încă destul de tulburat. Tohey îi spuse Maritei că fusese găsit trupul neînsufleţit al lui Asa Johnson în grădina aceea mare a comunităţii de lângă Blair Road. Helena leşinase când aflase vestea, şi din acest motiv venise ambulanţa. Marita, care avea o fiică de vârsta lui Asa şi care-i cunoştea şi pe prietenii lui Asa o sună imediat pe Regina Ramone. Ştia că Diego era prieten cu Asa, şi se gândi că Regina ar dori şi ea să fie informată. De asemenea, era şi curioasă, pentru că mai mult ca sigur Gus avea mai multe informaţii privitoare la deces. Regina nu aflase încă vestea şi spuse că nu credea că Gus aflase ceva, altfel ar fi dat un telefon. Ea închise telefonul în vreme ce Marita Bryant încă mai vorbea, şi apoi încercă să ia legătura cu Gus.

— Fiul tău era prieten bun cu acest băiat? întrebă Rhonda Willis, deplasându-se cu viteză spre maşina Impala fără însemnele poliţiei, o rablă pe patru roţi, modelul standard pe care-l produsese Chevrolet.

Ea şi Ramone se îndreptau spre North Capitol Street.

— Diego are o mulţime de prieteni, spuse Ramone. Asa nu era cel mai bun prieten al lui, dar era un băiat pe care Diego îl cunoştea destul de bine. Au jucat fotbal în aceeaşi echipă anul trecut.

— O să fie foarte afectat?

— Nu ştiu. Când a murit tatăl meu a fost afectat din cauză că a văzut cât sufeream eu. Dar acest lucru provoacă suferinţă într-un mod diferit. Este ceva nefiresc.

— Cine o să-i spună?

— Regina o să-l ia de la şcoală şi o să-i dea vestea. Eu o să-l sun mai târziu. Apoi o să vorbesc cu el diseară.

— La voi în casă se discută des despre Dumnezeu? întrebă Rhonda.

— Nu prea des, spuse Ramone.

— De data asta ar fi indicat.

Viaţa de adult a Rhondei fusese o provocare, mai ales din cauză că trebuise să crească patru băieţi de una singură. Chestia cu Dumnezeu mersese bine la ea. Era piatra ei de sprijin şi se agăţa de ea, făcându-i plăcere să discute despre asta. Nu era însă şi cazul lui Ramone.

— La ce te gândeşti? întrebă Rhonda, întrerupând liniştea din maşină.

— La nimic, spuse Ramone.

— Îl cunoşteai pe băiatul ăsta? Îi cunoşti familia?

— Părinţii lui sunt oameni la locul lor. Îl supravegheau îndeaproape.

— Altceva?

— Tatăl lui e genul de individ inflexibil. În ceea ce priveşte sportul, şcoala, totul... Îl ţinea cam prea din scurt pe fiul său.

— Destul de tare încât să-l împingă pe puşti să se ducă într-un loc periculos?

— Nu ştiu.

— Pentru că asta poate face la fel de mult rău ca şi neimplicarea totală.

— Aşa este.

— Ai avut vreodată vreun indiciu sau senzaţia că băiatul a intrat în vreo chestie periculoasă?

— Nu. Dar asta nu înseamnă că nu-i posibil. Dar nu am nici un motiv să cred că da.

Rhonda Willis se uită înspre el.

— Îţi plăcea de el?

— Era un copil bun. Era în regulă.

— Ce vreau să spun este ce simţeai în legătură cu el? Mă refer la felul în care un bărbat se uită la un copil şi îl evaluează.

Ramone se gândi la momentele în care-l văzuse pe Asa pe terenul de fotbal, făcând placaje numai cu jumătate de corp, uneori fugind de cel care alerga cu mingea. Se gândi la Asa pe când intra în casa familiei Ramone, fără să se adreseze direct lui sau Reginei, fără să-i salute, decât dacă

trebuia neapărat. Ştia exact la ce se referea Rhonda. Uneori te uiţi la un băiat şi îl vezi ca pe un bărbat şi te gândeşti: „O să fie un dur, sau un tip puternic, sau o să aibă succes în tot ceea ce va face”. Uneori te uiţi la un tânăr şi te gândeşti: „Aş fi mândru dacă acesta ar fi fiul meu”. Ei bine, Asa nu făcea parte din acea categorie.

— Nu prea punea suflet în ce făcea, spuse Ramone. Cam ăsta-i singurul lucru care-mi vine în minte.

Mai era ceva ce Ramone simţise uneori, sesizând un fel de slăbiciune în ochii lui Asa. Ca şi cum ar fi putut fi prins cu mâţa în sac.

— Măcar am aflat o părere sinceră din partea ta.

— Nu înseamnă absolut nimic, spuse Ramone, uşor ruşinat.

— E mai mult decât o să vadă Garloo. Pentru că tu ştii că el o să se uite la băiatul acela şi o să se gândească automat la un anumit lucru. Şi nici măcar nu spun că Garloo este aşa. Este doar... Tipul are o minte înceată. Şi are păreri preconcepute.

— Simt nevoia să ajung la faţa locului şi să arunc o privire.

— Dacă o să mai ajungem acolo vreodată.

— Toate vehiculele performante sunt date poliţiştilor de patrulă, spuse Ramone.

— Dar nouă chiar ni se dau cele mai proaste maşini, replică Rhonda.

Ramone acceleră, dar nu obţinu decât un pocnet al motorului.

În momentul în care sosiră Ramone şi Rhonda Willis, mulţimea de gură-cască de la scena crimei se mai rărise, dar îşi sporise numărul persoanelor oficiale, la care se alăturase şi un reporter. Îi găsiră pe Wilkins şi pe Loomis stând lângă un Chevrolet fară însemne particulare. Wilkins avea un carneţel într-o mână şi o ţigară aprinsă în cealaltă.

— Bună, Ramone, îi salută Wilkins. Bună, Rhonda.

— Bună, Bill, răspunse Ramone.

Ramone examină împrejurimile: clădirile comerciale, şinele de cale ferată, spatele caselor şi biserica de pe strada care ducea dinspre est spre vest chiar la capătul celălalt al grădinii, pe un deluşor.

— Am primit un telefon de la birou şi mi s-a spus că veniţi încoace, spuse Wilkins. Îl cunoşteai pe decedat?

— Era prieten cu fiul meu, spuse Ramone.

— Asa Johnson?

— Dacă este vorba despre el.

— Purta la gât atârnată de un lanţ una dintre plăcuţele acelea cu poză, specifice pentru şcoala gimnazială. Tatăl său a venit şi l-a identificat.

— Tatăl este aici?

— La spital. Soţia lui a leşinat. Tatăl s-a dus acolo să fie cu ea în acest moment. Nici el nu arăta prea bine.

— Aţi aflat ceva până acum? întrebă Ramone.

— Puştiul a fost împuşcat în tâmplă, iar rana de ieşire este prin creştet. Am găsit glonţul. Destul de turtit, dar o să reuşim să aflăm ce calibru avea.

— Nu aţi găsit şi arma crimei.

— Nu.

— Cartuşe?

— Nu.

— Ce părere ai?

— Deocamdată nici una.

Ramone ştia, la fel ca Rhonda şi ca Loomis, că Wilkins îşi formase deja în minte un scenariu posibil şi eliminase unele dintre celelalte posibilităţi. Prima presupunere pe care o făcuse Wilkins în momentul în care văzuse un adolescent de culoare cu o rană fatală prin împuşcare fusese „o chestie legată de droguri”. O crimă de afaceri, ceea ce unii poliţişti din Washington considerau „curăţarea societăţii”. Legea junglei în acţiune. Gândurile lui Wilkins se îndreptaseră atunci mai mult ca sigur înspre o crimă în scop de jaf. Numai că nu era nimic din ce ar fi putut să aibă acest puşti,

în această parte a oraşului cunoscută pentru veniturile sale medii, care să fi fost de vreo valoare pentru cineva. Haina North Face, adidaşii de o sută de dolari... numai că acestea se aflau încă pe el. Aşa că acest scenariu era cu siguranţă îndoielnic. Ar fi putut să fi fost prădat pentru bani sau pentru doza de drog. Dar acest lucru nu ar fi făcut decât să-l ducă înapoi la problema drogurilor. Poate că, îşi imagină Wilkins, victima se dăduse la prietena unui alt băiat. Sau se uitase la ea ca şi cum şi-ar fi dorit acest lucru. Sau poate că fusese o sinucidere. Numai că puştii de culoare nu se sinucideau, se gândi Wilkins, aşa că nu prea era posibil. În plus, pistolul nu era de găsit. Puştiul nu ar fi putut să-şi pună capăt zilelor şi după aceea să scape de pistol, aruncându-l pe undeva.

— Ce părere ai, Gus? întrebă Wilkins. Oare băiatul ăsta era implicat în ceva?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Ramone.

Bill Wilkins îşi căpătase porecla de „Garloo” din cauza masivităţii sale, a urechilor ascuţite, şi a cheliei. Garloo era numele unei jucării în formă de monstru care fusese foarte apreciată de băieţi pe la începutul anilor şaizeci, iar Wilkins îşi primise porecla de la unul dintre puţinii veterani destul de bătrâni să-şi amintească din tinereţea lor de creatura aceea îmbrăcată numai cu o cârpă în zona vintrelor. I se potrivea bine lui Wilkins. Respira pe gură. Avea o statură masivă şi mersul greoi. Celor care-l întâlneau pentru prima dată li se părea că era pe jumătate om, pe jumătate fiară. Barul FOP[35] păstra un medalion realizat din hârtie gofrată, decorat cu sfoară, cu numele „Garloo” schiţat stângaci peste figură, pe care Wilkins îl purta în jurul gâtului când era beat. Seara, putea fi găsit deseori la barul FOP.

Wilkins avea treizeci şi unu de ani şi, pierzându-şi dorinţa sau aşteptările într-o eventuală promovare, rămăsese numai cu ambiţia diluată de a-şi păstra rangul şi poziţia sa la VCB. Pentru a realiza acest lucru, avea nevoie să menţină

35 Fraternal Order Of Police - Ordinul Frăţiei Poliţiştilor (n.tr.)

o rată rezonabilă de elucidare a cazurilor. Pentru el, cazurile dificile erau adevărate blesteme, şi nu provocări.

Ramone îl plăcea destul de mult pe Wilkins. Alţi poliţişti de la Omucideri se duceau la el frecvent cu întrebări referitoare la calculatoarele lor, deoarece Wilkins avea o extraordinară pricepere, abilitate şi cunoaştere în domeniul calculatoarelor, şi era întotdeauna dispus să ajute pe oricine. Era un tip cinstit şi destul de decent. Era puţin cinic, dar nu era singurul. În ce privea talentele sale de investigator, avea într-adevăr, aşa cum spusese Rhonda, o minte înceată.

— Vreun martor? întrebă Ramone.

— Încă nu, răspunse Wilkins.

— Cine a anunţat crima?

— Anonim, spuse Wilkins. Este o bandă cu înregistrarea…

Ramone se uită la poliţistul în uniformă care se sprijinea de maşina lui cu tracţiune integrală, la o aruncătură de băţ de ei. Era destul de înalt, subţire şi blond. Pe partea din faţă a Fordului său se vedea numărul maşinii, pe care Ramone îl citi leneş, din obiceiul pe care şi-l făcuse pe vremea când lucrase şi el în patrulare.

— O să facem o examinare detaliată, spuse Wilkins, atrăgându-i atenţia lui Ramone înapoi la locul crimei.

— Acolo sus e un McDonald's, nu-i aşa? întrebă Ramone, făcând semn cu capul înspre strada cu locuinţe de la marginea grădinii.

— Mai întâi o să mergem să batem la uşile acelea, spuse Wilkins.

— Şi la biserica aceea.

— Biserica baptistă Sfântul Pavel, preciză Rhonda.

— O să mergem acolo, adăugă Loomis.

— Lucrează cineva în tura de noapte la adăpostul de animale, nu-i aşa? întrebă Ramone.

— Avem destule de făcut, spuse Wilkins.

— Am putea ajuta şi noi, interveni Ramone, implicându-se.

— Bine aţi venit la petrecere! exclamă Wilkins.

— O să mă uit puţin la cadavru, spuse Ramone, dacă nu vă deranjează.

Ramone şi Rhonda Willis se îndepărtară. În vreme ce trecură pe lângă maşina de poliţie din apropiere, poliţistul în uniformă ieşi dinăuntru şi îi întrebă:

— Domnilor poliţişti?

— Ce este? întrebă Ramone, întorcându-se spre ofiţerul de patrulă.

— Mă întrebam dacă nu a apărut vreun martor.

— Încă nu, răspunse Rhonda.

Ramone citi numele de pe ecusonul prins de pieptul poliţistului, pe urmă îl privi direct în ochi.

— Ai vreun rol prin zonă?

— Sunt aici pentru a ajuta.

— Atunci fă-o! Ţine spectatorii şi presa la distanţă de cadavru, ai auzit?

— Da, să trăiţi!

În timp ce mergeau prin grădină, Rhonda spuse:

— Ai fost cam aspru, Gus.

— Detaliile legate de această investigaţie nu-l privesc pe el. Pe vremea când eram şi eu ca el, nici măcar nu mi-ar fi trecut prin minte să fiu atât de îndrăzneţ. Când te aflai în preajma unui superior, îţi ţineai gura, şi vorbeai numai dacă erai întrebat.

— Poate e doar un tip ambiţios.

— Ăsta-i încă un lucru care nu mi-ar fi trecut prin cap: ambiţia.

— Da, dar ei oricum te-au promovat.

Cadavrul nu era prea departe şi zăcea lângă o cărare îngustă. Se opriră la o oarecare distanţă de el, având grijă să nu deranjeze nimic de la scena crimei prin prezenţa lor. Un specialist de la Laboratorul Mobil de Criminalistică, Karen Krissoff, lucra în preajma lui Asa Johnson.

— Bună, Karen! spuse Ramone.

— Bună, Gus!

— Ai ridicat deja amprentele plantare? întrebă Ramone, referindu-se la urmele de pantofi care s-ar fi putut găsi în pământul moale.

— Puteţi să vă apropiaţi, spuse Krissoff.

Ramone se apropie, se aplecă pe vine şi se uită cu atenţie la trupul neînsufleţit. Nu i se făcu rău când se uită la cadavrul prietenului fiului său. Văzuse prea multă moarte şi rămăşiţe omeneşti ca să-l mai afecteze în vreun fel şi ajunsese să considere că un trup nu era decât o carcasă. Era mai degrabă trist şi cumva frustrat, ştiind că acest lucru nu mai putea fi schimbat.

Când Ramone termină examinarea lui Asa şi a zonei din apropierea acestuia, se ridică în picioare mormăind.

— Predomină arsurile de la praful de puşcă, spuse Rhonda, afirmând ceea ce observase de la doi metri distanţă. Împuşcătura a avut loc de foarte aproape.

— Corect, spuse Ramone.

— E destul de cald acum pentru haina asta North Face, de asemenea, continuă Rhonda.

Ramone o auzi, dar nu comentă nimic. Se uită înspre drum, dincolo de spectatori, poliţişti şi specialiştii de la laborator. O maşină neagră Lincoln Town Car era parcată pe Oglethorpe Street, şi un bărbat în costum negru se sprijinea de portiera din dreapta a maşinii. Individul era înalt, blond şi subţire. Îşi încrucişă privirile cu Ramone pentru o clipă, pe urmă se dezlipi de automobil, se deplasă înspre portiera şoferului şi se aşeză în dreptul volanului. Execută cu maşina o întoarcere din trei mişcări şi se îndepărtă.

— Gus? întrebă Rhonda.

— Haina trebuie să fi fost nouă, spuse Ramone. Presupun că a primit-o recent şi dorea să se laude cu ea. De-abia aşteptase s-o îmbrace.

Rhonda Willis încuviinţă din cap.

— Da, aşa fac toţi copiii.

Capitolul 12

Conrad Gaskins ieşi din clinica situată lângă o biserică de la intersecţia Minnesota Avenue cu Naylor Road, în Randle Highlands, din zona de sud-est. Purta un tricou pătat de transpiraţie şi pantaloni de un verde decolorat, marca Dickies. Era treaz de pe la ora cinci dimineaţa, când se dăduse jos din pat şi se dusese la punctul de racolare a muncitorilor cu ziua, pe Central Avenue din Seat Pleasant, Maryland. Era luat de acolo în fiecare dimineaţă de către un fost infractor, unul dintre creştinii aceia care considerau că era de datoria lor să angajeze oameni care erau în aceeaşi situaţie în care fuseseră şi ei cândva. Locul în care erau racolaţi zilierii se afla în apropiere de casa închiriată pe care o împărţea cu Romeo Brock, o casă dărăpănată cu două dormitoare, care se afla într-o zonă împădurită de pe Hill Road.

Brock îl aştepta în maşina lui SS, moţăind în parcarea de la clinică. Gaskins se aşează pe locul din dreapta.

— Te-ai pişat în recipientul ăla? îl întrebă Brock.

— PO-ul[36] meu se asigură că fac acest lucru, spuse Gaskins. A spus că trebuie să aduc urina la analiză în fiecare săptămână.

— Ai putea să cumperi un pişat curat.

36 PO, Parole Officer, ofiţer responsabil cu eliberarea condiţionată a unui deţinut (n.tr.)

— Ştiu asta. Dar la clinica asta te caută şi-n fund înainte să intri în baie. Nimeni nu scapă de porcăria asta. De asta PO mă trimite acolo.

— Oricum, rezultatele au fost negative.

— E adevărat. Nici măcar n-am fumat vreo bucată de iarbă de când am ieşit de la pârnaie.

Dar şi Gaskins se simţea bine în această privinţă. Îi făcea plăcere chiar şi felul în care-l durea spatele la sfârşitul unei zile de muncă cinstită. Ca şi cum spatele lui îi reamintea astfel că făcuse ceva bun.

— Hai să te speli, spuse Brock. Nu pot să-ţi mai suport duhoarea.

Merseră cu maşina în Prince George, traversând Southern Avenue, care reprezenta graniţa dintre oraş şi extravilan, unde se făceau treburile murdare. Cei care o luaseră pe panta infracţiunilor ştiau că puteai să treci graniţa înainte şi înapoi şi rareori erai prins, deoarece nici una dintre poliţii nu avea jurisdicţie pe zona de graniţă. Autorităţile încercaseră să introducă ajutorul şerifilor federali şi al ofiţerilor ATF[37], dar până atunci fuseseră incapabile să coordoneze diversele secţii de poliţie şi agenţii. Între strămutarea populaţiei, care dusese în Prince George mulţi locuitori cu venituri mici, şi dezorganizarea poliţiei locale, cartierele din jurul graniţei oraşului deveniseră paradisul infracţionalităţii, noile mlaştini ale zonei metropolitane.

— Eşti bine? întrebă Brock.

— Sunt doar obosit, asta-i tot.

— Asta-i tot? Eşti doar obosit? Sau te preocupă ceva anume? Pentru că trebuie să ştii că m-am ocupat de toate foarte bine.

— Am spus că sunt obosit.

— Eşti supărat pentru că încă eşti în vizorul lor. Trebuie să te pişi într-un borcan mic şi vechi din plastic, pe când eu, iată-mă, sunt liber.

---

37 ATF = Advanced Tactical Fighters - Luptători Tactici Avansaţi (n.tr.)

— Hm, mormăi Gaskins.

Vărul său mai mic era foarte lăudăros, şi încă nu văzuse şi cealaltă faţă a lucrurilor. Gaskins cunoscuse ambele părţi. Fusese implicat în comerţul cu droguri de la o vârstă fragedă. Fusese recuperator. Fusese prins şi acuzat de atac la persoană cu agresiune şi port ilegal de armă şi fusese închis la Lorton, iar după ce închiseseră Lortonul, îl mutaseră în afara statului. Nu exista nici un loc acolo pe care să fi vrut să-l revadă. Numai că-i promisese mătuşii sale, mamei lui Romeo Brock, că va sta în preajma fiului ei şi va avea grijă ca acesta să nu păţească nimic. Până atunci reuşise să-şi ţină promisiunea. Mina Brock îl crescuse pe Gaskins după ce lui îi murise mama când era încă un copil. Nu avea cum să nu-şi respecte promisiunea făcută unei femei atât de bune la suflet cum fusese mătuşa lui. Probabil ea era chiar atunci în genunchi, spălând urina de pe pardoseala băii vreunui hotel sau curăţând petele de dulceaţă de pe aşternutul cuiva. Îl hrănise şi îl îmbrăcase pe Gaskins şi încercase să-i bage minţile în cap atunci când trebuise. Era extrem de bună. Atâta lucru putea să facă şi el - să aibă grijă de fiul ei natural.

Dar Romeo nu era pe drumul cel bun. Se îndrepta spre limită şi era pe punctul de a o trece, dar, deşi lui Gaskins nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l lase baltă, simţea că era prins în capcană. I se făcea rău când ştia unde îl ducea Romeo, şi, cu toate acestea, trebuia să rămână cu el. Se îndreptau către o prăpastie. Portierele erau încuiate, iar maşina nu avea frâne.

Gaskins făcu un duş şi se schimbă de haine în singura baie a casei lor, o clădire cu un singur etaj, cu verandă la intrare, cu o alee presărată cu pietriş şi ascunsă aproape între arţarii şi stejarii bătrâni şi un pin înalt. Un plop imens crescuse lângă casă. Ramurile copacului se lăsaseră şi atârnau pe acoperiş. Casa avea nevoie de reparaţii, instalaţia de apă şi toate cablurile trebuiau schimbate, dar

proprietarul nu venea niciodată în vizită. Chiria era mică, pe măsura aspectului casei, iar Brock plătea întotdeauna la timp. Nu voia ca proprietarul, sau oricine altcineva, să vină pe acolo.

Gaskins îşi trase pe el un tricou cu mânecă lungă şi cu glugă şi se uită în oglindă. Munca fizică în aer liber îl menţinea în formă. Ridicase greutăţi în închisoare în mod regulat, aşa că nu făcuse pauză în pregătirea lui fizică. Solid şi cu coapsele groase, musculoase, fusese un apărător destul de bun în tinereţea lui, scund, ceva de genul lui Don Nottingham[38], greu de prins, greu de pus la pământ. Făcuse parte din organizaţia Pop Warner[39] din oraş, dar apoi se îndepărtase de aceasta când se înhăitase cu nişte băieţi de stradă din cartierul Trinidad, unde copilărise. Antrenorul încercase să-l menţină în echipă, dar Gaskins crezuse că el era prea deştept pentru aşa ceva. Se puteau face bani, şi odată cu aceştia veneau şi toate celelalte avantaje. Şi chiar obţinuse toate aceste lucruri. Însă pentru un timp scurt. Ar fi putut fi un mijlocaş bun dacă ar fi rămas mai mult de zece clase la Phelps. Numai că el se considerase prea deştept pentru aşa ceva.

Se duse în camera lui Brock, care era la fel de dezordonată ca a unui adolescent. Brock stătea pe pat, verificând încărcătorul unui Colt 45 Gold Cup.

— E nou? întrebă Gaskins.

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt?

— L-am schimbat, spuse Brock.

— De ce aveai nevoie de unul?

— Întotdeauna port unul când lucrez. Şi tu o să ai nevoie de o armă.

— De ce?

---

38 Apărător american din Liga Naţională de Fotbal (n.tr.)

39 Pop Warner este cea mai mare şi mai veche organizaţie americană de fotbal, majorete şi dans pentru tineret. (n.tr.)

— Am vorbit cu omul, spuse Brock. Cap-de-Peşte o să ne dea o treabă pentru diseară.

— Ce fel de treabă?

— Ceva bun, asta-i tot ce ştiu. Omul spune că o să avem parte de ceva adevărat.

— N-ar trebui să fiu nici măcar în aceeaşi maşină cu cineva înarmat. Dacă vom fi verificaţi, asta înseamnă moarte curată pentru mine.

— Atunci rămâi aici. Pot să găsesc pe altcineva să mă acopere.

Gaskins îl examină din priviri. Băiatul se îndrepta cu siguranţă ori spre închisoare, ori spre mormânt, şi nici una din aceste perspective nu-l speria. Gaskins nu părea să fie omul care să poată opri acest lucru. Dar trebuia să încerce.

— Ce ai pentru mine?

Brock scoase o bucată de material impermeabil de sub pat. Învelit în pânză era un pistol automat de nouă milimetri. I-l întinse lui Gaskins.

— Glock 17, spuse Brock.

— Pe naiba, rahatul ăsta e din plastic, replică Gaskins.

— E destul de bun pentru poliţie.

— De unde-l ai?

— De la un tip din Landover.

Gaskins examină arma.

— Nu are număr de serie? întrebă el.

— Individul l-a scos din circulaţie.

— Asta-i încă o chestie care m-ar putea termina. Nici nu ai nevoie să foloseşti porcăria asta; dacă te prind cu o armă cu numerele şterse, te-ai întors imediat la pârnaie sub acuzaţia de falsificare.

— De ce eşti aşa de şucărit?

— Încercam să-ţi explic ceva.

Gaskins scoase încărcătorul, apăsă pe cartuşul din vârf şi simţi presiunea arcului. Împinse încărcătorul înapoi cu palma. Îl puse la spate, în bata de la blugi, într-o poziţie în

care să-l poată scoate uşor cu mâna dreaptă. Avu o senzaţie familiară simţindu-l în contact cu pielea.

— Eşti gata? întrebă Gaskins.

— Acum mai vii de-acasă, răspunse Brock.

Lui Ivan Lewis i se spunea Cap-de-Peşte aproape dintotdeauna din cauza feţei lui lungi şi a modului în care ochii lui mari puteau să zărească ceva fără să trebuiască să întoarcă şi capul. Nu era din cauză că ar fi arătat ca un peşte adevărat, ci mai degrabă din cauză că arăta ca o versiune caricaturală a unuia. Chiar şi mama lui, până în ziua în care trecuse pe lumea cealaltă, îl strigase Peşte.

Venea de la sora lui, mergând pe jos pe Quincy Street în Park View, uitându-se la ce faceau oamenii nou-veniţi în casele pe care le ştia de o viaţă. Niciodată nu crezuse că Park View va fi repopulat, dar se vedea dovada acestui lucru în fiecare zonă din cartier. Tinerii de culoare şi spaniolii cumpărători, care aveau bani lichizi, reparau aceste case vechi, şi mai erau şi unii pionieri albi. La naiba, doi băieţi albi deschiseseră o pizzerie pe Georgia Avenue pe la începutul anului. Albi care să pornească din nou afacerile în View - asta chiar era ceva ce Cap-de-Peşte nu şi-ar fi închipuit că va vedea vreodată.

Nu că jucătorii ar fi dispărut. Se făceau o mulţime de murdării în această parte a Georgiei, în special în jurul Secţiunii Opt din Morton. Iar spaniolii înşfăcaseră o mare parte din zona de vest a bulevardului, înspre Columbia Heights. Dar proprietarii de terenuri faceau îmbunătăţiri pe aici, casă cu casă.

Cap-de-Peşte Lewis se întreba cum putea un om ca el să se mai adapteze în acest oraş. Odată ce oamenii îşi investeau banii în casele lor, nu voiau să mai vadă indivizi decăzuţi trecând prin faţa proprietăţilor lor, nici chiar pe trotuarele publice. Aceşti oameni aveau dreptul la vot, aşa că puteau acţiona înspre modificarea lucrurilor. Acum existau politicieni, cum era individul acela ambiţios, cu

pielea palidă, consilier în zona aceea mai sus de Georgia, care încerca să facă legi contra vagabondajului, sau care să interzică oamenilor să mai cumpere numai câte o singură cutie de bere. La naiba, nu toată lumea voia un bax de şase cutii şi nici nu-şi permiteau toţi. Prieteni de-ai lui Cap-de-Peşte spuneau: „Cum o să facă discriminarea?” Cap-de-Peşte trebuia atunci să le spună că, dacă spatele îţi era asigurat cu bani şi cu putere, bineînţeles că se putea. Tipului cu pielea palidă, de exemplu, nu-i păsa de indivizii care pierdeau vremea prin oraş, şi nu-i păsa nici dacă un om voia să se simtă bine bând doar o singură bere într-o noapte de vară. Numai că se pregătea să candideze ca primar, aşa că asta era situaţia.

Intră pe o alee în spate la Quincy, mai sus, pe lângă Warder Place. Acolo, staţionând la capătul aleii, era un Impala SS negru. Îl aşteptau la locul obişnuit.

Cap-de-Peşte nu avea o slujbă cu salariu fix. El facea bani din vânzarea de informaţii. Consumatorii de heroină erau perfecţi pentru aşa o treabă. Ei mergeau în locuri în care alţi oameni nu se puteau duce. Ei auzeau zvonuri despre droguri sau crime care mergeau mult mai în profunzime decât telegraful ghetoului când oamenii stăteau la o bârfă în faţa caselor sau la o discuţie la frizerie. Ei păreau inofensivi şi demni de milă, dar aveau urechi, creier şi o gură cu care să vorbească. Dependenţii, *testerii*[40], *cutterii*[41] şi prostituatele erau băgaţi în chestiile astea până peste cap, şi erau cei mai buni informatori de pe stradă.

Cap-de-Peşte obţinuse o informaţie în dimineaţa aceea. Auzise chestiunea respectivă de la un băiat pe care-l cunoştea şi care lucra la o frizerie în LeDroit. Băiatul spunea că nişte cocaină pură urma să vină a doua zi de la New

40 Termen argotic utilizat pentru indivizi luaţi de pe stradă, care sunt drogaţi şi cărora, apoi, li se aplică tatuaje la întâmplare pentru testare. (n.tr.)

41 Termen utilizat pentru a descrie persoanele care-şi produc tăieturi pe piele cu obiecte ascuţite pentru a se elibera de o durere emoţională. (n.tr.)

York, pentru a fi distribuită de un individ care încerca să intre în afacere, dar care nu reuşise. Un individ care nu intrase încă în reţea - numită „consorţiu” - împreună cu alţi dealeri. Un tip independent care nu avea pe nimeni să-i protejeze spatele, decât un subordonat care spera şi el să intre în cursă.

Cap-de-Peşte încerca să scape din pivniţa surorii lui. Fusese casa mamei lor, dar sora lui reuşise s-o revendice cu ajutorul unui avocat, la fel ca şi restul moştenirii. Deoarece avea totuşi o urmă de conştiinţă, îi permisese să stea într-o cameră la demisol, fară chirie, dar fară acces la bucătărie şi cu un lacăt mare pus la uşa care ducea spre casă. Nu avea mai mult decât o saltea, o plită pentru gătit, un ventilator, o toaletă cu duş, şi mulţi gândaci care mişunau pe podea. Nu o învinuia cu nimic pentru faptul că-l trata ca pe un câine pe care nu voiai să-l laşi în casă. Din pricina tuturor porcăriilor pe care le făcuse, îşi dezamăgise foarte tare familia, aşa că era în stare să înţeleagă situaţia. Numai că nici un om, nici chiar un drogat abject cum era el, nu ar fi trebuit să fie nevoit să trăiască în condiţiile acelea.

Informaţia pe care o obţinuse în ziua aceea putea fi salvarea lui. Era într-o pasă proastă în dimineaţa aceea, şi el şi prietenul lui, un individ dintre aceia care se tăiau, când puştiul acela începuse să-i vorbească. De fapt, Cap-de-Peşte era în rahat până peste cap în momentul în care vestea ajunsese la el. Spera că înţelesese bine.

Cap-de-Peşte se strecură în spatele maşinii Impala SS şi se aşează comod pe bancheta din spate.

— Charlie, peşte nenorocit, spuse Brock, care era la volan. Nu-şi întorsese capul, dar comunica din ochi prin oglinda retrovizoare. Ce ai pentru noi, slăbănogule?

— Ceva, răspunse Cap-de-Peşte.

Îi plăcea să-i ţină în suspans şi nu se grăbea să dea drumul la informaţii. De asemenea, nu dădea doi bani pe Romeo Brock. Un băiat alunecos, care se uita întotdeauna

de sus la ceilalţi. Cel tăcut, vărul mai mare al acestuia, era în regulă. Şi era mai dur decât băiatul cu gura mare.

— Hai, dă-i drumul! îi ceru Brock. M-am săturat de jocurile astea de rahat. M-am săturat să scutur de mărunţiş buzunarele copiilor.

— Cu asta te ocupi, spuse Cap-de-Peşte. Voi, independenţii, nu aveţi nici o protecţie. De cele mai multe ori, este vorba despre copii. Dacă ar fi bărbaţi, la naiba!, s-ar uni între ei şi s-ar întoarce împotriva ta.

— Tocmai spuneam că sunt gata să trec la altceva.

— Ei bine, am eu ceva.

— Spune despre ce este vorba, zise Brock.

— Numele individului este Tommy Broadus. Încearcă să se comporte ca şi cum ar fi vreun mahăr, dar, de fapt, e de-abia la început. A venit la frizeria unde lucrează un prieten de-al meu, întrebând despre salariu, chestii din astea. A spus că o să aibă nişte cocaină care o să sosească în curând. Mă refer la kilograme, şi am auzit că ajung aici mâine. Prietenul meu spune că individul ăsta poate fi prins.

— Şi? Eu nu vreau nici un blestemat de drog. Arăt eu naibii ca un vânzător de droguri?

— O să trebuiască să dea nişte bani în schimbul pachetului, nu-i aşa? Dacă trimite vreun curier la New York City, o să trimită şi nişte bani lichizi cu el. Văzând cât de amator este în legătura cu New Yorkul, mai mult ca sigur că nu are nici un credit.

— Şi cu armele care-i treaba? întrebă Gaskins.

— Adică?

— Chiar şi un amator e posibil să aibă ceva proptele.

— Cu asta vă descurcaţi voi, spuse Cap-de-Peşte. Eu, unul, nu mă bag în chestii din astea mecanice. Ce vreau eu să spun este că, în seara asta, o sumă mare de bani o să iasă din casa acestui individ, şi nişte droguri o să-i ia locul. Eu doar transmit informaţia.

— Când? întrebă Brock.

— După lăsarea întunericului, dar nu prea târziu. Curierilor nu le place să meargă pe Autostrada 95 când traficul nu este prea aglomerat. Căutaţi o maşină din aia de-a dealerilor, cam aşa ceva. Taurus e foarte populară, sau soră-sa, Mercury.

— Unde stă individu' ăsta? întrebă Brock.

Cap-de-Peşte Lewis le strecură o foaie de hârtie pe deasupra scaunelor. Brock o luă, o citi şi o strecură în buzunarul de la piept al cămăşii sale reiate.

— Cum ai obţinut adresa? întrebă Gaskins.

— Omul nostru avea numele trecut în baza de date, ceva de genul ăsta. Prietenul meu a parcat pe stradă şi l-a urmărit cum intră şi cum iese din casă. Locuieşte într-o casă din zona rezidenţială, şi în plus, e destul de linişte pe acolo.

— Nu e ceva prea inteligent să te laşi urmărit aşa de uşor.

— Exact asta-i şi părerea mea. Oamenii care sunt atât de neglijenţi pot fi păcăliţi uşor.

— De unde are banii? întrebă Gaskins, care analiza situaţia.

— Păi, şi-a făcut inventarul, spuse Cap-de-Peşte, care improviza acum, dar încerca să sune ca şi cum ar fi ştiut ce vorbea. Asta de acum nu poate fi prima achiziţie pe care tipul o fi facut-o.

— Ce vreau eu să aflu este cum ştim noi că individu' ăsta Tommy Broad nu-mai-ştiu-cum nu e plătit de cineva cu influenţă?

— Din cauză că prietenul meu de la frizerie a spus că se lăuda cu faptul că era singur-singurel în afacerea asta.

Gaskins se uită la Brock. Putea vedea din agitaţia acestuia că Brock deja se hotărâse să se ducă acolo. Se uita la bani, îi şi simţea între degete, se vedea cheltuindu-i pe femei şi pe îmbrăcăminte, eventual pe un costum roşu. Ceea ce nu făcea însă era să analizeze situaţia.

— Cum arată? întrebă Gaskins.

— Ce vrei să spui?

— N-aş vrea să ne ducem la altul.

— Prietenul meu spune că e gras. Prea bătrân pentru jocul ăsta, dar cred că a început târzior. A venit la frizerie însoţit de o femeie, care era dăruită de la Dumnezeu cu tot ce trebuia. Şi care avea şi gură pe deasupra. Se certau în legătură cu rahatul în care se găseau tot timpul.

— Mai este cineva?

— Prietenul meu nu mi-a menţionat pe altcineva.

— Dacă iese ceva din asta, o să câştigi ceva serios, spuse Brock. Să-ţi cumperi o sirenă, sau ce rahat o să vrei tu.

Cap-de-Peşte îşi forţă un zâmbet. Avea dinţii mâncaţi de carii şi avea cruste pe faţă.

— Chiar mă întrebam, spuse Brock. Unui peşte îi mai miroase a peşte?

— În fiecare zi, spuse Cap-de-Peşte, care nu mai văzuse o femeie curată de ani de zile.

— Hai, ieşi afară! O să ne ocupăm noi de aici încolo.

Cap-de-Peşte ieşi din maşină, ridicându-şi pantalonii în timp ce se îndepărta. Brock şi Gaskins îl priviră cum merge pe alee, în timp ce un pit-bull îl lătra furios din spatele unui gard când trecu pe lângă el.

— Ce părere ai? îl întrebă Brock pe Gaskins, întorcându-se înspre el.

— Cred că nu ştim mai nimic.

— Ştim destule ca să mergem şi să parcăm maşina în faţa casei individului ăstuia şi să vedem ce se poate vedea.

— Eu nu rămân până târziu. Trebuie să fiu în zori la punctul de racolare a zilierilor.

Brock formă un număr pe telefonul mobil.

Capitolul 13

Ramone, Rhonda Willis, Garloo Wilkins şi George Loomis trecură metodic prin revistă locuitorii de pe străduţele din zona McDonald Place, interogându-i pe cei care fuseseră acasă în timpul zilei şi lăsând cărţi de vizită pentru a fi contactaţi de cei care nu fuseseră. Ramone îşi nota detaliile importante ale conversaţiilor sale într-un carneţel cu spirală, acelaşi tip pe care-l utiliza de ani de zile.

Nu apăru nimic semnificativ în urma interogatoriilor. O femeie mai în vârstă afirmase totuşi că fusese trezită de ceea ce credea ea că fusese o creangă ruptă în timpul nopţii, dar la vremea respectivă nu ştia ce oră e şi nu-şi bătuse capul să se uite la ceasul de la radio înainte să adoarmă din nou. Nimeni dintre cei cu care discutaseră nu văzuse absolut nimic suspect. După cum se părea, cu excepţia unei femei, toţi dormiseră tun. Biserica baptistă de la capătul străzii, acolo unde începea South Dakota, era goală noaptea.

Wilkins şi Loomis discutaseră la telefon cu echipa din tura de noapte de la adăpostul de animale. Mai târziu, în cursul zilei, urmau să discute şi personal cu aceşti angajaţi. Dar conversaţiile preliminare indicaseră că nimeni de la adăpost nu auzise şi nu văzuse nimic legat de moartea lui Asa Johnson.

— Asta nu-i nimic surprinzător, spuse Wilkins. Cu toate animalele alea de acolo şi toate lătrăturile alea…

— Nici nu poţi gândi ca lumea în asemenea condiţii, adăugă George Loomis, ce să mai şi auzi ceva!

— Au mai rămas nişte indivizi cu care n-am discutat de la McDonald's, spuse Rhonda. O să ajungă acasă de la serviciu ceva mai târziu.

— Presupun că primăria, sau organizaţia comunitară, sau cine se ocupă de grădina asta, are o listă cu oamenii care lucrează aici, spuse Ramone.

— Eu mă îndoiesc că este cineva care grădinăreşte în cursul nopţii, Gus, replică Wilkins.

— Să te îndoieşti e una, să afli e alta, zise Rhonda, repetând una dintre replicile ei preferate.

— Să nu rămână nici o piatră neîntoarsă, rosti şi Ramone, adăugând una dintre preferatele lui.

— O să fac rost de lista aia, spuse Wilkins.

Rhonda se uită la ceasul de la mână.

— Trebuie să ajungi în centru pentru capetele acelea de acuzare, nu?

— Da, răspunse Ramone. Şi trebuie să-l sun şi pe fiul meu.

Ramone se duse pe o cărare care traversa mijlocul grădinii. Trecu pe lângă zone decorate cu ornamente de grădină şi pancarte scrise de mână şi puse sub formă de cruce, pe care scria: *„I Heard It Through the Grapevine”*[42], *„Letit Grow”*[43], şi *„The Secret Life of Plants”*[44], pictate pe scândurile orizontale. Trecu de nişte obiecte care se agitau la adierea vântului şi de nişte steguleţe miniaturale cum sunt acelea din parcările cu maşini uzate, apoi ieşi din grădină şi ajunse la maşină.

Ramone urcă în Impala şi rămase cu privirea pierdută prin parbriz. Acela fusese Dan Holiday, în costumul său

---

42 „Am auzit un zvon”, dar acest titlu şi următoarele au fost alese pentru cuvintele din conţinut care se referă la plante, aici grapevine, care înseamnă viţă-de-vie. (n.tr.)

43 „Las-o să crească" (n.tr.)

44 „Viaţa secretă a plantelor" (n.tr.)

negru, care stătea lângă maşina Town Car. Nu era nici o îndoială. Ramone auzise nişte zvonuri care circulau prin poliţie că Holiday pornise un fel de afacere de taximetrie după ce îşi dăduse demisia. Înfăţişarea acestuia nu se prea schimbase de când fuseseră amândoi începători. Avea burtică, dar în afară de asta, arăta cam la fel ca înainte, întrebarea era de ce se afla acolo? Lui Holiday îi plăcuse la nebunie viaţa de poliţist. Probabil că făcea parte dintre poliţiştii aceia nostalgici care ascultau scanerele multă vreme după ce-şi predau insigna şi pistolul. Poate că şi lui Holiday îi era greu să renunţe la sentimentul de nostalgie. Ei bine, ar fi trebuit să se gândească la asta înainte s-o facă de oaie.

Imaginea lui Holiday păli. Ramone se gândi la Asa Johnson şi la teama cumplită pe care acesta o trăise probabil în ultimele sale clipe. Se gândi la situaţia cu care se confruntau părinţii lui Asa, Terrence şi Helena. Îşi dădu seama că numele lui Asa se citea la fel şi de la coadă la cap. Stătu acolo o clipă, gândindu-se la acest lucru. Apoi Ramone se gândi la fiul său. Băgă cheia în contact şi se îndreptă spre centru.

Holiday îşi privi fix băutura. Luă o gură şi, înainte să pună paharul cu cuburile de gheaţă înapoi pe tejghea, mai luă una. Nu ar fi trebuit să se ducă la locul crimei. Fusese curios, atâta tot.

— Spune-ne o poveste, Doc, îl îndemnă Jerry Fink.

— Nu am nici o poveste nouă acum, spuse Holiday; nici măcar nu era în stare să-şi amintească numele femeii cu care se culcase cu o noapte înainte.

Bob Bonano se întoarse de la tonomat. Tocmai introdusese nişte monede în el, şi acum mergea ţanţoş, în timp ce acordeonul plângăreţ şi primele acorduri din *In The Ghetto* răsunară în încăperea de la Leo's.

— Elvis, spuse Jerry Fink. Când încerca să-şi arate implicarea socială. Cine l-a păcălit şi i-a spus că era ca Dylan?

— Da, spuse Bonano, dar cine cântă varianta asta?

O voce de femeie începu să cânte primul vers. Fink şi Bradley West, aşezaţi lângă Holiday, închiseră ochii.

— Este tipa aia din Band of Gold? întrebă Jerry Fink.

— Nu, spuse Bonano.

Holiday nu auzea cântecul. Se gândea la Gus Ramone, cum stătea aplecat deasupra cadavrului băiatului. Asta, la naiba, chiar era o glumă bună: Ramone să preia acest caz!

— Tot ea cânta şi cântecul acela cu Vietnamul, nu-i aşa? întrebă West. *Bring the Boys Home!*

— Aceea era Freda Payne, şi nu dau doi bani pe ce-a făcut ea, spuse Bonano. Suflă într-un pachet de Marlboro Lights şi privi cum capătul cu filtru al unei ţigări iese în afară. Nu ea îl cântă pe ăsta.

Holiday se întrebă dacă Ramone observase că numele mic al băiatului, Asa, era la fel dacă-l citeai de la coadă la cap; că numele era un palindrom din acelea.

— Şi atunci cine este, deşteptule? întrebă Fink.

— Candi Staton, răspunse Bonano, aprinzându-şi o ţigară.

— Ştii asta pentru că i-ai citit numele pe tonomat, spuse Fink.

— Pentru un dolar, spuse Bonano, ignorându-l pe Fink, care a fost cel mai mare hit al lui Candi Staton?

Holiday se întrebă dacă Ramone făcuse legătura dintre băiat şi celelalte victime, adolescenţii cu nume palindrom. Faptul că toţi fuseseră găsiţi împuşcaţi în cap, în grădinile comunităţii de prin oraş.

Ramone era un poliţist destul de bun, deşi, după părerea lui Holiday, era cumva tras înapoi de insistenţa sa de a respecta procedurile întocmai. Nu era nici pe departe un poliţist la fel de bun cum fusese el, Holiday. Îi lipseau relaţiile cu oamenii, la care Holiday excelase. Şi anii aceia

în care Ramone lucrase la IAD[45], petrecând cea mai mare parte a timpului la un birou, nu-i făcuseră un serviciu ca poliţist.

— N-am nici o idee, spuse Fink.

— *Young Hearts Run Free*[46]*,* spuse Bonano cu un rânjet satisfăcut.

— Vrei să spui „*Penisurile tinere atârnă liber*”, spuse Fink.

— Ce?

— E unul dintre cântecele acelea disco, spuse Fink. Te pomeneşti că ţi-o fi şi plăcând.

— Nu am spus că-mi place. Şi îmi datorezi un dolar, jidanul naibii!

— Nu am un dolar.

Bonano se întinse şi îi trase lui Fink una peste ceafă.

— Ce spui de un dolar pentru asta, atunci?

Holiday îşi termină băutura din pahar şi puse banii pe tejghea.

— Dar unde te grăbeşti aşa, Doc? îl întrebă West.

— Am ceva de lucru, răspunse Holiday.

Ramone participă la capetele de acuzare ale lui Tyree, se reîntoarse la scena crimei, mai participă la câteva interogatorii cu nişte martori potenţiali, o duse pe Rhonda înapoi în parcarea de la VCU[47], îl sună pe Diego pe telefonul mobil, pe urmă reveni la periferie cu propria maşină, un Chevy Tahoe cenuşiu. Trecu prin cartierul în care locuia, dar nu se duse acasă. Depăşise orele de program, dar ziua lui de muncă nu luase sfârşit.

Casa familiei Johnson era construită în stilul colonial, o casă modestă din cărămidă, bine întreţinută, pe Somerset, la vest de liceul Coolidge. Maşinile umpleau locurile de parcare de pe ambele părţi ale străzii. Vizitatorii veniseră

45 Internal Affairs Division, Departamentul de Investigaţii Interne (n.tr.)

46 „Inimile tinere aleargă liber” (n.tr.)

47 VCU - Virginia Commonwealth University (n.tr.)

grijulii, aducând mâncare şi prezentând condoleanţe familiei, plecând apoi la fel de rapid precum sosiseră. Un priveghi şi slujba la biserică urmau să aibă loc mai târziu, dar rudele şi prietenii apropiaţi simţiseră că era necesară o reacţie imediată. Nimeni nu avea de unde să ştie ce era mai potrivit să faci în situaţii ca acestea. O caserolă sau o tavă cu lasagna era ceva practic inutil acum, dar cel mai potrivit de adus.

Lui Ramone îi deschise uşa o femeie pe care nu o recunoscu, căreia se prezentă mai întâi ca prieten de familie, apoi ca ofiţer de poliţie. Erau mai mulţi oameni care stăteau în sufragerie, unii cu palmele în poală, alţii vorbind încetişor, iar alţii nu vorbeau deloc. Surioara lui Asa, Deanna, stătea pe treptele scării din hol, împreună cu încă două fetiţe, verişoare de-ale ei, se gândi Ramone. Deanna nu plângea, dar în privire i se citea confuzia.

— Ginny, se prezentă femeia, dând mâna cu Ramone. Virginia. Sunt sora Helenei. Mătuşa lui Asa.

— Da, doamnă. Îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat. Recunoscu trăsăturile Helenei pe chipul surorii ei, aceeaşi figură puternică, masculină, privirea mereu îngrijorată, ca şi cum ceva îngrozitor urma să se întâmple şi că dacă s-ar bucura de moment ar fi o pierdere de vreme. Helena a venit înapoi de la spital?

— Este sus, în pat, sub sedative. Helena voia să fie înapoi acasă, la fiica ei.

— Dar Terrance?

— El e în bucătărie. Soţul meu stă cu el. Ginny îşi puse mâna pe braţul lui Ramone. Aţi descoperit ceva până acum?

— Scuzaţi-mă, spuse Ramone şi clătină imperceptibil din cap.

Se duse de-a lungul unui hol mic şi intră în bucătărie, care era amplasată în spatele casei. Terrance Johnson şi încă un bărbat, negru ca noaptea, erau aşezaţi la o masă rotundă de două persoane şi beau bere din cutii. Johnson se

ridică să-l întâmpine pe Ramone. Îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară, iar Ramone îl bătu încetişor pe spate.

— Condoleanţe, spuse Ramone. Asa a fost un tânăr de treabă.

— Mulţumesc, zise Johnson. El este Clement Harris, cumnatul meu. Clement, acesta este Gus Ramone.

Clement se întinse şi dădu mâna cu Ramone fară să se ridice de pe scaun.

— Băiatul lui Gus şi Asa erau prieteni, explică Johnson. Gus este ofiţer de poliţie. Lucrează la Omucideri.

Clement Harris mormăi ceva.

— Îţi aduc o bere? întrebă Johnson, cu privirea uşor tulbure.

— Mulţumesc.

— Am să mai beau şi eu una, spuse Johnson. Îşi dădu capul pe spate şi bău ce mai rămăsese în cutie. Nu încerc să mă îmbăt, să ştiţi.

— E în regulă, făcu Ramone. Hai să bem o bere împreună, Terrance.

Johnson aruncă iute cutia goală într-o grămadă de gunoi şi scoase din frigider două cutii de bere slabă, o marcă pe care Ramone în mod normal nu ar fi băut-o sau cumpărat-o niciodată. Când uşa de la frigider se închise, Ramone zări pe el poze de-ale copiilor Johnson prinse cu magneţi: Deanna jucându-se în zăpadă, Deanna într-un costum de gimnastică, un Asa serios, care nu zâmbea, în echipamentul de fotbal american, ţinând mingea în mână după unul dintre meciurile în care jucase.

— Hai să mergem afară, îi spuse Johnson lui Ramone, şi când Ramone încuviinţă din cap, îl lăsară pe Clement la masa din bucătărie fără să-i mai spună ceva.

Una dintre uşile din bucătărie ducea către curtea îngustă care dădea într-o alee. După cum se părea, Johnson nu era interesat de grădinărit sau de aspectul peluzei, şi nici soţia lui. Curtea era plină de buruieni, presărată de cutii goale de

bere şi de lapte şi înconjurată de un gard din sârmă ruginită.

Ramone îşi deschise cutia de bere şi bău. Berea avea un gust apos, şi probabil că era la fel de tare ca apa. El şi Johnson se opriră la jumătatea distanţei până la alee, pe o alee cu dalele crăpate.

Johnson era puţin mai scund decât Ramone şi avea o constituţie solidă şi un cap pătrăţos, accentuat şi de o tunsoare demodată, cu ceafa şi cu tâmplele rase, şi părul din creştet ridicat. Dinţii lui erau mici şi ascuţiţi, cu canini miniaturali. Braţele îi atârnau pe lângă corp ca laturile unui triunghi.

— Spune-mi ce ai aflat, îi ceru Johnson, cu faţa foarte apropiată de a lui Ramone.

Respiraţia îi mirosea înţepător a alcool, şi lui Ramone îi trecu prin minte că Johnson băuse şi altceva în afară de pişvaiserul acela pentru a ajunge în starea în care era atunci.

— Nimic deocamdată, spuse Ramone.

— Aţi găsit pistolul?

— Încă nu.

— Când o să începeţi să aflaţi câte ceva?

— Este un întreg proces. Este o muncă metodică, Terrance.

Ramone spera ca vorbele alese de el să-l liniştească pe Johnson, care era un fel de analist la biroul de recensământ. Ramone nu ştia în general cu ce se ocupau oamenii exact când spuneau că lucrau la guvernul federal, dar ştia că Johnson avea de-a face cu cifre şi statistici.

— Şi ce faceţi, încercaţi să găsiţi un martor?

— Interogăm potenţialii martori. Asta am făcut toată ziua, şi vom continua cu interogatoriile. O să vorbim cu toţi prietenii şi cunoştinţele lui, cu profesorii, cu toţi cei pe care-i cunoştea. În acelaşi timp, o să aşteptăm şi rezultatele de la autopsie.

Johnson se şterse la gură cu mâna. Vocea îi era răguşită când începu să vorbească:

— Au să-l taie pe băiatul meu? De ce trebuie să facă asta, Gus?

— Este foarte greu să discutăm despre asta, Terrance. Ştiu că este foarte greu pentru tine să auzi acest lucru. Dar o autopsie ne-ar oferi o mulţime de indicii. Şi este, de asemenea, cerută prin lege.

— Nu pot...

Ramone îi puse mâna pe umăr lui Johnson şi continuă:

— Prin asta, împreună cu întrebările puse martorilor, cu activitatea laboratorului, cu ce mai aflăm, cu ce mai ştii şi tu, vom începe să construim un caz. O să atacăm acest lucru de pe toate fronturile, Terrance, îţi promit!

— Eu ce-aş putea să fac? întrebă Johnson. Ce-aş putea face acum?

— Următorul lucra pe care va trebui să-l faci va fi să vii mâine la morgă la Spitalul General din Washington, între opt şi patru. Trebuie să faci identificarea oficială.

Johnson încuviinţă absent din cap. Ramone îşi puse cutia cu bere pe alee şi îşi scoase portofelul. Scoase două cărţi de vizită şi i le înmână lui Johnson.

— Avem un serviciu de consiliere în cazul pierderilor de acest gen, dacă aveţi nevoie, spuse Ramone. E valabil şi pentru soţia ta şi pentru fiica voastră. Departamentul Legăturilor de Familie[48] - numărul lor este pe cartea de vizită - vă stă mereu la dispoziţie. Cei de acolo lucrează cu noi în birourile din VCB. Uneori este dificil pentru poliţişti să ţină legătura cu tine, iar cei de la FLU te pot ţine la curent cu mersul anchetei şi îţi poate oferi răspunsuri, dacă există. Cealaltă carte de vizită este a mea. Acolo ai numărul meu de telefon de la serviciu şi cel de la mobil.

— Dar ce-aş putea face astăzi?

— Toţi cei sosiţi azi au venit cu gânduri bune, ştiu, dar nu le oferi turul casei. Dacă au nevoie să se ducă la toaletă,

48 Family Liaison Unit - FLU, în original, în limba engleză (n.tr.)

lasă-i să se ducă la toaleta pentru musafiri, nu la cea de la etaj. Şi nu lăsa pe nimeni, în afară de tine şi de soţia ta, să intre în dormitorul lui Asa. O să vrem să facem o inspecţie detaliată a camerei lui.

— Ce anume căutaţi?

Ramone ridică din umeri. Nu avea nici un rost să menţioneze vreo dovadă posibilă a unei activităţi infracţionale.

— Nu ştim până nu ajungem la faţa locului. În plus, o să-ţi punem nişte întrebări foarte detaliate. Şi Helenei, şi Deannei la fel, imediat ce vor fi în stare.

— Am vorbit deja cu poliţistul acela, Wilkins.

— O să trebuiască să vorbească din nou cu tine.

— De ce el, şi nu tu?

— Bill Wilkins se ocupă de acest caz.

— Este în stare să facă faţă?

— Este un poliţist bun. Unul dintre cei mai buni pe care-i avem.

Terrance văzu minciuna din ochii lui Ramone, iar Ramone se uită în altă parte. Mai bău puţină bere.

— Gus!

— Îmi pare rău, Terrance. Nici măcar nu-mi pot imagina prin ce treci acum.

— Uită-te la mine, Gus!

Ramone se uită în ochii lui Johnson.

— Găseşte-l pe cel care a făcut asta, spuse Johnson.

— O să facem tot ce putem!

— Nu asta am vrut să spun. Îţi cer ţie, personal şi direct. Vreau ca tu să-l găseşti pe animalul care i-a făcut aşa ceva fiului meu.

Ramone dădu afirmativ din cap.

Îşi terminară berile, în timp ce cerul se acoperea de nori. Începu să picure. Rămaseră sub stropii de ploaie şi-i lăsară să le răcorească feţele.

— Dumnezeu plânge, spuse Terrance Johnson, iar vocea lui nu era mai mult decât o şoaptă.

Pentru Ramone, nu era decât o ploaie.

Capitolul 14

Romeo Brock şi Conrad Gaskins parcaseră în faţa intrării într-o curte, pe una dintre străzile cu pomi şi flori de la periferia Georgiei, în Shepherd Park. Acesta nu era zona cea mai elegantă a cartierului, ci mai degrabă porţiunea cea mai puţin la modă, la est de bulevard. Curtea conţinea un grup de case separate, cu două niveluri, în stilul colonial, cu pereţii decoraţi şi cu grilaje la ferestrele şi uşile de la parter.

Casa lui Tommy Broadus era mai bine fortificată decât restul, fiind prevăzută cu grilaje atât la uşa dublă, cât şi la ferestrele de la etaj. Luminile de contact, poziţionate astfel încât să se activeze la orice mişcare din mijlocul trotuarului, erau montate sus, deasupra uşii principale. Curtea din faţă fusese pavată pentru a încăpea două maşini, lăsând doar o fâşie subţire de iarbă. Un Cadillac CTS negru şi o maşină Solara roşie decapotabilă stăteau pe alee una lângă alta.

— Femeia lui este cu el, spuse Brock.

— Maşina decapotabilă trebuie să fie a ei.

— Un bărbat nu ar conduce o Solara. Numai dacă e genul de bărbat care suge scula altuia. Asta de aici este ceea ce-şi închipuie o femeie că ar trebui să arate o maşină sport.

— Bine. Dar Cadillacul trebuie să fie al lui, spuse Gaskins, mijindu-şi ochii. Mai are şi versiunea V.

— Ăla nici măcar nu e Cadillac, spuse Brock. Un El-D din şaptezeci şi patru este un Cadillac. Chestia aia de acolo, habar n-am ce este.

Gaskins aproape zâmbi. Vărul său considera că lumea se oprise din evoluţie undeva prin anii 1970. Acelea fuseseră vremurile în care indivizi ca Red Fury în Washington şi Mad Dog în Baltimore deveniseră adevărate legende ale străzii. Şi mai erau şi afacerişti ca Frank Matthews din New York, un individ de culoare care-i bătuse pe italieni la propriul joc, deţinea o adevărată fortăreaţă armată cunoscută ca Ponderosa şi avea o proprietate pe Long Island. Romeo ar fi dat orice să fi trăit în acele vremuri şi să se fi întovărăşit cu oricare dintre ei. Se îmbrăca în pantaloni strâmţi şi cu cămăşi sintetice. Ba chiar fuma Kools ca tribut al acelor vremuri. Şi-ar fi lăsat şi părul să-i crească, de asemenea, dacă ar fi putut. Numai că avea o chelie rotundă în creştetul capului, şi părul nu ar fi căzut bine. Aşa că-şi purta capul bine ras.

— M-am săturat să tot aştept, zise Gaskins.

— Abia s-a întunecat, spuse Brock. Dacă vine curierul, acum e momentul. Aşa cum a spus şi Cap-de-Peşte, băieţilor ăstora le place să îşi facă treaba după apusul soarelui, dar nu prea târziu, ca să nu aibă probleme.

— Asta a spus Cap-de-Peşte.

— Individu' are într-adevăr un nume prostesc, dar asta nu înseamnă că nu poate să aibă dreptate.

Puţin mai târziu, o maşină intră pe stradă şi încetini în dreptul curţii. Brock şi Gaskins să făcură mici în maşină în timp ce aceasta trecu pe lângă ei şi parcă, la fel ca multe alte automobile, cu faţa spre bordură. Era o Mercury Sabie, soră cu Ford Taurus.

— Ce ţi-am spus? întrebă Brock. Cap-de-Peşte ne-a dat un pont de aur, cel puţin până acum.

Brock apucă mânerul de la portieră.

— Ce faci?

— Mă duc să-l grăbesc şi să intru cu forţa.

— Poate împachetează. Astfel n-ai să obţii nimic, decât nişte împuşcături de pistoale în plină stradă.

— Şi atunci ce facem?

— Gândeşte-te, băiete! Dacă va ieşi cu banii, atunci noi îl *lăsăm* să iasă. Şi îi umplem atunci fundul cu arşice.

— Păi, o să aibă şi atunci o armă dacă are una acum.

— Da, numai că atunci va avea ceva care să merite luat.

Un tânăr îmbrăcat îngrijit, dar nu ţipător, ieşi din maşina Mercury şi se îndreptă spre casă, vorbind la telefonul mobil şi uitându-se în jur în timp ce mergea. Nu-i văzu pe bărbaţii din Impala, deoarece aceştia aveau capetele foarte puţin deasupra liniei parbrizului, iar maşina lor era parcată mult mai în spate, la capătul curţii. Luminile de securitate de la casă se activară în momentul în care acesta pătrunse pe alee. Uşa cu plasă, prevăzută şi cu grilaj, se deschise în timp ce se apropia. Apoi se deschise şi uşa principală. Individul intră în casă.

— Ai văzut? întrebă Gaskins.

— Nu a deschis nimeni uşa aceea.

— Sigur. A sunat, şi uşa s-a deschis de la sine. Automată.

— Simt mirosul banilor, spuse Brock.

— Ai răbdare!

Mai stătură acolo încă o jumătate de oră. Când se deschise din nou uşa principală a casei, nu bărbatul care sosise cu maşina Mercury era cel care pleca, ci o femeie, înaltă şi bine făcută, cu părul cârlionţat. Avea o poşetuţă într-o mână şi un telefon mobil în cealaltă.

— Aoleu! spuse Brock.

— Nu am venit aici pentru asta.

— Ştiu, dar *la naiba!*

O priviră cum se urcă în Solara roşie, băgă cheia în contact şi apoi cum dădu cu spatele pe alee.

— Nu-mi mai spune să aştept, spuse Brock. Fata asta o să ne bage înăuntru.

Gaskins nu se opuse. Când Solara trecu pe lângă ei, Brock porni maşina Impala SS. Aprinse farurile, întoarse maşina şi o urmă pe femeie până la intersecţia de pe 8th Street, stând aproape lipit de luminile de poziţie de la maşina ei. Când ea încetini pentru semnul de stop de acolo,

el mări viteza, o ocoli şi îi tăie faţa abrupt. Brock sări afară din maşină şi se duse prin spatele Chevroletului, scoţându-şi pistolul în timp ce mergea. Ea îşi lăsă geamul în jos şi îl întâmpină cu o atitudine ţâfnoasă când el ajunse la Toyota Solara şi îi puse pistolul drept în faţă. Ochii ei mari, frumoşi se măriră, dar numai de surpriză. Nu părea deloc speriată.

— Cum te cheamă, păpuşo?

— Chantel.

— Sună franţuzesc. Unde te duci, Chantel?

— Să cumpăr ţigări.

— A, dar nu-i nevoie! Am eu o grămadă!

— Ţi-ai propus să mă jefuieşti?

— Nu pe tine. Pe bărbatul tău.

— Atunci lasă-mă pe mine să-mi văd de treabă!

— Nu pleci nicăieri, ci te întorci în casa aceea, spuse Brock, gesticulând cu pistolul. Acum ieşi afară din maşină!

— Nu ai nici un motiv să-mi vorbeşti aşa!

— Te rog… ieşi naibii din blestemata aia de maşină!

Ea opri motorul şi ieşi din Toyota. Îi dădu cheile lui Brock, care i le aruncă lui Gaskins din mers. Gaskins avea în mâna liberă o rolă cu bandă adezivă.

— Partenerul meu va duce maşina înapoi, spuse Brock. Tu vii cu mine.

— Uite ce e, dacă vreţi să mă omorâţi, omorâţi-mă acum! Dar nu vreau să-mi puneţi nici o bandă adezivă în jurul capului!

Brock zâmbi.

— Am senzaţia că o să ne înţelegem, îi spuse.

Femeia îl cântări din priviri.

— Arăţi ca un diavol, îi zise. Ţi-a mai spus cineva acest lucru?

— O dată sau de două ori, replică Brock.

Le fu uşor să intre în casă. Chantel Richards îl sună de afară pe prietenul ei, Tommy Broadus, şi el o lăsă să intre apăsând un buton de la o telecomandă din sufragerie, unde

stătea alături de curierul său, un tânăr pe nume Edward Reese. Uşa cu plasă se deschise, şi în spatele acesteia se deschise uşa principală, iar Chantel, Brock şi Gaskins pătrunseră cu toţii în casă.

Se duseră în sufragerie, Brock şi Gaskins având pistoalele scoase. Tommy Broadus stătea într-un fotoliu mare din piele, cu un pahar în mână, în care se vedea un lichid de culoarea chihlimbarului. Edward Reese, îmbrăcat cu un tricou alb marca Rocawear pe deasupra unor blugi largi şi încălţat cu pantofi Timberlands, stătea într-un fotoliu asemănător, de partea cealaltă a unei mese de marmură în forma unui rinichi. Acesta bea un lichid de aceeaşi culoare. Nici unul din ei nu se mişcă. Gaskins îi controlă rapid şi constată că nu aveau arme asupra lor. Brock îi spuse lui Tommy Broadus că veniseră acolo ca să-l jefuiască.

— Oricine poate vedea asta, spuse Broadus, care avea multe lanţuri la gât, atârnându-i pe piept, inele pe degete, iar fundul i se revărsa peste marginile fotoliului. Numai că nu am nimic de valoare, nu se vede?

Brock îşi ridică pistolul. Chantel Richards se dădu în spatele lui. Acesta trase un foc într-o oglindă cu rama plină de ornamente în formă de frunze aurii, care atârna deasupra unui şemineu cu nişte buşteni decorativi înăuntru. Oglinda explodă, şi aşchii de sticlă zburară prin cameră.

— Acum ai şi mai puţin, spuse Brock.

Aşteptară cu toţii ca urechile să nu le mai ţiuie şi ca fumul de la împuşcătură să se risipească din încăpere. Era o încăpere frumoasă, decorată cu opulenţă, cu mobilier cumpărat de pe Wisconsin Avenue şi cu statui reprezentând femei albe cu vaze odihnindu-li-se pe umeri. Un televizor cu plasmă, cel mai mare Panasonic care se fabricase vreodată, era aşezat pe un suport de sticlă şi metal şi ocupa cea mai mare parte a unui perete. O bibliotecă cu rafturi pline de volume legate în piele ocupa un alt perete, în mijlocul bibliotecii se afla un spaţiu liber în care era plasat un

acvariu imens, luminat, în care înotau mai multe specii de peşti tropicali. Deasupra acvariului era lăsat spaţiu liber.

— Prinde-i cu bandă adezivă, spuse Brock.

Gaskins îi întinse lui Brock pistolul său. Brock şi-l puse la brâu, ţinând Coltul îndreptat spre Broadus.

În timp ce Gaskins se muncea să lege cu bandă adezivă mâinile şi picioarele lui Broadus şi ale lui Reese, Brock se duse la un bar situat lângă televizorul cu plasmă. Broadus avea mai multe băuturi expuse pe rafturi, inclusiv sticle de Remy XO şi Martell Cordon Bleu. Pe un raft separat de mai jos se aflau sticle de Courvoisier şi Hennessey. Brock găsi un pahar şi îşi turnă două degete de Remy.

— Acela este XO, spuse Broadus, arătând tulburat pentru prima dată.

— Şi ce, îmi pun şi mie puţin, spuse Brock.

— Spuneam că oricum nu ştii diferenţa, aşa că nu are nici un rost să bei dintr-o sticlă de coniac de o sută cincizeci de dolari.

— Nu crezi că ştiu care este diferenţa?

— Ce ţăran! spuse Edward Reese zâmbind.

Brock îl privi fix, dar Reese îşi menţinu zâmbetul pe faţă.

— Pune nişte bandă adezivă şi pe gura ăstuia, spuse Brock.

Gaskins se conformă şi se duse mai în spate. Brock luă o gură de coniac şi îl plimbă în pahar, pe urmă îl lăsă să i se aşeze uşor pe limbă.

— E bun, spuse Brock. Vrei şi tu, frate?

— Nu, nu-mi trebuie, spuse Gaskins.

Brock scoase pistolul Glock şi i-l dădu lui Gaskins.

— Bine, atunci, spuse Brock. Unde-ţi ţii marfa, grasule?

— Marfa?

— Mă interesează numai banii. Nu vreau nici un drog.

— Ţi-am spus, n-am nimic.

— Uite ce e, ai văzut că nu mi-e teamă să folosesc pistolul. Dacă nu vorbeşti suficient de rapid, o să trebuiască să-l folosesc din nou.

— Poţi să faci ce vrei, spuse Broadus. Nu-ţi spun abureli.

Brock mai luă o gură de coniac. Puse paharul jos şi se duse înspre Chantel Richards. Îi puse un deget pe faţă şi i-l trecu încetişor de-a lungul obrazului. Ea se înroşi la atingerea lui şi îşi întoarse capul într-o parte. Expresia de pe chipul lui Broadus nu se schimbă.

— Te las să alegi, spuse Brock. Ori renunţi la rahatul tău de marfă, ori o regulez pe Chantel chiar aici, în faţa ta, pricepi? Ce părere ai?

— N-ai decât, spuse Broadus. Poţi să inviţi tot cartierul ăsta blestemat, dacă vrei. Pot s-o facă şi ei, dacă vor.

— Dobitocul naibii, ţipă Chantel, cu ochii fulgerându-i de mânie.

— Nu-ţi iubeşti femeia? întrebă Brock.

— La naiba, spuse Broadus. În majoritatea timpului nici măcar nu-mi place căţeaua asta.

Brock se întoarse spre Gaskins.

— Prepară-i doamnei ceva de băut.

— Ce vrei, fato? o întrebă Gaskins.

— Martell, răspunse Chantel Richards. Să fie Cordon Bleu.

Brock şi Chantel stăteau pe patul imens din dormitorul la fel de spaţios de la etaj. Pe măsuţa de toaletă se aflau mai multe cutii bogat ornamentate în care Brock presupuse că se aflau bijuterii. Prin uşa deschisă a dressingului spaţios văzu mai multe costume, un rând ordonat de pantofi şi un set de genţi de firmă. Chantel bău puţin coniac, închise ochii şi mai bău puţin.

— Ăsta-i *bun,* spuse ea. O sută nouăzeci o sticlă. Întotdeauna mă întrebam cum o fi.

— E prima dată când bei din ăsta?

— Crezi că m-a lăsat vreodată măcar să-l gust?

— Cum, individului ăstuia nu-i pasă de femeia lui, mai ales de o tipă aşa de fainâ ca tine? De mirare!

— Singurul lucru de care-i pasă lui Tommy este casa asta şi toate lucrurile pe care le-a cumpărat ca să le pună în ea.

— Astea-s bijuteriile tale? întrebă Brock, arătând cu capul înspre măsuţa de toaletă.

— Ale lui, spuse Chantel. Mie nu-mi cumpără nimic. Maşina aia pe care ai văzut-o e a mea. Plătesc rate la ea în fiecare lună. Eu *muncesc.*

— Ce altceva mai are?

— Are un ou.

— Un ou?

— Unul dintre ouăle alea Fabergé, aşa spune el. L-a cumpărat de pe stradă. I-am spus că ouăle Fabergé nu se găsesc prin locurile astea ieftine, dar el pretinde că e adevărat.

— Nu vreau nici un ou fals. Eu mă refer la bani.

— Îi are. Dar naiba să mă ia dacă ştiu unde sunt.

— Băiatul acela care e cu el, cu zâmbetul acela impertinent, a venit să ridice nişte bani lichizi, nu-i aşa? O să transporte nişte droguri înapoi la New York în seara asta, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Dar nu ştii unde-şi ţine banii, nu?

— Tommy nu mi-ar spune aşa ceva. Cred că nu ţine la mine destul de mult.

— Şi totuşi ţine la obiectele pe care le are în casă.

— Ţine la ele mai mult decât la viaţa lui.

Brock îşi strânse buzele. Făcea acest gest când îşi încropea un plan în minte.

— Nu prea are curte în faţă, spuse Brock.

— Ce?

— Este iarbă în spatele casei?

— Este ceva.

— Păi atunci are şi o maşină de tuns iarba.

— Este acolo jos, într-o magazie.

— Nu e electrică, nu? întrebă Brock. Pentru că asta nu ar merge deloc cu ceea ce mi-am propus eu.

Gaskins îşi ţinea pistolul Glock alături de el, la îndemână. Broadus şi Reese stăteau pe scaunele lor, legaţi cu bandă adezivă, Reese având şi gura acoperită cu bandă. Chantel îşi mai turnase un pahar, şi din când în când mai lua câte o gură, privindu-şi unghiile lungi, date cu ojă.

Brock veni din spatele casei şi pătrunse în sufragerie. Căra un recipient din plastic de şapte litri şi jumătate, plin cu benzină.

— Ce-ce vrei să faci cu asta? se bâlbâi Broadus.

Brock scoase capacul de la gâtul galben al recipientului şi capacul de presiune de la fundul acestuia şi începu să împroaşte cu benzină prin cameră.

— A, nu! spuse Broadus. Nu!

Brock turnă benzină peste statuile albe ale femeilor şi mai stropi şi pe cărţile legate în piele de pe rafturi.

— Opreşte-te! spuse Broadus.

— Este ceva ce ai vrea să-mi spui?

— Dă-mi drumul!

Gaskins scoase un cuţit Buck şi tăie banda adezivă din jurul mâinilor şi a gleznelor lui Broadus.

— Voi chiar sunteţi *serioşi,* nemernicilor, spuse Broadus, frecându-şi încheieturile.

— Banii, ceru Brock.

— Vrei să aduci un om la faliment, se plânse Broadus.

Se duse apoi la masa cu televizorul şi luă una dintre cele trei telecomenzi de pe ea. Broadus îndreptă telecomanda înspre acvariul cu peşti şi apăsă un buton. Acvariul începu să se ridice de pe suportul său. În acest timp, ieşi la iveală o cantitate mică de heroină bine împachetată şi ceea ce arăta ca o sumă mare de bani.

Brock râse bucuros. Ceilalţi se uitară la grămada respectivă cu sentimente contradictorii. Chantel se îndreptă spre trepte.

— Unde pleci? o întrebă Brock.

— Mă duc să aduc ceva în care să puneţi banii, spuse Chantel. Şi lucrurile *mele.* Ce credeai?

Se întoarse în încăpere cu două valize Gucci identice şi cu un ceas Rolex President, pe care-l potrivi la mâna lui Brock. Brock lăsă heroina la locul ei şi umplu cu bani una din valize. O apucă de mâner, ţinând pistolul în mâna dreaptă.

— Nu face asta, spuse Gaskins, văzându-l pe Brock că se îndrepta spre Edward Reese, care încă era legat bine.

Dar Brock continuă să meargă hotărât, puse Coltul 45 pe umărul lui Reese şi apăsă pe trăgaci.

Reese se cutremură violent şi căzu în scaun. Cămaşa albă Rocawear se rupse şi se înnegri instantaneu de la contactul cu praful de puşcă. Apoi începu să se înroşească. Reese încercă să ţipe, dar nu putu scoate nici un sunet de după banda adezivă.

— Acum mai zâmbeşte dacă mai poţi, îi spuse Brock.

— Hai să mergem, spuse Gaskins, şi când văzu că Brock nu se mişca, savurând ceea ce tocmai făcuse, repetă îndemnul.

— Vii şi tu? o întrebă Brock pe Chantel.

Chantel traversă camera şi se alătură lui Brock şi lui Gaskins.

— Spune-mi cum te cheamă! îi strigă Tommy Broadus.

— Romeo Brock. Să le spui şi nepoţilor tăi, grasule!

— Ai făcut o greşeală, Romeo!

— Am banii tăi şi pe femeia ta. Din poziţia în care mă aflu, mie nu mi se pare că lucrurile stau aşa.

Când ajunseră în stradă, becul montat pe portiera unei maşini se aprinse o dată. Brock întoarse maşina în curte şi plecară.

— Toată benzina aceea de acolo, spuse Gaskins în timp ce se îndreptau spre maşini, iar tu tragi cu pistolul. Am avut noroc că nu a explodat totul.

— Sunt un tip norocos, replică Brock. Cred că am să cos o potcoavă pe tetiera următoarei mele maşini.

— Da, bine. Dar de ce a trebuit să-l împuşti pe individul acela?

— Altfel n-ar fi fost decât un jaf obişnuit.

— Ce vrei să spui?

— Numele lui Romeo Brock o să înceapă să fie cunoscut pe străzi. Brock îşi scoase cheile din buzunar. Numele meu o să însemne ceva de acum încolo!

Capitolul 15

Ramone o găsi pe Regina în bucătărie, sprijinită de un dulap, cu un pahar de Chardonnay în mână. Era cam devreme pentru ea ca să bea alcool. Fripsese puiul pe grătar, fiersese nişte păstăi, tăiase salata, şi toate erau pregătite pentru masă. O sărută, şi după ce o îmbrăţişă îi spuse unde fusese şi cum decurseseră lucrurile.

— Ai văzut-o pe Helena?

— Nu, era în pat.

— O să trec mâine pe acolo şi o să le duc ceva, o caserolă cu mâncare, ca să nu-şi bată capul cu gătitul cinei.

— Sunt plini de caserole, spuse Ramone.

— Atunci o s-o sun pe Marita. E destul de ocupată, dar se descurcă să rezolve tot felul de lucruri. Poate reuşim să facem împreună un program în care câteva dintre noi să gătească câte ceva în fiecare seară şi să ne ocupăm de asta.

— Asta-i o idee foarte bună, spuse Ramone. Unde sunt copiii?

— Au mâncat deja şi s-au dus sus în camerele lor.

— Am vorbit cu Diego la telefon. Părea bine.

— Nu s-a exteriorizat prea tare în privinţa asta, dacă la asta te referi. Numai că e destul de tăcut de când i-am spus.

— Ştii cum e el, zise Ramone. El consideră că trebuie să fie un dur, chiar şi în situaţii din astea. Ţine totul în interior.

— Iar tu eşti foarte extravertit, replică Regina. Apropo, cei de la şcoală l-au trimis acasă mai devreme astăzi.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Îl las pe el să-ţi povestească.

Ramone îşi încuie legitimaţia cu insigna şi pistolul şi se duse la etaj în camera Alanei. Aceasta îşi aliniase toţi căluţii din plastic, şi potrivea în şa păpuşile mai mici, Barbie şi Groovy Girls. Îi plăcea să-şi organizeze bine lucrurile.

— Ce face fetiţa mea? o întrebă Ramone.

— Bine, tati.

El o sărută pe creştet şi îi mirosi părul cârlionţat.

Camera Alanei era întotdeauna ordonată, chiar în mod obsesiv, din cauză că aşa îi plăcea ei să o păstreze; spre deosebire de camera lui Diego, care era mereu dezordonată. Băiatul pur şi simplu nu putea să se adune, şi asta nu numai în spaţiul lui personal. Nu-şi aducea aminte nici măcar să-şi noteze ce teme avea de făcut. Chiar şi atunci când le termina la timp, deseori se întâmpla să le predea prea târziu.

— Trebuie să-i facem nişte teste, spusese Regina la un moment dat. Poate că are o dizabilitate de învăţare.

— Este doar cu mintea împrăştiată, răspunsese Ramone. Nu am nevoie să plătesc pe cineva ca să-mi spună acest lucru.

Regina îl dusese pe Diego să-şi facă nişte teste. Psihologul, sau ce era, spusese că Diego suferea de ceva care se numea tulburare a funcţiei executive, motiv pentru care avea probleme în organizarea fiecărei zile şi a ideilor. Din acest motiv rămânea în urmă la şcoală.

— Nu vrea să-şi facă temele, asta-i tot, spusese Ramone. Ştiu eu despre ce este vorba.

— Uită-te la camera lui, replicase Regina. Nici nu poţi să-ţi dai seama care sunt hainele murdare şi care sunt cele curate. Nici nu ştie cum să le separe.

— Este doar neglijent, o contrazisese Ramone. Ce să spun, acum au găsit o denumire ştiinţifică pentru asta. Mă costă o sută de dolari să aflu un cuvânt nou.

-Gus!

Ramone îşi aminti toate aceste lucruri după ce bătu la uşa fiului său, o deschise şi văzu explozia de tricouri şi de blugi de pe podeaua camerei lui Diego. Diego stătea întins pe pat, cu căştile la urechi, ascultând muzică Go-go, în timp ce privea cu ochii sticloşi într-o carte deschisă în faţa lui. Adună cutiile goale şi dădu volumul mai mic la CD-playerul lui portabil.

— Bună, Diego!

— Bună, tată!

— Ce faci?

— Citesc cartea asta.

— Şi cum poţi să citeşti şi să asculţi muzică în acelaşi timp?

— Probabil că fac parte dintre cei care fac mai multe în acelaşi timp.

Diego se ridică şi se aşeză pe marginea patului, şi puse cartea alături de el. Arăta obosit, şi era dezamăgit că tatăl său îi spunea mereu aceleaşi lucruri. Lui Ramone îi veni să-şi tragă şuturi în fund că se luase de Diego într-o asemenea zi, dar făcuse asta din obişnuinţă.

— Uite ce e, n-ar fi trebuit să…

— Nu-i nici o problemă.

— Eşti bine?

— Nu eram chiar foarte apropiaţi, ştii doar.

— Dar eraţi prieteni.

— Da, eu şi Asa ne înţelegeam bine. Diego plescăi din limbă. Era un gest pe care el şi prietenii lui îl făceau deseori. Şi totuşi, îmi pare rău. L-am văzut ieri. Nu am vorbit, nimic de genul ăsta, dar l-am văzut.

— Unde a fost asta? Când şi unde?

— Eram pe 3rd Street, la centrul de recreere. Eu şi Shaka jucam baschet. Asa mergea pe stradă, pe urmă a luat-o înspre Tuckerman.

— Spre Blair Road.

— Da, într-acolo. Era destul de târziu, soarele era la apus. Îmi amintesc acest lucru.

— Şi altceva?

— Purta o haină North Face. Trebuie să fi fost nouă, pentru că era prea cald să porţi o asemenea geacă pe vremea asta. Era transpirat.

— Şi mai ce?

— Părea grăbit, spuse Diego. Îşi coborâse vocea şi îşi freca inconştient palmele în timp ce vorbea. L-am strigat, dar el a continuat să meargă mai departe. Aş vrea aşa de mult să se fi oprit, tată! Nu pot să uit felul în care arăta. Nu pot să nu mă gândesc că dacă l-am fi făcut să se oprească şi să vorbească cu noi…

— Vino aici, Diego!

Diego se ridică, şi Ramone îl luă în braţe. Diego îl ţinu strâns timp de câteva secunde. Apoi amândoi se desprinseră din îmbrăţişare.

— Sunt bine, tată.

— Bine atunci, fiule.

Diego se dădu înapoi.

— Tu o să te ocupi de asta?

— Nu. Un alt coleg a preluat cazul. Ramone îşi mângâie mustaţa. Dar, Diego, aş vrea să te întreb ceva.

— Spune!

— Era Asa amestecat în ceva despre care ar trebui să ştim?

— Cum ar fi iarbă şi chestii din astea?

— Astea-s pentru începători. Mă gândeam mai degrabă dacă nu cumva era băgat în ceva mai grav. De fapt, era implicat în ceva care să aibă vreo tentă infracţională?

— Eu nu ştiu nimic despre aşa ceva. Aşa cum am spus, nu am fost prea apropiaţi anul ăsta, care a trecut. Ţi-aş spune dacă aş crede că era băgat în ceva.

— Ştiu că mi-ai spune. Oricum, o să mai vorbim. Continuă să-ţi citeşti cartea. Ascultă şi muzică în acelaşi timp, dacă aşa vrei tu.

— Nu prea citeam din carte, ca să-ţi spun adevărul.

— Nu mai spune!

— Tată, astăzi am intrat iarăşi într-un bucluc!

— Ce s-a întâmplat?

— Am avut o simulare de incendiu, şi în timp ce stăteam afară, un băiat mi-a spus o glumă, şi eu am râs.

— Şi?

— Vreau să spun că am râs destul de tare. M-au suspendat pentru restul zilei.

— Pentru că ai râs în afara şcolii?

— Aşa este regulamentul. Directoarea ne-a vorbit prin difuzoare înainte de simulare şi ne-a prevenit pe toţi să nu facem acest lucru. Ştiam că nu trebuia să fac asta, dar nu m-am putut abţine. Băiatul ăla m-a făcut pur şi simplu să izbucnesc în râs.

— Nu se poate să fi fost tu singurul elev care râdea de acolo.

— E adevărat. Erau o grămadă de copii care făceau poante pe acolo. Numai că domnul Guy nu le-a făcut lor nimic. A venit direct la mine.

— Nu-ţi face probleme din cauza asta, spuse Ramone.

Îl lăsă pe fiul său în camera lui şi ieşi. Maxilarul lui Ramone era foarte încordat în timp ce cobora scările spre hol.

Holiday turnă votcă peste gheaţă, stând lângă dulapul din bucătăria lui micuţă. Nu avea altceva de făcut, decât să bea ceva. Nu prea era pasionat de televizor, cu excepţia emisiunilor sportive, şi nu citea niciodată vreo carte. Se gândise să se apuce de vreun hobby, dar era foarte

suspicios pe cei care aveau unul. I se părea că pierdeau vremea, când ar fi putut să facă ceva productiv. Erau probleme de rezolvat şi ţeluri de atins, şi iată-i pe oamenii aceia maturi care alergau după mingiuţe albe, se căţărau pe stânci şi mergeau cu bicicleta. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, mai purtau şi îmbrăcămintea aceea prostească atunci când mergeau cu bicicleta, ca nişte băieţei îmbrăcaţi în costume de cowboy.

Pe Holiday nu l-ar fi deranjat să aibă cu cine să vorbească în seara aceasta. Avea lucruri despre care să vorbească, treburi poliţieneşti, care erau mai presus de conversaţiile de la bar. Numai că nu-i venea în minte pe cine ar fi putut să sune.

Avea puţini prieteni, şi de nici unul nu putea pretinde că era foarte apropiat. Mai bea uneori câte un pahar cu un poliţist, Johnny Ramirez, care avea grad mai mare decât avusese el, dar care era un tip destul de simpatic încât să bea o bere împreună cu el din când în când. Băieţii de la Leo's - şi ei la fel. Îi cunoştea pe unii dintre locatarii apartamentelor din grădină pentru a-i saluta dimineaţa în timp ce se îndreptau spre maşinile sau taxiurile lor, dar nici unul dintre ei nu era o persoană pe care s-o invite la el acasă. Locuia în Prince George, şi nu era chiar ultimul alb din ţinut, dar uneori se simţea ca şi cum ar fi fost, din cauză că aici crescuse, şi se simţea ca acasă. Indivizii pe care-i cunoscuse stăteau în partea de nord din Montgomery, sau în Charles County, sau plecaseră cu totul din zonă. Se mai întâlnea uneori cu câte unul din cartier, persoane de culoare cu care fusese coleg de liceu la Eleanor Roosevelt, acum fiecare cu familia lui, şi era destul de plăcut. Discutau timp de vreo două minute, douăzeci de ani de trecut în revistă într-o conversaţie scurtă, pe urmă se despărţeau. De fapt, erau cunoştinţe cu amintiri comune, şi nu prieteni adevăraţi.

Bineînţeles, le avea pe femeile sale. Întotdeauna avusese talent la descoperit personalităţi ieşite din comun. Dar nu

era nici una lângă care să vrea să se trezească a doua zi dimineaţa. Nopţile lui ajunseseră la fel de lipsite de sens ca şi zilele.

În după-amiaza aceasta, Dan Holiday îl dusese cu maşina pe un individ care se numea Seamus O'Brien, care cumpărase o echipă NBA după ce încasase o sumă mare pe la sfârşitul anilor 1990 de pe o firmă de înaltă tehnologie. O'Brien venise la Washington pentru a se întâlni cu un grup de avocaţi care împărtăşeau aceleaşi valori ca şi el, şi de asemenea, pentru a face o fotografie cu un grup de elevi de la şcoala de planorism, la est de râul Anacostia. Le adusese afişe cu unul dintre jucători semnate de acesta, un agent de pază care venise de la liceul Eastern High. O'Brien nu-i va mai vedea niciodată pe aceşti copii, şi nici nu va mai fi implicat în vieţile lor în vreun fel, dar o fotografie de-a lui şi un grup de copii de culoare zâmbitori urmau să dea impresia că era în termeni buni cu toată lumea. Şi, în afară de asta, avea să arate bine şi pe peretele din biroul său.

Holiday ascultase cum individul de pe bancheta din spate a maşinii Town Car vorbea despre facturi, rugăciunile din şcoală şi despre dorinţa sa de a influenţa cultura naţiunii, pentru că unde mai este valoarea banilor, dacă nu-i foloseşti ca să faci un bine? Frazele sale erau presărate cu referinţe la Dumnezeu şi la Mântuitorul său personal, Isus Hristos. Holiday pusese plin de speranţă radioul prin satelit pe The Fish, un program contemporan pentru creştinii adulţi, dar, după un cântec, O'Brien îl rugase să caute programul Bloomberg News, dacă putea să-l găsească.

Aşa fusese ziua pe care o avusese. Condusese cu maşina un individ la întâlnirea pe care o avea, şi după aceea înapoi, aşteptându-l afară, şi pe urmă-l dusese la aeroport. Ceva diferit faţă de obicei, dar tot zero era la capitolul realizări. Din acest motiv, niciodată nu deschidea ochii brusc dimineaţa când se trezea, aşa cum fusese pe vremea când lucrase în poliţie. Pe vremea aceea, abia aştepta să ajungă la serviciu. Nu îşi ura meseria, dar nici nu o iubea; era un

kilometraj care se mişca, un drum fără destinaţie, o pierdere de vreme.

Holiday îşi luă paharul cu băutură şi un pachet cu ţigări, ieşi pe balcon şi se aşeză. Balconul avea vedere către parcare, şi dincolo de aceasta se găsea partea din spate de la Hecht's, de la mallul Plaza din Prince George. Un bărbat şi o femeie se certau undeva, şi în vreme ce maşinile intrau încetişor în parcare, se auzeau tot felul de zgomote şi de pocnituri, iar de pe geamurile lăsate în jos ale maşinilor răsunau chemări prin staţie şi răspunsuri, sintetizatoare şi zgomote de percuţie de la muzica Go-go. Sunetele acestea ajunseră la Holiday, dar nu îl deranjară, şi nu întrerupseră scenariul care se forma în mintea lui. Se gândea la un bărbat căruia i-ar fi făcut plăcere să audă povestea unui tânăr adolescent care murise, cu trupul abandonat în grădinile comunităţii din Oglethorpe. Holiday mai luă o gură din pahar şi se întrebă dacă acest bărbat mai era încă în viaţă.

Ramone şi Regina îşi luară masa de seară şi băură împreună o sticlă de vin, iar în momentul în care o terminară, mai deschiseră una, lucru pe care nu-l făceau în mod normal. Amândoi vorbeau cu aprindere despre moartea prietenului lui Diego, şi la un moment dat Regina chiar plânse, nu numai pentru Asa, şi nu numai pentru părinţii acestuia, faţă de care nu era apropiată în mod special, ci pentru ea însăşi, pentru că se gândea cât de total şi de permanent zdrobită ar fi ea, dacă l-ar pierde pe unul din copiii ei în acest mod.

— Dumnezeu ar trebui să mă trăsnească pentru că sunt atât de egoistă, spuse Regina, ştergându-şi lacrimile de pe obraji şi râzând jenată. Numai că îmi este atât de frică…

— Este normal să simţi acest lucru, îi zise Ramone; nu-i mai spuse şi faptul că şi lui îi era zilnic frică pentru copiii săi.

În pat se sărutară şi se strânseră în braţe, dar nici unul din ei nu întreprinse nici un gest ca să facă dragoste. În special pentru Gus, sărutul pasional era întotdeauna un preludiu pentru altceva, dar nu şi în seara respectivă.

— Dumnezeu plânge, spuse Ramone.

— Poftim?

— Asta mi-a spus Terrance Johnson. Stăteam în curtea lui din spate şi începuse să plouă. Îţi poţi imagina?

— Nu e ceva neobişnuit la el să se gândească la Dumnezeu.

— Vreau să spun că, dacă te gândeşti că propriul copil ar putea să moară aşa, fie ţi-ai pierde complet credinţa, fie ai fi atât de furios pe Dumnezeu, încât i-ai întoarce spatele.

— Terrance se va îndrepta acum spre Dumnezeu mai puternic ca niciodată. Asta este de fapt credinţa.

— Parcă ai fi Rhonda.

— Nouă, femeilor de culoare, ne place biserica.

— Regina!

— Ce?

— Ştii, numele lui Asa… se citeşte la fel de la coadă la cap. Este un palindrom.

— Erai în poliţie pe vremea când au fost ucişi copiii aceia din sud-est.

— Eram încă un recrut. Dar îmi amintesc, bineînţeles. Copiii aceia fuseseră găsiţi tot în grădina comunităţii. Toţi împuşcaţi în cap.

— Crezi că asta are vreo legătură?

— Trebuie să mă gândesc la acest lucru. Mâine cred că mă voi duce să verific nişte dosare.

— Mâine. Acum uită de toate acestea.

După un timp, Ramone spuse:

— Diego pare în regulă. N-o să uite asta niciodată, dar se descurcă destul de bine.

— A avut o zi dificilă, adunate una peste alta. Şi în plus, l-au mai trimis şi acasă…

— Pentru că a râs în timpul unei simulări de incendiu. Mă întreb câţi copii albi au râs.

— Haide, Gus! Acuma să nu începi să-i urăşti pe copiii albi.

— Naiba s-o ia de şcoală! exclamă Ramone. M-am cam săturat de porcăriile alea de acolo!

— Calmează-te, soldat, zise Regina, dându-i părul la o parte de pe frunte, şi sărutându-l după ureche. O să începi să ai palpitaţii şi n-o să poţi să dormi ca lumea!

Îşi petrecură braţele unul în jurul celuilalt, şi el simţi cum se mai linişteşte. Şi ţinând-o aşa în braţe, mirosind parfumul care era numai al ei şi simţind pielea ei lucioasă de pe obraji atingându-se de pielea lui, se gândi: „Iată de ce m-am însurat cu femeia aceasta! Pentru că aşa ceva nu aş putea avea cu nimeni altcineva!”

Capitolul 16

Ştirea despre moartea lui Asa Johnson apăru pe a doua pagină în rubrica *Metro* a ziarului *Washington Post* din dimineaţa următoare. Evenimentul purta o greutate mai mare decât obişnuitul paragraf (maximum două), care era dedicat victimelor de culoare sub titlul „Crime pe scurt”, numit familiar „Morţile violente ale negroteilor” de către mulţi locuitori din zonă. Johnson totuşi nu era un copil obişnuit. Era un adolescent din pătura mijlocie, şi încă unul foarte tânăr. Ceea ce-l făcuse demn de a fi menţionat în ziar era faptul că vârsta lui în momentul morţii devenise parte dintr-o modă îngrijorătoare.

Pe la mijlocul verii, un băieţel de şase anişori, Domiguel Wilson, fusese găsit cu căluş în gură, legat şi asfixiat cu faţa în jos într-o cadă, mort de mai multe ore într-un apartament din Congress Heights. Acest eveniment îngrozitor fusese publicat pe prima pagină a ziarului *Washington Post.* Împuşcarea accidentală, în timpul primăverii, a lui Donte Manning, de nouă ani, în timp ce se juca afară, lângă blocul său din Columbia Heights, fusese un alt eveniment care garantase atât atenţia presei, cât şi izbucnirea violentă a acesteia. Rata criminalităţii din anul respectiv fusese scăzută, dar numărul crimelor din rândul tinerilor fusese mai mare ca niciodată.

Statisticile îl alarmaseră atât pe primar, cât şi pe şeful poliţiei din Washington, D.C. Nu numai presa ostilă era cea care îi deranja, deşi, desigur, aceasta contribuia la

anxietatea lor. Toată lumea, chiar şi cei care nu erau prea slabi de înger, se înfiora când auzea că un copil era ucis doar pentru că fusese născut şi crescut în zona nepotrivită a oraşului. Oricând era ucis un copil, poliţiei, autorităţilor şi cetăţenilor deopotrivă li se reamintea că trăiau într-o lume care se îndrepta înspre o cale cu totul greşită.

Şi totuşi, moartea lui Asa Johnson, încă neclasificată în mod oficial drept crimă, nu atrăsese genul de atenţie sau prioritate acordată victimelor de rasă albă sau copiilor de culoare. Mai erau crime care trebuiau investigate. Fuseseră găsite mai multe trupuri neînsufleţite în ultimele două zile. Rhonda Willis prinsese unul din aceste cazuri, o victimă în urma unor împuşcături, găsită peste noapte în Fort Slocum Park, la câteva străzi mai la vest de grădina comunităţii de pe Oglethorpe Street.

— Vrei să mergi cu mine până acolo? întrebă Rhonda, aşezată la biroul ei de la VCB.

Era dimineaţa devreme, încă nu se făcuse ora nouă. Gus Ramone şi Rhonda Willis erau în programul de la opt la patru pentru următoarele două săptămâni.

— Sigur, spuse Ramone. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Garloo.

— Sigur, du-te! Deja avem identitatea victimei. Îi voi afişa numele în sistem, să văd ce găsesc despre el.

— Mă duc să rezolv chestia asta, şi pe urmă voi fi gata de plecare.

Garloo Wilkins se afla la biroul lui şi citea ceva de pe internet. Închise ecranul când se apropie Ramone. Era ceva ori despre sport, ori pornografie, fiind vorba despre Garloo. Era pasionat de baseball virtual şi de femei mature cu sânii mari.

Biroul lui Wilkins era curat, cu dosarele aliniate ordonat într-un suport vertical din oţel care se afla într-o parte. Pe panoul lui nu se afla nici o icoană, nici o poză de familie şi nici o altă fotografie, cu excepţia unui Polaroid care fusese luat dintr-un dosar de probe de la un organist local de

muzică Go-go, suspect de crimă, care regula o tânără pe la spate, zâmbind în timp ce se uita fix la aparatul foto. Muzicantul fusese interogat, dar nu fusese condamnat, din cauza probelor insuficiente şi a lipsei martorilor. Nu fusese unul dintre cazurile lui Garloo, dar întreaga unitate îşi ieşise din minţi din cauza abilităţii suspectului de a scăpa de arestare, iar fotografia era o aducere aminte că acesta încă se afla acolo, distrându-se şi respirând aerul libertăţii. De asemenea, pe biroul lui Garloo se mai afla şi un pachet de ţigări Winston, cu o brichetă deasupra. Bricheta avea imprimată pe ea o hartă a Vietnamului de Nord şi de Sud. Wilkins făcuse armata, dar fusese prea tânăr pe vremea aceea ca să fi participat la acel război.

— Bună, Bill.

— Bună, Gus.

Ramone trase scaunul altcuiva şi se aşeză.

— Ce se mai aude despre Asa Johnson?

Wilkins se întinse şi scoase dosarul din suport. Îl deschise şi se uită fix la nişte foi de hârtie fără antet. Ramone aruncă o privire pe foaia de deasupra. Nu se vedea nici o însemnare. De obicei, un dosar lucrat temeinic avea însemnări scrise pe margine şi amprente de grăsime care pătau hârtia. Aceasta însă era curată ca lacrima.

Wilkins închise dosarul şi îl puse la loc. Nu înregistrase nimic în el, dar faptul că-l luase în mână adăugase la nota de dramatism pe care încerca s-o înfăţişeze. După cum se părea, avea ceva noutăţi.

— Avem ora probabilă a morţii de la autopsia preliminară. Medicul legist spune că între miezul nopţii şi ora două dimineaţa. Plagă prin împuşcare la tâmpla stângă, cu ieşire prin creştet.

— Dar glonţul?

— Provine de la un pistol de calibrul 38, destul de curat ca să lase semne imprimate pe el. Am putea să-l comparăm să vedem dacă se potriveşte, în cazul în care vom găsi arma crimei.

Ramone încuviinţă din cap.

— S-a găsit vreo substanţă necunoscută în sânge?

— Nici una. S-au găsit urme de praf de puşcă pe degetele de la mâna stângă. Presupun că-şi ridicase mâna într-un fel de gest de apărare în momentul în care a fost împuşcat.

— Da, bine. Asta ţine de medicina legală. Dar din punct de vedere al investigaţiei?

— Investigaţiile din zonă nu au dus la nici un rezultat. În afară de tipa aceea în vârstă, căreia i s-a părut că a auzit o creangă ruptă. Aşa că până acum nu avem nici un martor. Încă.

— S-a mai descoperit ceva în legătură cu tipul care a anunţat cazul?

— Nimic.

— Dar caseta cu înregistrarea individului care a sunat?

— E la mine, spuse Wilkins, scoţând o casetă dintr-un plic care se afla în sertarul de deasupra.

— Te deranjează dacă o ascult şi eu?

Garloo Wilkins şi Ramone se duseră în camera audio-video. Pe drum trecură pe lângă Anthony Antonelli şi Mike Bakalis, care discutau în contradictoriu despre Redskins.

— Art Monk a avut cele mai bune rezultate în '87, spuse Bakalis.

— Ba Gary Clark, replică Antonelli. Ba, la naiba, Kelvin Bryant a avut o aruncare mai bună decât Monk în anul acela!

— Dar eu mă refeream la prinzători! spuse Bakalis.

— Clark a *fost* prinzător, deşteptule!

Ramone pătrunse în cameră împreună cu Wilkins, potrivi caseta în aparat şi apăsă pe „play”. Ascultă vocea individului care anunţa găsirea cadavrului şi pe dispeceră, care încerca fără rezultat să-l facă pe tip să se identifice. Ramone derulă caseta înapoi, şi o mai ascultă o dată.

— Ce-ai auzit? întrebă Wilkins, care sesiză pe chipul lui Ramone nuanţa unei descoperiri, sau poate a unei recunoaşteri.

— Ascult ce se aude în jur, spuse Ramone.

— Tipul nu s-a identificat, zise Wilkins. O să fie mai greu decât orice să-l găsim pe individul ăsta.

— Îhî, facu Ramone.

— Şi ştii şi tu ce greu este, continuă Wilkins, iar rânjetul îi dezveli un şir de dinţi ca de cal. Ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Bine, spuse Ramone, care nu auzise cuvintele pline de înţelepciune populară ale lui Garloo, dar care asculta intens vocea familiară care se auzea din aparat, o-urile acelea lungi specifice clasei muncitoare albe din Maryland, din Prince George County, şi vorbirea uşor alterată din pricina consumului de alcool.

— Îl găsim pe individul care a dat telefonul şi poate obţinem un martor. La naiba, poate el e criminalul! spuse Wilkins.

— Să te audă Dumnezeu, zise Ramone. Ascultă înregistrarea pentru a treia oară, scoase caseta din aparat şi i-o înmână lui Wilkins. Mulţumesc.

— Ce, te gândeai că o să recunoşti vocea individului, sau ceva de genul ăsta?

— Dacă pui caseta invers la viteză mai mică, se aude cum mărturiseşte crima, spuse Ramone.

— *„Wouldn't that be nice”*[49]*,* cântă Wilkins, imitându-l pe Brian Wilson, ceea ce-l facu pe Ramone să zâmbească.

— Şi acum? întrebă Ramone.

— Azi mă duc în vizită la familia Johnson. Să verific camera puştiului şi chestii din astea.

„Numai să n-o dai în bară, se gândi Ramone. Cu stilul ăla al tău necizelat.”

— Cred că o să fac o listă cu prietenii puştiului după ce o să vorbesc cu tatăl lui, spuse Wilkins.

„Nu uita şi de şcoală”, se gândi Ramone.

— Nu te deranjează dacă o să discut şi cu fiul tău, nu-i aşa? întrebă Wilkins.

---

49 „Ce frumos ar fi” (n.tr.)

— Am discutat şi eu, şi nu ştie nimic. Dar probabil că ar trebui s-o faci, oricum, ca să treci în raport. Sun-o pe Regina la mine acasă, şi ea o să-ţi spună când e cel mai bine să treci pe acolo.

— Mulţumesc, Gus. Ştiu că te-ai implicat personal în povestea asta. O să mă ţin de cazul ăsta.

— Mulţumesc, Bill, apreciez asta, spuse Ramone.

Ramone se întâlni cu Rhonda Willis. Pe drumul spre uşă, Antonelli îi întrebă unde se duceau, iar Rhonda îi facu pe plac şi îi relată detaliile noului ei caz.

— Decedatul are antecedente, nişte furturi de proporţii, ceva legat de droguri, spuse Rhonda. WACIES mi-a dat câteva dintre numele complicilor săi. Şi ei erau băgaţi în povestea asta.

— Sună ca o reglare de conturi, spuse Antonelli.

— S-ar putea, aceptă Rhonda. Dar ştii că eu mă comport cu toţi în acelaşi fel. Pentru că Domnul i-a creat inocenţi de la bun început. Nici unul nu a fost rău de la început.

Ea şi Ramone se îndreptară spre uşă. Garloo Wilkins fuma o ţigară Winston până la filtru, stând în picioare pe trotuarul de la marginea unei parcări pline de automobile personale, camionete, SUV-uri şi maşini de poliţie.

— După cum se pare, Garloo are ceva dificultăţi, spuse Rhonda în momentul în care ajunseră în afara zonei în care acesta i-ar fi putut auzi.

— Îşi intră el în ritm, zise Ramone.

Găsiră un Ford şi urcară în el. Ramone o lăsă pe Rhonda să conducă. El voia să se mai gândească la cazul Johnson. Se întrebă de ce nu menţionase încă nici unuia dintre colegii săi, nici chiar partenerei sale, că vocea de pe caseta cu înregistrarea îi aparţinea lui Dan Holiday.

Holiday îşi luă ziarul *Washington Post* afară pe balcon şi citi cu atenţie articolul despre Asa Johnson. Îşi stinse ţigara şi îşi luă cafeaua înăuntru, în cel de-al doilea dormitor din apartamentul său, pe care-l transformase în birou. Se aşeză

la masă, îşi deschise calculatorul şi intră pe internet. Se duse la un motor de căutare şi tastă „Crimele Palindrom, Washington, D.C.” În următoarea oră citi şi listă tot ce găsi util legat de acest subiect, dintre care unele informaţii veneau de pe nişte site-uri cu criminali în serie, iar majoritatea veneau direct din arhivele de la *Washington Post.* Apoi sună la un birou al poliţiei locale şi întrebă de un individ care lucrase în patrulare pe vremea când Holiday lucra în zona coridorului H Street. Acesta îi dădu lui Holiday adresa curentă a persoanei pe care o căuta.

Holiday se îmbrăcă în costumul lui negru şi ieşi din apartament. Trebuia să ia un client să-l ducă la aeroport.

Numele victimei era Jamal White. Fusese împuşcat de două ori în piept şi o dată în cap. Urmele de arsuri şi rănile craniene semnificative indicau faptul că fusese ucis de aproape. Era întins pe spate, cu unul din picioare aşezat într-un mod nefiresc sub celălalt. Avea ochii larg deschişi, cu privirea în gol, iar dinţii de sus îi erau dezveliţi şi îi acopereau buza inferioară ca la un animal înjunghiat. Fusese găsit la marginea parcului dintre 3rd Street şi Madison. Sângele îi ţâşnise şi i se uscase pe tricoul alb.

— Nouăsprezece ani, spuse Rhonda Willis. A fost închis mult timp în închisoarea juvenilă din Oak Hill, şi pe urmă şi în închisoarea din Washington, cât timp îşi aştepta sentinţa. Furturi de maşini, deţinere de droguri, vânzări minore. În cazierul lui nu figurau crime violente. A crescut între 5th Street şi Kennedy, aşa că ştii despre ce e vorba. Adresa unde locuia este casa bunicii sale din Longfellow.

— Familia lui a fost anunţată? întrebă Ramone.

— Dacă are pe cineva! Mama este în detenţie în prezent. O dependentă de droguri cu multiple condamnări pentru furt. Tată necunoscut. Mai are câteva rude îndepărtate, dar nu locuiau cu el. Ruda cea mai apropiată rămâne bunica lui. A fost sunată.

Vorbiră cu poliţistul care sosise primul la faţa locului, care era în patrulare. Îl întrebară dacă vorbise cu cineva care poate văzuse ceva, sau dacă văzuse el însuşi ceva legat de crimă, dar poliţistul de patrulă clătină din cap.

— Cred că ar trebui, să căutăm nişte martori, îi spuse Ramone Rhondei.

— *Te rog!* replică Rhonda. Hai să mergem s-o vedem pe bunică şi să-i lăsăm pe oamenii ăştia de treabă să-şi facă meseria.

Plecară, lăsându-i pe specialişti să lucreze, şi se îndreptară cu maşina spre casa bunicii, care se afla într-un şir de case din zona 500 de pe Longfellow Street. La ferestrele care dădeau spre verandă erau trase obloanele.

— Cred că e înăuntru şi suferă pentru pierderea avută, mă gândesc, spuse Rhonda. Încercând să se elibereze de suferinţă printr-o porţie zdravănă de plâns.

— Ai putea să revii altă dată, spuse Ramone.

— Nu, trebuie să fac asta, aşa că aş putea foarte bine s-o fac chiar acum. E posibil să-mi poată spune ceva. Rhonda îl privi pe Ramone, care se afla pe scaunul de alături. Presupun că nu vrei să intri cu mine.

— Trebuie să dau nişte telefoane.

— Şi atunci trebuie să mă duc singură, nu-i aşa?

Ramone o privi în timp ce se îndrepta spre casă şi bătu la uşa din faţă. Uşa se deschise, şi în spatele ei nu se văzu decât întuneric. Ieşi o mână din întuneric care o atinse pe a Rhondei, iar aceasta păşi în interior.

Ramone sună la 411 şi obţinu numărul de telefon de la Strange Investigations, o firmă de investigaţii care avea sediul între 9th Street şi Upshur. Derek Strange plecase din poliţie, şi acum lucra în particular, iar Ramone mai apelase la el şi în trecut pentru obţinerea unor informaţii discrete. În schimb, îi mai oferea şi el lui Strange unele ponturi.

Telefonul sună şi îi răspunse o femeie. Era soţia lui Strange, Janine.

— E acasă soţul tău? întrebă Ramone.

— La lucru, spuse Janine. Şi rareori pe acasă. Vouă, băieţilor, vă place să alergaţi pe străzi.

— E adevărat. Auzi, am un nume. Poţi să-mi faci rost de o adresă şi de un număr de telefon? Îmi trebuie şi locul de muncă, şi unde stă.

— Cu toate jucăriile acelea pe care le aveţi voi la poliţie, şi tu mă întrebi pe mine?

— Nu sunt la magazinul de jucării acum, spuse Ramone. E vorba despre Daniel Holiday, căruia i se mai spune şi Doc. Are o afacere cu nişte maşini sau limuzine, aşa am auzit. Presupun că afacerea are acelaşi nume ca al lui.

— Bine. O să încerc să-l găsesc cu People Finder[50]. Dă-mi numărul tău de mobil. Îl am trecut pe undeva pe aici, dar mi-e lene să-l caut.

Ramone îi dădu numărul lui de mobil.

— Ce-ţi face băiatul? o întrebă.

— Lionel este la facultate, mulţumesc lui Dumnezeu. Dar minunata ta soţie şi copiii ce mai fac?

— Toţi sunt bine. Mai aveţi încă boxerul acela?

— Te referi la Greco? Stă sub biroul meu. Îşi sprijină fălcile pe degetele mele de la picioare chiar acum, în timp ce vorbim.

— Frumoasă sălbăticiune, spuse Ramone. Mă suni, da?

— Într-un minut, spuse Janine.

Dură mai mult de un minut, dar nu mult mai mult. Ramone îşi notă informaţia în carneţel şi îi mulţumi lui Janine. La scurt timp după aceea ieşi şi Rhonda din casă. Îşi puse imediat ochelarii de soare, se îndreptă spre Taurus şi se aşeză la volan. Îşi scoase ochelarii de soare şi îşi şterse ochii cu o batistă de hârtie. Ramone se întinse şi îi puse o mână pe umăr, mângâind-o uşor.

— Cred că bătrânica nu a primit vestea prea uşor, spuse Ramone.

— Era numai cu zece ani mai mare decât mine, spuse Rhonda. Bunica l-a crescut pe băiatul ăsta de când s-a

50 Motor de căutare pe internet pentru găsirea unor persoane (n.tr.)

născut. A rămas alături de el în toate momentele lui grele şi nu a renunţat niciodată la speranţa că într-o zi se va îndrepta. Acum nu i-a mai rămas nimic.

— Care a fost varianta ei?

— A spus că era un băiat bun care s-a împrietenit cu nişte băieţi dubioşi şi a făcut nişte greşeli nefericite. A spus că Jamal se liniştise în cele din urmă şi o luase pe calea cea dreaptă.

— Îmi sună cunoscut.

— Am aruncat o privire în camera lui. Nu era mărunţiş pe nicăieri, iar lucrurile pe care le avea nu arătau prea bine. Nu am văzut semne clare că era implicat în ceva. Oricum, va trebui să mergem în altă parte ca să aflăm o poveste mai detaliată. Am obţinut două poze de la bunică, aşa că am să le pot arăta la unii sau la alţii. Rhonda se întinse în faţă, se uită în oglinda retrovizoare, şi plescăi fară bucurie. Uită-te la mine cum arăt! Cu ochii umflaţi şi toate celelalte. Şi acum mi s-a întins şi rimelul.

— Haide, lasă că arăţi bine!

— Poate arătam cândva! Îţi aminteşti cum arătam înainte să-i nasc pe băieţi?

— Doar ştii.

— Arătam bine, Gus.

— Încă mai arăţi bine.

— Ce drăguţ eşti, spuse Rhonda şi deschise dosarul pe care-l ţinea în poală. Bunica spunea că încă mai era prieten la cataramă cu băiatul ăsta, Leon Mayo. Numele lui a apărut pe WACIES drept complice la unul dintre furturile acelea de maşini şi deţinere de droguri. Trebuie să-l găsim şi să vedem ce are de zis.

— Conduci tu, spuse Ramone. Sau vrei să conduc eu? Ca să poţi să-ţi reaplici culorile războiului, ştii tu…

— Nu, e bine aşa, zise Rhonda. Îmi cer scuze că a trebuit să-mi suporţi lacrimile. Sunt foarte impresionabilă, nu ştiu de ce.

— Este perioada aceea din lună? întrebă Ramone.

— Vrei să spui perioada aceea din lună când începi să vorbeşti în necunoştinţă de cauză?

— Scuze!

Porniră la drum cu maşina.

Holiday nu discută mult cu clientul său, un avocat de la Arnold şi Porter, pe drumul către Reagan National. Individul vorbi la telefonul mobil în cea mai mare parte a timpului, şi nici măcar o singură dată nu îl privi pe Holiday în ochi prin oglinda retrovizoare pe tot parcursul drumului. Era ca şi invizibil pentru acest avocat, iar lui Holiday îi convenea de minune acest lucru.

Întorcându-se de pe 395, o luă prin tunel, şi apoi pe New York Avenue în afara oraşului, unde intră pe şoseaua de centură din Maryland, pe urmă ieşi pe Greenbelt Road. Ascultă canalul 46 de pe XM, un post care se numea „Secvenţe de pe Albumele Clasice”, şi îl lăsă cu volumul ridicat. Astăzi dădeau melodii standard, începând cu *Blue Sky,* iar Holiday putea să-l vadă în minte pe fratele său, cu părul lung şi mai înalt decât Hopper, cântând la chitară soloul acela frumos, fluid, al lui Dickey Betts, o bucată muzicală care parcă semnifica fericirea pentru Holiday, pentru că fratele lui fusese fericit atunci, iar sora lui era şi ea acolo, fericită şi în viaţă. DJ-ul continuă cu *Have You Ever Loved A Woman,* interpretată de Clapton şi Duane Allman, care se întreceau între ei, amândoi înfocaţi, şi apoi Holiday simţi o atingere rece, de parcă ar fi fost degetul morţii, însă imediat îi reveniră amintirile cu familia lui, şi se relaxă, deschise geamul şi continuă să conducă.

Holiday trecu de liceul Eleanor Roosevelt şi o luă la dreapta pe Cipriano Road, verificând harta detaliată de pe scaunul de alături, în timp ce mergea de-a lungul pădurii, dincolo de templul Vishnu, intrând direct pe Good Luck Road, la margine de New Carrollton, pe urmă o luă din nou la dreapta şi intră într-o comunitate cunoscută drept Magnolia Springs, populată în mare parte de fermieri şi de

nomazi, unii destul de înstăriţi, alţii dimpotrivă. Găsi casa pe care o căuta pe Dolphin Road. Era o clădire cu un singur nivel, văruită în galben, cu obloanele albe, cu o peluză maronie şi o maşină Mercury Marquis ultimul model, versiunea îmbunătăţită a lui Crown Vie, parcată pe aleea care ducea înspre garaj. Holiday zâmbi, uitându-se la maşină. „Un fost poliţist.”

Îşi parcă maşina Lincoln, opri motorul, coborî şi se îndreptă înspre casă. Trecu pe lângă un arbust uscat de liliac din curte şi se întrebă de ce oare proprietarul nu-l tăiase. Sună la uşă şi se pomeni îndreptându-şi reverele de la sacou când auzi paşi apropiindu-se. Apoi uşa se deschise, şi în cadrul ei apăru un bărbat de culoare, chel, de înălţime medie, cu mustaţa căruntă. Era îmbrăcat cu un pulover, deşi ziua era călduroasă. Era trecut bine de vârsta mijlocie şi se îndrepta spre bătrâneţe. Holiday nu-l mai văzuse niciodată fără pălărie.

— Da? spuse bărbatul, cu privirea dură şi neprimitoare.

— Inspectorul Cook?

— T.C. Cook, aşa este. Ce s-a întâmplat?

— Aţi citit astăzi *Washington Post?* Un băiat a fost găsit în grădina comunităţii de pe Oglethorpe Street, împuşcat în cap.

— Districtul 4, da. Am văzut ştirea pe Fox Five, spuse Cook şi îşi desfăcu braţele. Nu eşti de la presă sau televiziune. Te ştiu din poliţie, nu-i aşa?

— M-am retras din poliţie.

— Nu există aşa ceva, să te retragi din poliţie. Gura lui Cook se curba uşor în jos într-o parte în timp ce vorbea.

— Presupun că aveţi dreptate.

— Reporterii de la televiziune au spus că pe băiat îl chema Asa.

— Se rosteşte la fel citit şi de la coadă la cap, zise Holiday.

Cook îl examină pe Holiday, apoi îl invită:

— Poftim înăuntru!

Capitolul 17

Leon Mayo lucra ca ucenic de mecanic auto într-un atelier micuţ de pe o străduţă ce dădea pe Kennedy Street. I se dăduse ocazia să înveţe meseria de către patron, care fusese închis la Lorton pe la începutul anilor 1990. Îi adusese împreună primul ofiţer însărcinat cu supravegherea lui, care acum îl avea în grijă pe Leon.

Ramone şi Rhonda Willis îl găsiră pe Leon după ce opriră în zonă s-o vadă pe mama acestuia în apartamentul în care stăteau împreună. Ea le spusese că Leon era la lucru, accentuând mult aceste cuvinte, şi le dăduse adresa atelierului.

Patronul de la Rudy's Motor Repair, Rudy Montgomery, îi întâmpină cu o atitudine neprimitoare şi cu o privire furioasă, dar îi conduse la Leon Mayo după ce îi explicară natura vizitei lor. Leon se afla într-o zonă luminată de un spot şi se muncea cu o cheie cu pinion pentru a deşuruba o pompă de apă, cu intenţia de a o scoate de pe o maşină Chevy Lumina distrusă în totalitate. Ei îi arătară legitimaţiile şi îi comunicară vestea tristă despre moartea prietenului său. Leon îşi îngropă faţa în palme şi se dădu câţiva paşi mai în spate. Îl lăsară singur cu durerea lui. Câteva minute mai târziu Leon ieşi din garaj şi veni să discute cu ei într-o parcare plină ochi cu berline mai vechi de zece ani şi cu maşini coupé fabricate în special în Detroit.

Leon rămase în faţa lor, ştergându-se cu o cârpă pe mâini, pe care o răsucea şi o desfăcea încontinuu. Avea

ochii roşii şi şi-i ţinea fixaţi în jos, spre asfalt. Îl ruşinase faptul că-l văzuseră cum izbucnise imediat în plâns. Era un tânăr subţire, puternic, care părea mai mare cu cinci ani faţă de cei douăzeci pe care-i avea.

— Când? întrebă Leon.

— Noaptea trecută, cred, spuse Rhonda.

— Unde s-a întâmplat asta?

— A fost găsit la Fort Slocum, între 3rd Street şi Madison.

Leon clătină din cap.

— De ce au trebuit să facă aşa ceva?

— Cine? întrebă Rhonda.

— Vreau să spun că de ce i-ar fi făcut cineva aşa ceva lui Jamal? Nu era băgat în nici o porcărie.

— Cazierele voastre spun cu totul altă poveste, spuse Ramone.

— Asta a fost mai demult, replică Leon.

— Chiar? întrebă Ramone.

— Ne-am lăsat.

— Aţi furat maşini, nu-i aşa?

— Mda. Am vândut şi droguri şi ne-am cam făcut de cap o perioadă, acolo, pe 7th Street. O făceam din distracţie. Nu am încercat să o facem pentru bani, sau să facem o afacere din asta. Eram doar nişte puşti.

— Intersecţia dintre 7th Street şi Kennedy, spuse Rhonda Willis, care lucrase la UC[51], în zona aceea fierbinte, timp de mai multe săptămâni, pe vremea când abia intrase în poliţie, înainte de a ajunge la Omucideri. Sigur e vorba de ceva mai mult decât de nişte puşti care se jucau de-a oamenii mari. Lucrurile astea sunt luate foarte în serios în zona aceea.

— Erau şi unii aşa cum spuneţi pe acolo, dar nu şi noi.

— Şi ce anume vă făcea pe voi mai speciali? întrebă Ramone.

---

51 UC, sau UCDC = The University of California Washington Center, care asigură cazarea studenţilor din Washington, D.C., sub patronajul Universităţii din California. (n.tr.)

— Noi descopeream în maşini încărcăturile mari de droguri furate, înainte de a ajunge la nivelul următor. Doar atât, şi nimic altceva.

— Şi nu ai nici o idee cine i-ar fi putut face acest lucru lui Jamal?

— Jamal era prietenul meu. Dacă aş şti...

— Ne-ai spune, continuă Rhonda.

— Uitaţi care e treaba, acum sunt sub supraveghere. Vin la lucru în fiecare zi. Leon îşi ridică mâinile pline de unsoare şi îl privi pe Ramone cu duritate. Ăsta sunt eu, omule, aşa cum mă vezi!

— Dar Jamal? întrebă Rhonda.

— La fel şi el.

— Cu ce se ocupa ca să câştige un ban?

— Jamal avea de lucru ca zugrav în mod regulat. Şi chiar lucra permanent. Şi avea şi ideea asta de a-şi deschide propria afacere, imediat ce avea să înveţe chestiile mai de fineţe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Bineînţeles.

— În nici un caz nu avea de gând să se mai întoarcă acolo. Vorbeam mereu despre asta. Să ştiţi că nu vă mint!

Ramone îl crezu.

— De ce s-ar fi plimbat Jamal aşa de târziu noaptea?

— El nu avea roţi, spuse Leon. Jamal mergea ori cu autobuzul, ori pe jos, peste tot prin oraş. Nu-l deranja acest lucru.

— Avea prietene? întrebă Rhonda.

— În ultima vreme era interesat doar de o fată.

— Ştii cum o cheamă?

— Darcia. O fată de prin Petworth, asta-i tot ce ştiu. O mulatră frumuşică pe care a întâlnit-o cu ceva timp în urmă.

— Îi cunoşti numele de familie? Adresa?

— Stă împreună cu o altă fată, o dansatoare de la Twilight, acolo i se spune Star. Din câte ştiu eu, şi Darcia dansează acolo. Nu ştiu unde stau. I-am spus lui Jamal să

nu se reguleze cu fete de genul ăsta, că nu ştii niciodată cu cine mai sunt încurcate.

— Ce gen de fete adică?

— Rapide. Leon îşi feri privirea într-o parte. Spuse apoi cu o voce răguşită, aproape şoptită: I-am spus asta lui Jamal!

— Ne pare rău de pierderea suferită, spuse Rhonda Willis.

T.C. Cook îl conduse pe Holiday prin casă spre partea din spate, în bucătărie, unde Holiday se aşează la o masă care ocupa o mare parte a încăperii. În timp ce treceau prin sufragerie şi prin celelalte camere, Holiday remarcă dezordinea şi neorânduiala tipice unui bărbat singur. Casa nu era murdară, dar praful depus pe mese şi pe etajere vădea lipsa mâinii unei femei. Ferestrele erau închise, şi jaluzelele trase, menţinând în interior mirosul de stătut.

— Fără zahăr pentru mine, spuse Holiday, în timp ce Cook turna cafeaua în două căni. Mulţumesc.

Un ceas mare atârnat pe un perete rămăsese cu mai multe ore în urmă. Holiday se întrebă dacă Cook observase măcar acest lucru.

— Nu prea am musafiri, spuse Cook, punând una din căni în faţa lui Holiday şi aşezându-se de partea cealaltă a mesei. Fiica mea mai vine din când în când pe aici. Locuieşte în zona Tidewater din Virginia. S-a căsătorit cu un marinar.

— Soţia dumitale a decedat?

— Acum zece ani.

— Îmi pare rău.

— Este un lucru cumplit să te afli în situaţia mea. Ştii reclamele acelea de la televizor care vorbesc despre vârsta de aur? Şi reclamele acelea referitoare la comunităţile de pensionari, în care vezi cupluri arătoase cu dinţii perfecţi, cluburi de golf şi piscine? Toate-s nişte aiureli. Nu există nici măcar un singur lucru bun în a fi bătrân.

— Fiica dumitale nu ţi-a făcut nişte nepoţi?

— Ba da, are doi copii. Şi ce-i cu asta? Holiday rânji. Nici măcar nu am împlinit încă şaptezeci de ani. Numai că am avut un atac cerebral acum câţiva ani care m-a doborât. Cred că se şi vede, după felul în care mi se răsuceşte colţul gurii în jos. Şi mă bâlbâi când îmi caut cuvintele, sau când mă entuziasmez de ceva anume.

— Asta-i destul de urât, spuse Holiday, sperând să încheie această parte a conversaţiei.

— Nici nu mai pot scrie bine, continuă Cook cu hotărâre, înşirându-şi suferinţele aşa cum fac de obicei bătrânii. Pot citi puţin ziarul, şi fac asta în fiecare dimineaţă, dar e un adevărat chin. Când eram în spital, doctorul mi-a zis că nu voi mai putea citi niciodată, iar acest lucru m-a făcut să-i demonstrez că se înşală. Cu toate acestea, funcţiile motorii îmi sunt încă bune, iar memoria îmi este mai ascuţită decât înainte de a mă îmbolnăvi. E ciudat cum în momentul în care o părticică din creier încetează să mai funcţioneze, celelalte devin mai active.

— Mda, spuse Holiday. Despre băiatul acela, Johnson…

— Da, ai venit aici cu o treabă.

— Ei bine, mă gândeam că s-ar putea să fie o legătură între moartea lui Asa Johnson şi Crimele Palindrom la care ai lucrat pe vremuri.

— Din cauza numelui băiatului.

— Şi din cauză că trupul lui a fost găsit în grădina aceea. Şi puştiul a fost, de asemenea, împuşcat în cap.

— De ce?

— De ce a fost omorât?

— De ce ai venit aici? întrebă Cook.

— Eu am descoperit cadavrul. Ei bine, ca să fiu mai precis, am dat din întâmplare peste cadavru şi eu am fost cel care a raportat crima la poliţie.

— Şi cum s-a întâmplat acest lucru?

— Era târziu, trecut de miezul nopţii. Era înjur de unu şi jumătate, aş putea spune, adică la ceva timp după ce se închiseseră barurile.

— Băuseşi?

— Eram mai mult obosit decât beat.

— Aha.

— Conduceam pe Oglethorpe, crezând că duce în New Hampshire.

— Şi ai ajuns într-o fundătură. Pentru că drumul se opreşte în dreptul şinelor de cale ferată. Tot pe strada aceea se află şi adăpostul de animale, şi tipografia, din câte-mi amintesc.

— Nu glumeai când vorbeai despre memoria dumitale.

— Continuă!

— Am o afacere cu maşini, adică închiriere de limuzine. Adormisem în Lincolnul meu, şi când m-am trezit, am ieşit să mă uşurez în grădină. Şi acolo l-am văzut.

— Cât timp ai dormit?

— Nu sunt prea sigur.

— Ai dormit buştean în vremea asta?

— Nu, îmi amintesc vreo două chestii. O maşină de poliţie cu un infractor în spate a trecut pe lângă mine foarte încet. Şi un tânăr negru care mergea prin grădină. Orele şi ce a mai fost între aceste evenimente sunt cu totul în ceaţă.

— Poliţistul te-a văzut cum dormi în maşină şi nu a oprit să investigheze?

— Exact.

— Ai văzut numărul maşinii?

— Nu.

— Le-ai spus celor de la poliţie?

— În afară de telefonul anonim, nu, nimic.

— Deci chiar nu ştii nimic.

— Numai ce am văzut şi ce am citit în *Washington Post.*

— Te mai întreb încă o dată: de ce ai venit aici?

— Uite ce este, dacă nu te interesează…

— Să nu mă intereseze? La naiba, băiete!

Cook făcu un gest de invitaţie din cap. Holiday se ridică şi îl urmă afară din bucătărie.

Străbătură un hol, trecând pe lângă uşa deschisă a unui dormitor, apoi pe lângă o uşă închisă. Pe urmă trecură pe lângă baie şi se îndreptară spre o a treia uşă, dinspre care Holiday începu să audă bâzâitul şi zgomotele specifice unui dispecerat. Cook şi Holiday pătrunseră în încăpere. Acesta era biroul lui Cook. Pe birou se afla un monitor de calculator, cu unitatea aşezată dedesubt. Pe ecran era activ un site cu un scaner de poliţie, cu o fereastră RealPlayer activată în colţul din stânga sus. Holiday cunoştea acest site de pe internet, care permitea accesul utilizatorilor la dialogul dintre dispecere şi oamenii din patrulare în majoritatea oraşelor şi statelor principale. Şi el îl asculta adesea în propriul său apartament.

O hartă mare a zonei metropolitane era prinsă de perete în piuneze. Nişte bolduri cu marcaje galbene indicau diversele grădini ale comunităţii din oraş. Boldurile cu marcaje roşii indicau grădinile în care fuseseră găsite cele trei victime din Crimele Palindrom. Boldurile albastre indicau cartierele de care aparţineau, străzile posibile de unde dispăruseră victimele mai întâi. Printre boldurile albastre se vedea un singur bold verde.

— Auzi, să nu mă intereseze! spuse Cook. Trei copii au fost ucişi în timpul serviciului meu, iar tu spui că nu mă interesează! Otto Williams, paisprezece ani. Ava Simmons, treisprezece. Eve Drake, paisprezece. Tinere, am fost bântuit de crimele acestea timp de douăzeci de ani!

— Am fost şi eu acolo, spuse Holiday. Abia intrasem în poliţie când am venit la scena crimei lui Drake.

— Dacă erai şi tu acolo, să ştii că nu-mi amintesc de tine.

— Nu ai avea nici un motiv să-ţi aminteşti de mine. Numai că noi toţi ştiam cine erai dumneata. Oamenii obişnuiau să-ţi spună Omul-Misiune.

Cook încuviinţă din cap.

— Asta din cauză că întotdeauna mă străduiam. De cele mai multe ori şi reuşeam. Dar asta a fost mai înainte... ei bine, asta a fost mai înainte ca toate lucrurile legate de

meseria mea să fie date peste cap. M-am pensionat şi cazul Palindrom mi-a rămas neelucidat. Ce mai caz de rămas-bun, nu-i aşa? Şi asta nu din cauză că nu m-aş fi străduit. Numai că nu am reuşit să punem mâna pe ucigaş, oricât de multe eforturi am făcut. Copiii fuseseră ucişi în alte zone faţă de locurile în care au fost găsiţi. Fuseseră reîmbrăcaţi cu hainele curate. Asta a îngreunat mult munca celor de la medicină legală. Tuturor s-au găsit spermă şi lubrifiant în interiorul rectului. Nici unul nu avea răni cauzate de faptul că s-ar fi apărat, şi nu li s-au găsit alte ţesuturi pe sub unghii. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că le-a câştigat încrederea, sau cel puţin i-a convins într-un fel că nu vor avea de suferit. I-a sedus într-un fel sau altul. Toţi locuiau în zona de sud-est. Toţi fuseseră luaţi de pe stradă, în timp ce se îndreptau spre piaţa din colţ, sau spre unul dintre magazinele de cartier. Nimeni nu le-a sesizat dispariţia şi nici nu i-a văzut urcând în vreo maşină. Era destul de ciudat pe vremea aceea ca nimeni să nu vadă nimic, sau să nu vină cu vreo informaţie, deoarece oamenii obişnuiau să aibă grijă şi de copiii vecinilor. Am oferit o recompensă de zece mii de dolari pentru orice informaţie. Am primit o mulţime de telefoane stupide, dar nimic care să ne conducă la ceva concret. Trebuie să fi fost vorba de un negru, altfel copiii aceia negri nu s-ar fi urcat în maşina lui. M-am mai gândit şi la faptul că poate era o persoană cu autoritate. Cineva din poliţie, armată sau care purta un fel de uniformă. Cineva zicea că poate era un şofer de taxi care oferea curse gratuite, dar nu m-a convins acest lucru. Copiii de la oraş n-ar pica într-o asemenea capcană. Însă un poliţist sau un aspirant la poliţie s-ar fi gândit să schimbe îmbrăcămintea copiilor, să-i spele şi să-i aranjeze şi să le abandoneze trupurile în diverse locuri. Unul ca acesta ar fi ştiut că un asemenea lucru ar fi dat peste cap toată munca medicilor legişti. Abordarea aceasta a aspirantului la poliţie a fost cea care m-a obsedat multă vreme. Am interogat amicii, profesorii, prietenii şi prietenele, orice potenţial

partener sexual. M-am dus la Saint Elizabeth's[52] şi m-am interesat de persoanele cu antecedente sexuale violente pe care-i aveau acolo la vremea respectivă. Nebunii criminali erau închişi cu foarte mare grijă, aşa că nu ar fi putut produce nici una dintre acele crime, dar i-am interogat până şi pe ei. Nu erau decât nişte zombi din cauza medicaţiei care li se administra. Aşa că nu am găsit nimic acolo. Am fost desemnat să investighez prima dintre crime. Eu şi cu poliţistul acela alb de la Omucideri, Chip Rogers, pe care l-am considerat partenerul meu la vremea respectivă. Chip a murit între timp. După ce a apărut şi a doua victimă, au mai adăugat câţiva investigatori. În cele din urmă, după ce a apărut şi a treia victimă, şi după toate articolele acelea din ziare, primarul a ordonat ca doisprezece poliţişti să se ocupe exclusiv de aceste crime - eu eram responsabil cu detaliile. Am filmat kilometri de peliculă la înmormântarea acelor copii, sperând că va apărea şi ucigaşul. Am parcat non-stop maşini de poliţie lângă toate grădinile comunităţii din oraş. Uneori mi-am parcat şi eu câteva nopţi maşina lângă grădinile acelea şi am stat acolo, aşteptând. Câţiva oameni din comunitate au spus că nu depuneam aceleaşi eforturi în privinţa acelor crime cum am fi făcut în situaţia în care victimele ar fi fost nişte copii albi. Nu pot să mint; acest lucru m-a rănit profund. Toate lucrurile prin care am trecut, fiind negru eu însumi. Mai întâi nu am fost suficient de deştept ca să fiu primit în poliţie, apoi nu am fost suficient de bun ca să lucrez la Omucideri. Ca să nu mai pomenesc că fiica mea avea cam aceeaşi vârstă ca şi copiii aceia atunci, în 1985. Crezi că nu m-au afectat toate astea? Şi mai ciudat era faptul că, dacă te uitai la numărul de cazuri elucidate din oraş la vremea respectivă, erau exact la fel, fie că victimele erau negri, fie albi. Depuneam acelaşi efort la toate cazurile. Lucram la toate cazurile în acelaşi mod. Şi apoi, Crimele Palindrom au încetat brusc. Unii spuneau că ucigaşul s-a îmbolnăvit şi a murit, sau că a fost

52 Spital de boli nervoase din Washington, D.C. (n.tr.)

ucis. Sau poate că a fost închis din alte motive. Nu ştiu. Însă am să-ţi spun un lucru: încă mă gândesc la asta, în fiecare zi blestemată.

— Nu am vrut să te jignesc în nici un fel, spuse Holiday.

Cook îşi fixă privirea asupra lui Holiday.

— De ce ai venit aici? îl întrebă.

— Mai întâi ar trebui să-ţi spun că nu m-am pensionat din poliţie.

— Mi-am închipuit. Eşti prea tânăr.

— Mi-am dat demisia. Cei de la Investigaţii Interne mă chestionau în privinţa unor acuzaţii prosteşti, aşa că am preferat să plec.

— Vrei să spui că erai curat?

— Nu. Dar eram un poliţist bun. Mi-ar plăcea să descopăr o chestie în afacerea asta cu Asa Johnson şi să le-o bag pe gât celor de la poliţie.

— Este bine să fii un tip pasionat.

— Sunt.

— Lasă-mă să-ţi văd numele întâi, spuse Cook.

Holiday îi arătă lui Cook permisul de conducere.

Cook se duse la un robot telefonic de pe biroul său, apăsă butonul „memo” şi înregistră un mesaj: „Aici T.C. Cook. Ies acum cu Daniel Holiday, fost ofiţer de poliţie, ca să aruncăm o privire la locuinţa lui Reginald Wilson”. Cook apăsă apoi butonul de oprire.

— Mi-ar lua o grămadă de timp să scriu aceste lucruri, şi uneori nici nu pot să descifrez ceea ce am scris. Ţin doar o evidenţă a activităţilor mele, asta-i tot.

Cook băgă mâna într-un sertar, scoase un reportofon în miniatură şi i-l înmână lui Holiday. Apoi scoase un toc cu un pistol Special de calibrul 38 din acelaşi sertar şi-l prinse în partea dreaptă a curelei.

— Am permis; nu-ţi face griji pentru asta.

— Nu am spus nimic, zise Holiday. Am şi eu unul, în maşină. Şi eu *nu* am permis. Prefer să am un pistol şi să fiu

pedepsit din pricina asta, decât să nu am unul atunci când am nevoie.

— E un obicei la care se renunţă greu atunci când ai purtat unul la tine atâta timp.

— Unde mergem? întrebă Holiday.

— Undeva care are legătură cu boldul acela verde de pe hartă.

Pe drumul înspre uşă, Cook înşfăcă o pălărie decolorată, de culoare cafeniu-deschis, cu o panglică ciocolatie în care era prinsă o pană multicoloră, şi şi-o puse pe cap.

— Poţi să conduci tu, Dan.

— Spune-mi Doc, îi zise Holiday.

Capitolul 18

Rhonda Willis dădu telefon la Twilight, un bar deşucheat de pe New York Avenue, şi ceru să vorbească cu agentul de pază care era de serviciu la intrare. Oficial, poliţia nu mai permitea oamenilor săi să activeze în localuri de acest gen, dar mulţi încă făceau acest lucru. Twilight, cunoscut pentru desele împuşcături în parcare şi înjunghieri petrecute între pereţii săi, angaja poliţişti în afara serviciului ca să-i întâmpine pe clienţi pe măsură ce intrau, deoarece vederea unei insigne de poliţist era un motiv suficient pentru a calma spiritele. Un anumit gen de poliţişti - cei cărora le plăceau acţiunea şi distracţia - erau atraşi în mod firesc să lucreze în special în acel bar. Twilight avea cea mai bună muzică şi cele mai bune dansatoare, şi clienţii cei mai zgomotoşi din oraş.

— Bună, Randy, spuse Rhonda, vorbind la telefonul mobil. Sunt Rhonda Willis, de la VCB.

— Bună ziua, poliţist Willis.

— Încă mai lucrezi acolo, văd.

Randolph Wallace avea doisprezece ani vechime, încă mai făcea parte din forţele de ordine în uniformă, era căsătorit şi avea doi copii. Viaţa de familie îl plictisea, aşa că o evita. În schimb, când nu era de serviciu la poliţie, lucra câteva ture pe săptămână la Twilight. Avea băutura pe gratis, şi uneori se mai încurca şi cu câte una dintre dansatoarele clubului.

— Da, ştii cum e, spuse Wallace.

— Am nevoie de adresa unei dansatoare pe nume Star. Stă împreună cu o fată pe care o cheamă Darcia. Am nevoie şi de numărul ei de mobil, dacă poţi să faci rost de el.

Wallace nu răspunse.

— Este în legătură cu investigarea unei crime, continuă Rhonda.

— Nu e tocmai corect, spuse Wallace. Eu trebuie să lucrez cu aceşti oameni, doamnă poliţist.

— Şi ce, ai vrea ca eu şi cu partenerul meu să venim acolo să obţinem informaţiile? întrebă Rhonda cu un râs scurt, doar ca să păstreze un ton de amiciţie. Mă întreb câtă cocaină şi heroină trec de la o persoană la alta prin toalete chiar în momentul acesta, în care noi stăm de vorbă. Şi sexul pe bani, să nu mai vorbim. I-am putea implica şi pe cei de la Moravuri, dacă asta doreşti.

— Doamnă poliţist...

— Rămân pe fir cât îmi faci rost de informaţie.

Câteva minute mai târziu, Rhonda avea adresa şi numărul de telefon ale lui Shaylene Vaughn, al cărei nume de scenă era Star, şi numele întreg al Darciei Johnson, şi numărul acesteia de telefon.

— Mulţumesc, Randy. Ai grijă de tine! spuse Rhonda şi încheie convorbirea.

— Tocmai ai ameninţat un coleg ofiţer de poliţie? o întrebă Ramone.

— Nu are nevoie de mine să-i fac vreun rău, că şi-l face singur, spuse Rhonda. O să-şi distrugă căsnicia şi cariera de unul singur, atâta timp cât continuă să lucreze acolo. Nu ştiu ce e în mintea unora câteodată.

Parcaseră lângă Barney Circle. Rhonda o luă pe Sousa Bridge şi traversă Anacostia River, intrând în zona de periferie din sud-est. Adresa furnizată de Randolph Wallace se afla pe W Street, la numărul 1600, lângă Galon Terrace. Ramone şi Rhonda Willis parcară maşina şi merseră pe lângă copiii din cartier care se plimbau cu bicicletele şi pe

lângă femeile tinere aşezate pe treptele de beton, cu copiii în braţe, stând de vorbă. Un grup de câţiva adolescenţi şi câţiva băieţi de vreo douăzeci de ani se împrăştiară încet când poliţiştii ieşiră din maşină. Ramone trecu pe lângă un tânăr care purta un tricou negru pe care scria „Nu mai ciripi!” şi care ţinea un băieţel de mână. Tricourile acestea, foarte la modă în zona Washington şi Baltimore, constituiau o avertizare clară pentru persoanele cărora le-ar fi trecut prin cap să ofere informaţii către poliţie.

— Frumos mesaj transmite copilului, spuse Ramone.

— Mda, aprobă Rhonda.

Pătrunseră într-o clădire cu trei etaje, construită din cărămidă şi sticlă, şi urcară pe scări până la etajul doi. Se opriră la uşa apartamentului cu numărul 202.

— Pe mine mă doare mâna, Gus, spuse Rhonda.

— Dar ce-ai păţit, ţi-a căzut portofelul pe ea?

— Bate tu tare, aşa, ca un adevărat poliţist, vrei?

Ramone îşi strânse mâna dreaptă pumn şi bătu tare în uşă. Făcu acest lucru de mai multe ori, aşteptă, apoi repetă bătăile.

— Ce este? se auzi o voce de femeie de partea cealaltă a uşii.

— Poliţia, spuse Ramone.

Uşa se deschise şi în faţa lor apăru o tânără îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză de pijama fară mâneci. Era senzuală şi bine bronzată, dar pielea ei avea o culoare cenuşie şi un aspect nesănătos. Avea un cercel cu diamant în nas, şi pe faţă resturi de sclipici de la machiaj. Avea ochii umflaţi, iar pe un obraz îi rămăseseră imprimate cutele de la marginea pernei.

— Shaylene Vaughn? întrebă Rhonda.

— Da.

— Suntem de la Departamentul de Crime Violente al poliţiei. Acesta este partenerul meu, inspectorul Ramone.

— Putem intra? întrebă Ramone. Îşi ţinea legitimaţia la vedere ca ea s-o poată observa.

Shaylene încuviinţă din cap, şi pătrunseră în apartament. Sufrageria era goală, cu excepţia unei scrumiere pline aşezate pe covor şi a unui singur scaun din plastic.

— Darcia Johnson este acasă? întrebă Rhonda.

— Pe undeva este, dar nu aici.

— Unde?

— Stă cu prietenul ei.

— Cine este şi unde locuieşte?

— Habar n-am, sincer.

— Nu-i cunoşti numele?

— Nu tocmai.

— Te deranjează dacă aruncăm o privire prin jur? întrebă Ramone.

— De ce?

— Se pare că abia te-ai trezit, spuse Rhonda. Este foarte posibil ca ea să fi intrat în casă în timp ce tu dormeai. Poate că e într-o cameră pe undeva, iar tu habar n-ai.

Fetei îi dispăru expresia inocentă de pe chip, şi pentru o clipă în ochi îi apăru o sclipire de ură. Apoi dispăru şi aceasta, la fel de rapid cum apăruse, ca şi cum ar fi fost obligatoriu să utilizeze fiecare articol din trusa ei de emoţii. Îşi înclină capul neglijent spre restul apartamentului şi spuse:

— Nu e aici. Mergeţi şi convingeţi-vă, dacă ţineţi neapărat!

Ramone intră în bucătăria imensă, iar Rhonda se duse să verifice unul din dormitoare. Amândoi păşeau cu grijă, dar nu din cauză că le-ar fi fost teamă de ceva. Apartamentul duhnea din cauza diferitelor tipuri de droguri fumate acolo, şi de la alimente alterate.

În bucătărie, Ramone văzu nişte cutii deschise de cereale, dar nici un aliment comestibil. Deschise frigiderul, în care nu văzu nici lapte, nici apă, ci doar o cutie cu suc de portocale. Gândacii mişunau prin chiuvetă, agitându-şi antenele, şi pe aragazul electric, unde se afla o cratiţă

murdară. Mâncare la pachet consumată numai pe jumătate fusese aruncată într-un coş de gunoi plin până la refuz.

Ramone se duse după Rhonda în dormitor. Pe podea se afla o saltea acoperită de aşternuturi în dezordine, cu două perne. Un televizor cu ecran mare era aşezat pe un suport, şi DVD-uri pornografice erau împrăştiate prin jurul acestuia. CD-urile erau aşezate pe covor, lângă un CD-player portabil. Pe covor se mai vedeau curele, sutiene şi alte articole de lenjerie cu aspect ieftin.

Rhonda şi Ramone se uitară unul la altul. Se duseră şi în celălalt dormitor, imaginea în oglindă a celui dintâi. Reîntorşi în sufragerie, o regăsiră pe Shaylene Vaughn, care stătea posacă. Rhonda îşi luă carneţelul şi pixul în mână.

— Cine plăteşte aici chiria? întrebă Rhonda.

— Adică?

— Pe numele cui este închiriat apartamentul?

— Habar n-am.

— Putem afla acest lucru dacă sunăm la compania care a închiriat.

Shaylene începu să se bată cu palma pe coapsă.

— Dominique Lyons, spuse ea. El plăteşte chiria.

— Credeam că nu-i cunoşti numele, spuse Rhonda.

— Tocmai mi l-am amintit acum.

— Ai o meserie. Nu-ţi poţi permite să o plăteşti singură?

— Eu şi Darcia îi dăm banii pe care-i câştigăm la club. El păstrează apartamentul în numele nostru.

— El este prietenul Darciei? întrebă Rhonda. Sau al tău?

Shaylene se holbă la Rhonda, fără să-i răspundă.

— Dominique are o poreclă, sau ceva de genul ăsta? întrebă Ramone.

— Eu, una, habar n-am.

— Unde locuieşte?

— Adică?

— Are o adresă?

— Am spus că nu ştiu.

— Unde erai astă-noapte, să zicem… după miezul nopţii?

— Am dansat la Twilight până pe la unu jumate. Şi apoi am venit acasă.

— Singură?

Shyalene nu răspunse.

— Dar Darcia? întrebă Rhonda.

— Şi ea a lucrat aseară.

— Şi Dominique era la Twilight aseară?

— Poate că da. Ar fi putut să fie.

— Cunoşti pe cineva pe nume Jamal White? întrebă Rhonda.

Shaylene se uită în jos la picioarele ei goale şi clătină din cap.

— Asta ce înseamnă? întrebă Rhonda.

— Cunosc câţiva Jamal. Dar nu le ştiu numele de familie.

Rhonda expiră lent şi îi întinse lui Shaylene cartea sa de vizită.

— Ai numărul meu de telefon acolo. Poţi să-mi laşi un mesaj la orice oră, zi sau noapte. Vreau să vorbesc cu Darcia şi cu Dominique. Nu pleci nicăieri, nu?

— Nu.

— Mulţumesc pentru timpul acordat. O să te mai căutăm.

— Ai grijă de tine, spuse Ramone.

Plecară din apartament, bucuroşi să respire aer curat, şi urcară înapoi în Ford.

— Un bordel, spuse Rhonda, aşezându-se în faţa volanului. Asta este.

— Şi crezi că Dominique Lyons este peştele lor.

— S-ar putea. Trebuie întâi să-l caut în sistem, să văd ce este cu el.

— Jamal White se îndrăgosteşte de o dansatoare-prostituată, peştelui ei nu-i face plăcere că acesta intervine în activitatea fetei lui, şi bum!

— Îmi place până aici. Rhonda privi prin parbriz. Îţi vine să crezi că la un moment dat fata aceea de acolo a fost un copilaş pe care cineva l-a ţinut în braţe, şi căreia îi cânta noaptea?

— Dacă spui tu…

— Şi uite unde a ajuns! Nu că aş blama-o pentru faptul că îşi dăruieşte dragostea unui bărbat. Ştii, din cauză că-mi dedic tot timpul fiilor mei şi meseriei pe care o am, este uşor ca oamenii să uite că sunt şi femeie. Ei bine, chiar şi o femeie creştină ca mine are nevoie din când în când de un penis.

— Pe bune?

— Individul ăsta, Dominique Lyons, totuşi trebuie să aibă un penis special. Mă refer la genul de penis care ar putea face o fată să danseze dezbrăcată într-un bar şi să renunţe la banii câştigaţi cu greu, dându-i lui la sfârşitul nopţii. Genul de penis care ar putea-o face să se prostitueze într-un apartament infestat cu gândaci, fără mobilă, mâncare sau băutură, şi s-o facă să se simtă ca şi cum ar fi regina fidelităţii. Cum spuneam, trebuie să fie un penis extraordinar.

— Bine.

— Gus? spuse Rhonda şi răsuci cheia în contact. Eu *nu* am nevoie de un asemenea penis.

Holiday şi Cook parcaseră maşina Town Car la trei case distanţă de o clădire albă, în stilul ranch, din Good Luck Estates, o comunitate curată a clasei mijlocii de pe Good Luck Road, din zona New Carrollton, din Prince George County. Un Buick ultimul model era parcat pe alee. Perdelele casei erau cenuşii la culoare şi erau lăsate în jos.

— Nu locuieşte decât la zece minute de casa mea, spuse Cook. De aceea e foarte convenabil pentru mine să vin aici şi să-l pândesc.

— Vorbeşte-mi despre el, spuse Holiday.

— Reginald Wilson. Trebuie să aibă aproape cincizeci de ani acum.

— Şi spui că era agent de pază?

— Pe vremea crimelor, da. Ne interesau în special bărbaţii care ar fi putut să fie confundaţi cu poliţiştii din pricina uniformelor lor.

— Şi de ce tocmai el?

— După cea de-a treia crimă, i-am interogat pe toţi agenţii de pază care lucrau în zonă, şi apoi, la a doua tură, am revenit la cei care locuiau în apropierea victimelor. Wilson era un individ pe care l-am interogat personal. Era ceva care lipsea din privirea lui, şi m-am interesat de antecedentele lui. Făcuse ceva închisoare în armată pentru două incidente de violenţă, ambele contra unor soldaţi, colegi de-ai lui. A reuşit să scape cu o lăsare la vatră onorabilă, care i-a permis să se înscrie în poliţie şi în forţele armate din Prince George. Numai că nici una nu l-a acceptat, şi asta nu din cauza inteligenţei. De fapt, chiar a obţinut punctaj mare. A picat însă testul psihologic.

— Te urmăresc. Spui că are un coeficient de inteligenţă bun, dar un cap prost. Şi aşa că acum o să le arate el celor de la poliţie că au făcut o mare greşeală, şi asta cum, omorând copii?

— Ştiu că sună aiurea, spuse Cook. E cam forţat. Nu am avut nici o dovadă, ca să-ţi spun adevărul. Nici măcar un antecedent de pedofilie la vremea respectivă. Numai o bănuială că individul ăsta nu era în regulă. Simţeam ca şi cum l-aş mai fi văzut înainte, poate la una dintre scenele crimei. Numai că memoria nu mi-a fost deloc de folos. Nici ucigaşul. Adu-ţi aminte, nu s-au găsit deloc fibre textile pe cadavre, nici măcar fire de păr uman, sau fibre din covoare sau machete de maşini. Nici celule străine de sânge. Nici ţesuturi umane sub unghii. Cadavrele au fost curate. Singurul lucru care a rămas a fost sperma din rectul lor. Şi nu a existat nici o posibilitate să testăm aşa ceva, pentru că în optzeci şi cinci nu se putea face analiza ADN-ului.

— Deci a lăsat doar nişte spermă. Dar a luat ceva de la ei?

— Eşti destul de inteligent, spuse Cook.

— Pot fi.

— Şuviţe mici de păr au fost tăiate de pe capetele tuturor celor trei copii. A păstrat suvenire. Acesta a fost un detaliu pe care nu l-am dezvăluit niciodată presei.

— Ai intrat vreodată la el în casă?

— Sigur. L-am interogat la el acasă. Îmi amintesc că am observat că nu avea mobilă aproape deloc, avea în schimb o colecţie enormă de discuri. Toate erau cu jazz, aşa susţinea el. Jazz electronic, mă rog, ce-o fi însemnând şi asta. Naiba să mă ia dacă am reuşit vreodată să înţeleg genul ăsta de muzică. Îmi plac chestiile instrumentale, dar ar fi şi mai faine dacă ai putea să şi dansezi pe ele.

— Şi atunci ce s-a întâmplat? întrebă Holiday, pierzându-şi răbdarea.

— La o lună după cea de-a treia crimă, Reginald Wilson l-a mângâiat un pic prea drăgăstos pe un băiat de treisprezece ani care pierdea vremea pe la locul unde muncea acesta, o magazie de lângă blocul în care locuia băiatul, şi a fost condamnat. În timp ce era închis la închisoarea din Washington, aşteptând să i se împlinească termenul, un individ l-a numit homosexual, sau ceva de genul ăsta, iar Wilson i-a închis gura pe veci. L-a luat la pumni până i-a făcut felul. Nici măcar nu a putut să afirme că se afla în legitimă apărare, aşa că de data asta a fost închis de-adevăratelea. În închisoarea federală era considerat un pedofil, şi a mai omorât un puşcăriaş care l-a atacat verbal, înjunghindu-l cu cuţitul. A primit astfel şi mai mulţi ani peste ce avea de ispăşit.

— Crimele au încetat în momentul în care a fost închis.

— Exact. Timp de nouăsprezece ani şi un pic. Nu a fost eliberat decât de câteva luni, şi acum au şi reînceput.

— Este posibil ca el să fie criminalul, spuse Holiday. Numai că singurul lucru pe care-l ai împotriva lui este înclinaţia lui spre violenţă şi faptul că se simte atras sexual de copii. Pedofilia este la distanţă mare de crimă.

— Este şi asta un fel de crimă.

— Nu o să te contrazic aici. Însă, de fapt şi de drept, nu ai nimic împotriva lui. Am obţine cu mare dificultate un mandat să-i percheziţionăm casa. Asta dacă am face încă parte din rândurile poliţiştilor.

— Sunt conştient de acest lucru.

— Are vreo slujbă?

— Este sub supraveghere, aşa că este nevoit să aibă. Este casier la o staţie de benzină de pe Central Avenue. Lucrează în mai multe ture, inclusiv cea de noapte. Ştiu acest lucru pentru că l-am urmărit în repetate rânduri.

— Am putea vorbi cu ofiţerul însărcinat cu supravegherea lui, să facem rost de programul lui, să vorbim cu patronul. Să aflăm dacă a lucrat în noaptea în care a fost omorât Johnson.

— Mda, spuse Cook fără prea mult entuziasm.

— Ăsta nu e chiar un palat, spuse Holiday, uitându-se la clădirea albă din faţa sa, dar cartierul este destul de bun pentru un individ ca el, care a aterizat aici direct de la închisoare.

— Casa le-a aparţinut părinţilor lui. Au murit în timp ce el se afla la închisoare, iar el era singurul lor copil, aşa că i-a revenit lui. Nu e nici o şmecherie aici; tot ce are de făcut este să plătească impozitele. Nici Buickul nu este al lui.

— Chiar aşa? Atunci trebuie să fi fost al lui taică-său. Numai bătrânii mai conduc Buickuri, spuse Holiday, apoi tresări. N-am vrut să spun…

— Uite-l! spuse Cook, care nu se supărase şi care îşi menţinuse atenţia asupra casei.

Holiday văzu cum se desface perdeaua de la fereastra boltită, şi în spatele acesteia zări chipul neclar al unui bărbat de vârstă mijlocie. Arăta ca o umbră, şi dispăru în momentul în care perdeaua căzu din nou la locul ei.

— Te-a văzut vreodată aici? întrebă Holiday.

— Nu ştiu dacă m-a văzut sau nu. Şi ştii ceva? Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Pentru că în cele din urmă tot o să facă o greşeală.

— Avem nevoie de mai multe informaţii despre moartea lui Johnson.

— Ai văzut cadavrul.

— Am fost şi a doua zi, la locul crimei.

— La naiba, băiete, şi ai vorbit cu cineva?

— Încă nu. Dar ştiu numele poliţistului care investighează cazul. Numele lui este Gus Ramone.

— O să discute cu tine?

— Nu ştiu. Eu şi Ramone nu prea ne avem la inimă.

— Dar ce-ai făcut, ai regulat-o pe nevastă-sa?

— Mai rău, spuse Holiday. Ramone a fost responsabil cu investigaţia IAD care încerca să mă pună la zid. Nu l-am lăsat să-şi termine treaba.

— Frumos, spuse Cook.

— Individul ăsta lucrează numai ca la carte.

— Poartă-te drăguţ totuşi, dacă ai ocazia să vorbeşti cu el.

— Dacă-şi scoate parul acela din fund, poate o să vorbesc cu el, spuse Holiday.

Capitolul 19

După ce mâncară câte un sendviş cu peşte, cu sos iute de la un fast-food de pe Benning Street, Ramone şi Rhonda Willis se duseră cu maşina la Academia de Poliţie Metropolitană, care se afla pe Blue Plains Drive, într-o zonă clar delimitată dintre Anacostia Freeway şi South Capitol Street din sud-vest. Trecură de unitatea de antrenament K-9, localizată în acelaşi loc, şi de barăcile în care stătuse fiecare din ei la un moment dat, şi lăsară maşina într-o parcare plină de automobile şi autobuze.

Academia arăta ca un liceu obişnuit, cu clase standard la etajele superioare şi o sală de sport, piscină şi facilităţi extinse pentru exerciţii fizice la subsol. Veteranii din poliţie, printre care şi Ramone, utilizau sala de forţă şi piscina pentru a se menţine în formă. Ambiţia Rhondei scăzuse simţitor odată cu naşterea fiecărui copil şi nu mai venise să facă sport de ani de zile. Dacă ar fi reuşit să aibă o jumătate de oră de timp liber, Rhonda simţea că o baie fierbinte şi un pahar de vin ar fi fost mai valoroase pentru sănătatea ei fizică şi psihică decât ar fi putut fi o vizită la sala de sport.

Când pătrunseră în clădire, observară că ornamentele şi barele fuseseră vopsite într-o nuanţă strălucitoare, aproape fosforescentă, de mov.

— Liniştitoare culoare, spuse Rhonda. Mă întreb ce adunătură de genii a hotărât să utilizeze această nuanţă.

— Cred că la magazinul Sherwin-Williams au rămas fară culoarea roz.

Îşi arătară legitimaţiile unui poliţist de la intrare şi continuară să urce până la etajul doi. Era după-amiază, şi mulţi poliţişti erau în pantaloni scurţi şi tricouri, lucrând la aparatele de forţă, la benzile de alergat sau ridicând greutăţi înainte de a se duce să-şi înceapă programul de la ora patru după-amiaza, până la miezul nopţii. Ramone şi Rhonda se opriră pe un culoar şi examinară sala de sport.

— Uite-l pe tipul pe care-l căutam, spuse Ramone. Le arată ceva ce a învăţat de la Jhoon Rhee[53].

Pe culoarul care se extindea de sub un coş de baschet, un poliţist în uniformă demonstra unui grup mare de recruţi postura adecvată şi mişcarea corespunzătoare pentru a da un pumn. Mâna lui stângă veni rapid să-i protejeze faţa, în timp ce aruncă o dreaptă, îşi răsuci şoldul şi pivotă pe piciorul din spate. Grupul încercă apoi să-i copieze mişcările.

— Aşa eram şi noi, nu cu mult timp în urmă, spuse Rhonda.

— Poliţiştii care termină acum sunt mai bine pregătiţi fizic. Acum ai nevoie de nota dată de partener după doi ani de activitate ca să fii acceptat.

— Pe mine m-ar împiedica acest lucru ca să fiu admisă. Şi ştii, ar pierde o poliţistă foarte bună!

— Şi totuşi îi opreşte pe retardaţi să intre în poliţie.

— Gus, într-o zi o să afli şi tu care sunt termenii potriviţi ce se folosesc în acest nou secol în care am intrat.

— Bine. Cei cu dizabilităţi, atunci.

— Le vezi pe fetele acelea de acolo? Rhonda arătă din cap înspre numeroasele fete albe întinse pe podea, care făceau parte dintre recruţi. După ce ies pe stradă, majoritatea ori se evaporă urgent, ori aterizează în spatele unui birou în cel mult două săptămâni.

— Şi de ce ar vrea să ajungă acolo?

53 Maestru coreean de taekwondo (n.tr.)

— O ştii pe locotenenta aceea blondă, fata pe care o vezi mereu la televizor, purtătoarea aceea de cuvânt? Să ştii că nu a călcat niciodată în secţiile periculoase. Şi-a făcut un renume vorbind despre lucruri pe care nu le cunoaşte din proprie experienţă. Poliţia o promovează permanent datorită pielii ei albe ca porţelanul, iar părul blond arată bine la televizor.

— Rhonda!

— Ei, vorbesc şi eu.

— Şi mama mea e albă.

— Ea e italiancă. Şi doar ştii că e adevărat ceea ce spun.

— Stai să nu-l pierd pe tipul ăsta, spuse Ramone, în vreme ce instructorul se îndepărta de grupul de recruţi, care se împrăştiară.

— Ne întâlnim la parter.

Ramone o luă pe scări, trecând de uşa către piscina interioară. Ca întotdeauna când cobora aceste scări, în minte i se derula filmul cu primul lui an din poliţie. Exact prin cadrul acelei uşi dăduse cu ochii prima dată de Regina, care stătea pe marginea piscinei, îmbrăcată în costumul ei de baie albastru dintr-o piesă, uitându-se la apă, pregătindu-se să sară. Trupul ei, musculos, dar foarte feminin, cu fesele bine conturate şi sânii ridicaţi şi frumoşi, îl oprise literalmente din drum. Nu făcea parte dintre băieţii care vorbeau cu sexul opus, şi nici nu arăta cine ştie ce bine pentru a-şi compensa neştiinţa în ale jocului flirtului, dar nu-i fusese teamă şi se dusese direct lângă piscină, se prezentase şi dăduse mâna cu ea. „Te rog Doamne, fă să fie la fel de plăcută pe cât e de frumoasă”, se gândise el, în timp ce-i simţea în mână degetele fine şi palma. Ochii ei mari şi căprui se plecaseră puţin, în timp ce-i zâmbea, şi era în stare să jure că în acel moment el ştiuse!

Ea nu mai rămăsese mult timp în poliţie. După şase luni de antrenamente, încă o lună de activitate împreună cu cineva cu vechime, Reginei îi fusese suficient. Spunea că îşi dăduse seama din prima săptămână pe stradă că această

meserie nu era potrivită pentru ea. Voia să fie de folos oamenilor într-un fel, dar nu să-i închidă. Se întorsese la facultate, îşi obţinuse diploma, şi timp de câţiva ani predase la şcoala elementară Drew din zona de periferie din nord-est. Când se născuse Diego, îşi modificase din nou planurile şi devenise mamă în cea mai mare parte a timpului, şi mai activa ca voluntar la şcoală de câte ori îi permitea timpul. În rugăciunile sale de la biserică, Ramone îi mulţumea uneori lui Dumnezeu că Regina dăduse atunci curs deciziei pe care o luase în urma unui îndemn prostesc de a se înscrie în rândurile poliţiei. Ramone ştia că dacă nu ar fi coborât atunci acele scări, în ziua aceea, dacă nu ar fi trecut pe lângă uşa aceea şi dacă ea nu avea de gând să înoate în clipa respectivă, nu ar mai fi avut nimic din ceea ce avea acum. Iar pentru el, ceea ce avea era totul. Asta însă nu însemna că nu era şi complet capabil să dea lucrurile peste cap.

Ciudăţenia era că nici măcar nu îşi propusese să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie, dar toate veniseră de la sine, şi era bine aşa. Toate datorită unui drum pe care-l făcuse într-o după-amiază şi a unei femei care ezitase înainte de a plonja într-o piscină. Ca majoritatea oamenilor, nu era întotdeauna perfect conştient de existenţa unei puteri supranaturale, dar credea cu tărie în destin.

Ramone traversă sala de sport. Întâlni privirea instructorului, John Ramirez, şi aşteptă până când dispăru şi ultimul recrut înspre vestiare. Ramirez, un bărbat cu pieptul şi braţele bine lucrate la sală, îl întâmpină cu o strângere slabă de mână şi cu o privire rece.

— Bună, Johnny.

— Bună, Gus. Îţi place noul loc de muncă?

— A trecut ceva timp de când lucrez aici.

— Trebuie să fie mult mai satisfăcător să-i închizi pe răufăcători decât pe colegii tăi poliţişti, nu-i aşa?

— Era acelaşi lucru din punctul meu de vedere. Dacă au greşit, au greşit. Înţelegi ce vreau să spun?

Nu era adevărat. Ramone ştiuse întotdeauna ce însemna şi ce consecinţe avea anchetarea poliţiştilor care făcuseră abuz de putere, sau care comiseseră delicte. Numai că nu avea de gând să-l lase pe unul ca Johnny Ramirez, un individ care trecuse de la poliţia de cartier, având nişte probleme cam neclare, la profesor de sport cu legitimaţie, să-l ironizeze în legătură cu perioada scurtă în care lucrase la IAD. Ramone învăţase acolo cum să investigheze un caz, îşi făcuse treaba cu competenţă, nu cu răzbunare, şi se folosise de experienţa sa pentru a se propulsa la Omucideri.

— Nu tocmai, continuă Ramirez. Chiar nu înţeleg ce vrei să spui.

În general, Ramone nu avusese probleme cu colegii săi ofiţeri când lucrase la Investigaţii Interne. Majoritatea poliţiştilor nu doreau să fie în preajma altor poliţişti care erau corupţi, din cauză că-i pătau prin asociere pe cei care erau corecţi. Niciodată nu fusese privit cu suspiciune de către alţi poliţişti, niciodată nu auzise cuvintele „şobolan turnător” rostite în prezenţa sa, şi niciodată nu se mutase vreun poliţist de pe scaunul său de la bar când Ramone se apropiase de tejghea. Departamentul IAD era un element necesar în poliţie, şi majoritatea poliţiştilor îl acceptau. Ramirez era un fost coleg de băutură de-al lui Holiday, şi pur şi simplu nu-l plăcea pe Ramone din pricina a ceea ce i se întâmplase prietenului său.

— Uite ce este, nu vreau să-ţi răpesc prea mult din timpul tău. Mă întrebam dacă nu cumva l-ai mai văzut în ultima vreme pe Dan Holiday. Dacă încă mai sunteţi prieteni…

— Da, l-am văzut. De ce?

— Aş vrea doar să mă întâlnesc cu el. Este o chestiune personală.

— A, a intrat în serviciul privat. Are o afacere cu nişte limuzine; poate asta-ţi este de folos.

— Am auzit acest lucru.

— Dar nu am numărul lui de telefon, sau altceva. Cu toate acestea nu ar trebui să-ţi fie prea greu să-l găseşti.

— Bine, Johnny, mulţumesc.

— Vrei să-i spun că-l cauţi, în cazul în care mă întâlnesc cu el din întâmplare?

— A, nu, nu face asta! Aş vrea să-i fac o surpriză.

Bineînţeles, Ramone ştia că Ramirez îl va suna imediat pe Holiday, motiv pentru care îl şi căutase, de altfel. Voia ca Holiday să se gândească la acest lucru înainte de a vorbi cu el. Dacă Holiday va şti dinainte, se vor elimina jumătate din aiurelile din conversaţia lor.

— Ne mai vedem, Ramirez!

Ramone o găsi pe Rhonda la baza scărilor, privind la un perete acoperit cu fotografiile înrămate ale poliţiştilor care muriseră la datorie. Se oprise în faţa fotografiei unui tânăr poliţist plăcut la înfăţişare, pe care-l cunoscuse bine pe vremea când ambii erau abia nişte începători. Murise în urma unui schimb de focuri în timpul unei opriri de trafic, o acţiune care păruse una de rutină. Rhonda îşi ţinea ochii închişi, iar Ramone ştia că ea spunea în clipele acelea o rugăciune pentru prietenul ei. Aşteptă până când aceasta se întoarse spre el, nearătându-se surprinsă de prezenţa lui.

— Ai obţinut de la Ramirez ceea ce doreai? îl întrebă ea.

— Ofiţerul Ramirez tocmai mi-a spus cât de mult mi-a admirat el munca în cadrul Investigaţiilor Interne.

— Deci n-ai de gând să-mi spui.

— Bine, fie, îţi spun. L-am invitat să ieşim împreună la o întâlnire. Un singur pahar de suc, cu două paie, ceva de genul ăsta.

— Bine, atunci. Trebuie să mă întorc la birou, aşa că strânge tu nişte date despre băieţaşul nostru, Dominique.

Ramone îi spuse că o conduce până acolo.

Datorită faptului că era situat în apropiere de zona în care erau găsite majoritatea trupurilor abandonate din oraş, Departamentul de Crime Violente al poliţiei era localizat în

sud-est, dar birourile de la majoritatea celorlalte unităţi specializate, cum ar fi Moravuri, Agresiuni Sexuale şi Violenţă Domestică se aflau în acelaşi loc ca şi cartierul general al poliţiei, pe Indiana Avenue la numărul 300, în nord-vest. Ramone sosi în clădire curând după ce o lăsase pe Rhonda în parcarea de la VCB şi după ce-şi luase de acolo propria maşină, Tahoe. Se duse direct la birourile Brigăzii Cazuri Vechi.

Crimele neelucidate erau transferate după trei ani de la VCB la Cazuri Vechi. Unii poliţişti de la Omucideri subapreciau munca poliţiştilor de la Cazuri Vechi, deoarece majoritatea crimelor vechi care erau „rezolvate” aveau prea puţin de-a face cu talentul de investigator sau cu ştiinţa medicinii legale, ci mai mult cu faptul că acei criminali ofereau la un moment dat nişte informaţii neaşteptate în schimbul unei reduceri a propriei sentinţe. Aceiaşi poliţişti de la Omucideri, care considerau că aceste cazuri „vechi” nu meritau aprecierea lor, uitau în mod convenabil şi de multe cazuri „proaspete” de omucideri, care erau lăsate deoparte, neelucidate.

Ramone nu avea asemenea resentimente. Membrii Brigăzii Cazuri Vechi nu erau indivizi sexy, care purtau ochelari de soare, cu trupurile bronzate şi chipurile arătoase, de genul celor pe care-i vedeai la televizor, ci nişte bărbaţi şi femei de vârstă mijlocie, cu burtă, familie şi datorii pe cărţile de credit, care-şi făceau meseria, exact ca şi cei de la VCB. Lucrase direct cu unii dintre ei de-a lungul anilor, în diferite probleme.

Îl găsi pe poliţistul James Dalton în biroul lui. Ramone îi făcuse în trecut mai multe servicii lui Dalton, şi spera ca acesta să-l ajute şi el în schimb. Dalton era slab, cu părul cărunt, un tip alb cu ochi de chinez. Crescuse în nordul Montanei, venise în Washington, prin anii 1970 cu intenţia de a face muncă socială şi ajunsese în poliţie. Spunea adesea că nu făcuse decât să se mute dintr-un orăşel în

altul când se transferase în Washington. „Mai mulţi oameni, dar aceeaşi atitudine.”

— Îţi mulţumesc pentru asta, îi spuse Ramone.

— Dosarul era deja scos, spuse Dalton. Aşteptăm raportul medicului legist înainte de a decide dacă este vorba de ceva în care ar trebui să ne implicăm. Nu numai tu ai observat asemănările.

— Dacă ai fost în poliţie destul de mult…

— Sigur că da. Dosarul este acolo, pe birou. Unul mare.

— Mare voia şi *ea.*

— Cum?

— E o glumă veche şi stupidă.

— Nu tu eşti cel care a preluat cazul, nu?

— Garloo Wilkins a luat cazul, spuse Ramone. Îl cunoşteam pe decedat. Era prieten cu fiul meu. Te deranjează dacă mă uit prin el şi îmi iau nişte notiţe?

— N-ai decât. Eu am ieşit de aici.

„Perfect”, se gândi Ramone. În următoarele două ore, Ramone citi pe îndelete dosarele despre cazurile Crimelor Palindrom. Rapoartele oficiale ale poliţiei erau incluse în dări de seamă cu ştiri arhivate din *Washington Post* şi un articol lung din *Washington City Paper.* Dalton îi dăduse mână liberă prin faptul că o ştersese de acolo, aşa că Ramone îşi făcu nişte copii xerox cu ceea ce se gândea el că s-ar putea să aibă nevoie, deşi era împotriva regulamentului. Puse copiile într-un plic cafeniu pe care Dalton îl lăsase din fericire pe birou şi ieşi cu el la subsuoară din sediul clădirii, îndreptându-se spre maşină. Se urcă şi formă numărul lui Wilkins.

— Bună, Bill, aici Gus.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că ar trebui să suni la medicul legist şi să ceri o analiză sexuală la autopsia lui Asa Johnson.

— O s-o facă şi fără să cer eu asta.

— Sună-i totuşi şi asigură-te că se face.

— De ce?

— Vrem cu toţii să facem lucrurile cât mai bine cu putinţă.

— Da, sigur.

— Ceva nou astăzi?

— Am vorbit cu directorul de la şcoala lui Asa. Numai că am ceva probleme cu tatăl băiatului. Am vrut să intru în casă şi să arunc o privire în camera lui Asa, dar Terrance Johnson mi-a spus că voia ca tu să intri acolo primul.

— Îmi cer scuze, Bill. Ei mă cunosc de ceva vreme, asta-i tot. Am să trec pe la ei ceva mai încolo, şi atunci o să clarific lucrurile.

— Este cazul meu, Gus!

— Bineînţeles. Trebuie să mai fac nişte drumuri în după-amiaza asta. O să mai discutăm când ne întâlnim.

— Bine, amice. Ai grijă de tine.

Ramone încheie convorbirea. Nu avea nici un motiv să-i menţioneze acestuia posibilitatea legăturii cu o serie de crime vechi, neelucidate. Îşi spuse că asta nu putea decât să înceţoşeze şi mai tare mintea lui Garloo. Ramone se îndreptă apoi spre periferie.

Capitolul 20

Şcoala lui Asa Johnson se afla în Manor Park, la câteva străzi de casa familiei Johnson, şi cam la aceeaşi distanţă de a lui Ramone. Fiul său, Diego, se ducea pe jos la şcoală pe vremea când fusese încă înscris acolo, dar acum mergea pe jos un kilometru şi jumătate până în Maryland şi lua un autobuz către noua lui şcoală din Montgomery County. Părea inutil şi complicat să-l facă pe fiul său să meargă atât de departe pentru a ajunge la noua lui destinaţie, având în vedere cât de aproape era şcoala de cartier de casa lor. Bineînţeles, pe Ramone nu îl deranja cu adevărat faptul că fiul lui avea de mers atât de mult pentru a ajunge la şcoală. Însă nu ar fi făcut decât să-şi complice existenţa dacă-l muta pe Diego înapoi în sistemul de educaţie publică din Washington, D.C.

Ramone se gândi la acest lucru şi la multe alte lucruri, în timp ce mergea pe coridor către biroul administrativ. Sunase clopoţelul, încheind orele din acea zi. Copiii din jurul lui, majoritatea de culoare, şi câţiva hispanici, râdeau şi se fugăreau, stivuindu-şi cărţile şi scoţându-şi ghiozdanele din dulapuri, pregătindu-se să iasă afară şi să se îndrepte spre casele lor. Cu ferestrele acoperite cu plasă de sârmă, cu iluminatul slab şi cu prezenţa constantă a agenţilor de pază ca nişte poliţişti, şcoala îţi dădea sentimentul unei închisori juvenile.

Ramone îi recunoscu pe unii dintre copii, atât din cartier, cât şi din echipa de fotbal a lui Diego, iar vreo doi îl

salutară, spunându-i „Domnule Ramone”, sau „Domnule Gus”. Ştiau că era de la poliţie. Unii dintre ei nu-l priveau în ochi din acest motiv, dar majoritatea erau prietenoşi şi respectuoşi cu el. Câţiva dintre aceşti copii, în special cei care acasă aveau probleme familiale, o luaseră deja pe o cale greşită. Alţii erau la limită. Însă majoritatea erau copii buni.

Ramone avea tot respectul pentru profesori. Era căsătorit cu o profesoară şi ştia prin ce treceau aceştia, nu numai cu copiii problemă, dar şi cu părinţii nervoşi şi iraţionali. Puţine meserii erau mai pline de provocări decât cea de profesor la o şcoală gimnazială, şi totuşi lucrul de care aveau cel mai mult nevoie aceşti adolescenţi era ca profesorii lor şi cei din administraţie să nu renunţe la ei. Aceasta era perioada cea mai critică din viaţa lor.

Un lucru însă era clar în privinţa acestei şcoli, se gândi Ramone, privind feţele din jurul lui. Aceşti profesori erau atenţi la comportamentul elevilor, şi nu la rasa lor sau la clasa lor socială. Şi totuşi, trecând pe lângă uşile deschise ale claselor, nu se putu împiedica să nu observe starea de degradare a lucrurilor din jurul lui: pereţii trebuiau văruiţi, băile nu aveau uşi, iar toaletele erau stricate, găleţi erau plasate în dreptul tavanelor prin care se scurgea apa, şi în general se observa lipsa articolelor necesare studiului. Îşi aminti motivul pentru care el şi Regina îl mutaseră pe Diego în afara Washingtonului. Era cumplit să încerci să-ţi dai seama ce era mai bine pentru copilul tău.

Ramone se duse la biroul administrativ, se prezentă la una dintre secretare şi preciză faptul că sunase în prealabil şi stabilise o întâlnire. La scurt timp, fu poftit să se aşeze în faţa biroului doamnei Cynthia Best, directoarea şcolii, o femeie de culoare atrăgătoare, cu o postură dreaptă şi ochi inteligenţi.

— Bine aţi revenit la noi, domnule Ramone!

— Îmi doresc să fi fost în nişte circumstanţe mai favorabile. Cum merg treburile?

— Am adus ieri un consilier special pentru a-i ajuta pe elevi să se împace cu moartea lui Asa.

— Şi au existat doritori?

— Numai doi elevi. Cred că erau mai mult curioşi. Sau poate căutau o nouă modalitate de a scăpa de ore. I-am trimis frumuşel înapoi.

— Doamnă Best, aţi auzit ceva? Poate vreun zvon care a trecut de la elevi la profesori?

— Nimic în afară de conjunctura obişnuită. Ştiţi că acestor copii le place să împodobească din vorbe stilul lor de viaţă, dar foarte puţine lucruri s-au auzit referitor la droguri în această situaţie. În ceea ce-i priveşte pe profesori, ei simt destul de bine ce se petrece în viaţa elevilor lor. Se întâlnesc cu părinţii, îşi petrec timpul cu elevii în fiecare zi. Nici unul dintre profesorii lui Asa nu a făcut vreo speculaţie, fie ea bazată pe realitate, sau doar ca teorie.

— I-aţi anunţat că voi veni aici?

— I-am anunţat pe profesorii lui de matematică şi de engleză pentru început. Cred că vă aşteaptă acum. Dacă doriţi să mai discutaţi şi cu alţii, de educaţie fizică, biologie, chimie, sau oricare alţii, pot să-i chem.

Doamna Best împinse o foaie de hârtie pe birou, arătându-i numerele de la clase şi numele profesorilor. Ramone o împături şi o puse în buzunarul de la haină.

— Aţi vorbit cu poliţistul Bill Wilkins? Oficial este cazul lui.

— Da, m-a sunat. Mi-a cerut să nu golim dulapul lui Asa până când nu vine să vadă şi el ce este acolo.

— Asta-i bine, spuse Ramone, începând să creadă că-l subestimase pe Wilkins.

— Doriţi să aruncaţi şi dumneavoastră o privire?

— După ce voi discuta cu profesorii lui Asa. Ramone bătu cu pixul în carneţelul cu spiră pe care-l ţinea în poală. Am o curiozitate. Spuneaţi că suferinţa elevilor în privinţa morţii lui Asa nu a fost tocmai copleşitoare.

— Nu am dorit să sugerez ceva negativ.

— Nici nu am luat-o în acest sens. Doream să aflu impresiile dumneavoastră referitoare la Asa.

— Am avut prea puţin contact cu el în aceşti ultimi doi ani, spuse doamna Best. Am discutat numai de câteva ori. Era un băiat liniştit, nu crea probleme de disciplină. Nu aş putea spune că era plin de energie. Nu era un copil apreciat de ceilalţi, dar nici nu era antipatizat.

— Ce vreţi să spuneţi, că era un nimeni?

— Dumneavoastră *spuneţi asta.*

— Vă rog, nu am pus această întrebare în mod oficial. Puteţi vorbi liber.

— Asa nu era genul de elev care să fi lăsat o impresie puternică asupra mea. Aceasta este evaluarea cea mai sinceră pe care v-o pot oferi.

— Apreciez acest lucru.

— Ce face Diego? întrebă doamna Best.

— Ca să vă spun drept, am avut câteva probleme cu el la şcoala la care este acum.

— Este oricând bine-venit înapoi, aici la noi.

— Vă mulţumesc, doamnă Best. Mă voi duce acum să discut cu profesorii.

— Succes!

Ramone găsi clasa profesoarei de engleză a lui Asa sus, la etajul doi. Nu era nimeni înăuntru, nici elevii, nici profesoara. Ramone se uită prin jur ca să mai treacă vremea. Pe jos erau cocoloaşe de hârtie şi cutii goale de suc. Pupitrele şi scaunele, care păreau să fie utilizate încă din perioada secesiunii, erau aşezate în dezordine, pe rânduri inegale. Pe tablă, profesoara scrisese câteva citate din Dr. King, James Baldwin şi Ralph Ellison. Mai erau două însemnări, un anunţ despre un extemporal care urma să vină şi un altul care le reamintea elevilor să-şi aducă jurnalele la zi. Doamna Cummings, profesoara de engleză, nu apăru, iar Ramone părăsi clasa.

Domnul Bolton, profesorul de algebră al lui Asa, îl aştepta pe Ramone în clasa cu numărul 312. Spre deosebire de

clasa profesoarei de engleză, în clasa domnului Bolton era ordine şi nu erau gunoaie. Acesta se ridică din spatele biroului unde stătea şi veni să-l întâmpine pe Ramone.

Bolton era un bărbat cu pielea ciocolatie, în vârstă de aproape patruzeci de ani, care purta nişte pantaloni largi, un sacou din acelea care nu se şifonează, şi pantofi cu cataramă. Hainele nu păreau să fie scumpe, ceea ce nu era surprinzător având în vedere salariul anemic al lui Bolton, dar se vedea că încerca să se îmbrace cu multă grijă. Ramone se aştepta la genul tocilarului, însă se trezi în faţa unui bărbat bine făcut, care se îmbrăca atent şi era proaspăt bărbierit. Din cauza nasului voluminos şi cu formă ciudată, cu greu ar fi putut fi numit un tip arătos. Avea ochii mari şi strălucitori.

— Domnul poliţist Ramone? întrebă Bolton.

— Bună ziua, domnule Bolton, spuse Ramone şi dădu mâna cu el.

— Spuneţi-mi Robert.

— Bine. Nu o să vă reţin prea mult.

— Aş fi bucuros dacă v-aş putea fi de vreun ajutor.

Ramone îşi scoase pixul şi carneţelul.

— Când l-aţi văzut ultima oară pe Asa Johnson?

— În ziua în care a murit, în clasa mea.

— Asta înseamnă că marţi.

— Corect. Şi apoi în aceeaşi zi, după ore.

— De ce, a fost pedepsit, sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nimic de genul acesta. A venit la mine să-i dau de lucru suplimentar. Era pasionat de matematică, domnule poliţist. Îi plăcea foarte mult să rezolve probleme. Asa era unul dintre cei mai buni elevi ai mei.

— Şi ce i-aţi dat?

— Numai câteva probleme în afara programei. Fişe de lucru, chestii de genul acesta.

— Aţi remarcat dacă era supărat din vreun motiv oarecare în după-amiaza respectivă?

— Nu am observat nimic neobişnuit.

— Aţi putea… L-aţi suspectat vreodată că era implicat în ceva necurat?

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Nu mă refer la nimic în mod special. Mi-ar plăcea doar să aflu părerea dumneavoastră.

— Este o mare greşeală să consideri că majoritatea tinerilor din acest oraş sunt implicaţi în activităţi ilegale. Trebuie să înţelegeţi că majoritatea acestor elevi nu au nimic de-a face cu furtul maşinilor sau cu vânzările de droguri.

— Îmi dau seama de acest lucru.

— Sunt copii. Nu-i etichetaţi numai din cauză că sunt americani de origine africană şi locuiesc în Washington.

Americani de origine africană. Cu ani în urmă, Diego îi spusese: „Tată, să nu cumva să le spui aşa prietenilor mei, pentru că o să râdă de tine. Suntem *negri,* tată”.

Ramone îi oferi lui Bolton zâmbetul lui de poliţist, care era un zâmbet numai cu numele.

— Locuiesc în acest cartier, domnule.

— Oamenii fac uneori presupuneri nefondate, spuse Bolton, încrucişându-şi braţele la piept. Asta-i tot ce am vrut să spun.

Ramone scrise cuvintele „în defensivă” şi „nemernic” pe carneţelul lui.

— Mai este ceva care vă vine în minte şi care ar putea fi util investigaţiei noastre? întrebă Ramone.

— Îmi pare rău. M-am gândit şi m-am tot gândit la asta în repetate rânduri. Din punctul meu de vedere, era un băiat fericit, bine integrat.

— Mulţumesc, spuse Ramone.

Dădu mâna cu Bolton, care i-o strânse cu putere. Apoi se duse din nou cu un etaj mai jos şi o găsi pe Andrea Cummings în clasa ei. Domnişoara Cummings era tânără, avea înjur de douăzeci şi ceva de ani, înaltă, cu picioare lungi şi cu pielea închisă la culoare. Avea o înfăţişare comună la prima vedere, dar devenea imediat atrăgătoare

în momentul în care zâmbea. Îi oferi lui Ramone un zâmbet frumos în momentul în care acesta pătrunse în clasă.

— Sunt poliţistul Ramone. Mă gândeam că poate v-am scăpat.

— O, Doamne, nu. Am de lucru aici după ore. M-am dus doar până în cancelarie şi mi-am luat un suc.

Ramone trase un scaun lângă catedra ei şi se aşeză.

— Aveţi grijă, spuse domnişoara Cummings. S-ar putea să fie vechi de vreo şaizeci de ani.

— Ar trebui să mai bage în muzee unele dintre obiectele acestea şi să le mai scoată de prin şcoli.

— Şi asta nu-i nimic! Chiar acum am rămas fără hârtie şi fără creioane, de asemenea. Eu cumpăr cu propriii bani majoritatea rechizitelor pe care le vedeţi aici. Vă spun, cineva fură din banii publici. Ori avocaţii, ori intermediarii, ori administraţia, cineva îşi umple buzunarele, şi e furt pe faţă. *Fură de la copii!* Dacă mă întrebaţi pe mine, oricine ar fi cei care fac aşa ceva, ar trebui să ardă în iad.

Ramone zâmbi.

— Spuneţi tot ce aveţi pe suflet!

— A, nu am avut niciodată vreo problemă din acest punct de vedere!

— Sunteţi din Chicago?

— *Ştiţi* că nu pot să scap de accentul acesta. Am crescut într-un apartament cu chirie şi am predat într-o şcoală de cartier în primii doi ani după ce am plecat din nord-vest. Facilităţile erau mult sub medie, dar niciodată nu am văzut ceva asemănător cu ce este aici.

— Pariez că elevilor le place de dumneavoastră.

— Hm… au început. Eu am un principiu: bagă frica în ei la începutul semestrului, arată-le un chip de piatră. Arată-le de la bun început cine conduce aici. O să mă placă ei mai târziu. Sau nu. Vreau să înveţe ceva atât timp cât sunt aici. Aşa o să-şi amintească de mine.

— Dar Asa Johnson? Aţi avut o relaţie bună cu el?

— Asa era un copil bun. Nu am avut niciodată probleme cu el în privinţa temelor. Şi avea un comportament bun, de asemenea.

— Vă plăcea de el?

— Am plâns când am aflat ce s-a întâmplat. Moartea unui copil nu poate decât să te impresioneze.

— Dar vă *plăcea* de el?

Domnişoara Cummings se lăsă moale în scaunul ei.

— Profesorii au preferinţele lor, la fel cum şi părinţii îi iubesc preferenţial pe unii dintre copiii lor, chiar dacă puţini recunosc acest lucru. Nu aş putea să mint şi să afirm că el era unul dintre favoriţii mei. Dar asta nu din cauză că era un copil rău.

— Vi se părea că era un copil fericit?

— Nu în mod special. Se vedea că îl apăsa ceva numai uitându-te la poziţia corpului său. În plus, rareori i se întâmpla să zâmbească.

— Aveţi idee care era motivul?

— Să mă ierte Dumnezeu, dar nu sunt decât nişte speculaţii.

— Vă rog să-mi spuneţi!

— Se poate să fi fost ceva legat de viaţa lui de acasă. I-am întâlnit pe părinţii săi. Mama era liniştită şi supusă soţului ei. Tatăl era unul dintre bărbaţii aceia „macho”, care încearcă să compenseze anumite lipsuri. Sunt doar sinceră. Nu avea cum să fie distractiv pentru Asa să locuiască în casa aceea, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Vă apreciez sinceritatea, spuse Ramone. Aveţi vreun motiv să credeţi că era implicat în vreo activitate ilegală?

— Deloc. Dar nu poţi să ştii niciodată.

— Corect. Ramone se uită la tablă. Nu m-ar deranja să arunc o privire în jurnalul lui, dacă îl aveţi.

— Nu-l am, spuse domnişoara Cummings. Copiii îl aduc de obicei la sfârşitul semestrului, şi atunci când o fac, verific doar să văd dacă au scris ceva. Nu le citesc jurnalele, asta vreau să spun. Treaba mea este să mă

asigur că lucrează ceva. Dacă fac asta, atunci au realizat ceva.

Ramone îi întinse mâna.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnişoară Cummings.

— La fel, domnule poliţist, spuse domnişoara Cummings, întinzându-se peste catedră. Sper că v-am fost de vreun folos, chiar dacă numai foarte puţin.

Ramone ieşi din clădire, se duse înspre maşina sa şi scoase o pereche de mănuşi din cauciuc, pe care şi le puse în buzunarul de la haină. Reveni la şcoală, se duse din nou la birourile administrative şi, însoţit de agentul de pază, se îndreptă spre dulapul lui Asa. Agentul de pază citi de pe o bucăţică de hârtie şi realiză combinaţia de la lacăt. Se dădu câţiva paşi înapoi, iar Ramone, care acum îşi pusese mănuşile, inspectă conţinutul dulapului.

Două cărţi erau aşezate pe raftul de sus. Nu era nici o hârtie între copertele cărţilor, şi nici nu se vedeau foi de hârtie sau altceva pe jos, pe podeaua de metal. Copiii din şcoala gimnazială lipeau de obicei fotografii cu vedetele din sport, rapperi sau actori de cinema în interiorul dulapurilor lor. Asa nu lipise nimic în al lui.

— Aţi terminat? întrebă agentul de pază.

— Incuie-l la loc, spuse Ramone.

Sperase să găsească jurnalul băiatului, dar acesta nu se afla aici.

Capitolul 21

Terrance Johnson deschise uşa de la intrare şi-l pofti pe Ramone înăuntru. Johnson avea ochii roşii şi mirosea puternic a alcool. Acesta dădu mâna cu Ramone şi i-o ţinu mai mult decât era necesar.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit, spuse Ramone, retrăgându-şi mâna.

— Ştii că am de gând să cooperez.

— Aş vrea să fii la fel de cooperant şi cu poliţistul Wilkins, Terrance. Lucrăm cu toţii împreună, şi el este responsabilul de caz.

— Dacă aşa spui tu, o s-o fac.

Casa era ciudat de tăcută. Nu se auzeau voci de oameni, şi nici zgomotele specifice de la televizor sau de la radio.

— Helena este acasă?

Johnson clătină din cap.

— Stă cu sora ei deocamdată. A luat-o şi pe Deanna cu ea. Helena nu poate suporta acum să stea aici, în această casă. Nu ştiu când o să reuşească să se împace cu situaţia.

— Sunt mai multe etape ale suferinţei. O să fie mai bine după un timp.

— Ştiu asta, spuse Johnson, dând din mână într-un gest de nepăsare şi de enervare.

Stătea privind drept în faţă, cu gura uşor deschisă şi cu ochii înceţoşaţi de la băutură.

— Trebuie să ai grijă şi de tine, să ştii.

— O să mă odihnesc mai bine după ce o să rezolvi cazul.

— Pot să arunc o privire în camera lui Asa?

— Vino după mine!

Urcară treptele care duceau la etaj. Era o casă colonială tipică pentru acel cartier, cu trei dormitoare şi o baie la etaj. Johnson îl conduse pe Ramone în camera lui Asa.

— Cine a mai intrat aici de la moartea lui?

— Eu şi Helena, spuse Johnson. Şi Deanna, cred. Am făcut aşa cum mi-ai spus. Nu am mai lăsat pe nimeni altcineva să intre aici.

— Bine. Mă refeream şi la zilele dinainte de moartea lui Asa. Avea prieteni sau cunoştinţe care intrau în camera lui şi de care ţi-aduci aminte?

Johnson se gândi la întrebare.

— Eram la serviciu în timpul zilei, bineînţeles. Ar trebui s-o întreb pe Helena despre asta. Dar aş putea spune aproape cu certitudine că răspunsul este nu.

— De ce eşti atât de sigur?

— Pentru că în ultimele şase luni sau mai mult, începând cam de la sfârşitul anului şcolar trecut, Asa nu mai ieşea cu nimeni în mod special.

— Nu avea un prieten mai apropiat?

— Se îndepărtase de cei cu care obişnuia să iasă. Ştii cum fac copiii.

„Fetele fac asta mai des”, se gândi Ramone. Băieţii au tendinţa să păstreze prieteniile mai mult timp. Dar ştia că era adevărat ce spunea Johnson despre fiul său. Diego şi Asa fuseseră prieteni mai demult şi se văzuseră aproape în fiecare zi în perioada respectivă. Însă trecuse destul de multă vreme de când Diego nu mai vorbise despre Asa, asta până în clipa în care acesta fusese omorât.

— Ai nevoie de mine aici? întrebă Johnson.

— Nu, spuse Ramone, mă descurc singur.

Johnson ieşi, iar Ramone se uită prin jur, în timp ce-şi scoase mănuşile de cauciuc din buzunarul hainei şi le puse pe mâini. Camera era mai curată decât fusese a lui Diego vreodată. Patul fusese făcut. Un afiş atârna pe perete,

nelipsitul Michael Jordan în echipamentul de la Bulls. Puţinele trofee ale lui Asa de la fotbal, aşezate pe un raft plin cu surprinzător de multe cărţi, fuseseră acordate pentru realizările echipei, şi nu pentru efortul individual.

Ramone căută prin sertare. Se uită în dulapul lui Asa şi căută prin buzunarele de la jachete şi de la pantaloni, îşi trecu mâna pe sub marginea de jos a dulapului şi pe sub pat. Nu găsi nimic pe care Asa să-l fi ascuns. Nu găsi nimic care ar fi putut să fie de vreun ajutor la investigaţie. Căută prin ghiozdanul lui Asa, un model Jan-Sport cu o singură bretea. Înăuntru avea orarul, un roman pentru tineri şi un manual de algebră, care nu avea nici o hârtie între coperte. Jurnalul lui Asa nu se afla nici în ghiozdan. Ramone încercă să-şi pună o mănuşă de baseball de la mâna stângă pe care o găsise în dulap, dar nu i se potrivi. Un monitor de calculator era aşezat pe biroul lui Asa. Ramone se aşeză pe scaun şi trase suportul pe care se aflau tastatura, padul şi mouse-ul. Mişcă puţin mouse-ul, şi ecranul monitorului se aprinse. Screensaverul era albastru, simplu, şi avea numeroase iconuri, cu Microsoft Outlook, Word şi Internet Explorer printre ele. Ramone nu era expert în calculatoare, dar avea calculator şi acasă, şi la serviciu, şi era obişnuit cu aceste programe. Făcu un clic pe Outlook şi deschise e-mailul lui Asa. Apărură numeroase mesaje, dar la o privire atentă, toate erau doar spamuri. Se duse la fişierele trimise sau şterse, şi ambele erau goale. Făcu acelaşi lucru cu Journal, Notes şi Drafts, şi obţinu acelaşi rezultat. Ramone intră online, deschise ecranul de Yahoo! şi făcu un clic pe Favourites. Asa avea puţine site-uri listate în coloană. Majoritatea erau de genul jocurilor şi divertismentelor, iar câteva păreau să fie legate de Războiul Civil şi de forturile şi cimitirele locale ale Războiului Civil. Ramone se duse în Word şi verifică fişierele cu numele „Documentele lui Asa”. Tot ce era salvat părea să fie legat de şcoală: eseuri şi lucrări pe teme de ştiinţă şi istorie şi multe care aveau de-a face cu teme şi personaje din cărţi. Era foarte ciudat că pe

calculatorul unui adolescent se aflau atât de multe materiale legate de şcoală, şi nimic de natură personală.

Ramone se ridică de pe scaun şi se duse în mijlocul camerei. Îşi scoase mănuşile în timp ce examină pereţii, rafturile şi măsuţa de toaletă. Din experienţă ştia că sigur aflase ceva în ziua aceea, chiar dacă nu-şi dăduse seama ce era. Numai că era mereu frustrant să se afle într-o investigaţie în acest stadiu de totală inerţie.

Se duse la parter, unde era o linişte mormântală. Îl găsi pe Terrance Johnson în spate, aşezat pe un scaun de pe peluză, cu o cutie de bere în mână. Ramone găsi şi el un scaun asemănător, pliat şi sprijinit de casă, şi îl duse în locul unde era aşezat Johnson.

— Îmi ţii companie? îl întrebă Johnson, arătându-i cutia de bere din mână.

— Nu, nu cred. Mai am ceva de lucru astăzi, spuse Ramone şi se aşeză.

— Vorbeşte-mi, ceru Johnson.

Dinţii albi şi ascuţiţi i se vedeau pe sub buza transpirată.

— Încă nu am ceva concret de raportat. Vestea bună este că nu avem nici un motiv să credem că Asa ar fi fost implicat în vreo activitate ilegală de orice fel.

— Ştiu acest lucru. Am avut grijă de băiat să fie pe calea cea bună.

— Avea un telefon mobil? Aş vrea să arunc o privire la telefoanele primite şi trimise.

— Nu. Deja i-am spus şi inspectorului Wilkins, nu consideram că Asa era pregătit pentru această responsabilitate.

— Dar acesta este modul în care eu şi Regina reuşim să aflăm pe unde se află Diego.

— Nu trebuia să-l caut nicăieri. Nu-l lăsam să se ducă la petreceri, nu dormea la colegi, nimic de genul ăsta. Noaptea era *acasă* şi gata! În acest fel ştiam mereu unde se afla.

Ramone îşi lărgi nodul de la cravată.

— Asa ţinea un jurnal, din câte se pare. Ar trebui să arate ca un carneţel de notiţe, sau chiar ca un caiet obişnuit fară titlu, cu pagini albe în interior. Ar fi foarte util dacă aş putea da de el.

— Nu-mi amintesc să fi văzut ceva de genul ăsta. Şi totuşi îi plăcea să scrie. Îi plăcea foarte mult şi să citească.

— Sunt o grămadă de cărţi în camera lui.

— Prea multe, dacă vrei să ştii părerea mea.

„Cum ar fi putut să fie prea multe cărţi în camera unui adolescent?” se gândi Ramone. Lui i-ar fi făcut plăcere dacă Diego ar fi fost interesat măcar de una.

— Nu mă deranja că băiatul citea, spuse Johnson. Să nu mă înţelegi greşit. Însă eram puţin îngrijorat din pricina lui, din cauză că se concentra numai asupra acestui lucru. Un tânăr trebuie să fie înzestrat armonios, şi asta înseamnă mai mult decât să citească mult, sau să aibă numai note mari la şcoală.

— Te referi la sport.

— Da.

— Am auzit că s-a retras din programul de fotbal.

— Am fost supărat pe el când s-a retras, de ce să mint? Dacă eşti competitiv pe terenul de sport, atunci o să fii competitiv şi în viaţă. În plus, acum viaţa e grea şi oamenii sunt răi. N-aş fi vrut ca băiatul să devină o mămăligă. Şi tu ai un fiu, aşa că înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că a fost o dublă dezamăgire pentru tine. Adică, mă refer la faptul că tu ai jucat mult fotbal în tinereţe, nu-i aşa?

— Când eram copil. Am jucat aici în oraş. Numai că am avut probleme cu glezna, mi-am fracturat-o, şi după aceea n-a mai fost ca înainte. Când am ajuns la liceu, deja nu mai puteam concura. Aş fi fost un jucător bun, să ştii. M-a trădat propriul corp, asta s-a întâmplat.

Ramone îşi aminti de Johnson la jocurile de fotbal ale băieţilor lor. Făcea parte dintre acei taţi care îi secundau frecvent pe antrenori şi care îi admonestau pe arbitri. Îl

vedea adesea pe Johnson adresându-i-se lui Asa când era pe margine, spunându-i să pună mai mult suflet sau să se ducă şi să lovească pe cineva. Îi spunea întotdeauna numai ce făcea rău. Ramone văzuse durerea din ochii lui Asa. Nici nu era de mirare că băiatul îşi pierduse dorinţa de a mai juca. Tatăl său făcea parte dintre cei care le cereau fiilor lor să fie sportivii care nu reuşiseră niciodată să fie ei înşişi.

— I-am cumpărat haina aceea nouă North Face pe care o purta, spuse Johnson coborându-şi vocea, privind la peticul de iarbă amestecată cu buruieni de la picioarele sale. Două sute şaptezeci şi cinci de dolari. Am făcut o înţelegere cu el, i-am spus că dacă îi cumpăr haina aceea nouă, va trebui să se înscrie din nou la fotbal în sezonul următor. Veniseră probele din vară, şi tot găsise câte o scuză pentru că nu voia să joace. Ba era prea cald, ba nu se simţea la înălţime… chestii din astea. Of, Doamne, l-am certat foarte tare. I-am spus cât de ruşine mi-era cu el. Buza lui Johnson tremură uşor. I-am spus: „Ai de gând să stai aici în camera ta ca un poponar în timp ce alţi băieţi sunt acolo pe terenul de fotbal, în curs să devină bărbaţi?”

Ramone, jenat şi puţin enervat, nu-l privi în ochi pe Johnson.

— Când l-ai văzut ultima dată? întrebă Ramone.

— Lucrez de la şapte la trei, aşa că ajungeam acasă cam pe la ora când băiatul venea de la şcoală. Ieşea undeva, şi l-am întrebat unde se duce. Mi-a spus: „Mă duc să mă plimb”. I-am spus: „E prea cald ca să te îmbraci cu haina aceea. Şi ştii că nici nu ar trebui s-o îmbraci, din cauză că nu ai respectat înţelegerea noastră”.

— Şi?

— Mi-a spus: „Te iubesc, tată”. O lacrimă se desprinse din ochii lui Johnson şi i se rostogoli pe obraz. Asta-i tot ce a spus. Asa a plecat din casă imediat după aceea. Următoarea dată când l-am văzut era deja mort. Cineva i-a tras un glonţ în cap băiatului meu.

Ramone se uită la cer şi la umbrele care se întindeau pe iarbă. Mai rămăseseră puţine ore de lumină. Se ridică de pe scaun.

Diego Ramone fusese dat afară în după-amiaza aceea dintr-un magazin 7-Eleven din Montgomery County de către un individ, unul care arăta ca un fel de indian şi care lucra în spatele tejghelei. Ar fi putut să fie un pakistanez, sau chiar unul dintre şiiţii aceia. Individul avea un turban pe cap, asta-i tot ce ştia Diego.

— Ieşi afară! îi spusese individul. N-am nevoie de tine aici!

Diego era cu prietenul său, Toby. Toby purta un tricou pe care era imprimat un craniu negru, şi amândoi aveau blugii căzuţi pe şale, cum se purtau acum, şi aveau în spate câte un sac de genul acela care se închidea cu sfoară la gură. Diego voia să-şi cumpere o Sierra Mist înainte să urce în autobuzul către Washington.

— Vreau să cumpăr un suc, spusese Diego.

— Nu am nevoie de banii tăi, replicase individul, arătând înspre uşă. Afară!

Diego şi Toby se uitaseră urât la individ pentru o clipă, apoi ieşiseră din magazin.

Când ajunseseră pe trotuar, pe bulevardul mărginit de blocuri, Toby îşi ridicase pumnii şi simulase o mişcare de box.

— Ar fi trebuit să-i fac cunoştinţă cu tunetul şi cu fulgerul.

— Ai observat că nu a ieşit de după tejghea?

— Era un ticălos, spuse Toby.

Nu era pentru prima dată când Diego era dat afară dintr-un magazin din cauză că era tânăr şi negru. Fusese luat şi de poliţie. Acest oraş avea propria poliţie, şi se ştia că erau foarte duri cu tinerii care locuiau sau care hoinăreau prin zona blocurilor. Într-o noapte, în weekend, Diego şi Shaka se întorceau acasă de la o petrecere, când două maşini de poliţie opriseră în dreptul lor. Poliţiştii dinăuntru săriseră

afară şi-i puseseră la pământ. Apoi fuseseră lipiţi de una dintre maşini şi controlaţi. Buzunarele le fuseseră întoarse pe dos. Unul dintre poliţişti, un individ tânăr, alb, pe nume O'Shea, îl provocase pe Shaka, spunându-i să-i zică un singur lucru nelalocul lui, doar unul singur. O'Shea afirmase că i-ar fi făcut mare plăcere dacă Shaka i-ar fi spus ce-i trecea atunci prin minte, numai că-şi închipuia că n-o s-o facă, din cauză că Shaka era prea moale. Diego ştia că Shaka l-ar fi putut doborî pe individ într-o bătaie, căci ştia să-şi folosească pumnii. Numai că şi-au ţinut gura, aşa cum îi sfătuise tatăl lui Diego să facă atunci când aveau de-a face cu poliţia, şi au lăsat lucrurile să treacă de la sine.

În dimineaţa următoare, când Regina se dusese la secţie să se plângă, i se spusese că Diego şi Shaka corespundeau descrierii a doi băieţi care furaseră o maşină mai devreme în noaptea aceea.

— Corespundeau întru totul? întrebase Regina. Sau erau doar doi tineri negri?

În noaptea aceea, Diego îi auzise pe părinţii săi cum discutau despre incident.

— Sunt doar nişte sperietori, spusese Ramone, care folosea acest termen pentru falşii poliţişti.

— Nu-mi place cartierul acela, răspunsese Regina. Cu tot cu abţibildurile acelea lipite pe maşinile lor!

— „Respectaţi diversitatea”, spuse Ramone. Asta numai dacă nu cumva se întâmplă ca diversitatea să se plimbe pe stradă într-o sâmbătă seara.

Diego şi Toby merseră de-a lungul unei alei de lângă blocul lui Toby.

— O să vorbească mâine cu tine, spuse Toby.

— Cine? întrebă Diego.

— Doamna Brewster, cred, zise Toby. Domnul Guy a spus că fac o investigaţie. Cred că încearcă să mă dea afară din şcoală, din cauză că părinţii băiatului aceluia pe care l-am pocnit fac tot felul de comentarii. S-ar putea să fiu

exmatriculat de data asta, sau trimis la şcoala aceea pentru copiii problemă.

— Dar a fost o luptă cinstită.

— Ştiu asta. Numai că ei încearcă să găsească dovezi ca să mă înfunde pe mine. Taică-meu e furios la culme din cauza porcăriei ăsteia. Vrea să dea şcoala în judecată.

— Şi taică-meu e furios pe şcoala asta, spuse Diego.

— N-o să le spui nimic doamnei Brewster şi domnul Guy, nu-i aşa?

— Nu, omule, n-ai grijă!

Îşi pocniră pumnii.

— Ne vedem la antrenamente.

— Bine, atunci.

Diego se îndreptă spre staţia de autobuz, uitându-se în urmă înspre magazinul 7-Eleven. Chestia era că el şi Toby chiar furaseră mai demult o ciocolată sau două din acel loc. Numai că individul cu turban nu ştia acest lucru, aşa că nu avea de ce să facă vreo discriminare.

În staţia de autobuz, Diego primi un telefon de la mama sa.

— Unde eşti? îl întrebă Regina.

— Aştept să mă urc în autobuzul 12. Probabil o să trec pe la terenul de baschet, să mai fac nişte aruncări. Diseară am antrenament.

— Nu ai teme?

— Le-am făcut în sala de studiu, spuse Diego.

Îşi făcuse jumătate din teme, aşa că minţea numai pe jumătate.

— Să nu stai mult, îi ceru Regina.

— Bine.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, mamă, spuse Diego cu voce foarte coborâtă, astfel încât să nu fie auzit de către individul care stătea în refugiul din staţie alături de el.

Chiar în acel moment veni autobuzul, care opri în staţie. Diego urcă.

Ramone o sună pe Regina şi îi spuse că va mai întârzia. Întrebă de Alana şi de Diego, iar ea îi spuse că Alana era sus în camera ei, iar Diego juca baschet la Coolidge. Ramone era prin zonă, aşa că se duse cu maşina până la terenul de baschet.

Diego fu primul care-l zări. Îşi ridică privirile în momentul în care auzi sunetul maşinii Tahoe care se apropia, recunoscând modul în care scârţâia la şocuri. Diego era în mijlocul unei partide de doi la doi, el şi Shaka împotriva gemenilor Spriggs, Ronald şi Richard pierzând ca de obicei şi luându-i peste picior pe oponenţii lor, cu tot cu rudele lor, aşa cum erau obişnuiţi. Mai devreme discutaseră despre Asa şi făcuseră speculaţii în legătură cu crima. Băieţii Spriggs îl văzuseră în ziua aceea, la fel Diego şi Shaka. Nici unul nu ştia nimic despre crimă, dar voiau să discute despre asta. Toţi se simţeau cumva vinovaţi, deoarece în ultimul an, sau chiar de mai multă vreme, îi întorseseră spatele lui Asa, mai mult sau mai puţin. Adevărul era că şi el le întorsese lor spatele. Oricum, tot îi făcea să sufere. Se considerau toţi nişte puşti duri de la oraş, însă acesta era primul dintre prietenii lor din copilărie care murise.

Gus Ramone se duse pe teren. Cu ochelarii săi de soare Ray-Ban, costumul albastru-închis cu cravată şi mustaţa neagră, arăta ca un poliţist până în măduva oaselor. Dădu mâna cu Shaka, şi îi salută pe Ronald şi Richard, identificându-le numele corect, deşi erau gemeni identici. Putea să-şi dea seama de diferenţă, pentru că Ronald avea ochii mai jucăuşi, mai inteligenţi. Cunoştea acest grup de prieteni ai lui Diego de zece ani, de când erau doar nişte băieţei.

Ramone îşi puse braţul pe după umerii lui Diego şi se îndreptară spre stradă. Diego reveni pe teren câteva minute mai târziu, iar Ramone urcă în Tahoe şi plecă.

— Inspectorul Ramone, spuse Shaka. Omul arăta foarte serios astăzi.

— Credeam că o să te ia şi o să te ducă la secţie, sau ceva de genul ăsta, spuse Ronald Spriggs.

— Ce voia? întrebă Richard.

„Mi-a spus să mă duc acasă până se întunecă. M-a întrebat cum a fost astăzi la şcoală. Mi-a spus că mă iubeşte. La fel cum face şi mama întotdeauna înainte să închidă telefonul.” Aşa îşi zise Diego în gând, însă lui Richard îi spuse:

— Nu mare lucru. Mi-a spus doar să vă bat, ţăranilor, să vă iasă fulgii!

— Ţărancă e maică-ta! replică Ronald.

— Hai, să vă văd cum jucaţi! mai spuse Diego.

Capitolul 22

Raymond Benjamin locuia într-un bloc de garsoniere recent construit, situat foarte convenabil pe U Street, între 10th Street şi 9th Street, în noul Shaw. Plătise cu bani gheaţă pentru tot mobilierul şi electronicele. Formularul lui Benjamin de la Fisc preciza că era propriul angajat ca „vânzător autorizat de maşini uzate”. Mai precis, călătorea de mai multe ori pe lună către partea de nord din New Jersey pentru a cumpăra la licitaţie automobile finisate, cu kilometraj redus, pentru clienţii din Washington. Cu priceperea sa în acest domeniu, era capabil să achiziţioneze un Mercedes-Benz, un Cadillac, un BMW sau un Lexus cu zece mii de dolari mai puţin decât dacă le-ar fi luat en gros. În schimb, livra maşinile el însuşi, cu toate accesoriile şi în condiţii bune de funcţionare, pentru un tarif suplimentar de o mie de dolari.

La o scurtă evaluare, Benjamin era un om de afaceri corect şi respectat. Trecuseră cinci ani de când îşi încheiase condamnarea pentru trafic de droguri. Nu mai era sub supraveghere şi părea curat.

Poate că Benjamin nu mai punea mâna pe droguri, dar punea totuşi mâna pe banii obţinuţi din droguri. Rămăsese în contact cu fiii fostului său om de contact din New York, un columbian care acum era la închisoare, iar Benjamin continua să intermedieze şi uneori chiar să finanţeze tranzacţiile dintre distribuitorii din Washington şi sursa din nord, deşi nu se implica direct. El era adeptul obţinerii celui

mai bun preţ pe heroină, deoarece era obişnuit să negocieze preţul maşinilor, iar calitatea drogului era extrem de bună. Comisioanele pe care le obţinea erau formidabile şi îi permiteau să-şi continue stilul de viaţă cu care se obişnuise încă de pe când era el însuşi un traficant de droguri.

Riscurile erau destul de scăzute. Asistenţii săi dădeau telefoanele şi vorbeau într-un fel de cod, o variantă de păsărească pe care o inventase chiar Benjamin, de pe vremea când era în prima linie. Când făceau afaceri prin telefon, vorbeau de pe telefoane de unică folosinţă, care erau dificil, dacă nu imposibil, de reperat. La treizeci şi cinci de ani, Raymond Benjamin descoperea că viaţa lui era mai bună decât fusese vreodată. Asta cu excepţia zilelor cum era cea de astăzi. Sora mai mare a lui Benjamin, Raynella Reese, se afla în garsoniera sa, stând în picioare în faţa lui, el fiind aşezat într-un fotoliu în stil Art Deco. Raynella îşi ţinea o mână în şold, şi îndreptase arătătorul celeilalte mâini spre faţa sa. Era o femeie foarte înaltă, şi, ca toate rudele sale, fusese botezată oarecum după numele celui care le fusese tată, Big Ray Benjamin, pe vremea sa un bine-cunoscut om al cifrelor de pe 14th Street.

În cameră se afla şi Tommy Broadus, aşezat într-un fotoliu similar care se îndoia sub greutatea lui. Broadus privea în jos, spre propriii pantofi. Lângă uşă stăteau doi dintre angajaţii lui Benjamin: Michael „Mikey” Tate şi Ernest „Nesto” Henderson. Oficial, ei erau angajaţi ca agenţi de vânzări la Cap City Luxury Vehicles[54], dar mai lucraseră în subordinea lui Benjamin în diverse situaţii.

— O să se facă bine, spuse Benjamin, încercând să facă un gest de calmare cu mâinile.

— Da, o să se facă bine, nu-i aşa? întrebă Raynella Reese, iar vocea sa plină de nervi ameninţa strident atmosfera în culori calde pe care Benjamin le alesese pentru cameră.

54 Firmă de automobile de lux (n.tr.)

— Glonţul a trecut prin el fără să facă prea mult rău, spuse Tommy Broadus.

— Taci, grasule, ceru Raynella, apoi se întoarse spre fratele său. Unde este Edward acum? Vreau să-l văd cu ochii mei şi să mă asigur că e bine.

— Se odihneşte, spuse Benjamin. Doctorul a avut grijă de el.

— Vrei să spui doctorul de *câini,* spuse Raynella. Nu-i aşa, Raymond?

— Doctorul Newman e un medic bun, replică Benjamin.

— Dar este veterinar! ţipă Raynella.

— E adevărat, spuse Benjamin. Dar e bun.

Pentru un tarif destul de mare, doctorul Newman trata victimele împuşcate din oraş care nu doreau să se ducă la spital. Conducea o clinică veterinară pe Bladensburg Road, care ducea înspre Peace Cross din Maryland. Rămâneau adesea cicatrice din cauza copcilor pe care le utiliza, dar era un maestru al intervenţiilor de acest fel. Puţini dintre pacienţii săi mureau din cauza infecţiei sau din cauză că pierdeau sânge, şi în general făcea treabă bună.

— E bine, spuse Broadus. L-au lăsat să doarmă în camera din spate.

„Când va *putea* să adoarmă, se gândi Broadus. Cu toţi câinii aceia care latră acolo, şi cu tot rahatul acela.”

— Cum s-a întâmplat aşa ceva? întrebă Raynella. Şi nu vreau să aud asta de la Omul Michelin de acolo. Te întreb *pe tine,* Raymond!

— Cineva a obţinut informaţia referitoare la tranzacţia pe care se pregătea Tommy s-o facă. Noi credem că este vorba despre cineva de la frizerie care a auzit despre afacere şi a transmis informaţia mai departe.

— Te-ai lăudat de mama focului când te-ai dus pe acolo, nu-i aşa? i se adresă Raynella lui Broadus.

— I-am spus să se asigure că toată lumea ştia că era singur în toată afacerea asta, spuse Benajmin. Că a finanţat totul de unul singur.

— Şi ce-a făcut, şi-a dat adresa de acasă?

— N-am făcut niciodată aşa ceva, protestă Broadus.

— Nu ştiu cum de şi-au dat seama unde stă, spuse Benjamin. Dar uite ce e, o să aflăm toate chestiile astea.

— Bineînţeles că o se le afli! Pentru că fiul meu Edward zace într-un *adăpost de câini* cu o gaură în umăr, şi un nenorocit va trebui să achite nota de plată pentru cina festivă, spuse Raynella cu ochii bulbucaţi şi fioroşi. Şi aici nu vorbim numai despre fiul meu! Este vorba despre nepotul tău, Raymond!

— Ştiu asta, spuse Benjamin, ştergându-şi fruntea ca şi cum ar fi fost plină de sudoare, deşi nu transpirase deloc, iar în cameră era răcoare.

Chiar în acel moment, Raymond Benjamin se gândea că activitatea de cumpărare şi vânzare de maşini la licitaţie era un mod relativ lipsit de stres de a-ţi câştiga o pâine; şi totuşi ştiind prea bine, chiar în timp ce se gândea alene să renunţe la celelalte activităţi ale sale, că venitul provenit din afacerile legale nu va fi niciodată suficient pentru un om ca el. Trebuia să-şi aleagă clienţii cu mai mare grijă, asta era tot. Îl întâlnise pe Tommy Broadus atunci când îi obţinuse Cadillacul acela CTS, cu şase luni în urmă. Şi apoi Broadus, care ştia de asemenea cine era Benjamin şi-i cunoştea antecedentele, îi spusese că voia şi el să intre pe fir. Benjamin avusese propriile dubii legate de Broadus, dar urma să obţină un venit considerabil, ca să nu mai vorbim despre dobânda pentru partea sa, dacă totul mergea bine. De asemenea, văzuse acest lucru şi ca o oportunitate de a-l învăţa meserie pe nepotul său Edward, care-l tot bătea la cap că voia să intre şi el în afacere, împreună cu un bărbat mai în vârstă, paşnic, într-o acţiune care părea să aducă bani mulţi. Şi apoi băiatul, cu gura aceea mare, a trebuit să vorbească faţă de un individ care ţinea un pistol în mână. Sora lui mai mare uita în mod convenabil ceea ce încercase el să facă pentru fiul ei. De fapt, chiar sora lui încercase să-l convingă „să aibă grijă” de nepotul lui pentru o vreme. Şi

acum Raynella nu facea decât să insiste asupra consecinţelor, aici, în propria lui sufragerie.

— O să avem grijă de asta, Raynella, spuse Benjamin. Este vorba şi de cele cincizeci de miare ale mele pe care le-au luat! îţi dai seama că nu pot lăsa să treacă aşa ceva şi să stau cu mâinile în sân.

— Cel care l-a împuşcat pe Edward şi-a spus numele, zise Broadus. Avem măcar atâta lucru.

— Romeo Brock, spuse Benjamin.

— Erau doi indivizi, zise Broadus. Mai era unul, scund şi musculos.

— Şi ai obţinut şi o adresă sau un număr de telefon odată cu numele ăsta? întrebă Raynella. Cunoşti pe cineva care-l ştie pe nemernicul ăsta care-şi zice Romeo?

— Nu era trecut în cartea de telefoane, spuse Raymond.

— Şi atunci ce ai de gând să faci, *mai exact?* Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi dus la frizeria aceea şi aş fi început să tai nişte capete pe acolo.

— Asta nu ar avea nici un efect, replică Raymond. Trebuie să fac afaceri pe termen lung cu oamenii aceia. *Voi afla* cine a ciripit, în cele din urmă. Numai că nu-mi permit să stric această relaţie chiar acum.

— Şi atunci ce vei face?

— Deocamdată există o cale mai bună. Spune-i, Tommy!

— Acest Romeo Brock, spuse Broadus, aproape mormăind şi fară s-o privească pe Raynella în ochi, a luat-o cu el, când a plecat din apartamentul meu, pe femeia cu care mă vedeam.

— Ţi-a şutit fata în faţa ochilor tăi, zici!

— Păsărică aceea avea pânze de păianjen pe ea, oricum, spuse Broadus, incapabil să se umilească, nici măcar în scopul unei discuţii serioase. Ceea ce vreau să spun este că fata a obţinut o slujbă şi e prea mândră ca să-şi dea demisia de acolo. Nu va fi prea greu să o reperăm de acolo, şi s-o urmărim până unde se află Brock.

— Astăzi? întrebă Raynella.

— Astăzi are zi liberă, spuse Broadus, încercând să nu şi-o imagineze pe Chantel împreună cu Romeo Brock, sărbătorind prada pe care o furaseră.

— O să fie la serviciu mâine, continuă Benjamin, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-şi silueta de un metru nouăzeci şi şase înălţime. Noi ştim unde este. Deja am verificat.

— Noi?

— Adică eu, Mikey şi Nesto, spuse Benjamin, indicându-i calm din cap pe cei doi indivizi care stăteau în picioare la uşă.

— Păi, atunci, apucaţi-vă de treabă! le ceru Raynella cu voce răstită.

— Ăsta e şi planul meu, Raynella, spuse Benjamin.

— Mai lasă planurile şi treci la treabă!

Benjamin îşi frecă încetişor tâmplele în sus şi în jos cu degetele.

— Tu vrei să-mi dai dureri de cap, fato!

Romeo Brock dădu la o parte perdelele de la fereastra dormitorului. Îl văzu pe vărul său Conrad cum venea spre casă dinspre clinica de pe Central Avenue la care se ducea în fiecare dimineaţă. Trecu prin umbra plopului celui înalt şi se îndreptă spre uşa principală.

Gaskins avea pete de sudoare pe tricou, iar pe pantalonii kaki erau pete de la iarba şi arbuştii pe care-i tăiase toată ziua. Omul arăta terminat. Brock aproape simţi că-i pare rău pentru el. Stătuse acolo încă din zorii zilei în soarele acela de toamnă, în timp ce el, Romeo Brock, îşi petrecuse vremea în răcoarea casei, bând şampanie şi fumând puţină iarbă cu o femeie adevărată. Fata era ca unul dintre caii aceia de rasă pe care-i admirai în timp ce dresorii îi plimbau prin jurul pistei.

Brock lăsă perdeaua să cadă şi se uită înspre pat. Chantel Richards dormea acolo, îmbrăcată într-una dintre cămăşile lui reiate, cu nasturii descheiaţi, lăsând să i se

vadă sutienul. Purta un chiloţel din dantelă neagră care i se asorta cu sutienul. Alături de pat se afla valiza Gucci, deschisă, în care se vedeau banii. Lângă Chantel erau o parte din bani, zvârliţi acolo de către Brock. Făcuseră dragoste peste ei mai devreme.

Îşi aminti că văzuse un film la televizor când era mai tânăr. Steve McQueen, albul cel mai dat naibii care stătuse vreodată în faţa camerei de filmat, juca rolul unui individ care jefuise o bancă şi care apoi plecase cu prietena lui, fugind de mafie, de lege şi de un individ răzbunător care pusese la cale lovitura. Către finalul filmului, înainte să intervină armele şi trăgătorii, McQueen şi fătuca lui începuseră s-o facă pe un pat din bani, iar Romeo Brock îşi spusese atunci în sinea lui că o va face şi el odată cu o femeie exact la fel. Fata aceea din film era prea slăbănoagă pentru gustul lui Brock; de fapt, arăta ca o găină cu părul negru. În schimb avea ceva deosebit, trebuia să recunoască. Şi totuşi, fătuca lui Steve nu era nici pe departe cum fusese fata din dormitorul lui. Nici măcar nu visase vreodată că el, Romeo Brock, va fi vreodată cu o femeie atât de fainâ ca Chantel Richards, bând şampanie White Star şi trântind-o pe un pat cu aşternuturi curate şi o grămadă de verzişori.

Se uită la ea pentru o clipă, cum dormea acolo. Brock, îmbrăcat numai în boxeri şi nimic altceva, îşi aprinse o ţigară Kool şi aruncă chibritul într-o scrumieră în formă de roată. Închise uşa încetişor după el în timp ce ieşi din încăpere. Se duse pe hol, lăsând bucătăria în spatele său, trecu de camera lui Gaskins şi de baie şi ajunse în sufrageria încăpătoare în care se afla Gaskins.

— Ai avut o zi grea? întrebă Brock.

— Mda, răspunse Gaskins, privindu-l cu un amestec de amuzament şi de dezgust. Dar tu?

— Haide, vere! încerci să te comporţi ca şi cum nu ţi-ai dori să fii în pielea mea.

— Sigur că mi-ar plăcea. Să stau toată ziulica într-o cameră slab luminată împreună cu o femeie pe cinste, să beau ce bei tu acolo, şi cu mirosul acela care-ţi iese pe gură, să fumez ceea ce se simte în aer. Mi-ar plăcea să mai încerc şi eu ceva iarbă într-o zi, când nu voi mai fi sub supraveghere. Îmi făcea plăcere pe vremuri când mă ameţeam aşa.

Brock trase din ţigară şi lăsă fumul să iasă şi apoi îl trase din nou, în stilul franţuzesc.

— Şi de ce nu faci asta?

— Pentru că trebuie să muncesc. Nu mă refer la faptul că trebuie să mă prezint la slujbă, lucru pe care sunt nevoit să-l fac. Ceea ce vreau să spun este că simt nevoia să merg la lucru în fiecare zi.

— Dar nu mai eşti nevoit acum. Avem bani.

— Nu înţelegi, Ro, spuse Gaskins clătinând din cap.

— Vere, suntem bogaţi!

— Nici pe departe. Trebuie să împărţim plăcinta. Şi ştiu că o să te apuci să cumperi unele lucruri cu ceea ce va rămâne. Nu peste mult timp, o să vrei mai mult.

— Şi o să obţin mai mult. În acelaşi fel în care am obţinut şi ceea ce se află în dormitor.

— Şi cum crezi că o să se termine povestea asta?

— Adică?

— Fiecare poveste are un final, spuse Gaskins.

Brock, cu gura deschisă în timp ce sufla fumul, se uită la Gaskins cu ochii înceţoşaţi. Apoi zâmbi.

— Eşti *mult* prea dat naibii de serios. Uită-te la noi, avem totul, iar tu vorbeşti prostii.

Gaskins îşi dădu seama că nu avea sens să-i mai explice nimic băiatului. Unii nu puteau pricepe, pur şi simplu. Şi oricum, cine era el să sară la beregata lui Romeo? Vărul lui mai mic o să-şi dea seama şi singur în cele din urmă. Prea târziu, dar oricum.

— Bine, Romeo. Bine.

— Aşa mai merge.

— Ai mai auzit ceva de la omul nostru?

Brock clătină din cap.

— A spus că o să ne întâlnim cu el în curând. I-am spus că banii sunt la loc sigur.

Gaskins îşi dădu jos tricoul. Faţa lui era cea a unui bărbat de treizeci de ani, dar trupul îi era de nouăsprezece.

— Mă duc să fac un duş, spuse Gaskins.

— Ia-ţi cu tine o bere rece.

— Cred că aşa am să fac.

Gaskins se duse în bucătărie să-şi ia o bere. Brock se reîntoarse în camera lui. Chantel Richards se dăduse jos din pat, şi tocmai scotea o sticlă de Moët dintr-o frapieră de pe măsuţa de toaletă. Turnă şampanie într-un pahar înalt şi luă o înghiţitură.

— Te-am trezit? o întrebă Brock.

Mai trase un fum din ţigara sa Kool şi o stinse apoi în scrumieră.

— Nici o problemă. A trecut ceva vreme de când n-am mai dormit la prânz. A fost foarte plăcut.

— Te-ai odihnit?

Chantel se uită înspre el şi-i aruncă un zâmbet parşiv. Părul, pe care şi-l aranjase mai devreme, era acum dezordonat şi-i cădea în bucle pe umerii cămăşii lui reiate. Apucă din nou paharul şi luă o înghiţitură. Nu o înghiţi. Puse paharul pe măsuţă, se duse înspre Brock şi scuipă şampania pe pieptul lui dezgolit. Picăturile i se scurseră pe pectorali şi în jos pe stomac. Îl apucă de şolduri şi îi linse stropii de pe abdomen, apoi îşi mută limba înspre torace.

— Fată, spuse Brock aproape sufocat; îi era greu să-şi recapete răsuflarea.

Chantel se dădu înapoi şi îşi scoase cămaşa. O scoase întâi de pe un umăr, şi pe urmă de pe celălalt. Sutienul îi era prins cu o încuietoare micuţă între cupe, iar ea o desfăcu şi îşi lăsă sânii liberi. Îşi trase cu degetele chiloţelul din mătase de-a lungul picioarelor ei lungi, până la degetele date cu ojă. Ieşi din chiloţi şi îi zvârli într-o parte.

Chantel se aşeză goală pe marginea patului, pe care erau bancnote de cincizeci şi de o sută de dolari, împrăştiate pe aşternuturile din spatele ei. Îşi desfăcu picioarele şi se expuse, nerasă şi umedă. Brock simţi cum i se usucă gura. Îi plăcea ca o femeie să fie cât mai naturală. Chantel îşi atinse cu degetele sfârcurile de culoare roz şi făcu cercuri pe areolele din jurul lor. Acestea ieşiră în relief, iar sfârcurile i se întăriră.

— O, Doamne, spuse Brock, cum ar fi făcut un băieţaş în momentul în care ar fi zărit pentru prima dată o femeie goală.

— Cum vrei s-o facem? întrebă Chantel.

— Întoarce-te, spuse Brock. Freacă-ţi banii aceia de faţă şi sărută vreo câţiva.

— Pot să fac asta, spuse Chantel.

— *Te rog* fă-o, îi ceru Romeo Brock.

Capitolul 23

Ramone o sună pe Regina pe drumul de întoarcere înspre birourile VCB, îi spuse că se întâlnise cu Diego pe terenul de baschet şi că fiul lor promisese că va veni acasă înainte să se lase întunericul. Îi spuse că va lucra până târziu, şi să nu-l aştepte cu masa, dar dacă va putea, să-i pună ceva deoparte din ce pregătea pentru cină. Îşi va încălzi el singur când va ajunge acasă.

— Chiar, ce te-ai gândit să pregăteşti, apropo?

— Paste, spuse Regina.

— Ce fel de paste?

— Din acelea care se vând în cutii lungi şi care se pun într-un vas cu apă clocotită.

— Să nu le fierbi prea tare! Cel mult opt minute!

— Acum ai de gând să-mi spui cum se fierb spaghetele?

— Data trecută le-ai lăsat pe aragaz douăsprezece minute, şi aveau gust de terci.

— Vino acasă şi găteşte-le tu, dacă le vrei perfecte.

— *Al dente,* iubito*.*

— Nu mă lua pe mine cu „iubito”!

— M-am gândit astăzi la tine, îi spuse Ramone.

— Da?

— Mi-am amintit de tine în costumul acela de baie albastru, cum stăteai pe marginea piscinei de la academie.

— Astăzi nu mi-ar mai veni costumul acela.

— Arăţi mai bine acum, dacă vrei să ştii părerea mea.

— Mincinosule!

— Vorbesc serios, iubito. Nici unul din noi nu mai este la vremea tinereţii. Dar ce vreau eu să spun este că, atunci când te privesc…

— Mulţumesc, Gus.

— Crezi că, la noapte?

— O să vedem.

Ramone, îndreptându-se înspre South Dakota Avenue din cartierul Langdon, dădu telefon la birou şi vorbi cu Rhonda Willis, care era încă la serviciu. Ea îi spuse că avea câteva lucruri să-i comunice şi că Bill Wilkins era la birou şi voia şi acesta să-i vorbească.

— Ajung în zece minute, spuse Ramone.

Trase maşina în parcarea din spatele supermarketului Penn-Branch şi intră în zona cu birouri. Unii poliţişti din tura de dimineaţă se amestecaseră cu cei din tura nouă, aglomerând birourile. Schimbau informaţii şi aiureli pe teme fără legătură cu slujba. Unii dintre poliţiştii care terminaseră pe ziua respectivă mai făceau ore suplimentare, iar alţii încercau să nu se apropie de baruri, sau să evite singurătatea, nefericirea, îndatoririle, sau pur şi simplu plictiseala din viaţa pe care o duceau acasă.

Ramone o zări pe Rhonda Willis aşezată la biroul ei, cu Bo Green stând în picioare în faţa ei, amândoi râzând cu poftă. Îi făcu Rhondei semn din degete că va mai dura un minut şi continuă să meargă, trecând pe lângă inspectorii de poliţie, oamenii în civil şi o femeie de la Departamentul Legăturilor de Familie. Trecu pe lângă Anthony Antonelli, care stătea cu picioarele pe masă şi cu pistolul Glock prins la gleznă în tocul lui. Antonelli îi întindea un formular de ore suplimentare lui Mike Bakalis, care-şi ţinea mâinile în poală.

— Haide, Aardvark, spuse Antonelli. Semnează-mi formularul cu 11.35, nu vrei?

— Dacă mă pupi în fund, replică Bakalis, o să mă mai gândesc la asta.

Bill Wilkins stătea la biroul său, bătând ceva la calculator. Ramone îşi trase un scaun şi se aşeză alături de el.

— Ce-ai mai aflat? întrebă Ramone.

Wilkins îi întinse un dosar. Înăuntru erau trecute rezultatele de la medicul legist privind autopsia lui Asa Johnson. Ramone începu să citească.

Glonţul era de calibrul 38.

— Îl probează cu IBIS?

— Da. O să vedem dacă urmele se potrivesc cu altă armă utilizată în vreo crimă. A murit în urma împuşcăturii în cap, aici nu era oricum nici o îndoială.

„Tâmpla stângă”, citi Ramone.

— Nu a fost asfixiat, sau drogat, nimic de genul ăsta. Nu s-au găsit substanţe străine în corpul lui, alcool sau narcotice.

— A fost ucis la locul crimei? spuse Ramone.

— Aşa se pare. Ora probabilă este trecută acolo. Wilkins făcu o pauză, privindu-l pe Ramone, văzându-i privirea cum se aprinde, apoi devenind opaci. Ai ajuns acolo.

— Au găsit spermă în el, spuse Ramone, cu vocea scăzută. I se făcea rău când se gândea la asta, şi nu numai pentru copil, dar şi pentru părinţii lui.

— Continuă să citeşti, îl îndemnă Wilkins.

Medicul legist descoperise urme de lubrifiant amestecat cu sperma. Nu erau semne de ruptură a rectului şi nu erau decât nişte zgârieturi uşoare.

Ramone citi întregul raport şi-l lăsă să cadă pe biroul din faţa lui. Se gândi la victimele din cazul Crimelor Palindrom, la urmele de spermă găsite în copii, la surprinzătoarea lipsă a unei penetrări forţate, la dovezile privitoare la sexul anal consimţit. Pe de altă parte, s-ar fi putut ca sexul să fi avut loc după decesul victimelor. Ramone trebuia să ia în consideraţie şi posibilitatea că Asa ar fi putut să fi fost violat în acelaşi mod.

— Au găsit în el chestia aia, spuse Wilkins. Ca un fel de gel, sau ceva de genul ăsta.

Ramone îşi mângâie mustaţa.

— Da, am citit.

— Nu pare să fi fost violat.

— Nici nu dovedeşte că nu a fost.

— Spuneam şi eu.

— Da, sigur.

Wilkins îl lăsă pe Ramone să-şi revină.

— Am fost şi m-am uitat în dormitorul băiatului, spuse Ramone, după ce se adună puţin. Şi în dulapul lui de la şcoală.

— Şi ai găsit ceva?

— Nu am găsit nimic important care să fie la vedere. Se pare că avea un jurnal, dar acesta a dispărut. În lumina acestui raport, trebuie să facem prioritară găsirea jurnalului.

— Când am vorbit cu el, domnul Johnson spunea că băiatul nu avea telefon mobil.

— E adevărat.

— Asa avea calculator acasă?

— Avea un calculator în cameră. Nu am găsit mai nimic personal în el. Rubricile cu Sent şi cu Deleted erau goale. Coloana de Favourites avea listate jocuri şi site-uri legate de Războiul Civil. Nimic altceva.

— Te-ai uitat şi la History?

— A, nu.

— Ai un băiat adolescent, spuse Wilkins. Ai face bine să reţii chestia asta. Poţi să-ţi şterg toate e-mailurile şi site-urile de pe internet pe care le vizitezi şi pe care le marchezi, dar ele rămân tot în calculator, în History, asta numai dacă puştiul nu le şterge şi de acolo. Copiii foarte prudenţi îşi programează calculatorul să şteargă History automat în fiecare zi. Uneori chiar la o săptămână, sau la o lună. E ca şi cum ţi-ai şterge urmele. Dar dacă Asa nu a făcut acest lucru, ceea ce-l preocupa ar trebui să se găsească pe acolo, pe undeva. E destul de uşor de aflat.

— Poate pentru tine.

— O să mă ocup eu de asta. Wilkins bătu în birou cu capătul cu radieră al unui creion. Şi ce altceva ai mai aflat?

Ramone ezită.

— Nimic de care să-mi aduc aminte acum.

— Chestia asta cu băiatul, spuse Wilkins. Cineva trebuie să discute cu familia despre autopsie.

— O să vorbesc eu cu tatăl lui, la momentul potrivit.

— Înţeleg foarte bine dacă n-ai să vrei s-o faci. E cazul meu.

— Nu, mă ocup eu de asta, zise Ramone şi se ridică în picioare.

— Pleci?

— Mă duc acasă, răspunse Ramone.

Se opri la biroul Rhondei şi se aşeză pe marginea lui. Bo Green plecase, iar Rhonda se uita la o adunătură de hârtii ca şi cum ar fi fost presărate cu antrax.

— Se pare că te distrezi, spuse Ramone.

— Ai şi tu nişte hârţoage pe birou, Gus. Nu că te-ai mai duce vreodată şi pe-acolo.

— Sper că le va rezolva secretara mea.

— Ai vorbit cu Garloo? întrebă Rhonda.

Ramone îi spuse despre descoperirile făcute de medicul legist şi îi povesti despre ziua pe care o avusese.

— Acum e rândul tău, spuse Ramone.

— L-am găsit în sistem pe Dominique Lyons. Băieţaşul nostru are ceva antecedente. Atac la persoană, pe care l-a încasat, şi tentativă de omor, pe care n-a încasat-o. Martorii care fuseseră programaţi nu au depus mărturie; posibil să fi fost intimidaţi. A fost suspectat şi în alte două crime, dar acelea nu au ajuns niciodată la proces. Nu s-au găsit armele crimelor, nici martori. Aşa că nu am făcut altceva decât să obţin o fotografie a lui Lyons de prin dosare, pe care am luat-o, şi am luat şi fotografia lui Jamal White, victima noastră, şi m-am dus cu maşina la un bar elegant de pe New York Avenue unde dansau goale Darcia Johnson şi Shaylene Vaughn, Prostituata Numărul Unu şi Prostituata Numărul Doi.

— Cred că poartă nişte aţe ceva, la Twilight, dacă mă mai ajută memoria. Tehnic vorbind, nu sunt chiar în costumul Evei.

— Dar sunt destul de aproape. Aşa că m-am dus acolo şi am discutat cu poliţistul, Randolph Wallace. Tipul care stă la uşă când nu e de serviciu la poliţie.

— Acum e prietenul tău?

— Nu suntem chiar prieteni la cataramă. Însă a fost foarte cooperant. Se pare că prietenul nostru Dominique Lyons a fost la club noaptea trecută, şi, surpriză, la fel şi Jamal White. Wallace l-a recunoscut pe Lyons imediat din cauză că e un client frecvent la Twilight şi deseori pleacă împreună cu Darcia sau cu Shaylene, iar uneori cu amândouă.

— Şi ce-şi aminteşte despre Jamal?

— Jamal era aşezat la bar. Dominique a discutat puţin cu Jamal, mai mult l-a provocat, de fapt, iar Jamal a plecat singur de acolo. Cam o oră mai târziu, Dominique şi Darcia au plecat şi ei.

— Împreună?

— Îhî. Mă gândesc că Jamal a luat autobuzul spre New York, s-a transferat la periferie pe linia 7th Street-Georgia, şi mergea spre casă dinspre Georgia Avenue când a fost omorât.

— Cred că îl preferi pe Dominique Lyons în rolul de ucigaş.

— L-am preferat suficient de mult încât să-l pun pe afişe. Şi s-ar putea să avem o martoră, pe Darcia Johnson.

— Ar fi drăguţ.

— Am încercat s-o sun pe Darcia pe mobil, dar nu răspunde la telefon.

— Pe bune?

— Ce am mai făcut a fost să plasez un poliţist lângă apartamentul fetelor, în zona dintre 16th Street şi W Street.

— Dominique ştie că vrem să discutăm cu el. Crezi că o să vină acolo?

— Dacă Shaylene îşi făcuse de cap acolo noaptea trecută, iar mie mi s-a părut că da, el o să vrea să vină să-şi ia banii mai devreme sau mai târziu.

— Bine. Spuneai că ai ceva ce voiai să discuţi cu mine. Deci, ce mai este?

— Chestia asta e mai de durată, dar uite: gloanţele recuperate din trupul lui Jamal White erau de calibrul 38. Garloo mi-a spus că Asa Johnson a fost omorât tot cu o armă de calibrul 38.

— Şi?

— O armă de acelaşi calibru a fost utilizată în două crime la o distanţă de câteva străzi, în acelaşi interval de douăzeci şi patru de ore. Şi ştii doar că un revolver de calibrul 38 nu este preferat de tineri. Vreau să spun că ar putea fi o simplă coincidenţă, dar eu zic că merită să luăm în consideraţie şi acest lucru.

— Deci, din câte înţeleg eu, vrei să spui că ar trebui să comparăm urmele. Să vedem dacă aceste gloanţe provin de la aceeaşi armă.

— Deja am dat ordin să se facă testele.

— Ce anume crezi că ar face legătura dintre un individ ca Dominique Lyons şi Asa Johnson?

— Nu spun că sunt legaţi în vreun fel anume, dar am putea foarte bine să verificăm toate posibilităţile.

— I-ai spus lui Garloo?

— Am de gând s-o fac, spuse Rhonda.

— OK, rosti Ramone, expirând prelung. Bine.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine ceva de băut.

— Da, mi-ar prinde bine.

— Este un loc pe 2th Street, unde sunt chioşcurile acelea. Cântă toată noaptea melodia aceea, *Quiet Storm.* Îţi aminteşti de barmanul acela, ăla cu mâna grea?

— Mă duc acasă, spuse Ramone.

— Cum vrei, frumosule. Ţine-ţi telefonul deschis pentru orice eventualitate!

Afară în parcare, unde putea avea semnal, Ramone îşi deschise telefonul şi formă numărul pe care-l obţinuse de la Janine Strange mai devreme în aceeaşi zi.

— Alo?

— Dan Holiday?

— La telefon.

— Aici e Gus Ramone.

Holiday nu răspunse. Ramone ascultă liniştea de la capătul firului şi apoi vorbi tot el.

— Doreşti să vii la birou şi să dai o declaraţie oficială? întrebă Ramone. Sau să trimit o maşină să te aducă?

— Nici una, nici alta, spuse Holiday după încă un interval de tăcere. Dacă vrei să ne întâlnim undeva într-un loc neutru, sunt de acord.

— Doar tu şi cu mine?

— O să mai vină încă o persoană.

— Nu am vreme de avocaţi.

— Nu este avocat, spuse Holiday. O să-ţi aduci aminte de tipul ăsta. Numai că nu vreau să-ţi stric surpriza.

— Ca întotdeauna, eşti pus pe glume.

— Vrei să ne întâlnim, sau nu? întrebă Holiday.

— Unde?

— Este un bar…

— Nu. Vreau să fii treaz.

Ramone stabili locaţia viitoarei lor întâlniri. Holiday spuse că va veni acolo.

Capitolul 24

Ramone conduse pe Oglethorpe Street şi îşi parcă maşina în spatele limuzine negre Town Car a lui Holiday, care se afla de partea cealaltă a adăpostului de animale. Putu să-i vadă pe Holiday şi pe încă un individ, mult mai în vârstă, cum stăteau în grădina comunităţii, lângă banda galbenă care era încă fixată la scena crimei. Soarele apusese, iar temperatura scăzuse. O parte din grădină era deja umbrită, iar cealaltă era aurită de lumina care se stingea încet.

În vreme ce Ramone se îndrepta spre ei, îl recunoscu pe tipul în vârstă. Fotografia lui fusese adesea în ziare, şi chiar şi în dosarul pe care-l copiase de la Brigada Cazuri Vechi. Fuseseră date detalii complete despre el în *Washington Post* referitoare la comanda echipei care investigase Crimele Palindrom, precum şi în articolul publicat mai târziu în *City Paper.* Şi mai era şi pălăria lui specifică. Ramone nu ar fi putut să uite aşa ceva.

Când ajunse aproape de ei, Ramone putu să observe cât de mult îmbătrânise Cook, probabil ca urmare a unor probleme de sănătate. Gura i se curba într-o parte, indicând un atac cerebral.

— Inspectore Cook, începu Ramone, dând mâna cu el. Eu sunt Gus Ramone. Mă bucur să vă revăd.

— Trebuie să fi fost un tinerel pe vremea când ne-am mai întâlnit, spuse Cook.

— De fapt, nu ne-am cunoscut la modul oficial. Abia ieşisem de pe băncile academiei. Pe dumneavoastră vă cunoşteam după reputaţie. Bună, Dan, îl salută Ramone şi pe Holiday.

— Bună, Gus.

Văzut de aproape, înfăţişarea lui Holiday nu prea era prea grozavă. Avea tenul pământiu specific unui băutor, faţa brăzdată a unui fumător, iar burta îi era uşor de remarcat la silueta lui slăbănoagă. Ramone şi Holiday nu dădură mâna unul cu celălalt.

— Tu ai fost cel care ai anunţat crima, spuse Ramone.

— Aşa este.

— Spune-mi cum s-a întâmplat!

— Pe scurt, trăsesem maşina pe această stradă la un moment dat după miezul nopţii, să zicem pe la unu şi jumătate.

— Băuseşi mult?

— Puţin. Am adormit în maşină, m-am trezit câteva ore mai târziu, am ieşit să mă uşurez şi am găsit cadavrul. M-am dus pe Blair Street şi am anunţat cazul de la un telefon public de lângă magazinul cu băuturi alcoolice.

— Ai atins cadavrul? Ai făcut ceva care ar fi putut afecta scena crimei?

— Nu aş face aşa ceva, spuse Holiday, care zâmbi strâmb când auzi întrebarea.

— Te întreb doar pentru că erai, ştii, somnoros.

— Răspunsul este nu.

— Ai auzit vreo împuşcătură?

Holiday clătină din cap.

— Altceva? întrebă Ramone. Ce îţi aminteşti că ai văzut în noaptea respectivă?

Holiday privi înjur, fără să se uite la ceva în particular.

— Spune-i! îl îndemnă Cook.

— M-am trezit de câteva ori după ce am aţipit, spuse Holiday. Ştii, genul ăla de trezit şi adormit la loc. Nu m-am uitat la ceas. Totul este destul de înceţoşat în mintea mea.

„Din cauză că erai beat”, gândi Ramone.

— Spune-mi ce ai văzut, îi ceru el.

— O maşină de poliţie a trecut pe lângă mine, chiar dinspre fundătură. Pe bancheta din spate se afla un infractor, în spatele gratiilor. Avea umerii şi gâtul subţiri.

— Poliţistul era bărbat?

— Un bărbat alb.

— A oprit ca să te verifice?

— Nu.

— Ai văzut numărul maşinii?

— Nu.

— De unde ştii că pasagerul era un infractor?

— Nu ştiu.

— Altceva?

— Mai târziu, am văzut un individ de culoare cum mergea prin grădină. Tânăr, aş spune, după cât de energic se mişca.

— Cum l-ai identificat ca fiind negru?

— Nu se iviseră încă zorii, dar cerul se luminase puţin. Pot să-ţi spun că nu era alb. Şi mai era şi părul lui. Şi facea gestul ăla apăsat la mers. Mi-am dat seama pur şi simplu.

— Spuneai că l-ai văzut pe acest individ mai târziu. Cât timp a trecut între maşina de patrulare şi acest tânăr?

— Habar n-am.

— Bine. Şi apoi ce-ai făcut, ai adormit din nou, te-ai trezit şi te-ai dat jos din maşină să te uşurezi?

— Cam aşa ceva. Aveam cu mine o lanternă micuţă. Am citit numele copilului de pe ecusonul lui de şcoală. Am pus lucrurile cap la cap, şi apoi l-am căutat pe inspectorul Cook.

— L-ai căutat pe inspectorul Cook din cauza Crimelor Palindrom.

— Exact.

— Acesta este motivul pentru care aţi venit aici? întrebă Ramone, privindu-l pe Cook.

— Nu poţi să nu bagi de seamă asemănările, spuse Cook.

— Sau diferenţele, replică Ramone.

— Care sunt?

— Am să ajung şi acolo. Ramone se reîntoarse spre Holiday. Doc, presupun că tu şi alţii puteţi confirma locurile prin care ai fost înainte să ajungi pe Oglethorpe.

Holiday se gândi la barul din Reston, la tânăra agentă de vânzări cu care băuse acolo, iar femeia stătea la hotel. De asemenea, mai erau cei doi bărbaţi care discutau în contradictoriu despre discul lui Paul Pena, şi mai era şi barmanul cu care vorbise la Leo's.

— E în ordine, spuse Holiday. Dar nu sunt suspect, nu-i aşa, Gus?

— Încercam doar să te protejez.

— Ai grijă de mine, nu?

Ramone îşi muşcă buza de jos. Se aşteptase la acest lucru şi presupunea că şi merita puţin. Dar nu avea de gând să înghită mai mult de o picătură.

— Este cazul dumitale? îl întrebă Cook.

— Nu, eu ajut doar. De fapt, e ceva mai mult decât atât. Decedatul era prieten cu fiul meu. Era un băiat din vecini, şi îi cunosc pe părinţii lui.

— Aţi găsit ceva până acum? întrebă Cook.

— Nu vă supăraţi, domnule, spuse Ramone, dar am să vă rog să începeţi dumneavoastră.

— Nu e prea frumos din partea dumitale.

— Dumneavoastră ce aţi fi făcut pe vremea când eraţi încă în poliţie? Sunt un ofiţer de poliţie care lucrează la un caz real, iar dumneavoastră sunteţi amândoi civili. Bine, foşti poliţişti, dar asta nu are nici o importanţă în cazul unor acuzaţii, sau dacă acest caz va fi dat peste cap la proces. Doar cunoaşteţi regulile!

Holiday murmură un „pe naiba” cu voce scăzută. Ramone îl ignoră, menţinându-şi privirea asupra lui Cook.

— Noi nu avem nimic nou, spuse Cook. Am suspectat foarte tare pe cineva în cazul crimelor vechi. Un tip pe nume Reginald Wilson. Nu am avut nici o dovadă, doar o bănuială.

— Agentul de pază, spuse Ramone. Am citit dosarele.

Cook îi aruncă lui Ramone o privire apreciativă.

— A fost condamnat la închisoare acum douăzeci de ani pentru că a mângâiat prea drăgăstos un băiat şi a rămas acolo din cauza firii lui violente. Wilson a ieşit recent din închisoare. Încă îl bănuiesc pe el de crimele acelea. Consider că ar trebui investigat.

— Asta-i tot?

— Da, până acum. Cook îşi împinse bărbia înspre Ramone. Acum dumneata!

— În mod normal acum ar trebui să spun „Mulţumesc de discuţie, dar orice informaţie legată de acest caz este confidenţială!”

— Însă…?

— Din respect pentru dumneavoastră, domnule inspector, am să vă ofer ceva. Şi, de asemenea, pentru că aş vrea ca amândoi să renunţaţi la acest caz şi să permiteţi poliţiei să-şi facă meseria.

— Mi se pare corect, spuse Cook.

— Mai întâi, începu Ramone, asemănările. Numele Asa este un palindrom, evident, şi a fost găsit într-o grădină a comunităţii, la fel ca şi ceilalţi. După cum ştiţi, a murit împuşcat în cap.

— Ce a rezultat în urma autopsiei? întrebă Holiday. A fost agresat sexual?

Ramone ezită.

— A fost? întrebă Cook.

— S-au găsit urme de spermă în rect, răspunse Ramone. Părinţii încă nu ştiu…

— Tot ce spunem aici, aici va rămâne, spuse Cook nerăbdător. A fost violat?

— Nu au existat semne de sfâşiere a rectului, şi s-au găsit doar nişte zgârieturi uşoare. Se pare că ucigaşul a utilizat lubrifiant. Este posibil ca sexul să fi fost consimţit. Sau este posibil să fi avut loc după uciderea copilului. Posibil.

— La fel ca şi ceilalţi, spuse Cook.

— Numai că diferenţele sunt greu de ignorat, zise Ramone. Asa Johnson nu a fost ucis în altă parte şi abandonat în grădină. Nu a fost ţinut captiv mai multe zile înainte de a fi omorât şi nu a fost îmbrăcat din nou. Nu făcea parte dintr-o familie cu venituri mici. Locuia într-un cartier al clasei mijlocii, pe partea cealaltă a oraşului, în sud-est.

— Lipsea vreo şuviţă de păr din capul băiatului?

— Dacă lipsea, acest lucru nu a fost specificat în raport.

— Oricum ar trebui să-l verifici pe Reginald Wilson, spuse Cook. Individul ăsta trebuie să fie verificat. Având în vedere ce se poate face acum cu ADN-ul, dacă îi iei o probă, o poţi compara cu ce s-a găsit la băiatul Johnson.

— Sau acest lucru l-ar putea exonera, spuse Ramone.

— Aşa să fie, atunci, zise Cook. Nu eşti curios?

— Nu poţi să-l forţezi pur şi simplu să dea o probă. Trebuie să ai dovezi care să indice vreo legătură cu cazul Johnson. Doar o bănuială nu este de ajuns.

— Nu trebuie să-mi spui mie toate astea, tinere!

— Ce voiam să spun... Uitaţi, toate astea nu înseamnă nimic dacă nu ar fi putut comite el crima, nu-i aşa?

— Vrei să spui dacă are un alibi indestructibil.

— Individul are o slujbă de noapte, spuse Holiday, iar comentariul acestuia îl facu pe Cook să-i arunce o privire îngheţată.

— Ştiţi unde lucrează? îl întrebă Ramone pe Cook.

— Da. Pe Central Avenue, în Prince George.

— Dacă asta o să vă liniştească, voi fi mai mult decât bucuros să verific.

— Acum?

Ramone aruncă o privire la ceasul său de mână.

— Bine. Hai s-o facem acum şi să rezolvăm chestia asta.

Toţi trei plecară din grădină. Trecură pe lângă locul ciudat care avea steguleţele şi pancartele pe care scria *„I*

Heard It Through the Grapevine”, „Let It Grow” şi *„The Secret Life of Plants”.*

— Stevie Wonder când era copil, spuse Cook, trădându-şi astfel vârsta. Dacă voiau să menţioneze unul dintre albumele sale, ar fi putut să aleagă unul cu adevărat bun.

— Cred că sunt puse acolo din cauză că sunt legate de tema grădinii, spuse Ramone din dorinţa de a fi de folos.

— Chiar? întrebă Cook.

Holiday simţi un fel de atingere rece, se opri şi se uită înapoi la pancarte, pe urmă îi urmă pe Ramone şi pe Cook unde erau parcate maşinile.

— Te deranjează dacă ai să conduci tu? îl întrebă Ramone pe Holiday.

În Town Car, Holiday îşi luă şapca de pe scaunul de alături şi o puse jos, sub picioarele sale.

Staţia de benzină se afla pe 214 Route, cunoscută sub numele de Central Avenue, care ieşea din Washington prin East Capitol şi ducea în Prince George County. De partea cealaltă a bulevardului se afla un magazin universal care avusese şi proprietari mai buni. Se făcuse noapte, dar parcarea era luminată ca ziua. SUV-uri extravagante şi maşini de import cu două ţevi de eşapament erau aşezate în dreptul pompelor. Ramone auzi o melodie Go-go dintr-una dintre maşini, pe care o recunoscu, pentru că fiul său o asculta des în ultima vreme - era o formaţie numită UCB. Se întrebă dacă Diego ajunsese acasă înainte să se lase întunericul, aşa cum promisese.

— Te duci înăuntru? îl întrebă Holiday.

— Da, spuse Ramone, amintindu-şi motivul pentru care venise. Wilson îl cheamă, da?

— I se spune Reginald, nu Reggie, preciză Cook.

— N-ar trebui să dureze prea mult.

Ramone coborî din maşină. Ceilalţi îl priviră cum traversează parcarea, cu pieptul în faţă, lat în spate, şi cu

umflătura făcută de pistolul Glock vizibilă în interiorul hainei de la uniforma albastră.

— Ramone, spuse Holiday. Bulangiul arată al dracului de bine, nu-i aşa?

— Unii chiar arată ca nişte poliţişti, replică Cook. Şi eu eram la fel.

— Dacă arată, nu înseamnă că şi sunt, aprecie Holiday.

Stătură acolo un timp, fără să vorbească. Holiday îşi căută ţigările în haină, apoi se gândi mai bine şi renunţă la ele, din cauza sănătăţii şubrede a bătrânului.

— Individul ăsta cred că şi-a băgat benzină de vreo şaizeci de dolari în chestia aia a lui, spuse Cook, uitându-se la un tânăr care-şi făcea plinul la maşină, un Yukon Denali. Când benzina este optzeci de cenţi litrul, te gândeşti că ar putea să mai reducă din cheltuieli.

— Niciodată nu este criză de benzină în America, spuse Holiday, nici chiar atunci când *este* una.

— Benzina şi televizorul: două lucruri fără de care oamenii din ţara asta nu se pot descurca.

— Ştii apartamentele acelea, Woodland Terrace, de pe Langston Lane?

— Locuinţe guvernamentale, spuse Cook. Am avut câteva acţiuni pe acolo.

— Unii dintre oamenii aceia plătesc unsprezece dolari pe lună pe apartament, o rată subvenţionată de stat. Şi plătesc optzeci de dolari pe lună pentru cablu şi HBO. Asta ca să vezi ce înseamnă să sugi lapte de la ţâţa federală.

— Ai fost responsabil în zona aceea?

— La naiba, am patrulat pe jos şi cu maşina pe 1 st, 6th, şi 7th-D Street. Lucram în orice cartier, la orice oră. Oamenii *ştiau* cine sunt. Vedeau numărul maşinii şi-mi făceau cu mâna. La fel şi traficanţii de droguri şi bunicile lor. Nu ca băieţaşul nostru Ramone. Făcea muncă de birou, în timp ce eu eram în prima linie.

Cook scoase din haină un pachet de gumă de mestecat fără zahăr, luă una, şi îi oferi una şi lui Holiday. Holiday făcu un semn de refuz.

— Ce s-a întâmplat între voi doi? îl întrebă Cook.

— Mă băgasem în chestia asta, spuse Holiday. Numai că am fost prins în ceva mai mare decât se întâmpla la vremea respectivă.

— Dar *cum* ai fost prins?

— Ramone avea un caz IAD, o anchetă a unui grup de poliţişti corupţi, care erau plătiţi de nişte peşti ca să le lase în pace pe fetele lor. Băieţii sub acoperire aveau dificultăţi să facă vreo arestare, din cauză că prostituatele erau informate.

— Şi aşa era?

— Auzisem asta de la doi poliţişti corupţi care luaseră mită. Sigur.

— Şi?

— IAD supraveghea zona prin care se plimbau fetele astea. Au făcut fotografii din maşini şi chestii din astea. M-au surprins cu aparatul foto stând de vorbă cu o fată albă pe nume Lacy. De mai multe ori.

— Şi ce treabă aveai cu ea?

— Vorbeam cu ea în mod regulat, o foloseam pentru a obţine informaţii şi ca să ştiu ce se mai întâmpla pe stradă. Prostituatele văd o grămadă de lucruri pe acolo. Doar *ştii* asta. În plus, eram în relaţii bune, cum s-ar spune.

— Mă îndoiesc că peştelui ei îi convenea acest lucru.

— Ar fi fost cumplit de furios dacă ar fi aflat. Tipul nu se juca. Numele lui era Mister Morgan, un adevărat ucigaş cu sânge-rece.

— Şi Lacy era bucăţica lui?

— El aşa îi spusese. Numai că devenise violent cu ea, şi uneori avea şi ea nevoie să mai evadeze. O invitam la o cafea din când în când, ceva de genul ăsta.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Într-un fel sau altul, Ramone a convins-o pe Lacy să vină şi să depună mărturie împotriva poliţiştilor corupţi. Ea era dependentă de heroină, şi se săturase de asta, şi se săturase şi de viaţă în general. Lacy ştia precis cine era şi cine nu era corupt la Moravuri, şi ea era premiul cel mare al lui Ramone. I-a fluturat prin faţă protecţia martorilor, tot tacâmul. Dar vezi, a dat-o în bară. Ar fi trebuit s-o bage la proces atunci când o aveau la sediul lor, numai că ei au lăsat-o să plece înapoi ca să-şi ia lucrurile. O maşină de poliţie o aştepta în faţă, acolo unde locuia, dar probabil că ea a luat-o pe lângă alee, sau ceva de genul ăsta.

— Au pierdut-o.

— Da. Ramone şi echipa lui au găsit un martor care mă văzuse vorbind cu Lacy mai târziu în ziua respectivă. Atunci a fost ultima dată când a mai văzut-o cineva vreodată.

— Şi despre ce aţi discutat tu şi Lacy atunci?

— Nu are nici o importanţă, spuse Holiday. Uite ce e, nu am luat mită şi nu am fost un poliţist corupt. Singurul lucru pe care pot să ţi-l spun este că, în ce-o privea pe fata aia, am făcut ceea ce trebuia.

— Ramone avea de gând să te condamne?

— Da, dar am plecat eu mai întâi. Aşa că să-l ia naiba!

— Uite-l că vine! spuse Cook.

Ramone se îndrepta spre ei prin parcare.

Capitolul 25

— Reginald Wilson nu este individul pe care-l căutaţi, spuse Ramone, aşezându-se pe bancheta din spate a Lincolnului. Cel puţin, nu în cazul ăsta.

— Cu cine ai vorbit? întrebă Cook.

— Cu proprietarul, care e şi administrator. Un tip pe nume Mohammed.

— Şi ce a spus?

— A spus că Wilson lucrează în mai multe ture. În noaptea aceea a lucrat de la ora zece seara la şase dimineaţa. Era la lucru în noaptea în care Asa a fost omorât.

— Tipul ăsta, Ahmed, sau cum îl cheamă, chiar l-a văzut pe Wilson la lucru? întrebă Holiday.

— L-a văzut până la miezul nopţii, când Mohammed s-a dus acasă. Dar chiar şi dacă nu l-ar fi văzut, există dovezi vizuale. Are o cameră de securitate care funcţionează permanent acolo. Zicea că a fost jefuit de vreo două ori. M-am uitat la o bandă de probă. După felul în care este plasată camera, oricine trece prin faţa casei de marcat intră perfect în cadru, atât timp cât stă în spatele tejghelei. Dacă Wilson ar fi plecat de la locul de muncă, s-ar fi văzut.

— Nemernicul, spuse Cook.

— Aş putea să-l găsesc pe ofiţerul responsabil cu supravegherea lui, zise Ramone, care să-i confirme programul de lucru, toate chestiile astea. Numai că nu consider că ar fi necesar, nu credeţi?

Cook clătină din cap.

— Şi acum? întrebă Holiday.

— O să am nevoie de o declaraţie din partea ta la un moment dat, spuse Ramone. Nu e ceva care să te îngrijoreze. Eşti curat.

— Nici nu eram îngrijorat, replică Holiday.

— Cel puţin acum te poţi odihni liniştit, inspectore, spuse Ramone.

Cook nu îi răspunse.

— Haideţi să bem o bere sau ceva, propuse Holiday.

— Pe mine lasă-mă unde am maşina, refuză Ramone.

— Haide, Ramone! Cât de des ne întâlnim noi? Nu-i aşa?

— Eu o să merg la o bere, spuse Cook.

Ramone se uită la Cook peste scaun. Părea plăpând, cum stătea sprijinit de portieră, pe scaunul din faţă.

— Bine, acceptă Ramone. O bere.

Ramone îşi termina cea de-a treia bere, în timp ce Holiday se întorcea de la bar cu încă trei şi cu nişte păhărele de tărie pe o tavă. Ramone şi Cook erau aşezaţi la o masă de patru persoane lângă un hol care ducea către toalete şi o ascultau pe Laura Lee cum cânta la tonomat *Separation Line.* Erau în barul lui Leo, ceea ce îi convenea lui Ramone, deoarece era în vecinătatea casei lui. La naiba, dacă ar fi fost cazul, ar fi putut să se ducă pe jos acasă. Numai că spera să nu se ajungă la asta. Îşi luase maşina din grădina de pe Oglethorpe şi intenţiona să conducă până acasă.

— Asta ce este? întrebă Ramone, în timp ce Holiday aşează păhărelele de tărie pe masa plină de sticle goale.

— Nu este Alize sau Crown, sau ce mai servesc în ziua de azi prin locurile astea, spuse Holiday. E bătrânul şi bunul Jackie D, amice.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai băut, spuse Cook. Dar ce naiba! Luă paharul şi-l dădu pe gât fară să mai aştepte un toast sau să ciocnească cu ceilalţi.

Ramone luă o înghiţitură zdravănă. Amestecul acrişor îl pişcă plăcut la limbă. Holiday îl dădu pe al lui cu totul pe gât, şi apoi îl facu să alunece mai bine cu bere. El şi Cook beau Michelob. Ramone bea un Beck's.

— Cât e ceasul, Danny? întrebă Cook.

Holiday se uită la ceasul de pe perete, care se afla la mică distanţă de ei toţi. Apoi îşi aminti de ceasul de perete din casa lui Cook, care rămăsese în urmă cu mai multe ore. Îşi dădu seama şi de faptul că acesta nu purta nici ceas la mână. Motivul era, fireşte, că nu putea citi ora.

— Nu vezi până acolo? întrebă Holiday.

— Încă mai am probleme cu cifrele, spuse Cook.

— Credeam că poţi citi.

— Pot citi unele chestii. Titlurile din ziare şi articolele scrise cu litere mari, dacă mă chinui. Doar că nu mai pot să citesc cifrele.

— Ai suferit un atac cerebral? întrebă Ramone, cunoscând răspunsul după aspectul lui Cook, dar încercând să fie politicos.

— Nu a fost foarte grav, răspunse Cook. M-a doborât puţin, asta-i tot ce s-a întâmplat.

— Cum poţi folosi telefonul?

— Îmi este greu să dau telefoane. Fiica mea a pierdut câteva ore ca să-mi programeze comenzile rapide de la telefonul de acasă şi de la mobil. Şi mai este şi tasta de reapelare. O mai am şi pe doamna asta din El Salvador, care vine o dată pe săptămână să facă lucrurile pe care nu le pot face singur. Vizitele ei fac parte dintre beneficiile mele de veteran. Îmi programează întâlnirile, scrie cecuri în locul meu, toate chestiile astea.

— Sunt şi telefoane care se activează vocal, nu-i aşa? întrebă Holiday.

— Poate că da, dar nu vreau să mă cobor într-atât. Uite ce este, toate prostiile astea sunt frustrante, însă am văzut persoane care au probleme de sănătate mult mai mari decât mine. Mă duc periodic la control la spitalul

veteranilor, şi acolo sunt o grămadă de oameni cu boli mult mai grave decât a mea. Şi mai tineri decât mine, de asemenea.

— Eşti destul de bine, spuse Holiday.

— Comparativ cu alţii, sunt bine.

Holiday îşi aprinse un Marlboro şi suflă fumul pe deasupra mesei. Nu îşi mai făcea probleme să fumeze o ţigară de faţă cu Cook. În bar, fumul era deja gros, să-l tai cu cuţitul.

— M-am simţit bine astăzi să mai lucrez puţin, spuse Cook.

La fel se simţise şi Holiday, numai că nu avea de gând să admită acest lucru de faţă cu Ramone.

— Erai printre cei mai buni, spuse Ramone, arătând cu paharul de tărie înspre Cook.

— Chiar *eram* cel mai bun, la vremea mea. Şi asta nu este o laudă, ci un adevăr, zise Cook, şi se aplecă în faţă. Dă-mi voie să te întreb ceva, Gus! Care este rata ta de rezolvare a cazurilor?

— A mea? În jur de şaizeci şi cinci la sută.

— Asta e mai mare decât media departamentului, nu-i aşa?

— Astăzi, da.

— Eu le rezolvam aproape nouăzeci la sută în anii mei cei mai buni, spuse Cook. Bineînţeles, nu ar mai fi un procentaj la fel de mare acum. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple în momentul în care cocaina a lovit oraşul în '86. Aş fi putut să mai lucrez câţiva ani, numai că m-am pensionat la scurt timp după asta. Şi ştii de ce?

— Spune-mi!

— Serviciul nu mai era cum fusese înainte. Federalii ameninţau să oprească fondurile alocate oraşului dacă poliţia nu avea de gând să dea drumul pe străzi la mai mulţi poliţişti şi dacă nu făcea mai multe arestări legate de droguri. Numai că, ştii, să arestezi oamenii vrând-nevrând din cauza drogurilor nu face decât să distrugă familiile şi să

întoarcă cetăţenii împotriva poliţiei. Şi nu mă refer la infractori aici. Mă refer la cetăţenii care respectau legile, pentru că se pare că aproape toată lumea cu venituri scăzute din Washington avea măcar o rudă sau un prieten care fusese închis din cauza drogurilor. Pe vremuri, oamenii erau în relaţii bune cu poliţia. Acum, noi suntem duşmanii lor. Războiul drogurilor a ruinat poliţia, dacă vreţi să ştiţi părerea mea. Şi a făcut ca străzile să fie mai periculoase pentru poliţişti. Din orice unghi ai privi lucrurile, tot nu sunt bune.

— Când am început să lucrez la Omucideri, spuse Ramone, erau douăzeci de poliţişti care lucrau la patru sute de crime pe an. Asta înseamnă douăzeci de cazuri pe an de poliţist. Acum avem patruzeci şi opt de poliţişti în echipă, şi fiecare lucrează la patru sau cinci crime pe an. Şi rata de elucidare a cazurilor este mai scăzută decât atunci când am venit eu.

— Nu mai există martori, spuse Holiday. Doar dacă victima este copil sau bătrân. Şi chiar şi atunci, nu e sigur că va veni cineva să depună mărturie.

— Nimeni nu mai vorbeşte acum cu poliţiştii, zise Cook, bătând cu degetul în masă. Asta voiam să spun. Cartierele sunt sigure numai dacă oamenii care locuiesc acolo respectă legile.

— S-a terminat, concluzionă Holiday.

Bău îndelung din berea sa. Trase un fum din ţigară şi o scutură în scrumieră.

Mai comandară un rând exact la fel. Ramone începu să simtă alcoolul. Nu mai băuse atât de mult într-un bar de foarte multă vreme.

— *Monkey Jump,* spuse Cook, în vreme ce se auzea o melodie instrumentală dată la volum ridicat din tonomatul Wurlitzer. Junior Walker şi All-Stars.

— Îmi place localul ăsta, zise Ramone, privind în jur la grupurile de vârste şi stiluri diferite din încăpere.

— Gus îi iubeşte pe toţi oamenii, spuse Holiday.

— Taci din gură, Doc.

— Un lucru e sigur; aici, la Leo's, *poţi* să întâlneşti nişte doamne drăguţe, zise Holiday. Ia uitaţi-vă la tipa aceea de acolo!

O tânără veni dinspre hol şi traversă barul. Era înaltă şi conştientă de faptul că mulţi bărbaţi din bar erau cu ochii pe ea.

— Nu m-aş da în lături de la una mică, rosti Holiday.

— Frumos mod de a o spune, zise Ramone.

— Nu sunt decât un bărbat căruia-i place bomboana lui. Nu e nimic rău în asta.

Ramone bău din bere mai mult de jumătate.

— Care-i treaba, Giuseppe, te-am jignit cu ceva? Sau nu crezi că o *„femeie de culoare”* ar dori să fie cu un bărbat ca mine?

Ramone se uită în altă parte.

— Gus este căsătorit cu o „soră”[55], ţi-a spus asta? îl informă Holiday pe Cook.

— Mai taci, Holiday, spuse Ramone pe un ton obosit şi neameninţător.

— Ce spuneai, că s-a căsătorit cu soră-ta? întrebă Cook, încercând să împrăştie atmosfera brusc îngheţată.

— Sora mea a murit, spuse Holiday. A murit de leucemie când avea unsprezece ani.

— E o poantă, îi zise Ramone lui Cook. Mi-a făcut-o şi mie pe vremuri. Şi nu a fost amuzantă nici atunci.

— Nu glumesc, spuse Holiday.

Ramone şi Cook aşteptară să continue, dar acesta nu mai spuse nimic.

— Deci eşti însurat cu o negresă, Gus? întrebă Cook, după ce-şi drese glasul.

— Aşa era ultima dată când am verificat.

— Şi cum merge?

— Cred că o să mă păstreze.

---

55 Sister (soră) este un termen utilizat pentru a denumi o negresă. (n.tr.)

— Nu au fost nici un fel de probleme? întrebă Holiday.

— Câteva, spuse Ramone.

— Numai câteva? întrebă Holiday. Se zvonea că ai fi avut nişte - cum se cheamă astea - nişte probleme legate de fidelitate cu ceva timp în urmă.

— La naiba cu zvonurile tale! Cine ţi-a spus asta, prietenul tău Ramirez?

— Nu-mi amintesc. Se poate să fi fost el. Era doar un zvon care circula peste tot.

— Pe naiba!

— Johnny spunea că te-ai dus pe la el astăzi, la academie.

— Da, l-am întâlnit acolo. Ramirez purta centura lui roz. Îi învăţa pe recruţi cum să blocheze un pumn. Ţinuta corectă şi alte chestii din astea. Altul care s-a ridicat până a ajuns la fund.

— Vrei să spui ca mine.

— N-am spus asta.

— Ai putea să mai lucrezi încă douăzeci de ani, şi tot n-o să fii vreodată poliţistul care am fost eu!

— Nu ar trebui să mai bei atât de mult, Doc. Ţi se umple gura cu rahat când faci asta.

— Dar tu ce scuză ai?

— Trebuie să mă uşurez, spuse Ramone şi se ridică de pe scaun.

Se duse înspre hol.

Cook îi privise şi ascultase modul în care îşi pasaseră replicile de la unul la altul printre zâmbetele forţate şi maxilarele încleştate. Iar acum Holiday se relaxase, ţinând lejer în mână sticla de bere.

— Te-ai purtat destul de urât cu el, spuse Cook.

— Are pielea groasă, rezistă.

— O cunoşti pe soţia lui?

— Am întâlnit-o cu mai mult timp în urmă. A lucrat în poliţie pentru o vreme. O femeie frumoasă. Deşteaptă. Am auzit că au şi doi copii frumoşi, de asemenea.

— Şi atunci care e problema?

— Nu e nici o problemă. Îmi place doar să-l sâcâi. Individul s-a căsătorit cu o negresă şi se crede Hubert H. Humphrey[56] şi altele de genul ăsta.

— Dar nu el a deschis discuţia, ci tu.

— Nu fac decât să mă amuz puţin pe socoteala lui, spuse Holiday. Asta-i tot.

Ramone reveni, dar nu se mai aşeză la masă, şi nici nu se mai atinse de ceea ce rămăsese din bere sau din păhărelul cu tărie. Îşi scoase portofelul şi lăsă pe masă douăzeci şi cinci de dolari.

— Ăştia ar trebui să acopere consumaţia mea, aprecie Ramone. Eu am plecat.

— Am o curiozitate, spuse Cook. Nu ai spus până acum dacă ai vreun suspect.

— Nu prea ştiu multe în momentul de faţă, răspunse Ramone. Ăsta este adevărul adevărat. Dar voi aţi terminat cu asta, nu-i aşa?

Holiday şi Cook încuviinţară din cap fără convingere. Cu greu puteai numi asta o promisiune.

— Mi-a făcut plăcere să petrec ceva timp cu dumneata, inspectore! îi spuse Ramone lui Cook, întinzându-se să dea mâna cu el.

— Şi mie la fel!

Holiday întinse şi el mâna, iar Ramone dădu mâna şi cu el.

— La revedere, Gus!

— La revedere, Doc!

Îl priviră cum iese din bar, cu o uşoară ezitare în mers.

— Ştie mai multe decât crede că ştie, spuse Cook. Numai că încă nu şi-a dat seama.

— Oricum, nu m-ar deranja să-l întrec la chestia asta, zise Holiday.

— Ei bine, nici noi nu am spus cu exactitate că nu ne vom mai implica.

---

56 Al treizeci şi optulea vicepreşedinte al SUA (n.tr.)

— Ce, a întrebat ceva? Eu doar dădeam din cap în ritmul muzicii.

— Şi eu la fel.

— Mai vrei o bere?

— Nu, îmi cunosc limitele, spuse Cook, uitându-se la aceeaşi femeie pe care o remarcase Holiday mai devreme şi care acum discuta cu un bărbat de la bar. Dar tu du-te şi-ţi mai ia una. Eu o să stau aici şi o să visez.

Ramone o luă pe nişte străzi mai dosnice ca să ajungă acasă. Conduse maşina puţin cam nechibzuit, luând curbele abrupt, mergând cu viteză mult prea mare. Unii erau mai prudenţi după ce îşi băgau câteva beri şi tărie în sistem, dar Ramone devenea întotdeauna agresiv şi neglijent după consumul de alcool. La naiba, n-avea decât să-l oprească un poliţist cu maşina lui, o să-i arate legitimaţia şi o să plece.

Ramone nu era supărat pe Holiday. Comentariile despre soţia sa fuseseră ciudate şi de prost gust, dar nu fuseseră direcţionate către Regina. Mai degrabă insinuase că Ramone se căsătorise cu o negresă pentru a dovedi ceva într-un fel sau altul. Ceea ce nu era decât o afirmaţie foarte deplasată. Se îndrăgostise întâmplător de Regina. Fuseseră norocoşi în ceea ce privea compatibilitatea lor, ca orice cuplu care se înţelegea bine, şi mariajul lor supravieţuise. Ramone nici măcar nu se gândise în ultima vreme prea profund la diferenţele de culoare, şi mai ales nu după ce i se născuseră copiii. Diego şi Alana şterseseră orice avea de-a face cu acest lucru. Asta nu însemna că Ramone „nu vedea diferenţele de culoare”, afirmaţie ridicolă pe care simţeau nevoia să o facă unii albi. Numai că el nu remarca asta la propriii copii. Cu excepţia faptului, desigur, că observa cât de frumoşi erau amândoi în pielea lor.

Era adevărat că pe la sfârşitul anilor 1980, când se căsătoriseră, intraseră într-un fel de negativism la întâlnirile de sărbători şi de prin oraş. După scurtă vreme, Ramone şi

Regina fuseseră de acord să-i evite pe membrii familiei şi pe aşa-numiţii prieteni care emanau astfel de vibraţii, nici unul dintre ei neavând dorinţa de a ajunge la acel nivel, sau de a-i „înţelege” pe oamenii care încă mai erau aşa. Nu că ei doi ar fi fost perfecţi. Ramone admitea de bunăvoie că mai avea rămăşiţe de prejudecăţi rasiale în interiorul său, care nu vor dispărea niciodată, la fel ca şi Regina. Ei erau produsele educaţiei pe care o primiseră şi ai vremurilor lor. Însă mai ştiau şi că generaţia care urma va fi mult mai eliberată de aceste prejudecăţi, şi datorită acestui lucru era foarte posibil ca familia lor să fie puternică şi frumoasă. Şi, după cum se părea, aşa şi era. Lui Ramone i se întâmpla rar în zona Washingtonului să surprindă pe cineva că se uită lung la el când era în oraş cu soţia şi cu copiii lui. Şi când acest lucru se întâmpla totuşi, nu se gândea imediat la faptul că familia sa era remarcată din cauza diferenţelor de culoare. Primul lui gând era „Am prohabul descheiat?” sau „Mi-a rămas ceva între dinţi?” Asta nu însemna că propriii copii nu vor avea de înfruntat rasismul în lume. Vedea dovezi ale acestui lucru în fiecare an, din păcate. Era dificil pentru el să stea cu mâinile în sân când fiul său era tratat jignitor din cauza culorii sale sau din cauza felului în care se îmbrăca. Şi ce ar fi putut să facă, să-l pună la zid pe fiecare vânzător care-l dăduse afară pe fiul său din magazin sau să ameninţe fiecare poliţist care încercase să-l prindă pe Diego cu ceva? Trebuia să te gândeşti bine înainte de a face ceva, altfel nu puteai decât să înnebuneşti din cauza furiei. Ramone nu încerca să dovedească nimic. Era şi aşa destul de dificil chiar şi numai să treacă de fiecare zi în parte.

Opri la un stop din faţa casei sale. Volvo-ul Reginei era parcat pe alee, şi ea lăsase lumina aprinsă atât pe verandă, cât şi pe holul de la etaj. Alana dormea mai bine dacă ştia că era aprinsă lumina. Se uită la fereastra de la camera lui Diego, unde se vedea lumina aprinsă. Probabil că încă mai era treaz, stând întins în pat, cu căştile la urechi, ascultând muzică. Poate se gândea la vreo fată pe care o plăcea, sau

visa cu ochii deschişi cum prindea o minge pe teren în timp ce numărătoarea se grăbea către finalul jocului. Totul era bine.

Stătea în spatele volanului SUV-ului. Era aproape beat şi mai confuz ca niciodată în privinţa morţii lui Asa. Văzuse ceva în ziua aceea, sau auzise ceva la un interogatoriu. Era ceva care îi făcea cu ochiul ca o femeie care flirta. Acum Ramone aştepta să-i simtă sărutarea. Îi sună telefonul mobil. Citi numele de pe afişaj, îl deschise şi îl duse la ureche.

— Ce s-a întâmplat, Rhonda?

— Am o veste, Gus. Ştii de testul acela balistic pe care l-am propus?

— Da, spune!

— Urmele de pe gloanţele recuperate din trupurile lui Asa Johnson şi Jamal White se potrivesc.

— Vrei să spui…

— Da, spuse Rhonda. Aparţin aceleiaşi arme.

Cinci minute mai târziu, Ramone intră în casă. Îşi încuie legitimaţia şi pistolul, urcă scările, îi verifică pe Alana şi pe Diego, şi pe urmă se duse în dormitor, încuind uşa în urma lui. Se duse la baie, se clăti cu apă de gură, se spălă pe dinţi şi înghiţi două aspirine. Reîntors în dormitor, se împiedică în timp ce-şi dădu jos pantalonii şi o auzi pe Regina cum respiră profund, adormită. Îşi scoase şi boxerii şi îi lăsă pe podea. Stinse veioza şi se strecură gol în aşternuturi. Se lipi de Regina şi o sărută după ureche, apoi, prin întuneric, o sărută pe gât.

— Unde ai fost, Gus?

— Într-un loc numit Leo's.

— Eşti beat?

— Puţin.

Ramone îşi strecură mâna pe sub elasticul de la pantalonii de pijama ai Reginei. Ea nu i se opuse. El începu să o mângâie, şi ea îi duse mâna spre un loc mai potrivit, iar când el îl găsi, ea scoase un sunet uşor, şi îşi deschise

gura. Ramone o sărută pe buzele ei frumoase. Ea îşi scoase pantalonii şi îi împinse într-o parte. El se ridică într-un cot, stând cu faţa la ea, iar ea îl atinse cu mâna şi îl frecă de coapsa ei, şi în timp ce se răsucea spre el, îi presă penisul pe abdomenul ei plat şi cald.

— Îţi aminteşti de mine? o întrebă Ramone.

— Mi se pare că te cunosc de undeva după pipăit.

În noaptea aceea făcură dragoste cu foarte mare intensitate.

Capitolul 26

În dimineaţa următoare, birourile VCB zumzăiau de activitate. Două victime fuseseră găsite peste noapte, şi se discuta despre sarcinile care trebuiau îndeplinite şi despre perechile care urmau să lucreze împreună. De asemenea, era vineri, aşa că agenţii de poliţie se pregăteau pentru creşterea numărului de morţi violente care apăreau de obicei în weekend. La aceasta se mai adăuga şi faptul că era atât zi de salariu de la stat, cât şi ziua în care se încasau alocaţiile, ceea ce în general însemna consum mai mare de alcool şi de droguri seara, fapt care avea ca rezultat o creştere a ratei criminalităţii.

Ramone, Bo Green şi Bill Wilkins stăteau în picioare în jurul Rhondei Willis, aşezată la birou ca o regină a albinelor.

— De unde-ai ştiut? întrebă Wilkins.

— N-am ştiut, spuse Rhonda. Am făcut o încercare şi a ieşit aşa, pur şi simplu.

— Nu prea văd ce legătură ar fi între Asa Johnson şi Jamal White, spuse Ramone. Dominique Lyons avea un motiv în cazul uciderii lui White, dar de ce l-ar fi omorât pe Asa?

Se gândiră cu toţii la asta, fără a înainta vreo ipoteză. Se uitară la ecranul de la monitorul Rhondei, pe urmă în sus, spre tavan.

— Douăzeci şi patru de ore între cele două crime, spuse Green. S-ar putea să fie vorba de doi ucigaşi diferiţi.

— Ca şi cum pistolul ar fi trecut la altcineva, sau ar fi fost vândut, spuse Wilkins.

— Sau a fost dat, rosti Green. Cel care l-a ucis pe Asa Johnson i l-a închiriat lui Lyons după aceea.

— Se mai întâmplă, zise Wilkins.

Ramone se uită la Rhonda.

— Ei bine, trebuie să-l găsim pe domnul Lyons, indiferent de variantă, spuse Rhonda. Apoi se vor clarifica toate.

— A mai apărut pe W Street? întrebă Ramone.

— Nu s-a arătat încă la apartament. Nici Darcia.

— Şi ce plan ţi-ai făcut pentru astăzi?

— Am să o sun pe mama Darciei în Petworth. Să vedem dacă o poate speria pe fiică-sa sau să mă îndrume către ea. Nu ştiu, poate mă înfig puţin mai tare şi în prietena Darciei, Shaylene. Numai să baţi tu la uşă aşa cum ştii, Gus!

— În stilul de modă veche, spuse Wilkins.

— Dar voi? întrebă Rhonda.

— Bill va intra în calculatorul lui Asa, zise Ramone. Eu o să fiu prin cartier. Încă n-am terminat acolo.

— Vrei să te însoţesc? o întrebă Bo Green pe Rhonda.

— Întotdeauna îmi place să am pe cineva solid alături de mine, spuse Rhonda, arătând din cap spre silueta uriaşă a lui Green. Îmi dă mai multă încredere.

— Ţinem legătura, spuse Ramone.

Bill Wilkins şi Ramone se despărţiră în parcare, înţelegându-se să ţină legătura pe parcursul zilei. Ramone găsi un Taurus albastru despre care ştia că mergea destul de bine, pe urmă se duse cu maşina până la un Starbucks de la intersecţia dintre 8th Street şi Penn Street şi îşi luă o cafea. Nu se simţea prea bine, şi se gândi că poate cofeina îl va mai înzdrăveni puţin. O sună pe Cynthia Best, directoarea de la şcoala gimnazială a lui Asa, în drumul său spre periferie.

— Ronald şi Richard Spriggs, spuse Ramone.

— Gemenii, confirmă Best. Îi cunosc bine.

— Mă gândeam dacă nu aţi putea să-i scoateţi de la ore pentru câteva minute, dacă sunteţi de acord şi dumneavoastră. Aş vrea să vorbesc cu ei, dacă se poate.

— Aşteptaţi o clipă, spuse directoarea Best, care îl lăsă să aştepte puţin. Se pare că şi-au prelungit weekendul, zise ea când reveni.

— Sunt bolnavi?

— Nu ştiu. Am sunat-o pe mama lor la serviciu, când am văzut că nu au venit la prima oră, şi am informat-o despre absenţa lor. Aceasta este procedura standard. Am ajuns la concluzia că este cea mai bună metodă contra chiulului.

— Gemenii chiulesc des de la şcoală?

— Nu i-aş descrie tocmai ca pe nişte elevi model, domnule poliţist.

— Ştiu unde locuiesc, dar nu am numărul de la apartamentul lor. Aţi putea să mi-l daţi?

— Vă fac legătura cu cineva care cunoaşte aceste detalii.

Gemenii Spriggs locuiau pe 9th Street, între Peabody şi Missouri, într-un bloc dintr-un complex de mai multe clădiri construite din cărămidă, înconjurate de un gard de metal negru, cu partea de sus prevăzută cu ţepi ascuţiţi. Pe partea cealaltă a străzii se afla o altă grădină a comunităţii, iar în zare se vedea fostul liceu Paul Junior High, acum o şcoală de cartier care încă îi purta numele. Un turn de radio asemănător cu Turnul Eiffel, în spatele Secţiei de poliţie 4 a oraşului, şi încă unul mai mic alături, pe aceeaşi parte cu blocul, pe 9th Street, erau punctele de reper ale cartierului.

Ramone găsi apartamentul familiei Spriggs şi bătu la uşă. Ronald Spriggs deschise uşa, îmbrăcat cu un tricou cu un personaj desenat pe el din *glitter* permanent, un individ cu o şapcă de baseball aşezată cu cozorocul la spate, care ţinea în mână ceva care semăna cu un pistol cu laser. Mânecile fuseseră tăiate la umeri în fâşii subţiri, împletite strâns, care se terminau la capete cu nişte biluţe minuscule, asemănătoare cu ornamentele de la veioze. Ronald avea talent de pictor şi ochi bun pentru design, iar

Diego avea şi el câteva dintre tricourile create de acesta. Ronald fusese cel care desenase logoul „Dago” de pe şepcile lui Diego.

— Ce am făcut, domnule Gus? Am traversat necorespunzător, sau ce?

— Nu ceva atât de grav. Voiam doar să vorbesc cu tine şi cu fratele tău despre Asa.

— Intraţi, îl invită Ronald.

Merseră de-a lungul holului. În sufragerie, storurile fuseseră trase, şi aerul era stătut. Richard stătea pe o canapea uzată în lumina scăzută şi juca Madden 2006 pe Xbox. Ramone recunoscu jocul, deoarece coloana lui sonoră se auzea adesea şi la el acasă.

— Richard, a venit domnul Gus.

Richard Spriggs nu-şi întoarse capul.

— O clipă, spuse el, în timp ce degetele i se agitau cu dexteritate pe butoanele de control.

— Pune-l pe pauză, îi ceru Ronald. Ca să pot să te ajung şi eu din urmă şi să te pedepsesc mai târziu.

Richard continuă să joace. Programaseră un meci Broncos-Eagles. O versiune animată a lui Champ Bailey intercepta pasa lui Donovan McNabb către TO.

— La naiba, spuse Richard.

— Asta *da,* lovitură, făcu Ronald în bătaie de joc.

— O să te fac bucăţi, Ronald!

— Da? întrebă Ronald. Când?

Richard puse jocul pe pauză, şi ecranul monitorului deveni albastru. Ramone luă loc pe fotoliu, aşezat cu faţa spre măsuţa pe care se aflau Xbox şi butoanele de control, alături de o pungă de Doritos şi de mai multe cutii deschise de suc. Ronald se aşeză pe canapea alături de fratele său. Richard purta pantaloni trei sferturi deşiraţi în partea de jos. Ramone se gândi că acestea erau alte creaţii de-ale lui Ronald.

— Ce, amândoi aţi prins un virus, sau ce s-a întâmplat? îi întrebă Ramone.

— O jumătate de zi, spuse Ronald.

— Aveau şedinţele acelea cu profesorii, replică Richard zâmbind.

— V-au transferat la echipa contra chiulangiilor, domnule Gus?

— Nu e departamentul meu. O s-o las pe mama voastră să se ocupe de acest lucru.

— Era foarte ofticată după ce au sunat cei de la şcoală, spuse Ronald.

— I-am spus că suntem bolnavi, spuse Richard. Cred că am mâncat ceva stricat, pentru că amândoi avem ceva la stomac.

Ramone nu făcu decât să clatine din cap. Îi ştia pe cei doi aproape de când se născuseră. Nu erau nişte copii răi. Puteau să se controleze dacă erau nevoiţi, şi nu erau implicaţi în violenţe, nici nu erau agresivi. Locuiau cu mama lor, care era foarte ocupată, având o slujbă cu normă întreagă şi una cu jumătate de normă, muncind pentru a-i întreţine şi pentru a le cumpăra şi lor obiectele electronice, jocurile şi chestiile cu etichete de firmă pe care le aveau alţi băieţi. Era o adevărată luptă să câştige banii cu care să poată cumpăra produse Nike, North Face şi Lacoste pentru fiii ei, şi asta o ţinea departe de casă, şi încă şi mai departe de vieţile lor. Ramone şi Regina, capabili să facă aceleaşi greşeli ca oricare alţii, simţeau imboldul de a face acelaşi lucru pentru copiii lor, şi deseori acţionau în acelaşi mod, ştiind totuşi că nu era bine.

În absenţa mamei lor şi în absenţa completă a unui tată, gemenii Spriggs erau pe punctul de a da de bucluc. Acţiunile lor nu erau diferite sau mai grave, erau furturi minore şi mici acte de vandalism pe care Ramone şi prietenii lui le comiteau şi ei când erau de vârsta lor. Erau băieţi cu adrenalină, pe care o consumau într-un mod eronat.

Gemenii Spriggs ştiau multe lucruri, deoarece îşi petreceau o mare parte a timpului afară, pe stradă. Când

bicicleta lui Diego le fusese furată din curte, Ramone se dusese la Ronald şi Richard, care i-o aduseseră înapoi în aceeaşi noapte, fără nici un comentariu. Ramone nu-i întrebase cum reuşiseră să recupereze bicicleta, şi nici nu uitase ce făcuseră. În iarna care trecuse, Richard şi Ronald fuseseră luaţi la Secţia de poliţie 4D pentru că şterpeleau obiectele de pe verandele oamenilor din casele învecinate. Ramone se dusese acolo împreună cu mama lor şi-i scosese fără alte consecinţe. Era îngrijorat din pricina lor, dar numai la modul pasiv, pentru că nu erau fiii lui. Richard, căruia îi lipsea motivaţia şi îndrumarea, era cel care va intra probabil în ape mai tulburi pe măsură ce treceau anii. Ar fi fost păcat ca Ronald, care avea abilităţile cu care putea să facă ceva special cu viaţa lui, să-l urmeze pe Richard din loialitate, sau din cauza legăturilor de sânge.

— Deci, despre Asa, reluă Ramone.

— Nu ştim nimic despre Asa, spuse Ronald. Ne pare rău de ceea ce i s-a întâmplat şi toate astea, dar ştiţi…

— Voi doi ieşeaţi cu el, nu-i aşa?

— Nu prea, în ultima vreme.

— De ce nu? întrebă Ramone. S-a întâmplat ceva între voi?

— Nu neapărat, spuse Ronald.

— Şi atunci de ce nu aţi mai ieşit împreună?

Ronald şi Richard schimbară priviri între ei.

— De ce? întrebă Ramone.

— Lui nu-i plăcea să facă ce ne plăcea nouă, spuse Ronald.

— Cum ar fi să atacaţi nişte bătrâne şi să le luaţi portofelele?

— N-am făcut niciodată aşa ceva, zise Richard, cu un zâmbet jenat.

— Vă ascult, spuse Ramone.

— Mă refeream la chestiile obişnuite, cum ar fi jocul de baschet, spuse Ronald. Mersul la petreceri şi la spectacolele de muzică.

— Ieşitul cu fetele, completă Richard.

— Oricum, nici taică-său nu-l lăsa pe Asa să iasă, spuse Ronald. Nu ştiu, pur şi simplu nu l-am mai văzut ieşind pe nicăieri.

— Şi mai ce? întrebă Ramone.

Richard, cel mai încrezător în el însuşi dintre cei doi, plescăi din limbă.

— S-a blegit, zise el după aceea.

— În ce sens?

— S-a schimbat faţă de cum era. Asa a devenit preocupat numai de cărţi şi de rahaturi din astea.

— Şi credeţi că este ceva rău în asta? întrebă Ramone.

— Spun doar că eu nu am de gând să-mi petrec toată vremea la bibliotecă.

— De fapt, avea o carte cu el şi în ziua în care l-am văzut, spuse Ronald.

— În care zi? întrebă Ramone.

— În ziua în care a fost omorât. Eu şi cu Richard ne duceam spre casă. Tocmai jucaserăm baschet cu Diego şi cu Shaka.

— Unde eraţi, mai exact?

— Eram cu vreo două străzi în spate la Coolidge. Cred că eram pe Underwood.

— Şi în ce direcţie se îndrepta Asa?

— Se ducea înspre Piney Branch Road.

— Şi aţi vorbit cu el?

Ronald se gândi puţin înainte de a răspunde.

— I-am spus „salut”, dar el a trecut mai departe. L-am întrebat: „Unde te duci, frate?” Mi-a răspuns, dar fără să se oprească.

— Şi ce a răspuns? întrebă Ramone.

— A spus doar că la monumentul Lincoln-Kennedy.

— Memorialul Lincoln?

— *Monumentul,* spuse Ronald.

— Ai văzut titlul cărţii pe care o avea cu el? întrebă Ramone.

— Nu, zise Ronald, clătinând din cap.

— Nu avea nici un titlu, prostule, spuse Richard.

— Ce-ai spus? întrebă Ramone.

— Cartea nu avea nici un cuvânt pe copertă, spuse Richard. Îmi amintesc, pentru că m-am gândit că era o carte al naibii de ciudată.

„Era un jurnal”, se gândi Ramone.

— Să nu-i spui mamei că ne jucam pe Xbox, spuse Ronald.

— Noi i-am spus că o să învăţăm, adăugă Richard.

— Nu ar trebui s-o minţiţi pe mama voastră, zise Ramone. Este o femeie de treabă.

— Ştiu, spuse Ronald. Numai că dacă îi spuneam adevărul, că nu aveam chef să ne ducem azi la şcoală, s-ar fi supărat.

— Nu-mi doresc să capăt o mamă de bătaie, zise Richard.

Ronald arătă din cap înspre partea de jos a hainei de la uniforma lui Ramone.

— Astăzi aveţi Glockul cu dumneavoastră?

Ramone încuviinţă din cap.

— Are ceva forţă, nu-i aşa? spuse Ronald şi zâmbi.

— Sper să vă simţiţi mai bine, replică Ramone, punându-şi cartea de vizită pe masă în timp ce se ridica în picioare. Odihniţi-vă şi voi puţin!

Când ajunse în stradă, Ramone porni maşina şi se îndreptă înspre casa lui Terrance Johnson, cu intenţia de a se întâlni acolo cu Bill Wilkins, care acum era probabil băgat până peste cap în calculatorul lui Asa. Îndreptându-se spre est, pe Peabody, primi un telefon pe mobil.

— Regina!

— Gus…

— Ce s-a întâmplat?

— Să nu te superi!

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Diego a fost suspendat de la şcoală.

— Iar???

— Chestia aceea în legătură cu prietenul lui, Toby, şi bătaia la care a participat. Domnul Guy a spus că a fost un martor necooperant şi a înşirat nişte aiureli despre insubordonare.

— Prostii!

— De asemenea, domnul Guy a menţionat şi faptul că directoarea are să ne pună nişte întrebări în legătură cu zona în care locuim.

— Bănuiesc că au aflat că locuim în Washington.

— Mă rog. Mă duc acum să-l iau pe Diego. Am vorbit cu el la telefon, şi este supărat. Cred că am să încerc să vorbesc cu directoarea când ajung acolo.

— Du-te numai şi ia-l de la şcoală, spuse Ramone. Mă duc *eu* să vorbesc cu directoarea.

— Ar trebui să te mai calmezi un pic înainte să năpusteşti acolo!

— Ia-l pe Diego! repetă Ramone. Te sun eu mai târziu!

Ramone parcă maşina şi îl sună pe mobil pe Bill Wilkins, care se afla la familia Johnson.

— Bill, aici Gus. Nu am cum să ajung acolo chiar acum.

— Am intrat în istoricul fişierelor lui Asa, spuse Wilkins, cu vocea coborâtă. Este aici ceva ce ar trebui să vezi!

— O să văd când ajung acolo. Între timp, ai auzit de monumentul Lincoln?

— Nu.

— Vezi dacă nu găseşti ceva pe acolo referitor la asta.

— Bine, dar, Gus…

— Vorbim mai târziu, spuse Ramone.

Se îndreptă cu maşina spre Maryland.

Capitolul 27

Rhonda Willis şi Bo Green stăteau în sufrageria unei case frumos întreţinute de pe Quincy Street, din zona Petworth din nord-vest. Aveau ceşti de cafea aşezate în faţa lor, pe o masă în stilul franţuzesc provensal. Casa era curată, şi mobilierul era ales cu atenţie şi cu bun-gust. Nu părea să fie casa unei fete care dansa la Twilight şi se întovărăşea cu un ucigaş, însă aici era locul în care fusese crescută Darcia Johnson.

Mama ei, Virginia Johnson, stătea aşezată pe canapea. Era o femeie atrăgătoare, cu pielea deschisă la culoare şi puţin pistruiată, îmbrăcată cu gust şi corespunzător vârstei sale. Un băieţel de unsprezece luni îi stătea în poală, scoţând sunete de încântare. Acesta zâmbea înspre Bo Green, care se strâmba la el.

— Ce a făcut, domnilor poliţişti? întrebă Virginia.

— Încercăm să vorbim cu un prieten de-al ei, spuse Rhonda. Dominique Lyons.

— L-am cunoscut, spuse Virginia. Despre ce vreţi să discutaţi cu el?

— Este ceva în legătură cu anchetarea unei crime.

— Fiica mea este suspectă într-o crimă?

— De data asta nu, spuse Green.

Aşezat pe un scăunel, arăta ca un elefant care se hotărâse să se aşeze într-un magazin de porţelanuri.

— Ştim că Darcia şi Dominique sunt împreună, spuse Rhonda. Am fost la apartamentul pe care-l împarte cu

Shaylene Vaughn, în sud-est. Şi ştim unde lucrează Darcia. Numai că nu a mai apărut în aceste locuri în ultimele două zile.

— Aveţi veşti de la ea? întrebă Green.

— A sunat aseară, spuse Virginia, în timp ce băieţelul o ţinea de deget. A întrebat de micuţul Isaiah, băieţelul de aici. Dar nu ştiu de unde suna.

— Isaiah este al ei?

— Da, este al ei.

— Dominique Lyons este tatăl lui?

— Nu, un alt tânăr, care nu mai este cu ea.

— Nu avem o adresă precisă a lui Lyons, spuse Green. Aveţi vreo idee unde stă?

— Nu, îmi pare rău.

Green se aplecă în faţă, îşi luă ceaşca de cafea de pe farfurioară şi luă o înghiţitură. Ceaşca era pictată manual, delicată, şi părea în pericol în mâna lui imensă.

— Îmi pare rău că vă deranjăm cu acest lucru, zise Rhonda cu sinceritate şi cu multă căldură.

— Ne gândeam că am făcut totul aşa cum ar fi trebuit, spuse Virginia Johnson.

— Nu poţi decât să încerci.

— Cartierul acesta se schimbă acum în mai bine, dar nu a fost aşa mereu, după cum bine ştiţi. Soţul meu a crescut aici, în Petworth, şi s-a încăpăţânat să rămână aici, până când se vor duce relele. El susţinea că doi părinţi puternici şi grijulii ca noi, precum şi implicarea noastră în cadrul bisericii vor fi suficiente ca să-i păzim pe copii de probleme. În cea mai mare parte, a avut dreptate.

— Mai aveţi şi alţi copii?

— Încă trei, toţi mari. Toţi au făcut o facultate, toţi sunt la casa lor şi se descurcă bine. Darcia este cea mai mică. Era prietenă bună cu fata aceea, Shaylene, încă din şcoala primară. Shaylene se droga şi ducea o viaţă promiscuă încă de la treisprezece ani. Niciodată nu a făcut ceva bun. Să mă

ierte Dumnezeu că spun acest lucru, pentru că în mare parte nu a fost vina ei. Nu s-a bucurat de o viaţă de familie.

— Ăsta este un motiv, spuse Green.

— Dar asta nu-i tot, replică Virginia. Poţi să stai cu ei tot timpul, să le oferi toată îndrumarea şi iubirea de care au nevoie, şi totuşi ei tot se duc şi sar pârleazul.

— Darcia are o relaţie strânsă cu fiul ei?

— Ţine la el foarte mult. Numai că nu e potrivită să-i fie mamă. Eu am o vechime de douăzeci şi cinci de ani la stat şi m-am putut pensiona mai devreme. Soţul meu are un serviciu foarte bun, aşa că ne putem permite să ne descurcăm numai cu un salariu. Noi doi îl vom creşte pe Isaiah. Doar dacă nu va mai interveni altceva.

— Aşa cum spuneam, Darcia nu este suspectă în această crimă, spuse Green.

— Numai că va trebui să o chemăm la sediu, adăugă Rhonda. Este posibil să fi fost martoră.

— Conduce maşina? întrebă Green.

— Nu, Darcia nu şi-a luat permis de conducere.

— Atunci înseamnă că Dominique o duce cu maşina peste tot, spuse Rhonda.

Aceasta nu era o întrebare. Rhonda Willis gândea cu voce tare.

— Tânărul acela a omorât pe cineva? întrebă Virginia.

Rhonda îi făcu semn lui Bo Green, sugerându-i să-i răspundă el Virginiei şi să înceapă amândoi presiunile.

— Este foarte posibil, răspunse Green.

— Ar fi un pas important dacă am reuşi să-l culegem pe Dominique Lyons de pe unde este şi să-l îndepărtăm de fiica dumneavoastră.

— Avem numărul ei de mobil, replică Green.

— Numai că ea nu ne răspunde la telefon, spuse Rhonda.

— Poate dacă ar crede că fiul ei e bolnav, sau ceva de genul ăsta… sugeră Green.

— Ar fi destul de îngrijorată ca să treacă pe aici, zise Rhonda.

— O s-o sun, spuse Virginia Johnson, luând o cârpă şi ştergându-i lui Isaiah saliva de la gură.

— Am aprecia acest lucru, spuse Rhonda.

— Şi o să şi vină, adăugă Virginia, privind-o acum pe Rhonda. Îşi iubeşte foarte mult copilaşul.

Ramone se afla în camera de aşteptare de la şcoala gimnazială a fiului său din Montgomery County, aşezat alături de un alt tată de culoare cam de vârsta lui. Ajunsese cu zece minute mai devreme şi îi spusese secretarei că dorea să discute cu directoarea Brewster. Când i se spusese că avea nevoie de programare, Ramone îi arătase femeii legitimaţia, o informase că era tatăl lui Diego Ramone şi îi spusese că va aştepta până va fi chemat. Femeia îl poftise să ia loc.

Zece minute mai târziu, o femeie înaltă, în vârstă de aproape cincizeci de ani, ieşi dintr-un hol care ducea spre birouri. Veni până în sala de aşteptare, zâmbind, şi se uită prin încăpere, ducându-se la individul de culoare şi întinzându-i mâna.

— Domnul Ramone? întrebă ea.

— Eu sunt Gus Ramone.

Ramone se ridică în picioare şi dădu mâna cu ea. Doamna Brewster avea chipul prelung, lipsit de umor, cu aspect cabalin. Părea să aibă prea mulţi dinţi. Zâmbetul ei forţat se evaporă uşor, dar reuşi să şi-l readucă rapid pe chip. Ochii însă nu reuşiră să-şi revină. O întâlnise pe Regina de mai multe ori, dar nu se întâlnise niciodată cu Ramone. Era evident că se aşteptase să fie şi el de culoare.

— Vă rog să veniţi cu mine, spuse doamna Brewster.

Ramone o urmă. O privi din spate, din cauză că era şi el un bărbat ca toţi bărbaţii, şi observă că era slabă şi că nu avea fund deloc.

Domnul Guy era aşezat pe unul dintre cele trei scaune care se aflau în biroul doamnei Brewster. Directorul adjunct ţinea o agendă strâns la piept. Spre deosebire de doamna

Brewster, acesta avea un dos voluminos, iar burta şi pieptul se asortau cu restul.

— Guy Davis, se prezentă el, întinzându-i mâna lui Ramone.

— Domnule Guy, spuse Ramone, utilizând special numele ridicol pe care Davis şi-l alesese ca să fie strigat de către elevi.

Dădu mâna cu domnul Guy şi se aşează în faţa biroului doamnei Brewster.

Doamna Brewster se aşează pe scaunul ei. Aruncă o privire spre ecranul de la monitorul calculatorului, nu se putu abţine să nu verifice ceva şi făcu un clic cu mouse-ul, pe urmă îl privi pe Ramone.

— Ei bine, domnule Ramone.

— Poliţist Ramone.

— Domnule poliţist, mă bucur că aţi venit pe aici. Ni s-a adus la cunoştinţă ceva, şi chiar aveam de gând să vă chemăm să discutăm. Acum e momentul potrivit.

— Mai întâi aş dori să discutăm despre fiul meu, spuse Ramone. Aş dori să aflu de ce a fost suspendat astăzi.

— Îl voi lăsa pe domnul Guy să vă explice.

— Recent a avut loc un incident, interveni domnul Guy, între un elev, Toby Morrison, şi un alt elev.

— Vreţi să spuneţi că s-au bătut, spuse Ramone. Cunosc acest lucru.

— Avem motive să credem că fiul dumneavoastră a fost şi el martor.

— Cum aţi ajuns la această concluzie?

— Am întrebat mai mulţi elevi, spuse domnul Guy. Am făcut o investigaţie.

— O investigaţie? întrebă Ramone, zâmbindu-i domnului Guy subţire şi cu înţeles.

— Da, spuse domnul Guy, privind la agenda sa. L-am chemat pe Diego să discutăm evenimentele care s-au întâmplat, iar el a refuzat să-mi răspundă la întrebări.

— Ajutaţi-mă să înţeleg acest lucru, zise Ramone. Diego a fost martor la o bătaie pe terenul şcolii, care înţeleg că a avut loc între doi băieţi. Nimeni nu a ţinut partea unuia sau a altuia, sau altceva de genul acesta, nu-i aşa?

— În esenţă cam aşa este situaţia. Numai că cel de-al doilea băiat a fost rănit în timpul altercaţiei.

— Şi ce anume a făcut Diego rău în toată povestea aceasta?

— Ei bine, spuse doamna Brewster, în primul rând nu a făcut nimic. Ar fi putut să iasă în faţă şi să oprească bătaia, în schimb el a ales să stea şi să o privească.

— Şi îl suspendaţi pentru că nu a acţionat?

— În esenţă, da, replică doamna Brewster. Aceasta, plus neascultarea.

— A refuzat să-mi răspundă la întrebări în cursul investigaţiei, spuse domnul Guy.

— La naiba! exclamă Ramone, simţind cum i se încinge faţa.

— O să vă rog să vă abţineţi de la acest gen de limbaj, îi ceru doamna Brewster, cu degetele încrucişate şi mâinile sprijinite pe birou.

Ramone expiră încet.

— Diego ne-ar fi putut ajuta să rezolvăm această chestiune, spuse domnul Guy. În schimb, el a împiedicat eforturile noastre de a rezolva acest incident.

— Ştiţi ceva? spuse Ramone. Mă bucur că fiul meu nu v-a răspuns la întrebări!

Doamna Brewster clipi rapid, un tic nervos pe care reuşise, până acum, să şi-l ţină sub control.

— Desigur, dumneavoastră mai mult ca oricare altcineva ar trebui să înţelegeţi importanţa cooperării în probleme de acest gen.

— *Aceasta* nu este o crimă. Băieţii se mai bat. Se testează unul pe celălalt şi află lucruri despre ei înşişi pe care le poartă cu ei tot restul vieţii lor. Şi nu a fost o situaţie

în care numai unul s-a luat de celălalt, şi în afară de asta, nimeni nu a fost rănit grav.

— Băiatul a primit un pumn în faţă, spuse domnul Guy.

— Aceasta este una dintre modalităţile de a pierde o luptă, replică Ramone.

— Observ că privim această problemă din perspective cu totul diferite, zise doamna Brewster.

— Eu nu mi-am educat fiul ca să-şi toarne prietenii, spuse Ramone, uitându-se la doamna Brewster, neadresându-se în mod deliberat domnului Guy. Acum Toby Morrison va şti ce fel de prieten are în Diego şi îl va susţine la rândul lui întotdeauna. Iar Diego va avea respectul tuturor pe stradă. Acest lucru este mai important pentru mine şi pentru fiul meu decât regulile voastre.

— Diego protejează un copil periculos, spuse doamna Brewster.

— Cum adică?

— Toby Morrison este un tânăr periculos.

„Acum ştiu ce vreţi să faceţi”, gândi Ramone.

— Este un tânăr *dur,* doamnă Brewster, replică Ramone. Îl cunosc pe Toby. Joacă în echipa de fotbal în care este şi fiul meu. A fost de mai multe ori la noi în casă şi este bine-venit acolo. Dacă nu cunoaşteţi diferenţa dintre periculos şi dur…

— Cu siguranţă că ştiu diferenţa!

— Sunt doar puţin curios, spuse Ramone. Sunt convins că sunt şi copii albi care s-au mai bătut din când în când. Vi s-a mai întâmplat să staţi în acest birou şi să-i descrieţi pe acei copii ca fiind periculoşi?

— Vă rog, spuse doamna Brewster cu o mişcare uşoară din mână; avea un zâmbet lipsit de veselie şi răutăcios. Sunt directoarea acestei şcoli, care este mai mult de cincizeci la sută formată din americani africani şi hispanici. Credeţi că aş fi ajuns în această funcţie dacă nu aş fi avut simpatie şi înţelegere faţă de studenţii minoritari?

— În mod evident, au făcut o greşeală, spuse Ramone. Îi diferenţiaţi pe aceşti copii prin rezultatele şcolare. Vedeţi culoarea lor şi vedeţi numai probleme la ei, dar niciodată nu le vedeţi şi potenţialul. Curând aceasta va deveni o profeţie care se va îndeplini de la sine. Şi faptul că un om de culoare vă rezolvă treburile astea dubioase nu vă scuză în nici un fel.

— Vă rog, domnule! spuse domnul Guy.

— Vorbesc cu doamna Brewster, replică Ramone. Nu cu dumneavoastră.

— Nu trebuie să accept aşa ceva, spuse domnul Guy.

— Nu? întrebă Ramone. Şi ce-o să *faceţi?*

— În orice caz, zise doamna Brewster, controlându-se încă, toate astea-s vorbe. În cursul anchetei domnului Guy, un elev ne-a informat că dumneavoastră şi familia dumneavoastră nu locuiţi în Montgomery County, ci în Washington.

— Doriţi să vă arăt actele casei mele din Silver Spring?

— Actele casei nu constituie nici o dovadă pentru noi, dacă dumneavoastră nu locuiţi de fapt în acea casă, domnule poliţist. Dumneavoastră şi familia locuiţi pe Rittenhouse Street din nord-vest, avem confirmarea acestui lucru. De fapt, Diego urmează ilegal cursurile acestei şcoli. Mă tem că va trebui să punem capăt înscrierii lui la această şcoală, şi asta chiar imediat.

— Îl daţi afară?

— Nu va mai fi înscris. Dacă doriţi să faceţi apel...

— Nu prea cred. Nu doresc să mai rămână aici.

— Atunci conversaţia noastră a luat sfârşit.

— Exact, spuse Ramone şi se ridică de pe scaun. Nu-mi vine să cred că au pus o persoană ca dumneavoastră să aibă grijă de copii.

— Sunt sigură că nu am nici o idee la ce vă referiţi.

— Vă cred. Dar asta nu înseamnă că vă face mai potrivită pentru această funcţie.

— La revedere, domnule poliţist!

Domnul Guy se ridică. Ramone trecu pe lângă acesta, atingându-se de el în drumul spre ieşire, şi părăsi biroul. Parcă avea arcuri la picioare. Ştia că fusese agresiv şi obraznic în mod inutil, dar nu-i părea rău absolut deloc.

Ramone o sună pe Regina din parcare. Diego stătuse puţin acasă, îşi luase mingea de baschet şi ieşise afară. Nu era nervos, spusese Regina. Doar tăcut.

Ramone merse cu maşina spre Washington pe 3rd şi Van Buren. Parcă, îşi lăsă haina de la uniformă în maşină, îşi slăbi nodul de la cravată şi se duse spre terenul îngrădit de baschet. Diego făcea aruncări la coş, îmbrăcat cu un şort prea mare pentru el, un maiou şi adidaşii *Exclusive.* Se răsuci, mergând înapoi, apucă mingea şi o puse la subsuoară. Ramone se opri la o distanţă de un metru şi jumătate de el şi îşi depărtă picioarele.

— Ştiu, tată. Am făcut-o de oaie.

— Nu am de gând să-ţi ţin o predică. Ai făcut o alegere şi ai făcut ceea ce ai considerat că era mai bine.

— Cât timp sunt suspendat?

— Nu o să te mai întorci acolo niciodată, spuse Ramone. Au descoperit că ne-am folosit de adresa din Silver Spring ca să te înscriem la acea şcoală.

— Şi atunci unde o să mă duc?

— Trebuie să vorbesc cu mama ta. Cred că te vom duce înapoi la fosta ta şcoală pentru restul anului şcolar. Pe urmă, o să mai vedem.

— Îmi pare rău, tată.

— Nu-i nici o problemă.

Diego se uită de-a lungul străzii.

— Toate, săptămâna asta…

— Hai, vino aici!

Diego dădu drumul la minge şi se duse în braţele tatălui său. Ramone îl strânse la piept. Simţi mirosul de transpiraţie al lui Diego, deodorantul Axe cu care se dădea,

şamponul acela ieftin pe care-l folosea. Îi simţi muşchii umerilor şi ai spatelui şi căldura lacrimilor.

Diego se desfăcu din braţele lui Ramone. Îşi şterse lacrimile şi luă mingea în mână.

— Vrei să jucăm? întrebă Diego.

— M-ai prins în dezavantaj. Tu eşti încălţat cu adidaşii tăi de optzeci de dolari, iar eu sunt cu pantofi.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

— Jucăm până la unsprezece, spuse Ramone.

Diego luă mingea. Jocul era ca şi terminat, odată cu primul pas pe care-l făcu. Ramone încercă să-l bată, dar nu reuşi. Diego era un sportiv mai bun la paisprezece ani decât fusese Ramone vreodată în toată viaţa lui.

— Te duci înapoi la lucru în halul ăsta? întrebă Diego, arătând din cap înspre petele de sudoare de pe cămaşa lui Ramone.

— Nu va observa nimeni. Femeile nu se mai uită la mine de vreo cinci ani.

— Mama încă se mai uită.

— Ocazional.

— Pe cinci dolari că pot să arunc şi să marchez de la nouă metri, spuse Diego.

— Hai, să te văd!

Diego aruncă la fix. Îşi îndoi braţele, îşi sărută bicepşii şi-i zâmbi lui Ramone.

„Ăsta-i fiul meu!” gândi Ramone.

— Dar nu ai făcut-o cu spatele, spuse el.

— Am să iau totuşi cei cinci dolari.

Ramone îi dădu banii.

— Am plecat de aici. Astăzi am avut o zi lungă.

— Te iubesc, tată!

— Şi eu te iubesc. Sun-o pe mama dacă te duci undeva, să-i spui unde eşti.

Ramone se duse spre maşină şi se aşeză la volan. Înainte să bage cheia în contact, îl sună pe mobil Rhonda Willis. Îi

aveau pe Dominique Lyons şi pe Darcia Johnson închişi la VCB.

— Vin imediat, spuse Ramone.

Capitolul 28

Mama Darciei Johnson o sunase pe fiica ei ca să-i spună că băieţelul ei avea febră şi că respira cu dificultate. Poliţiştii care fuseseră chemaţi prin radio pentru ajutor nu avuseseră prea mult timp la dispoziţie ca să ajungă acolo înaintea ei: în jumătate de oră, un Lexus Gaskins 430 negru apăruse pe Quincy Road şi oprise în faţa casei familiei Johnson. Înăuntru, după ce-i zărise de la fereastra dormitorului de la etaj, Virginia Johnson o sunase pe Rhonda Willis, care stătea împreună cu Bo Green în Impala cafenie parcată mai sus pe stradă. Virginia îi spusese Rhondei că femeia care cobora din Lexus era fiica ei, Darcia, şi, din ce-şi putea da seama, cel care era la volanul maşinii, uşor de ţinut minte după codiţele sale împletite, era Dominique Lyons. În timp ce Rhonda asculta la telefon, îi făcuse semn lui Bo Green, care îi transmisese informaţiile prin radio inspectorului responsabil cu poliţiştii. Green îi spusese inspectorului să pornească.

Două maşini de poliţie blocaseră accesul dinspre vest şi est spre Quincy Road, în timp ce alţi poliţişti ieşiseră de pe aleea Warder Place cu pistoalele scoase, strigând la şoferul din Lexus să iasă din automobil cu mâinile la vedere. Acţiunea fusese zgomotoasă şi rapidă, cu scopul de a şoca şi de a dezamorsa complet orice situaţie neplăcută posibilă. Având în vedere antecedentele lui Lyons, Rhonda nu voise să-şi asume nici un risc, mai ales dacă nu era necesar.

Darcia Johnson se aşezase imediat pe treptele casei părinţilor ei şi îşi acoperise faţa cu palmele. Dominique Lyons făcuse ce i se spusese şi ieşise din maşină, cu mâinile ridicate. I se puseseră cătuşe şi fusese aşezat pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. Darcia, căreia i se puseseră şi ei cătuşe, fusese condusă înspre o altă maşină. Maşina Lexus fusese verificată cu atenţie. Nu se găsiseră arme de nici un fel. Nu găsiseră decât câteva grame de marijuana sub scaunul şoferului.

Virginia Johnson ieşise din casă ţinându-l pe Isaiah în braţe. O privise pe fiica ei, care se afla în maşina de poliţie, şi zărise teama şi ura din ochii Darciei. Virginia o rugase pe Rhonda să o lase să vină şi ea cu ei, iar Rhonda îi spusese că nu era nici o problemă.

— Avem o cameră special amenajată pentru copii, spusese Rhonda.

De fapt, chiar Rhonda fusese cea care iniţiase realizarea unei asemenea camere la sediul VCB. Ideea unei zone de aşteptare pentru soţii, prietene, bunici şi copii ale căror rude erau arestate sau interogate în legătură cu nişte crime nu penetrase decât mintea câtorva dintre colegii ei bărbaţi.

— O să-i spun soţului meu să vină acolo, spusese Virginia.

— O să fie bine pentru fiica dumneavoastră în cele din urmă, o liniştise Rhonda. Aţi făcut ceea ce trebuia.

Dan Holiday stătea în grădina comunităţii de pe Oglethorpe Street şi fuma o ţigară. Urma să ia un client ceva mai târziu în ziua aceea şi era îmbrăcat în costumul lui negru. Venise din cauză că ştia că răspunsul pe care-l căuta se afla acolo.

Scena crimei revenise la aspectul pe care-l avusese înainte de moartea lui Asa Johnson. Cineva strânsese banda galbenă şi o aruncase pe undeva. Câţiva cetăţeni se aflau acolo, lucrând alene la grădinărit, dar mai ales socializând cu ceilalţi, deoarece toamna sosise din plin la Washington,

şi legumele fuseseră culese, iar florile sau alte plante începuseră să se usuce.

Holiday se duse la maşină. O plasase exact unde fusese parcată în timp ce aţipise şi se trezise în noaptea în care descoperise cadavrul. Stătu în spatele volanului Lincolnului şi îşi termină restul de ţigară Marlboro. Trase un fum, examină chiştocul dintre degetele sale şi trase încă o dată înainte de a-i da un bobârnac în stradă. Privi fumul care se ridica din sfera aprinsă care aterizase pe asfalt.

Holiday se uită în direcţia grădinii plină de steguleţe şi araci, şi cu pancartele cu titluri de cântece legate de plante şi de botanică. Simţise fiorul acela rece care-l străbătuse şi în ziua precedentă, pe când trecuse printre pancarte. *„Let It Grow”.* Acestea erau cuvintele care-i veniseră în minte când maşina de patrulă trecuse pe lângă el, la un moment dat în cursul nopţii. Numai că la vremea respectivă el încă nu văzuse pancarta.

Holiday îşi miji ochii, privind fără ţintă, gândindu-se la poliţistul alb şi la infractorul de pe scaunul din spate al maşinii. Apoi îl văzu pe fratele său, cântând la chitară, drogat, cu părul lung, cu mult timp în urmă, în pivniţa casei părinţilor lor din Chillum.

— Naiba să mă ia! exclamă Holiday.

Râse scurt, îşi scoase telefonul mobil, împreună cu cartea de vizită a lui Gus Ramone, şi dădu un telefon.

— Aici Ramone.

— Gus, Holiday la telefon.

— Da.

— Auzi, omule, sunt la grădină. Pe Oglethorpe. Mi-am adus aminte de ceva.

— Da, spune! zise Ramone.

— Ştii maşina de patrulă, cea pe care am văzut-o atunci? Numărul maşinii era 461. Ca în „Ocean Boulevard”[57].

Ramone nu comentă nimic. Încerca să-şi aducă aminte de o anumită imagine.

57 „461 Ocean Boulevard" - album al lui Eric Clapton (n.tr.)

— Mi-a venit în minte din cauză că fratele meu a fost înnebunit după Clapton, spuse Holiday.

— Asta-i fascinant, zise Ramone.

— Ar trebui să fie destul de uşor să verifici situaţia maşinilor de patrulă, nu-i aşa? Să vezi cine era pe numărul 461 la miezul nopţii pe data respectivă.

— Da, numai că sunt ocupat. Mă îndrept chiar acum spre VCB. Avem doi indivizi de interogat.

— Dacă-mi dai numele tipului de pe patrulă, eu şi T.C.…

— Dar voi nu sunteţi poliţişti.

— Poliţistul acela ar putea fi un martor. O să vrei să vorbeşti cu el, nu-i aşa?

— *Eu* o să vorbesc cu el, replică Ramone, şi nu voi.

— Eu şi Cook am putea, ştii, să verificăm acest lucru. Dacă tu tot eşti atât de ocupat…

— Habar n-ai ce zi am avut, şi încă nu s-a terminat! spuse Ramone.

— Cu atât mai mult, zise Holiday.

— Nu, spuse Ramone.

— Dă-mi de ştire, îi ceru Holiday şi încheie convorbirea.

Apoi ieşi din maşină. Îşi mai aprinse o ţigară, gândindu-se: „O să mă sune şi o să-mi dea ce am nevoie. Am văzut asta la el seara trecută. I-a părut rău de bătrân, şi, adânc în sinea lui, ştie că mi-a făcut un rău. Nu e un tip rău, în general, cam prea corect, dar asta nu-i o chestie îngrozitoare. N-o să mă ţină departe de afacerea asta, chiar dacă este împotriva regulamentului”.

Peste un sfert de oră, Ramone îl sună.

— M-am mai gândit la asta, spuse Ramone.

De fapt, îşi reamintise un lucru. Poliţistul blond şi ţanţoş din patrulă care venise la scena crimei se sprijinea de o maşină cu numărul 461 în momentul în care sosise Ramone. Şi îşi amintise şi numele de pe legitimaţia lui: G. Dunne. Numai că nu avea de gând să i-l dea lui Holiday. Doc şi bătrânul acţionau din pasiune şi disperare. Pasiunea

era întotdeauna un lucru pozitiv. Numai că disperarea lor era cea care-l îngrijora pe Ramone.

— Şi? întrebă Holiday.

— Aş fi nebun dacă ţi-aş oferi această informaţie. Nu voi face acest lucru niciodată!

— Nici nu am nevoie de tine. O să-l găsesc în felul meu.

— Fă-mi măcar o favoare şi nu acţiona în nici un fel până când nu vorbeşti mai întâi cu mine.

— Am priceput, spuse Holiday.

— Vorbesc serios, Doc.

— Am înţeles.

— Asta include şi ideea de a conduce propria ta investigaţie, preciză Ramone. Să pretinzi că eşti ofiţer de poliţie este o infracţiune gravă.

— Nu-ţi face griji, Gus. Nu o să te pârăsc.

— Eşti amuzant, Doc!

— Îţi mulţumesc că m-ai sunat.

Holiday apăsă tasta de încheiere a convorbirii. Apoi formă numărul lui T.C. Cook pe care-l reţinuse în memoria telefonului. Cook răspunse la al doilea apel. Holiday se gândi: „Bătrânul aştepta să-l sun”.

T.C. Cook era aşezat la masa din bucătăria sa şi bea o ceaşcă de cafea. Din spate, dinspre biroul său, putea auzi vocea de la dispecerat cu zgomotul specific, şi răspunsul poliţistului de la patrulă care venea de pe site-ul de internet de pe calculatorul său. Deseori acesta era singurul sunet care se auzea în casa lui liniştită. Femeia pe care o trimiseseră cei de la Asociaţia Veteranilor, cea din El Salvador, mai făcea unele zgomote pe acolo, mai aducea lucrurile la viaţă. Abia îi aştepta vizitele, numai că venea doar o singură dată pe săptămână.

În cea mai mare parte a timpului, zilele lui erau lungi din cauza plictiselii. Se trezea devreme, citea cât putea din ziar, pe urmă îşi petrecea timpul în birou sau în atelierul din pivniţă, căutând să facă ceva. Îşi aştepta poşta în jurul orei

prânzului şi petrecea mai mult timp decât era necesar pentru pregătirea mesei. Încerca să reziste, dar deseori ceda somnului de după-amiază. Încerca să nu se uite prea mult la televizor, deşi era capabil să facă acest lucru fără prea mare frustrare. Numai că aceasta era o activitate pasivă, din care numai primea, nu şi dăruia ceva. Cook era genul care întotdeauna trăise pentru ţelurile sale, iar acum nu mai avea nici unul. Nu i se slăbise mintea. Avea mai multe motive să fie nefericit decât majoritatea oamenilor, dar nu-şi permitea să se lase pradă disperării. Nu prea avea o motivaţie să se dea dimineaţa jos din pat, dar făcea acest lucru în continuare şi se îmbrăca înainte de micul dejun, la fel cum ar fi făcut orice om care urma să se ducă la serviciu.

Să se implice în activităţile bisericii ar fi fost o opţiune, dar el nu prea era genul bisericos. Soţia lui fusese o baptistă devotată, o femeie cu o credinţă puternică. Unii poliţişti se dedicau lui Dumnezeu, dar meseria lui şi tot ceea ce-i fusese dat să vadă produseseră efectul opus asupra lui Cook. Acum, că era mai aproape de moarte, ar fi fost mai uşor şi de înţeles dacă ar fi revenit la vechile obiceiuri cu mersul la biserică, dar s-ar fi simţit un ipocrit dacă ar fi făcut asta. Nu fusese un soţ foarte atent, sau un soţ model, dar îşi iubise soţia şi îi fusese credincios, şi dacă Dumnezeu exista, şi dacă era într-adevăr bun, Cook considera că ar fi găsit de cuviinţă să-i aducă pe el şi pe Willa din nou împreună, indiferent dacă el se ducea sau nu la slujbele de duminică.

Cook se uită în cana de cafea goală. Doctorul îi spusese să bea doar o ceaşcă pe zi, şi asta numai dacă trebuia neapărat. Spusese că de la cofeină inima lui îşi mărea ritmul, iar Cook nu-şi putea permite acest lucru. Şi mai era şi faptul că doctorul îi spusese că exista riscul foarte mare să mai facă un accident cerebral, şi că acesta ar putea fi mult mai grav decât celălalt. După cum se părea, nici chiar dacă nu ar fi băut a doua ceaşcă de cafea nu avea cum să

previină acest lucru. Sistemul lui circulator era fragil, aşa îi spusese doctorul. „Nu, nu aş putea să vă spun cât va mai dura până la următorul *eveniment.* Ar putea să fie săptămâni, sau ar putea să fie ani. Toţi acei zeci de ani de fumat şi de alimentaţie necorespunzătoare... Am vrea să putem face mai mult pentru dumneavoastră, domnule Cook. O altă operaţie ar fi prea riscantă, din nefericire. Continuaţi să duceţi o viaţă activă, dar cu grijă. Să vă luaţi medicamentele!” Şi aşa mai departe, aiureli peste aiureli.

Cook se uită pe masa din bucătărie. Avea un fel de organizator cu două pastile în fiecare compartiment, separate pe zilele săptămânii. În acest fel nu avea cum să uite o zi, sau să uite că luase deja pastilele şi să înghită din greşeală o doză dublă. Aceste lucruri erau obligatorii pentru el. Dacă va supravieţui următorului atac cerebral, va ajunge ca una dintre legumele acelea cu braţele şi cu picioarele fără vlagă. Apoi, Asociaţia Veteranilor va trimite pe cineva să-i facă baie; să-i pună o baveţică în timpul mesei; va trimite o femeie imigrantă sărmană să-i şteargă fundul lui de bătrân. Mai curând îşi băga pistolul în gură, decât toate astea. Dar acesta era un gând pentru o cu totul altă zi.

Îl sunase Holiday. Apoi Cook îl sunase pe un vechi prieten din Districtul 4, pe care-l monitorizase pe la începutul anilor 1980 şi care acum era ofiţer comandant. Cook îi spusese locotenentului că un poliţist de patrulă îi făcuse un serviciu unei nepoate de-a lui şi că ea dorea să-i scrie o scrisoare prin care să-i mulţumească, dar nu reuşea să-şi amintească decât numărul pe care-l văzuse pe maşina lui. Cook nu avea nici o nepoată, iar ezitarea locotenentului îi arătase că simţise minciuna, însă, cu toate acestea, îi oferise informaţia lui Cook. Când Cook întrebase care era programul poliţistului, locotenentul îi spusese, după o lungă pauză, că în ziua respectivă lucrase de la ora opt la patru.

Holiday urma să vină, şi apoi se vor pune pe treabă. Tânărul acesta purta nişte poveri grele, dar avea energie şi entuziasm. Poate că ei doi vor reuşi să facă ceva împreună.

Cook se duse la maşină, un Mercury Marquis de culoare auriu-deschis, cu o stea albastră FOP[58] lipită pe lunetă, şi deschise portbagajul. Se gândise că era posibil ca el şi cu Holiday să urmărească pe cineva în seara aceea, şi astfel le vor trebui două maşini. Ştia ce se afla în portbagaj, ştia că nu golise conţinutul acestuia, dar era puţin surescitat şi dorea să arunce o privire la lucrurile sale.

În portbagaj păstra articolele de întreţinere a maşinii, inclusiv uleiul, antigelul, cablurile de baterie, lichidul de frână şi cel pentru sistemul de direcţie, preşurile, trusa de reparaţii a cauciucurilor şi cricul. Mai avea şi o cutie de scule în care ţinea ustensilele standard şi o cutie în care ţinea o ruletă de treizeci de metri, bandă adezivă, un binoclu, ochelari pentru vedere de noapte pe care nu-i utilizase niciodată, o cutie de mănuşi de cauciuc, un baston extensibil, o pereche de cătuşe Smith & Wesson, mai multe baterii, un aparat foto digital pe care Cook nu ştia cum să-l utilizeze şi o lanternă Streamlight Stinger reîncărcabilă, cu exteriorul din oţel, care putea fi folosită şi ca armă. Mai avea în portbagaj şi o rangă de metal.

Totul era la locul lui. Holiday avea să mai întârzie puţin. Cook decise să se întoarcă în casă şi să-şi ia trusa Hoppe şi pistolul de calibru 38. Avea timp să-şi cureţe arma.

Michael „Mikey” Tate şi Ernest „Nesto” Henderson se aflau într-o maşină Maxima neagră, modelul nou cu patru ţevi de eşapament la spate, situată în parcarea unui mall de pe Riggs Road din nord-estul Washingtonului, nu departe de graniţa cu Maryland. Acolo se aflau un magazin cu toate produsele la un dolar, o casă de amanet, un magazin de băuturi alcoolice, un restaurant chinezesc, unul mexican, un spaţiu de încasare a cecurilor şi două frizerii, una specializată în manichiură şi pedichiură, şi cealaltă, numită Hair Raisers, era cunoscută pentru codiţe împletite şi alte

58 Fraternal Order of Police - organizaţie sindicală a poliţiştilor din SUA (n.tr.)

extensii din păr. Chantel Richards era angajată la Hair Raisers. Henderson o putea vedea prin parbriz, stând în spatele unei femei aşezate pe scaun, amândouă vorbind de zor în timp ce Chantel îşi făcea meseria. Henderson era cel care făcea supravegherea. Tate răsfoia ultimul număr din *Vogue.*

— La naiba, e drăguţă totuşi, declară Henderson.

— Aşa sunt o mulţime de femei, spuse Tate, ridicându-şi privirea.

Purta nişte blugi de mărime mare, o cămaşă Lacoste cu mâneci lungi şi pantofi asortaţi, cu nişte crocodili micuţi prinşi pe o parte.

— Şi e şi înaltă, interveni Henderson, care purta o şapcă albastră Nationals, versiunea de la jocul din deplasare, nu neapărat din cauză că era interesat de baseball, ci din cauză că avea culoarea asortată cu cămaşa. Şapca îi stătea uşor ridicată pe creştet.

— Părul o face să pară mai înaltă decât este, spuse Tate. În plus, e posibil să poarte tocuri cui. Fetelor ăstora la modă le place să fie înalte. Le face să pară mai slabe.

— Are rotunjimi exact acolo unde trebuie.

— Se îmbracă bine pentru genul de corp pe care-l are.

— Unde ai citit asta, în revista aceea de fete?

— Spuneam şi eu. A obţinut efectul pe care l-a dorit.

Tate remarca îmbrăcămintea femeilor, pantofii şi bijuteriile lor, modul în care mergeau, lucruri din astea. Era interesat, asta era tot. Numai că nu vorbea prea mult despre lucrurile astea când era cu Nesto, care considera că a citi revistele care tratau aceste lucruri, şi chiar cititul de orice fel era o chestie de poponari.

— Mă îngrijorezi, fiule.

— Nu făceam decât să-i admir efortul, asta-i tot!

— Da, bine, am admirat-o destul.

— Nici nu sunt prea bucuros de chestia asta, să ştii. Mă doare şi fundul de la statul aici.

— Sigur nu te doare de la altceva?

— Adică?
— Nu şi-a băgat cineva mădularul în tine?
— Să te ia naiba, omule!
— Citeşti toată ziua reviste de modă; mă îngrijorezi.
— Măcar eu *ştiu* să citesc.
— În timp ce ţi-o trage unul pe la spate.
— Haide, Nesto!

Lucrau împreună, dar aveau puţine lucruri în comun. Michael Tate ajunsese acolo fiind în tranzit spre un alt loc. Era ca toţi acei ospătari din New York despre care citise, care de fapt nu erau ospătari, ci actori care se pregăteau să devină vedete de film sau de televiziune. Aşa se considera Tate, cel puţin. Oricum, nu avea de gând să lucreze undeva cu salariul minim, până să dea lovitura. În nici un caz nu avea de gând să plece de acasă fără un costum frumos pe el, sau bani în buzunar, pentru că aşa era el. Aşa că acum lucra aici.

Fratele lui mai mare, William, care acum se afla la închisoare, fusese implicat în traficul de droguri împreună cu Raymond Benjamin, când amândoi erau tineri, iar când Benjamin ieşise din închisoare, îl băgase şi pe Michael în afacere. Numai că Michael Tate era destul de deştept să ştie că banii, aşa frumoşi cum erau, nu erau decât nişte bani de buzunar, în comparaţie cu ceea ce scoteau designerii aceia de îmbrăcăminte. Dacă rapperii aceia cu fundul moale puteau s-o facă, de ce n-ar fi putut şi Michael Tate?

Întrebarea era cum să ajungi însă dintr-un loc în celălalt? Se gândea că poate punctul de plecare era să încerce să-şi obţină GED-ul[59]. Numai că avea să se gândească altă dată la acest lucru. Deocamdată stătea aici cu Nesto Henderson, într-o parcare de rahat, supraveghind o tânără femeie care probabil că nu făcuse rău nimănui, niciodată. Şi mai era

59 General Educaţional Development - Set de cinci teste care, dacă sunt trecute, certifică faptul că persoana deţine cunoştinţe la nivel de liceu în America sau Canada. (n.tr.)

numit şi poponar de ţăranul ăsta care nu avea nici el parte de prea multă acţiune cu femeile, dar care simţea nevoia să-l jignească pe el din cauză că citea reviste. Pe deasupra, îi mai chiorăiau şi maţele.

— Mi-e foame, spuse Tate.

— Atunci du-te acolo, la chinezoii ăia, şi ia-ţi o friptură şi nişte brânză. De fapt, ia-mi şi mie una dacă tot te duci!

— Cum poţi să fii atât de prost? Niciodată nu poţi să cumperi un sendviş dintr-un loc unde se vinde şi mâncare chinezească. Şi niciodată nu poţi să mănânci mâncare chinezească dintr-un loc unde se vând sendvişuri.

— Dar nici mâncare de la Pedro nu vreau, spuse Henderson, referindu-se la restaurantul mexican.

— Uite ce-i, tipa nu pleacă nicăieri, cel puţin o vreme. Are clienta de care trebuie să aibă grijă şi, oricum, e prea devreme ca să plece de la serviciu. Hai să găsim un loc unde să mâncăm mâncare adevărată şi revenim mai târziu.

Henderson se uită la Chantel Richards, admirându-i mişcările şoldurilor pe ritmul muzicii pe care o difuzau în frizerie.

— Ar fi păcat dacă ar trebui să-i facem felul. Nu sunt multe femei care să se mişte aşa de frumos.

— Nu trebuie decât s-o urmărim până în locul unde stă cu tipul ăla, Romeo.

— Spuneam şi eu, că s-ar putea să fim nevoiţi, zise Henderson, pe urmă facu semn înspre cheia de contact. Hai, să mergem!

Tate porni Nissanul şi ieşi din spaţiul de parcare. Opri când semaforul se făcu galben pe Riggs, şi fu atent să utilizeze semnalizarea la intersecţia care urmă după aceea. Aveau arme adevărate sub scaune şi nu voia să rişte să fie oprit de poliţie.

Nesto Henderson se implicase mai mult. Cel puţin, aşa pretindea el. Michael Tate putea să aibă grijă de el însuşi şi să-l protejeze şi fizic pe Raymond Benjamin dacă era necesar, dar nu se înscrisese în vreun grup de masochişti.

În definitiv, Benjamin îi spusese că terminase şi el cu acea parte a jocului. „Nu am de gând să omor o femeie, îşi spuse Michael Tate. Asta nu mă caracterizează.”

Capitolul 29

Încăperea era aglomerată, ca întotdeauna. Dominique Lyons era aşezat pe un taburet fixat de podea. Scaunul era mic în mod intenţionat şi foarte inconfortabil pentru un bărbat de dimensiuni mai mari. Lyons nu fusese legat de baza scaunului. În acest moment al interogatoriului, agentul de poliţie Bo Green, aşezat de partea cealaltă a mesei, era încă prietenul lui Lyons. Discutaseră doar pentru scurtă vreme.

Lyons purta un tricou Authentic Redskins, cu numele lui Sean Taylor pe el şi cu numărul 21 prins pe spate. Tricourile Authentic mergeau până la o sută treizeci şi cinci de dolari, o sută patruzeci pe stradă. Adidaşii Jordans noi-nouţi din picioarele lui Lyons făceau cam o sută cincizeci de dolari. Bijuteriile lui, un Rolex original, inelele, cerceii cu diamante şi lanţul de platină aveau o valoare de aproximativ cinci cifre. Când Green îl întrebă cu ce se ocupa, Lyons spuse că avea o afacere cu piese auto pe strada pe care locuia.

— Văd că eşti fan Taylor, spuse Green.

— Tipul e tare, răspuse Lyons.

Era un individ înalt şi cu membrele foarte lungi. Avea umerii laţi şi un chip ascuţit, cu trăsături frumoase.

Avea codiţe lungi, împletite, care îi încadrau pometii. Ochii îi erau de un căprui-închis şi plaţi, idealul unui taxidermist.

— A fost la Miami, aşa că nu e nimic ieşit din comun. Ştii că cei din Hurricanes joacă bine întotdeauna.

Lyons încuviinţă din cap. Se uită inexpresiv în ochii lui Bo Green.

— Ai jucat la Interhigh, nu-i aşa? îl întrebă Green, bănuind acest lucru după înălţimea, greutatea şi constituţia atletică a lui Lyons.

Green ştia mai mult ca sigur că exista un antrenor care să-l fi remarcat pe Lyons la un moment dat în viaţa lui, şi făcuse o încercare.

— Eastern, spuse Lyons. Am jucat ca fundaş dreapta.

— În colţ sau în apărare?

— Apărare liberă.

— Asta când, pe la sfârşitul anilor '90?

— Nu am jucat decât un singur an. În '99.

— Ramblers aveau o echipă bună în anul acela, îmi amintesc foarte bine. Hei, cred că te-am şi văzut jucând! În anul acela aţi jucat cu Ballou, nu-i aşa?

Era o minciună, şi Lyons îşi dădu seama. Numai că orgoliul lui nu putea să treacă peste asta.

— Am jucat în echipa facultăţii când eram în anul doi.

— Pari un jucător bun.

— Erau un obstacol pentru cei mai tineri, spuse Lyons.

— Şi de ce ai jucat numai un an?

— Am absolvit şi facultatea după anul doi.

— Ţi-ai luat viaţa în mâini de timpuriu, nu?

— Cred că fac parte dintre geniile acelea tinere despre care se aude uneori. Eram pe programul accelerat.

— Fotbalul este un joc bun. Şi e util pentru unii, de asemenea. Poate ai fi reuşit să-l transformi în altceva dacă ai fi rămas pe poziţie.

— Cred că ar fi trebuit să discut despre asta cu consilierul meu psihologic. Asta dacă aş fi reuşit să găsesc unul.

— Antrenez o echipă de fotbal în sud-est, spuse Green, cu o voce liniştită, şi fără vreo ezitare. Eu şi încă vreo câţiva tipi pe care-i cunosc ne petrecem vremea pe acolo. Avem trei divizii cu greutate. Dacă băieţii ajung să se antreneze regulat, şi îmi arată carnetele de note în fiecare trimestru,

şi dacă au note de trecere, le garantez că vor juca pe teren. Nici măcar nu-mi pasă dacă sunt buni la ceva.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Dominique Lyons.

Bo Green îi zâmbi amenințător individului de pe taburetul prea mic pentru el.

— Eşti nostim, omule! Ţi-a mai spus cineva vreodată acest lucru?

— Voiam să spun că e o poveste frumoasă, numai că noi nu ne aflăm aici ca să facem conversaţie. Dacă nu o să mă acuzaţi de ceva, va trebui să mă lăsaţi să plec de aici, pentru că am treburi de rezolvat.

— Eşti acuzat de posesie de marijuana, spuse Green.

— Îmi asum vina pentru asta, zise Lyons. Asta este ca o amendă pentru parcare necorespunzătoare în oraşul ăsta. Aşa că daţi-mi hârtiile de eliberare şi data la care trebuie să mă prezint la tribunal, şi am plecat de aici.

— Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări, dacă tot eşti aici.

— Referitoare la ce?

— La o crimă. Victima este un tânăr pe nume Jamal White. Îl cunoşti?

— Vreau un avocat, spuse Lyons.

— Nu te întreb decât dacă îţi este cunoscut acest nume.

Lyons îl privi fix pe Green şi nu răspunse.

— Ai dreptate, Dominique. Ai dreptul să chemi un avocat. Dar ştii, avocatul respectiv te va sfătui să nu vorbeşti cu noi şi îţi va ruina şansele de a obţine o condamnare mai uşoară mai târziu. Vreau să spun că dacă ai coopera şi ne-ai oferi nişte informaţii care să ne fie de folos în această anchetă referitoare la crimă, de exemplu, acuzaţia pentru posesie de marijuana pe care ai primit-o astăzi va dispărea, cel mai probabil.

— Am văzut şi eu emisiunea aceea la televizor, spuse Lyons.

— Care anume?

— Ştiţi dumneavoastră. Cea în care tipul alb îi adună pe suspecţi în camera de interogatoriu şi vorbeşte cu ei în

lipsa avocatului aproape în fiecare săptămână timp de zece ani. Şi apoi îi împinge foaia aceea galbenă de hârtie pe masă şi îi spune suspectului să-şi scrie mărturisirea. Şi apoi suspectul o face. Da, am văzut-o. Problema este că nu există nici un bulangiu pe care să-l cunosc şi care să fi fost atât de prost încât să facă acest lucru. Poate în New York există asemenea ignoranţi. Dar nu şi în Washington.

— Chiar *eşti* deştept, Dominique!

— Doar v-am spus că sunt!

— Ca Doogie Howser[60].

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

— Am vorbit cu prietena ta, Darcia.

— Da?

— Şi ea este la fel de inteligentă ca şi tine?

Bo Green se ridică de pe scaun. Privi în jos către Lyons, care examina masa din faţa lui. Mâinile lui, care stătuseră liniştite pe parcursul interogatoriului, acum băteau ritmic în suprafaţa zgâriată a mesei.

— Mă duc să-mi iau o apă minerală, spuse Green. Vrei ceva?

— Aduceţi-mi un Slice!

— Nu avem asta. Dar un Mountain Dew e bun?

Lyons încuviinţă scurt din cap. Green se uită la ceas, apoi privi direct în camera de filmat, montată într-un colţ al tavanului.

— 11.20 dimineaţa, spuse Green înainte să iasă din încăpere.

Bo Green aşteptă să se închidă uşa în spatele lui. Se duse în încăperea alăturată, în camera video, unde stăteau agenţii de poliţie Ramone şi Antonelli, acesta din urmă cu secţiunea sportivă a ziarului deschisă în poală. Pe un ecran se vedea Dominique Lyons, care încă se uita fix la masă, foindu-se pe scaun, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă. Pe celălalt ecran se vedeau Rhonda Willis şi

60 Personaj din filmul cu acelaşi nume, un adolescent foarte inteligent, medic, care se confruntă cu problemele vârstei sale. (n.tr.)

Darcia Johnson, în camera numărul 2. Ramone era concentrat pe ecranul respectiv. Vocea moale, constantă a Rhondei se auzea prin difuzoare.

— Ceva? întrebă Green.

— Rhonda o ia încetişor, spuse Ramone.

— Curva ticăloasă nu a scos nici măcar o vorbuliţă până acum, adăugă Antonelli.

— Ce-mi place când vorbeşti aşa, Tony! spuse Green. Sună exact ca vocabularul de pe stradă.

— Totuşi, asta e o păsărică bună, zise Antonelli.

— Iată o expresie care nu prea se mai foloseşte în zilele noastre, spuse Green. De fapt, dacă mă gândesc bine, de câteva zeci de ani.

— Băiatul tău, Dominique, spuse Ramone. E foarte cooperant!

— Ăsta-i amicul meu, replică Green. După ce se termină toate astea, o să ne ducem într-o excursie cu cortul, ceva de genul ăsta. O să stăm în jurul focului de tabără şi o să cântăm *Kum Bah Ya.*

— Nu vreau să am o atitudine negativă, zise Ramone, dar am senzaţia că Dominique nu o să mărturisească nimic.

— A văzut emisiunea aceea, spuse Green. Oricum, am plecat de aici, mă duc să-i caut un Mountain Dew.

Green ieşi din încăpere, în timp ce Ramone continuă să privească ecranul monitorului. Rhonda Willis se apleca peste masă, cu un chibrit în mână, ca să-i aprindă ţigara Darciei Johnson.

— Spune aici că Lee-Var Arrington nu este sigur sută la sută, spuse Antonelli, cu ochii în ziar. Are *îndoieli* în privinţa meciului de duminica asta. Zece milioane pe an, sau cât o fi având, şi nu trebuie să se ducă la muncă, din cauză că-l doare blestematul lui de genunchi. Eu, unul, am hemoroizi cât boaba de strugure, care-mi atârnă între fese, şi cu toate acestea vin la muncă în fiecare zi. Oare nu înţeleg eu cum stau lucrurile, sau ce?

— E posibil, spuse Ramone.

În camera cu numărul 2, Rhonda Willis stinse chibritul. Darcia trase din ţigară şi scutură scrumul într-o scrumieră din staniol. Era pistruiată şi avea ochii căprui. Avea trupul bine făcut. Sarcina nu îi stricase silueta. De fapt, chiar o făcuse mai senzuală, ceea ce era un atu în meseria pe care o avea.

— Spune-mi despre Jamal White, o îndemnă Rhonda.

Darcia Johnson privi într-o parte.

— Nu e nici o problemă dacă vorbeşti despre Jamal, spuse Rhonda, repetând în mod deliberat numele băiatului. Ştiu că aţi avut o relaţie. Îl ştii pe prietenul lui Jamal, Leon Mayo? El mi-a spus că voi doi eraţi împreună.

— Nu eram împreună, spuse Darcia. Eu sunt cu Dominique.

— Şi totuşi lui Jamal îi plăcea de tine.

— Se poate. Nu-l cunoşteam chiar atât de bine, ăsta-i adevărul.

— Nu? Dar tipul care stă la intrare la Twilight este poliţist. El spune că voi doi discutaţi la bar în noaptea în care Jamal a fost ucis.

— Acolo vorbesc cu o mulţime de persoane. Pentru asta sunt plătită. Aşa obţin bacşişuri.

— Şi dacă dansezi.

— Sigur.

— Şi mai ce?

Darcia nu răspunse.

— Am fost în apartamentul în care stai cu Shaylene Vaughn, spuse Rhonda, cu tonul lipsit de agresiune sau animozitate. Am şi eu ochi.

— Şi?

— Îi dai lui Dominique toţi banii pe care-i câştigi? Darcia trase din ţigară. Dominique Lyons este peştele tău? Darcia suflă fumul de ţigară în cămăruţă. Nu te judec, fată, spuse Rhonda. Încerc doar să aflu ce s-a întâmplat cu tânărul acela. M-am întâlnit cu bunica lui şi am văzut-o plângând. Rudele lui merită să afle, nu crezi?

— Jamal nu era decât un băiat pe care-l cunoşteam.

— Dacă aşa spui tu…

— Îmi pare rău că a fost omorât. Dar nu ştiu nimic despre asta.

— Bine.

— Acum pot să-mi văd copilaşul?

— Este cu mama ta în camera de joacă. Şi tatăl tău se află acolo, cred.

— Isaiah nu e bolnav, nu-i aşa?

— Nu, e bine.

— Atunci înseamnă că mama m-a minţit ca să fiu arestată.

— Te-a minţit ca să te ajute, Darcia. A făcut ceea ce trebuia pentru tine şi pentru fiul tău.

— Cum o să fie bine pentru mine şi pentru copilul meu dacă eu o să fiu la închisoare? Darcia trase din ţigară şi o stinse în scrumieră, apoi se frecă la ochi. Despre Jamal.

Darcia făcu un gest mic cu mâna.

— Nu te grăbi! îi spuse Rhonda.

— Din punctul meu de vedere, am terminat.

— Încă nu. Şi eu îmi doresc să ies de aici, dar mai avem câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm. Din păcate, mi s-a dat cazul acesta de omucidere…

— Nu mă puteţi ţine aici sub acuzaţia de posesie de marijuana.

— O să dureze un timp până să pun la punct toată hârţogăraia.

— Asta-i o porcărie! *Ştiţi* că-i o porcărie!

Rhonda o lăsă pe Darcia să-şi descarce nervii şi o privi în timp ce se calmă.

— Eşti bine? Nu eşti bolnavă şi nici nu ţi-e rău, nu-i aşa? Eşti după drog cumva?

Darcia clătină din cap.

— Asta-i bine, spuse Rhonda. Ascultă, vrei o apă minerală, ceva?

— Am să beau o Diet Coke, dacă aveţi.

— Nu este decât pepsi, răspunse Rhonda. Vrei unul?

Darcia încuviinţă din cap. Rhonda se ridică, se uită la ceas, apoi privi în obiectivul camerei de filmat, şi spuse:

— 11.35 dimineaţa.

Rhonda ieşi din cameră, aşteptă ca uşa să se încuie în urma ei şi luă un Diet Pepsi de la aparat. Îl duse la camera video, unde stăteau Ramone şi Antonelli, privindu-i pe Bo Green şi pe Dominique Lyons pe ecranul cu numărul 1.

— Unde e maşina mea? întrebă Lyons.

— Probabil în drum spre parcarea cu maşinile sechestrate, răspunse Green.

— Ar fi bine să nu aibă nici o zgârietură pe ea, spuse Lyons, altfel o să vă treziţi imediat cu un proces.

— E un Lexus frumos, zise Green. Ce model e, 400?

— 430, spuse Lyons.

— Cu asta ai mers în noaptea aceea?

— La care noapte te referi?

— Noaptea în care a fost omorât Jamal White, spuse Green.

— Cine?

— Jamal White.

— Numele ăsta nu-mi este cunoscut.

— Ai avut o dispută cu el la Twilight în noaptea în care a murit. Avem un martor care a confirmat acest lucru.

— Vreau un avocat, repetă Dominique Lyons.

Green îşi încrucişă braţele la pieptul său imens, se aşeză din nou pe scaun şi se uită drept în faţa lui.

— Bo arată destul de trist, nu-i aşa? întrebă Antonelli.

— Asta-i frustrare, spuse Ramone.

— Voi vedeţi un tânăr care-şi ţine gura, zise Rhonda. Eu văd unul care spune multe.

— Pe bune?

— Hai că mă duc înapoi să-mi văd de treabă.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Antonelli. Mă pricep cum să înmoi limba unei tinere femei. Nu e nevoie decât de puţin farmec.

— Şi o grămadă de alcool, adăugă Ramone.

— Am prins ideea, spuse Rhonda şi părăsi încăperea.

Ramone închise sonorul la ecranul numărul 1, din cauză că nu mai era nimic interesant de auzit. O aşteptau pe Rhonda să se întoarcă în camera numărul 2. Ea se aşeză şi împinse cutia de suc peste masă spre Darcia. Rhonda o lăsă pe Darcia să-şi deschidă cutia şi să ia o înghiţitură mare de suc. Îi aprinse Darciei următoarea ţigară.

— Am patru fii, spuse Rhonda, trăgând chibritul înapoi. Darcia continuă să fumeze. Patru fii, continuă Rhonda, şi nici un bărbat. Nu mă plâng. Băieţii au doi taţi diferiţi, dar nici unul din ei nu era ceea ce se numeşte un bărbat de familie. Pe primul l-am trimis la plimbare, şi când şi al doilea s-a dovedit la fel, i-am spus să plece în acelaşi mod. Nu am primit un bănuţ de la nici unul din ei până în ziua de azi, şi nici nu l-aş lua, chiar dacă mi s-ar oferi. Nu vreau să spun că băieţilor mei nu le-ar fi mai bine dacă ar fi un bărbat în casă, numai că noi nu am avut această opţiune. Ne-a fost greu, n-o să te mint. A fost o permanentă luptă, şi va continua să fie, dar ne descurcăm destul de bine. O să fim bine. Te uiţi la mine, Darcia, şi ştiu ce vezi. O femeie de vârstă mijlocie cu puţină burtă şi cu haine cumpărate de la JCPenney. Am cearcăne şi pantofi fără toc. Nu am mai fost la un restaurant bun de vreo cinci ani, şi nici nu mai ştiu când am fost la ultima petrecere adevărată. Nu cu mult timp în urmă arătam cam ca tine. Şi *eu* arătam bine, să ştii. Prin anii '80 mă trimiteau sub acoperire în cluburi unde apăreau băieţii amestecaţi adânc în droguri. Mă refer la R Street Crew, Mr. Edmond, toate astea, pentru că superiorii ştiau că tinerii cu bani vor vrea să stea de vorbă cu mine. Dacă merg astăzi pe stradă, am noroc dacă se mai uită cineva la mine. Atât de repede se duce totul, draga mea. Şi apoi ce-ţi rămâne? O să-ţi spun. Îţi rămân oamenii pe care-i iubeşti şi care te iubesc. Mă uit la fiii mei şi nu regret nici o clipă din timpul petrecut cu ei. Nu mă deranjează nici cum arăt în oglindă, pentru că ştiu că nu înseamnă prea mult în

cele din urmă. Scopul meu nu a fost meseria asta, sau ziua de salariu, sau ceva ce se poate cumpăra, ci să-mi cresc copiii. Să ştiu că nu mă vor părăsi niciodată în sufletele lor. Înţelegi ce-ţi spun?

— Continuă, Rhonda, rosti Ramone, privind monitorul.

— Ai şansa să ieşi de pe drumul pe care ai apucat-o, spuse Rhonda. Fă tot posibilul să te cureţi de murdării şi începe să-ţi creşti bebeluşul aşa cum trebuie, tu singură. Aşa cum au făcut mama ta şi tatăl tău cu tine. Dă-i încolo pe indivizii ăştia cu care ai fost până acum şi începe o viaţă nouă! Putem să te ajutăm. Avem acest program de protecţie a martorilor prin care îţi putem da o locuinţă, departe de locul în care ai fost. Putem aranja totul.

— Nu ştiu nimic, spuse Darcia.

Scrumul i se lungise în vârful ţigării. Se oprise din fumat, dar trebuia să-l scuture în scrumieră.

— Cum ai de gând să-l protejezi pe tipul acela? El este acum într-o altă cameră de interogatoriu, punându-ţi ţie în cârcă toate lucrurile.

— Ba nu e aşa!

— Dă-i drumul! Crezi că tu eşti drăguţa lui? Frumuşelul îi spune acelaşi lucru şi lui Shaylene, şi fiecărei fete pe care o regulează şi pe care o fură. Nu ştii acest lucru? Iar acum el se află acolo, spunând că tu ai avut ideea de a-l ucide pe Jamal.

— Nu este adevărat!

— Adevărat sau nu, el aşa o să depună mărturie. Poate că el e cel care a apăsat pe trăgaci, dar va obţine o acuzaţie mai puţin gravă dacă premeditarea a venit din partea ta.

— Nu am dorit să-i fac rău lui Jamal, de ce aş fi vrut acest lucru?

— Nu ştiu. Tu să-mi spui!

— Jamal era un băiat de treabă.

— *Spune*-mi, Darcia! Poţi s-o faci. Tu nu eşti o ucigaşă. Ai aceeaşi privire blândă în ochi pe care am văzut-o la mama

ta. La proces o să te acuze drept complice la crimă şi o să fii închisă mult timp pentru acest lucru, iar asta pentru ce? Nu ai făcut rău nimănui. Nici nu ai putea. Ştiu acest lucru.

O lacrimă se prelinse din ochiul drept al Darciei şi i se rostogoli pe obraz.

— Vorbeşte-mi, spuse Rhonda. Nu-ţi pot fi de folos dacă nu o faci şi tu. Ştiu că te-ai săturat de toate astea. Nu-i aşa?

Darcia încuviinţă dând din cap.

— Vorbeşte, repetă Rhonda.

Darcia îşi stinse ţigara în scrumieră. Privi fumul cum se ridică în rotocoale din scrumieră.

— Jamal îmi adusese un trandafir în noaptea aceea, spuse Darcia. Asta-i tot ce a făcut rău.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Vorbeam cu el la bar, iar Dominique l-a văzut când mi-a dat trandafirul. Nu că Dominique ar fi fost gelos, sau ceva de genul ăsta. Numai că ştia că eu şi Jamal…

— Jamal nu era un client. El era prietenul tău.

— Nu l-aş fi lăsat pe Jamal să mă plătească. Asta-l scotea din minţi pe Dominique. Nici măcar nu mă gândeam la Jamal în felul acesta. Era drăguţ.

— Jamal şi Dominique s-au certat la Twilight?

— Dominique încerca să-l întărâte. Jamal s-a abţinut, ceea ce a agravat lucrurile. Apoi Jamal s-a strecurat afară. Ştiam cu ce autobuze mergea şi pe unde se ducea acasă. Dominique mi-a cerut să-i spun şi m-a forţat să merg cu el. Mi-a fost frică să mă opun. Nu mă gândeam că Dominique avea să-i facă prea mult rău. Mă gândeam că poate va încerca să-l ia tare, în nici un caz nu mă aşteptam la ceea ce a făcut. În mintea mea mă gândeam că poate îl voi putea opri dacă mergeam şi eu.

— Dominique Lyons l-a împuşcat pe Jamal White?

— A oprit lângă el la intersecţia dintre 3rd Street şi Madison, pe partea cu parcul. Dominique a ieşit din Lexusul lui şi l-a împuşcat pe Jamal de trei ori.

— Darcia, aceasta este o întrebare foarte importantă. Ştiu că portarul verifică pe toată lumea de arme când pătrunde în acel local. Aşa că nu e prea probabil ca Dominique să fi fost înarmat când se afla în Twilight. Avea un pistol în maşină?

— Nu.

— Nu *ce*?

— Nu avea nici un pistol la vremea aceea. Când am plecat de la Twilight, am mers să se întâlnească cu un individ. Tipul respectiv i-a vândut un pistol.

— În noaptea aceea?

— Da.

— La naiba, spuse Ramone prin întunericul din camera video.

— Se pare că nu Dominique este trăgătorul vostru, spuse Antonelli.

Ramone nu spuse nimic şi se frecă pe obraz. Uşa se deschise, iar poliţistul Eugene Hornsby, şifonat tot şi cu hainele neasortate, apăru în cadrul uşii.

— Garloo a intrat în parcare, Gus, spuse Hornsby. Spune că trebuie să stea de vorbă cu tine imediat. Are să-ţi arate ceva. Nu ştiu din ce motiv, vrea ca tu să te duci afară la el.

— La naiba! exclamă Ramone, ridicându-se rapid de pe scaun, cu chipul extrem de agitat.

— Să nu omori mesagerul! spuse Hornsby.

Capitolul 30

Bill Wilkins stătea în maşina Impala, cu uşa din partea şoferului deschisă, cu un picior scos din maşină, sprijinit de asfalt. Fuma o ţigară şi sufla fumul în cealaltă direcţie faţă de Ramone. Ramone se afla pe bancheta de alături, răsfoind hârtiile pe care le adusese Wilkins într-un dosar de carton.

— Ai scos toate astea din fişierele din History de pe calculatorul lui? întrebă Ramone.

— Practic astea sunt site-urile pe care le-a vizitat Asa în săptămâna dinainte de moartea sa. Avea programată ştergerea automată la fiecare şapte zile.

— Şi acestea sunt…

— Acestea sunt doar exemple de pagini accesate, spuse Wilkins. Dacă intri mai profund pe conţinut, e destul de dur. Crede-mă pe cuvânt, este foarte clar. Practic, chestii despre relaţiile sexuale dintre bărbaţi. Penisuri, penetrare anală, sex oral… Şi masturbarea e foarte accesată.

— Asa era homosexual.

— Asta mai mult ca sigur.

Ramone îşi mângâie mustaţa neagră.

— Cred că am suspectat acest lucru încă de la raportul medicului legist. Nu ştiu de ce nu m-am uitat atunci mai în profunzime. Bănuiesc că nu voiam să fie adevărat.

Wilkins îşi aruncă ţigara în stradă.

— Nu vreau să tratez cu uşurinţă acest subiect. Mi-a părut foarte rău când am descoperit acest lucru, mai ales că tu-l cunoşteai pe băiat.

— Ai acţionat aşa cum trebuia.

— Aş fi vrut să fi scos mai multe la iveală. Vreau să spun că nu există nici un fel de corespondenţă acolo. A fost foarte prudent cu e-mailurile lui, sau nu utiliza această modalitate pentru a comunica. Bărbaţii agaţă băieţii în *chat rooms,* acesta este modul lor de a se cunoaşte. Şi eu am făcut asta, spuse Wilkins, apoi prinse privirea lui Ramone. Cu femei, Gus, cu femei măritate în special, dacă vrei să-ţi spun adevărul. Ele sunt cel mai uşor de întâlnit, ştii? Avantajele internetului.

— Ai vorbit cu Terrance Johnson?

— Nu, la naiba! Nu despre acest lucru. Era beat, oricum. M-a întrebat despre cursul anchetei, dacă am găsit arma crimei, chestii din astea. Am plecat în viteză de acolo, cu dosarul acesta sub braţ. Am listat paginile respective şi am şters-o.

— Era beat la ora nouă dimineaţa.

— N-aş putea spune că-l blamez, spuse Wilkins.

— Ştii, m-a întrebat şi pe mine dacă am găsit arma crimei.

— Doar nu crezi că…

— Nu, replică Ramone. Care ar fi motivul? Terrance Johnson poate fi un nemernic de prima clasă. Însă în nici un caz nu şi-a ucis el fiul, spuse Ramone şi privi în zare prin parbriz. Asta ar explica toate chestiile legate de Războiul Civil.

— Adică?

— Toate site-urile pe care le-a vizitat Asa, despre forturile locale, şi cimitire.

— Corect! Cele mai comune locuri de agăţat homalăi.

— Îmi închipui că doi adulţi ar aranja întâlnirea prin internet. Un băiat adolescent nu are un loc unde să se ducă, şi bănuiesc că o mulţime dintre tipii mai în vârstă nu

vor ca lumea să vadă că le intră un puşti în casă. La naiba, o mulţime dintre aceşti nemernici sunt probabil şi căsătoriţi.

— Fort Stevens ar fi un loc potrivit. Între 13rd Street şi Quackenbos. Nici nu e departe de casa familiei Johnson. Toate tranşeele acelea, şi alea, cum se cheamă, parapetele unde te poţi ascunde…

— Acolo nu este şi un monument Lincoln-Kennedy cumva, Bill, ştii tu ceva?

— N-am auzit până acum de aşa ceva. Vreau să spun că preşedintele Lincoln a fost împuşcat în timpul bătăliei aceleia vestite pe care au avut-o acolo; singura dată când a participat direct la o luptă adevărată în timpul Războiului Civil. Dar nu este nici un monument acolo pentru aşa ceva, cel puţin eu nu-mi aduc aminte. Poate în cimitirul acela naţional care se găseşte mai sus.

— Pe Georgia Avenue?

— Cel care dă în Venable Place. Nu e decât un cimitir micuţ. Acolo i-au înmormântat pe soldaţii care au căzut în bătălia respectivă.

— Bill, eşti…

— Ştiu. Voi aveţi impresia că nu mă interesează decât femeile şi calculatoarele. Îmi place şi să citesc, asta-i tot. Îţi spun, acasă citesc tot timpul.

Ramone îşi adună gândurile.

— Ştii ce mă preocupă acum, nu?

— Ce?

— Bine, deci Asa era homosexual. Dar ce are asta de-a face cu uciderea lui?

— Nu crezi că suntem mai aproape, nu?

— Ba da, dar nu îmi dau seama.

— Dar suspectul Rhondei?

— Tocmai asta-i problema, spuse Ramone. Prietena lui Dominique Lyons tocmai îl pune la zid în privinţa uciderii lui Jamal White. Numai că ea spune că el nu a cumpărat pistolul până în noaptea în care l-a ucis pe Jamal, ori Asa a fost ucis cu o noapte înainte.

— Atunci îl putem găsi pe individul care i-a vândut pistolul lui Lyons.

— Rhonda se ocupă acum de acest lucru.

— Gus…

— Ce-i?

— Ziceai că am făcut bine ce am făcut până acum.

— Aşa este.

— Am şi lucrat o grămadă de ore suplimentare.

— Da, aşa este.

— O să-mi semnezi programul de unsprezece şi jumătate când mergem înăuntru?

— Pupă-mă-n fund, spuse Ramone.

Se uită la ceas. Era trecut de prânz.

Ramone şi Wilkins pătrunseră în camera cu monitorul video. Bo Green şi Antonelli erau aşezaţi pe scaune, privindu-le pe Rhonda şi pe Darcia pe ecranul numărul 2. Pe ecranul numărul 1 se vedea Dominique Lyons cum stătea singur în încăpere, cu ochii închişi.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Ramone.

— Bo a renunţat la păsăroi, spuse Antonelli. Rhonda însă a scos tot de la fată, oricum.

— Şi pistolul?

— Dominique a scos încărcătorul din revolver şi l-a aruncat de pe podul Douglass. Apoi s-a întors şi a aruncat şi restul de pe podul din Sousa. Este făcut bucăţele în râul Anacostia, pe vecie. Numai că fata ne-a dat numele şi adresa vânzătorului. Un tip pe nume Beano. Eugene îl caută acum.

— Ia uitaţi-vă la Dominique, spuse Green cu dezgust.

— Tâmpitul trage un pui de somn, remarcă Antonelli.

— Ştiţi ce spune căpitanul, zice Wilkins. Dacă pot dormi în această cameră, atunci înseamnă că sunt vinovaţi. Altfel ar ţipa şi s-ar agita că am făcut o greşeală imensă.

— Lăsaţi-l să doarmă, spuse Green. Poate tânărul crede că o să plece de aici în libertate. Numai că n-o să plece

nicăieri în altă parte în afară de pârnaie. O să mai stau pe aici numai ca să-i văd faţa când o să-i spunem despre viitorul lui.

— Şi fata? întrebă Wilkins. O s-o condamne şi pe ea?

— Trebuie să discutăm cu procurorul, spuse Green. Numai că îmi imaginez că datorită faptului că a cooperat cu noi, şi pe baza mărturiei sale, o să fie eliberată pe cauţiune. Rhonda i-a promis programul de protecţie a martorilor, ceea ce este un început bun.

— În felul ăsta, târfuliţa o să-şi întoarcă funduleţul ei frumuşel, spuse Antonelli, chiar la timp pentru Ziua Femeii.

— Nu mai taci odată? întrebă Ramone.

În timp ce Rhonda înregistra ora pentru camera video, Ramone şi Wilkins ieşiră din încăpere. După ce ieşiră, Antonelli se uită înspre Bo Green.

— Ce naiba am spus?

— Cred că pur şi simplu nu-i plac nemernicii, spuse Green. Să mă ia naiba dacă *eu* ştiu de ce.

Ramone şi Wilkins se întâlniră cu Rhonda Willis la biroul acesteia. Ea şi Ramone schimbară o privire, apoi el o atinse uşor pe braţ.

— Bună treabă!

— Mulţumesc.

— Ai avut o zi plină.

— Mda. Şi tu?

— Până acum a fost interesant. Fiul meu a fost dat afară din şcoală. M-am dus acolo şi m-am pişat pe biroul directoarei, apoi l-am întrebat pe adjunct despre bărbăţia lui.

— Chiar *eşti* genul de persoană diplomată.

— De asemenea, Bill aici de faţă a găsit nişte lucruri interesante pe calculatorul lui Asa Johnson, care dovedesc destul de bine faptul că Asa era homosexual.

— Cred că aveai deja o bănuială.

— Da, aşa e.

— Dar ce are asta a face cu uciderea lui?

— Nu ştiu dacă are vreo legătură cu crima. Sper că voi doi îl puteţi găsi pe individul care i-a vândut pistolul lui Lyons şi să vă faceţi o idee despre rahatul ăsta.

Eugene Hornsby se alătură şi el grupului. Verificase numele de Beano prin WACIES. Programul avea capacitatea de a înregistra porecla şi de a scoate la iveală numele adevărat, ultima adresă cunoscută şi antecedentele persoanei. Hornsby le dădu copiile pe care le făcuse după ce listase informaţiile. Găsise doi de Beano, dar unul din ei era la închisoare în acel moment.

— Aldan Tinsley, spuse Hornsby. Omul nostru are o pagină întreagă despre antecedente în primirea şi vânzarea de bunuri furate. Plus o arestare recentă pentru că a condus maşina în stare de ebrietate.

— Darcia spunea că ea şi Dominique s-au întâlnit cu el pe o alee în spatele unei străzi care dădea în Blair Road, spuse Rhonda. Nu-şi amintea exact intersecţia.

— Ultima lui adresă cunoscută este în zona cu numere din două cifre din Milmarson, spuse Hornsby.

— Asta-i chiar lângă Fort Slocum, spuse Wilkins. Locul unde a fost găsit Jamal.

— Şi la o aruncătură de băţ de grădina comunităţii de pe Oglethorpe, completă Ramone.

— Trebuie să-i sun pe copiii mei, spuse Rhonda, să văd dacă sunt bine.

— Ne întâlnim afară în parcare, îi zise Ramone.

Ramone şi Rhonda Willis se deplasară spre periferie cu o maşină Taurus. Se aflau pe South Dakota Avenue, şi se îndreptară spre North Capitol pe Michigan Road, cel mai bun drum prin nord-est. Ramone forţa Taurusul să urce pe un deal, în vreme ce Rhonda se ruja, privindu-se în oglinjoara din spatele parasolarului din dreptul locului de lângă şofer.

— Ce păcat de Asa, spuse Rhonda. Păcat că părinţii lui trebuie să mai adauge şi asta la suferinţa lor.

— Nu ştii decât pe jumătate cum stau lucrurile, zise Ramone. Una dintre numeroasele chestii pe care Terrance Johnson le-a făcut fiului său a fost să-l numească „poponar”. Mă întreb cum o să trăiască cu *asta* pe conştiinţă.

— Crezi că Johnson ştia?

— Nu. Era doar un mare ignorant.

Milmarson Place era o zonă restrânsă de case coloniale bine întreţinute din cărămidă şi cu ţiglă pe acoperişuri, care începea de pe Blair Road şi ajungea până pe 1st Street, între Nicholson şi Madison. Avea sens unic, dinspre vest spre est, aşa că Ramone intră de pe Kansas Avenue şi Nicholson. Un sistem complicat de alei conecta străzile între ele, iar toate aleile ieşeau de pe ambele capete ale 1st Street. Ramone coti pe intrarea unei alei şi o parcurse în formă de U. Trecură pe lângă garaje individuale, garduri din lemn sau din sârmă, containere răsturnate de gunoi şi mai mulţi câini corciţi cu pit-bull sau ciobăneşti, care stăteau şi lătrau, sau care dormeau lungiţi în curţile minuscule. Această porţiune a aleii ieşi lângă Blair Road. Când ajunseră, găsiră o maşină de patrulă a poliţiei parcată spre vest. Ramone parcă Taurusul în spatele acesteia. Locuinţa lui Tinsley era pe partea cealaltă a străzii.

Rhonda înşfacă un aparat de emisie-recepţie. Ea şi Ramone ieşiră din Ford şi fură întâmpinaţi de către poliţistul de patrulă, care se dăduse jos din maşină. Era tânăr şi blond şi avea părul pieptănat lins pe spate. Numele de Conconi era înscris pe legitimaţia de pe piept. Rhonda ceruse întăriri prin staţie.

— Arturo Conconi, spuse tânărul, întinzând mâna spre ei.

— Poliţist Ramone şi poliţist Willis.

— Ce avem aici?

— Numele individului este Aldan Tinsley, spuse Ramone. Avem motive să credem că a vândut o armă care a fost utilizată recent într-o crimă. Nu are antecedente de violenţă.

— Nu are nici un rost să riscăm, oricum, spuse Conconi.

— Sigur că da. Ai ochi buni?

— Destul de buni.

— Supraveghează casa de aici, îi ceru Ramone. Dacă agenta Willis te strigă, intră pe alee.

Conconi îşi scoase staţia din centură. El şi Rhonda îşi setară frecvenţele.

— Cum ţi se spune, Art sau Arturo? întrebă Rhonda.

— Turo, mai degrabă.

— Bine, atunci.

Ramone şi Rhonda se îndreptară spre zona de case.

— Unul dintre conaţionalii tăi, spuse Rhonda.

— Nu-i purta pică pentru asta, replică Ramone.

Urcară nişte trepte din beton către o verandă tot din beton, din faţa unei case de cărămidă, situată chiar la capătul zonei Milmarson. Rhonda făcu semn cu bărbia spre uşă.

— Bate tu aşa cum bat poliţiştii, Gus!

— Încă te mai doare mâna?

— Da, de la numărat banii.

Ramone îşi strânse pumnul şi bătu cu putere în uşă. Pe urmă mai încercă o dată. Uşa se deschise, şi în faţa lor apăru un bărbat de douăzeci şi ceva de ani. Era cam de statura lui Ramone, cu capul voluminos, braţele lungi şi mult păr pe corp. Purta un tricou cu inscripţia „We R One” pe deasupra blugilor. Îşi ţinea telefonul mobil la ureche.

— O clipă, spuse el la telefon, pe urmă îl privi pe Ramone. Ce doriţi?

Ramone şi Rhonda mai făcură un pas în faţă. Ramone îi arătă individului legitimaţia sa, în timp ce Rhonda privi peste umărul acestuia, încercând să-şi dea seama dacă mai era cineva în casă. I se păru că aude mişcare pe undeva prin spate.

— Eu sunt agentul de poliţie Ramone, iar dânsa este agenta de poliţie Willis. Dumneavoastră sunteţi Aldan Tinsley?

— Nu, nu este acasă la ora asta.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt vărul lui.

Ramone încercă să-l compare pe individul din faţa sa cu fotografia pe care o zărise pe foaia de hârtie. Semăna cu Aldan Tinsley. Dar putea fi şi vărul acestuia, de asemenea.

— Aveţi vreun act de identitate? îl întrebă Rhonda.

— Mai eşti acolo, fată? întrebă acesta în telefon.

— O să vă cer să încheiaţi această convorbire, domnule, spuse Ramone.

— Te sun eu, spuse individul în telefon. A venit poliţia şi îl caută pe vărul meu, continuă el, pe urmă îşi prinse telefonul la curea.

— Putem să vedem un act de identitate de-al dumneavoastră? întrebă Rhonda.

— De ce aţi venit?

— Sunteţi Aldan Tinsley? întrebă Ramone.

— Aveţi mandat de percheziţie? Pentru că dacă nu aveţi, aţi intrat ilegal în casa mea, şi asta se numeşte încălcare de proprietate.

— Sunteţi Aldan Tinsley? întrebă Ramone.

— Uitaţi ce e, să vă ia naiba, e bine? Vărul meu nu este aici.

— Să ne ia naiba? întrebă Ramone şi simţi cum zâmbeşte.

— Vreau să spun că porcăria asta nu e bună deloc! Chiar nu am timp pentru aşa ceva, aşadar va trebui să mă scuzaţi!

Individul încercă să închidă uşa. Poliţiştii rămaseră liniştiţi, iar uşa se îndreptă spre Rhonda şi îi atinse umărul, dezechilibrând-o. Ramone trânti uşa cu violenţă înapoi şi pătrunse de-a binelea în casă.

— Asta-i atac la persoană, spuse Ramone.

Îl înşfăcă de tricou şi îl împinse prin cameră. Îl propti apoi la perete. Individul se luptă în strânsoarea lui Ramone şi încercă să se elibereze răsucindu-se, iar Ramone îl ridică în

aer şi îl trânti, iar în timp ce acesta cădea, Ramone îl mai lovi o dată şi îl izbi de podeaua din lemn masiv. Ramone o auzi pe Rhonda în staţia de emisie-recepţie, chemându-l pe poliţistul din patrulă. Îşi scoase cătuşele şi îl răsuci pe individ, observând că-i dăduse sângele pe buze şi dinţi după ce-l izbise de podea. Ramone îşi puse genunchiul pe spatele individului, în timp ce-i potrivea cătuşele la încheieturi. Bărbatul bolborosi ceva obscen printre dinţi. Ramone îi spuse să-şi ţină gura.

În încăpere apăru o femeie mai în vârstă. Avea în mână o farfurie şi un prosop de bucătărie cu care o ştergea. Se uită neîncrezătoare la bărbatul întins pe jos, încătuşat şi cu sângele prelingându-i-se pe podea.

— Beano, spuse ea cu dezamăgire în voce. Acum ce-ai mai făcut?

— Acesta este Aldan Tinsley, doamnă?

— Da, e fiul meu, spuse femeia.

Ramone se uită înspre Rhonda, care nu se mai obosise să-şi scoată pistolul Glock. Ea îi facu un semn din sprâncene, ceea ce însemna că era bine.

Arturo Conconi intră pe uşa principală, cu mâna pe locul în care-şi ţinea arma.

— Pune-l pe acest domn pe bancheta din spate a maşinii tale, spuse Ramone, şi mergi după noi până la sediul VCB.

— De ce a trebuit să mă loviţi? întrebă Tinsley. Mi-aţi spart buza.

— Ar fi trebuit să ne spui cum te cheamă, spuse Ramone. Noi te-am întrebat frumos.

— Te-ar fi scutit de ceva durere, adăugă Rhonda.

Rhonda îşi ceru scuze de la mama acestuia pentru tot deranjul. Ramone şi Conconi îl scoaseră pe Tinsley afară din casă.

Capitolul 31

T.C. Cook stătea în biroul său, cu mai multe dosare deschise în faţă. Victimele Crimelor Palindrom aveau fiecare dosarul ei. Realizase un raport destul de detaliat al vieţilor lor, inclusiv fotografii, atât de familie, cât şi individuale, sau de grup, făcute la şcoală. Ştia că cei de la poliţie, în special în timpul ultimelor sale luni de serviciu, considerau că depăşise limita dintre conştiinciozitate şi obsesie. Însă cineva trebuia să se ocupe şi de asta.

Cook rămăsese conectat direct la acest caz timp de vreo doi ani. După cea de a treia victimă, furia comunităţii din sud-est se concentrase asupra poliţiei, deoarece oamenii considerau că acest caz nu era prioritar pentru poliţie din cauză că victimele erau de culoare. Cook însă câştigase în cele din urmă încrederea locatarilor. Le sugerase să adune o echipă de cetăţeni din cartier, dându-le indicaţii cum să-şi ţină copiii în siguranţă. Pe urmă, preocuparea pentru crimele cauzate de droguri au început să aibă prioritate faţă de cele legate de copii, care păruseră să se oprească, şi discuţiile de la întâlniri se referiseră ulterior la subiecte privind bandele, traficanţii şi cocaina, în ceea ce priveşte rudele victimelor, acestea formaseră un grup numit Părinţii Palindrom, care se întâlneau de două ori pe lună, mai mult în scop terapeutic, decât pentru altceva.

Cook participase şi el la aceste întâlniri. Însă după un an sau mai mult, pierduse şi el legătura cu ei. Unul din cupluri, mama şi tatăl Avei Simmons, erau divorţaţi de la bun

început. Alţii divorţaseră la scurt timp după ce fiul lor, Otto Williams, fusese ucis. Tatăl lui Eve Drake se sinucisese la doi ani după ce fusese descoperit trupul neînsufleţit al fiicei sale. Mama devenise aproape cataleptică şi fusese internată într-o instituţie de boli nervoase în iarna imediat următoare.

Cook studie fotografiile. Otto Williams, un tânăr inteligent căruia îi plăcea să construiască diverse lucruri, purta ochelari de vedere, şi, în ciuda aspectului său de tocilar, fusese foarte îndrăgit de colegii lui. Ava Simmons avea treisprezece ani când fusese omorâtă, deşi avea trupul dezvoltat ca al unei adolescente, şi fusese veselă, mereu plină de viaţă, nu tocmai silitoare, dar sociabilă şi pricepută la oameni, devotată bunicii ei, care locuia în aceeaşi casă cu familia. Şi Eve Drake, fata care sărea coarda şi participase la competiţii, la care câştigase premii pe care le expunea cu mândrie în camera ei de o ordine impecabilă. Cook aproape că le simţea prezenţa în încăpere.

Se auzi soneria de la intrare. Cook se duse spre partea din faţă a casei şi-l pofti înăuntru pe Holiday. Acesta era îmbrăcat în costumul lui negru.

— De ce nu m-ai sunat? întrebă Holiday.

— Nu am putut forma numărul. Trebuie să-l programezi la favorite. Ai putea face acest lucru chiar acum.

— Ai mai vorbit cu prietenul dumitale, locotenentul?

— Da, am reuşit. Hai, intră!

Se duseră în bucătărie. Cook îi turnă lui Holiday o ceaşcă de cafea, în timp ce Holiday îi programă telefonul lui Cook.

— Mulţumesc, spuse Holiday, în timp ce Cook îi aşeza în faţă ceaşca de cafea. Ce-ai aflat?

— Numele ofiţerului este Grady Dunne, începu Cook. Are o vechime de şase ani. Tipul e alb, aşa cum spuneai.

— E de serviciu în seara asta?

— Astăzi are program de la opt la patru. Putem să-l prindem la plecare.

— Minunat, spuse Holiday. Am o cursă la aeroport care îmi va lua probabil vreo două ore. Aş putea să fiu la secţie pe la patru, fară probleme.

— Şi o să-l urmărim aşa, pur şi simplu?

— În doi o să meargă uşor. E mai dificil să scapi de urmăritori în acest fel.

— O să vedem ce e cu el, spuse Cook.

Holiday scotoci prin fiecare din buzunarele sacoului şi scoase la iveală două aparate profesioniste de emisie-recepţie Motorola, pe care le aşează pe masă.

— De obicei folosesc astea când lucrez în echipă cu partenerul meu de afaceri, spuse Holiday. Acţionează pe o rază de zece kilometri. Ce e frumos este că sunt activate vocal. Poţi să conduci maşina şi să le foloseşti în acelaşi timp.

— Şi nu sunt cifre care să mă încurce.

— O să ne descurcăm de minune.

— Eu am un binoclu în portbagajul maşinii. Poate ar fi mai bine să-l iei tu. Ai putea să-l identifici în momentul în care iese din secţie.

— Sigur că da.

Holiday se uită la ceasul de pe perete, care rămăsese în urmă cu câteva ore. Se ridică de pe scaun, dădu ceasul jos, îl întoarse şi îi potrivi ora. Potrivi gaura de la spatele acestuia în cuiul din perete şi îl aşează frumos.

— Aşa mai merge, spuse Holiday.

Îl întrista să se uite la ceasul acela aşa cum era mai înainte. Îi fixase ora corectă pentru el, nu pentru bătrân.

— Pentru mine nu e nici o diferenţă, zise Cook. Însă îţi mulţumesc, oricum.

— În acest fel, doamna din El Salvador va şti cât e ceasul.

— Ai dreptate, prietene.

— T.C....

— Ce-i?

— Am discutat cu Ramone.

— Mi-ai spus. Nu a vrut să dea telefon şi să găsească identitatea şoferului de pe patrula de poliţie. Nici eu n-aş fi făcut-o pentru tine, ca să-ţi spun adevărul.

— Nu e vorba despre asta, ci de faptul că am simţit din vocea lui, din intensitatea cu care vorbea, că se afla aproape de deznodământ în cazul lui Asa Johnson.

— Tu nu crezi că moartea lui Asa Johnson este legată de Crimele Palindrom, nu-i aşa?

— Pur şi simplu n-aş vrea să fii dezamăgit.

— N-o să fiu, spuse Cook. Ştiu că o să sune a nesimţire, dar am avut parte de distracţie în aceste ultime zile. Nu, nu *distracţie* este cuvântul potrivit. Am avut un scop, o motivaţie. În dimineţile acestea din urmă, când m-am trezit, ochii mei s-au făcut mari dintr-odată. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Aşa că hai să vedem unde ne duce chestia asta! Bine?

— Da, domnule.

— Şi renunţă şi la porcăria asta cu „domnule”! Nu am trecut niciodată mai sus de inspector de poliţie, tinere!

— Bine, spuse Holiday, apoi luă o gură mare de cafea şi aşează cana înapoi pe masă. Trebuie să plec.

— Ne vedem la patru, zise Cook.

Rămase în bucătărie şi îl auzi pe Holiday cum închide uşa după el. Cook putea să audă şi vocile subţiri de pe site-ul poliţiei de pe internet, omul de la dispecerat către poliţistul de pe patrulă, care veneau dinspre calculator. Şi încă ceva: sunetul slab al unor râsete de copii. Ştia că acest lucru nu era posibil, dar mai ştia şi că nu era singur.

Conrad Gaskins stătea pe marginea patului, frecând cu degetul în cercuri mici cicatricea care îi traversa obrazul. În spatele lui, deasupra aşternuturilor, se afla un sac de marinar plin cu aproape tot ce avea. Majoritatea erau haine, dintre care cele mai multe erau lenjerie intimă, pantaloni şi tricouri pe care le purta la lucru. Mai avea două

cămăşi şi o pereche de pantaloni buni, dar în mare, cam asta era tot. Hainele, trusa de bărbierit, o pereche de adidaşi şi pistolul Glock pe care i-l dăduse Romeo. O să scape de el mai încolo, dar nu avea de gând să-l lase în urma lui. O altă armă era ultimul lucru de care mai avea nevoie vărul lui acum.

Cu o seară în urmă băuse prea multă bere, ceea ce-i provocase un somn profund şi nu auzise alarma de la ceas. Era pentru prima dată când rata selecţia de dimineaţă de la clinică, asta de când fusese destul de norocos încât să-şi găsească ceva de lucru.

Gaskins îl sunase pe supraveghetor, fostul puşcăriaş, un bun creştin, care considerase potrivit să-i ofere o şansă la locul de muncă. Şi după ce-şi ceruse scuze şi îl rugase insistent pe om să-l ierte, simţise cum îl cuprinde un val de emoţie, iar cuvintele începuseră să-i curgă liber de pe buze.

— Mă aflu într-o situaţie foarte dificilă aici, spuse Gaskins. Dacă nu scap de chestia asta, ori o să mi se facă felul, ori o să fiu trimis înapoi la pârnaie. Nu vreau să mor, şi nici nu vreau să omor pe cineva. Nu vreau decât să lucrez cinstit şi să fiu plătit la fel, în schimb.

Gaskins îi mai dădu supraveghetorului, care se numea Paul, ceva mai multe amănunte despre situaţia lui, însă fără detalii particulare. Îi spuse lui Paul despre mătuşa sa Mina, mama lui Romeo, şi îi aminti de promisiunea pe care i-o făcuse, şi anume să aibă grijă de fiul ei.

— Ai făcut pentru el tot ce se putea face, spuse Paul. Strânge-ţi toate lucrurile, pleacă din casa aceea şi sună-mă când eşti gata! Te voi aştepta jos, la capătul străzii.

— Dar unde o să stau?

— Am eu o canapea. O să stai cu mine până o să-ţi găseşti ceva.

— Aţi putea să-mi opriţi bani din salariu.

— Nu-ţi mai bate capul, Conrad. Sună-mă, şi rezolvăm noi, bine?

Gaskins se gândise intens la acest lucru aproape toată ziua. Îi dăduse telefon, şi acum deja împachetase şi era gata de plecare. Se gândise şi la Mina Brock şi la ce-i promisese. Romeo nici măcar n-o mai vizitase de ceva vreme. El, Conrad Gaskins, avea să fie fiul ei acum. Va înţelege, chiar dacă n-o va putea spune în cuvinte. El ştia acest lucru, şi cu toate acestea se simţea vinovat. Gaskins prinse cataramele sacului, îl ridică şi ieşi din încăpere.

Romeo Brock, care abia se trezise, auzi paşii vărului său. Se rostogoli de pe saltea şi atinse podeaua cu tălpile. Se întinse şi se uită înspre cele două valize Gucci, care erau aşezate lângă măsuţa de toaletă. Pe urmă se duse la măsuţă, pe care-şi ţinea portofelul, cheile şi ţigările. Verifica automat dacă erau acolo de fiecare dată când se dădea jos din pat. Tot pe măsuţă se afla şi pistolul Gold Cup de calibru 45, şi spărgătorul de gheaţă. Vârful spărgătorului intra într-un dop de plută. Lui Romeo îi plăcea să şi-l prindă de gambă cu bandă adezivă. De câte ori îl lua de mâner şi-l scotea, banda adezivă oprea vârful din plută. Poate că văzuse acest lucru în vreun film, dar de-a lungul timpului se convinsese că se gândise singur la asta. Un bărbat care putuse inventa un asemenea sistem în nici un caz nu putea să fie un prost.

Brock, în bustul gol, îşi aprinse o ţigară Kool şi aruncă chibritul stins în scrumiera de formă rotundă. Îşi strecură portofelul în buzunarul din spate al blugilor, şi ieşi din dormitor în picioarele goale. Merse de-a lungul holului, trecu de camera vărului său şi intră în sufrageria deschisă. Conrad era aşezat pe canapea şi îşi ţinea sacul marinăresc la picioare. Brock trase un fum din ţigară, mai trase unul, apoi îl expiră lung.

— Pleci? întrebă Brock.

— Am terminat, Romeo.

— Nu ai curaj să mergi mai departe?

— Să omori şi să jefuieşti este uşor. Însă când e vorba despre consecinţe… nu vreau să am parte de ele, omule!

— Aproape că am terminat, spuse Brock. Nu trebuie să mai stai decât până împărţim banii. Îţi iei partea, apoi, dacă vrei să pleci, n-ai decât!

— Ăştia sunt bani plini de sânge. Nu-i vreau. Şi nici nu vreau să rămân aici, să te privesc cum te duci în jos.

— *La naiba!* Eu?

— Chiar nu-ţi vine să crezi că se va întâmpla acest lucru? Chiar şi tipul ăla al tău, Red Fury, s-a întins mai mult decât îl ţinea plapuma. Când a fost înjunghiat în curtea închisorii, crezi că se mai lăuda cu ceva? Crezi că era mândru de ce făcuse? Nu, vere! Plângea după maică-sa, mai mult ca sigur! Aşa cum fac toţi bărbaţii în cele din urmă.

— Dar eu sunt abia la început!

— Deja eşti terminat, spuse Gaskins. Un tip ca tine are succes la puşti, poate, şi la găinari, dar există o limită. Dacă mai dai o lovitură cum a fost cea de ieri, o să te apuci să cheltuieşti, pe urmă o să ajungi la un standard de viaţă pe care ai să vrei să-l păstrezi. Aşa că o să furi mai mult, şi mai mult, până o să calci pe coadă pe cineva pe care n-ar trebui. Acel cineva va pune apoi un preţ pe capul tău, şi apoi bang, s-a terminat! La naiba, băiete, se poate ca soarta ta să fie deja pecetluită. Ai luat-o cu tine pe fata aceea, şi astfel ai făcut o greşeală uriaşă. Individul ăla cu fundul mare ştie mai mult ca sigur unde lucrează. Poate nu azi, poate nu mâine, dar într-o zi o s-o urmărească un ucigaş până aici. Adică individul căruia i-ai furat cincizeci de miare, cel mai probabil. Aşa că da, vere, eşti terminat!

— Ai noroc că ţin la tine, omule, pentru că nu aş lăsa pe nimeni altcineva să-mi vorbească aşa!

— Şi eu ţin la tine. Numai că nu pot să mai rămân.

Gaskins se ridică de pe canapea şi îl îmbrăţişă pe Romeo Brock. Apoi se eliberă şi îşi ridică sacul marinăresc.

— Să ai grijă de maică-mea, îi ceru Brock.

— Ştii că voi avea, spuse Gaskins. Aşa e firea mea.

Brock privi prin fereastra din faţă cum Gaskins trecea pe sub plop şi se îndepărta pe drumul pietruit înspre Hill. Brock

ar fi putut încă să-l mai prindă din urmă pe Conrad dacă ar fi fugit după el atunci. Să fi încercat să-l mai convingă, să-l împiedice să plece. Rămase însă pe loc, fumându-şi ţigara şi scuturând scrumul pe podeaua din lemn masiv.

Capitolul 32

Ramone pătrunse în camera cu monitorul video de la VCB, ţinând în mână un sendviş cu pui şi o cutie cu suc. Era după-amiaza târziu, şi nu mâncase nimic la prânz. Rhonda se ocupase de Aldan Tinsley, în timp ce Ramone făcuse alergarea.

Antonelli era aşezat pe un scaun, cu picioarele pe masă, cu pistolul vizibil în tocul prins de gleznă. Pe ecranul numărul 1, Bo Green se ocupa de Dominique Lyons, care se părea că fusese informat de mărturia şi cooperarea Darciei Johnson, filmată pe cameră. Avea chipul distorsionat de mânie, iar picioarele îi fuseseră prinse în cătuşe de taburetul pe care stătea. Bo Green se lăsă pe spate, cu mâinile încrucişate pe abdomen, cu o expresie neutră şi cu vocea calmă şi moale.

— Bo tocmai i-a spus lui Dominique că l-am găsit pe omul care i-a vândut pistolul, spuse Antonelli. Şi că acelaşi pistol a fost utilizat într-o altă crimă în noaptea precedentă. Ia uită-te la el! Băiatul nostru nu mai arată acum aşa de sigur pe el!

Pe ecran se văzu cum Dominique se aplecă în faţă şi trânti cu pumnul în masă.

— Aiureli! ţipă Dominique. Nu aveţi cum să mă acuzaţi de nici o altă crimă! Nu sunt atât de prost încât să cumpăr o armă cu un cadavru ataşat de ea.

— Beano ţi-a spus că era curată? întrebă Bo Green.

— Bineînţeles că aşa a făcut, nemernicul!

— Şi atunci de unde are pistolul?

— Habar n-am! Întreabă-l pe punkist de unde îl are!

— Aşa ne-am propus, spuse Green.

Antonelli îşi lăsă picioarele pe podea şi arătă din cap spre ecranul numărul 2, unde Rhonda stătea cu Aldan Tinsley.

— Tipul vostru nu prea spune mare lucru.

— O să spună, zise Ramone.

— Rhonda e rănită?

— Abia a atins-o cu uşa. Dar s-a dat pe spate de parcă ar fi lovit-o cu un camion.

— Femeia asta este o foarte bună actriţă!

— Pe lângă toate celelalte.

O privirăpe Rhonda cum continua interogatoriul cu Aldan Tinsley, fără însă să avanseze vreun pic. Ramone îşi mâncă sendvişul cu pui cu ferocitatea unui animal, îşi bău sucul şi aruncă apoi cutia la gunoi.

— Cred că intru şi eu acolo, spuse Ramone.

Antonelli privi ecranul şi o văzu pe Rhonda cum îşi întoarce capul la auzul unei bătăi în uşă. Apoi Ramone intră în încăpere. Se aşează alături de partenera sa şi îşi puse mâinile pe masă.

Pentru a treia oară în ziua aceea, Ramone îşi lărgi nodul de la cravată. Era cald în încăpere şi îşi simţea mirosul propriului corp. Jucase şi baschet cu câteva ore mai devreme, tot în aceleaşi haine. Se luptase şi cu Tinsley. Se simţea ca şi cum ar fi purtat aceeaşi uniformă şi aceeaşi cămaşă timp de o săptămână.

— Bună, Aldan, începu Ramone.

Aldan Tinsley dădu din cap. Avea buzele umflate de la izbitura de podea. Arăta ca un răţoi.

— Stai bine, confortabil?

— Mă doare gura, răspunse Tinsley. Cred că mi-ai slăbit un dinte.

— Atacul asupra unui ofiţer de poliţie este o acuzaţie extrem de gravă.

— Mi-am cerut iertare de la doamna poliţistă. Nu-i aşa?

— Da, aşa este, spuse Rhonda.

— Nu am vrut s-o lovesc cu uşa aceea, numai că eram supărat. Nici unul dintre dumneavoastră nu aţi spus de ce aţi venit să mă vedeţi, şi am avut prea multe contacte cu poliţia în ultima vreme. M-am săturat de asta, pur şi simplu. M-am săturat şi să fiu hărţuit. Dar, să ştiţi, nu am vrut să lovesc pe nimeni!

— Chiar aşa gravă cum este, zise Ramone, acuzaţia de atac este cea mai mică dintre grijile tale în momentul de faţă.

— Vreau un avocat.

— Dominique Lyons. Cunoşti acest nume?

— Nu-mi aduc aminte.

— Acum cinci minute, Dominique Lyons ne-a mărturisit că a cumpărat de la tine un pistol miercuri seara. Un Special de calibrul 38. Fata care era cu el când a cumpărat revolverul a confirmat că tu eşti cel care i-a vândut acea armă.

Lui Tinsley îi tremură buza.

— Pistolul a fost utilizat de către Lyons pentru a săvârşi o crimă mai târziu în noaptea respectivă.

— Nu m-aţi auzit? *Vreau...* un blestemat de avocat!

— Nu te învinovăţesc pentru acest lucru, continuă Ramone. Şi eu mi-aş face rost de o întreagă echipă de avocaţi în locul tău. Acuzaţie de trafic de arme, care au fost folosite la nişte crime...

— Omule, nu am făcut nici o blestemată de crimă! Eu nu fac decât să cumpăr lucruri şi să vând lucruri. Nu sunt un ucigaş.

— Am spuse *crime,* Beano, spuse Ramone cu un rânjet.

— Nu. În nici un caz!

— Mă întreb dacă ne-ai putea spune pe unde te aflai marţi seara.

— Marţi seara?

— Marţi, repetă Rhonda.

— M-am văzut cu o fată marţi seara, spuse Tinsley, cu o uşurare vădită pe chip la această schimbare de direcţie.

— Cum o cheamă?

— Flora Tolson. O cunosc de ceva timp. Ea poate să confirme că am fost acolo cu ea.

— Unde? întrebă Ramone.

— Stă pe Kansas Avenue.

— Unde anume pe Kansas? întrebă Rhonda.

— Nu ştiu exact. După Blair Road.

Ramone şi Rhonda schimbară o privire.

— Şi ce-ai făcut acolo? întrebă Rhonda.

— M-am apucat de fund şi am sărit în sus! Ce credeţi că am făcut?

— Şi la ce oră ai plecat de acolo?

— Era târziu. Vizita noastră s-a prelungit. Cred că era după miezul nopţii.

— Şi ce-ai făcut, te-ai dus cu maşina direct acasă?

— Nu, am… spuse Tinsley şi se opri.

— Ai mers pe jos, adăugă Ramone.

— Din cauză că ai condus mai demult în stare de ebrietate, spuse Rhonda.

— Ţi s-a luat permisul, zise Ramone.

— Un tip care sare în sus aşa ca tine, şi cu toate acestea trebuie să te duci pe jos la întâlniri, spuse Rhonda.

— Vreau un avocat! ceru Tinsley.

— Şi ca să ajungi acasă la tine pe Milmarson, spuse Ramone, trebuia să treci prin grădina comunităţii de pe Oglethorpe Street.

— Naiba să vă ia! strigă Tinsley. Nu eu l-am ucis pe copilul acela!

— Care copil? întrebă Ramone.

— Sunt de acord să primesc acuzaţia legată de pistol, spuse Tinsley, dar nu şi o crimă.

— *Care copil?* întrebă Ramone, aplecându-se în faţă.

— Am găsit pistolul, spuse Tinsley şi îşi relaxă umerii.

— Unde l-ai găsit?

— În grădina comunităţii de pe Oglethorpe. Întotdeauna o iau pe scurtătură pe acolo când mă întorc de la Flora. Este drumul cel mai scurt până la casa mamei mele.

— Povesteşte-ne cum s-a întâmplat!

— Mergeam pe acolo. Apoi am ajuns la o mogâldeaţă care zăcea pe cărare. La început m-am gândit că era un bărbat care dormea. Dar când m-am uitat mai bine, şi după ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am văzut că era un băiat. Avea ochii deschişi şi sânge în jurul capului. Era evident că era mort.

— Cu ce era îmbrăcat? întrebă Ramone, simţindu-şi tensiunea din voce.

— Avea o haină North Face, spuse Tinsley. Am reuşit să văd simbolul firmei la lumina lunii. Altceva nu-mi amintesc.

— Îţi mai aduci aminte ceva în legătură cu el?

— Păi mai era pistolul.

— Care pistol? întrebă Ramone.

— Revolverul de calibrul 38 care era în mâna băiatului.

Ramone scoase un sunet. Era un sunet jos, scurt, aproape ca un geamăt. Rhonda nu spuse nimic. Se auzea aerul care pătrundea în cameră printr-o aerisire de deasupra capetelor lor.

— L-ai atins? întrebă Ramone.

— L-am luat cu totul, răspunse Tinsley.

— Nu ţi-ai dat seama că distrugeai probele de la locul crimei?

— Nu puteam să văd decât trei sute de dolari în faţa ochilor.

— Aşa că l-ai furat.

— După cum se părea, negrişorul acela nu avea să-l mai folosească vreodată.

Ramone se ridică de pe scaun, strângându-şi pumnul drept.

— Gus, îi spuse Rhonda.

Ramone ieşi rapid din încăpere. Rhonda se ridică şi se uită la ceasul de mână.

— Îmi puteţi da un suc, ceva? întrebă Tinsley.

Rhonda nu-i răspunse. În schimb, privi spre cameră şi spuse:

— Ora 14.43.

Îl lăsă apoi pe Tinsley cu temerile lui şi se îndreptă spre birouri. Îl găsi pe Ramone aşezat pe un scaun şi discutând liniştit cu Bill Wilkins, lângă biroul acestuia. Rhonda îşi puse o mână pe umărul lui Ramone.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— De ce nu mi-am dat seama de acest lucru? întrebă Ramone.

— Nici unul dintre noi nu şi-a dat seama, zise Rhonda. Nu era nici o armă la scena crimei. Cine a mai lucrat la un caz de sinucidere prin împuşcare, când la faţa locului nu se afla nici o armă?

— Mănuşa de stângaci, spuse Ramone. Stângaci, împuşcat în tâmpla stângă… praf de puşcă pe degetele de la mâna stângă. Nu se îmbrăcase cu haina aceea North Face din cauză că voia să se mândrească cu ea. Avea un pistol în buzunar. Fiul meu l-a văzut şi a spus că era transpirat. Numai că el plângea. Ar fi trebuit să-mi dau naibii seama!

— Trebuie să recunoşti, spuse Wilkins, că nu este ceva obişnuit să se sinucidă.

— Nu este adevărat, Bill, îl contrazise Rhonda.

— Vreau să spun că de obicei copiii de culoare nu se sinucid.

— Vezi, tocmai aici greşeşti, spuse Rhonda. Şi adolescenţii de culoare se sinucid. De fapt, rata sinuciderilor în rândul adolescenţilor de culoare este în creştere. Acesta este unul dintre „beneficiile” intrării în clasa de mijloc şi superioară. Ştii, preţul banilor. Ca să nu mai menţionez accesul destul de uşor la arme. Şi o mulţime de copii de culoare care sunt homosexuali chiar în momentul de faţă n-o să fie niciodată acceptaţi. În mare parte, nici măcar nu se pomeneşte în cultura noastră

despre acest lucru. Unii dintre oamenii mei te pot ierta pentru absolut orice, cu excepţia acestui lucru, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Mă gândesc cum trebuie să fi fost pentru Asa, spuse Ramone, să trăiască cu vina în mediul acela de super-macho.

— Nici *nu putea* să trăiască aşa, zise Rhonda.

— Oricum, făcu Ramone, ridicându-se în picioare.

— Unde te duci? întrebă Rhonda.

— Mai am de rezolvat vreo două lucruri. Bill, te sun mai târziu să-ţi spun ce-am făcut.

— Şi cum rămâne cu toată hârţogăraia care trebuie făcută?

— E cazul tău. Îmi pare rău, omule. O să vorbesc eu cu tatăl, dacă asta este o consolare pentru tine.

— Ce acuzaţii îi aducem lui Tinsley? întrebă Rhonda.

— Acuză-l pe nemernic de tot ce se poate, spuse Ramone. Găsesc eu un mod să-i fie menţinute acuzaţiile.

— Am făcut treabă bună astăzi, spuse Rhonda.

— Da, am făcut, fu de acord Ramone, privind-o cu admiraţie. Mai vorbim mai târziu, bine?

Afară, în parcare, Ramone îl sună pe Holiday pe telefonul mobil. Holiday răspunse şi spuse că era în oraş, la Reagan National, unde condusese un client.

— Ne-am putea întâlni? îl întrebă Ramone. Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi.

— Trebuie să mă mai duc într-un loc, spuse Holiday.

— Vin la tine chiar acum. Gravelly Point, lângă aeroport. Parcarea mică de pe banda dinspre sud.

— Grăbeşte-te! îi ceru Holiday. Nu am toată ziua la dispoziţie!

Capitolul 33

Zona principală din Gravelly Point, pe râul Potomac, accesibilă de pe benzile dinspre nord ale şoselei GW, era un loc preferat de cei care făceau jogging, de lansatorii de bărci, de jucătorii de rugby, de biciclişti şi de cei care urmăreau avioanele pe cer, iar pista aeroportului Reagan National se afla la doar câteva sute de metri depărtare. Pe partea opusă, mai puţin pitorească, a şoselei, se afla o parcare micuţă, utilizată în special de şoferii de limuzine şi de maşini care îşi aşteptau clienţii la aeroport.

Dan Holiday se sprijini de Town Car în parcarea cea mică. Îl privi pe Gus Ramone cum îşi parchează maşina alături de Lincolnul său. Ramone coborî şi veni spre locul în care stătea Holiday. Acesta remarcă aspectul răvăşit al lui Ramone.

— Îţi mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim, îi spuse Ramone.

— Dar tu ce-ai făcut, ai dormit în uniforma aceea?

— Azi mi-am câştigat pâinea cu vârf şi îndesat.

Holiday scoase din haină un pachet de Marlboro. Scutură pachetul până ieşi o ţigară şi i-o oferi lui Ramone.

— Nu, mulţumesc, m-am lăsat.

Holiday îşi aprinse una şi suflă puţin fum în direcţia lui Ramone.

— Dar încă miroase plăcut, nu-i aşa?

— Am nevoie de o favoare, Doc.

— Mie mi se pare că şi eu te-am sunat astăzi mai devreme şi ţi-am cerut o favoare, numai că tu nu ai vrut să mă ajuţi!

— Doar ştii că nu puteam să-ţi dau numele acelui poliţist!

— Am spus că *nu ai vrut!*

— Din punctul meu de vedere, nu este nici o diferenţă.

— Corectitudinea întruchipată, spuse Holiday.

— Oricum, acum nu mai contează, zise Ramone. Asa Johnson s-a sinucis. Moartea lui nu are nici o legătură cu Crimele Palindrom.

Holiday trase din ţigară.

— Sunt dezamăgit. Numai că nu aş putea spune că sunt şi surprins.

— Lui Cook o să-i vină greu să accepte. Ştiu că el s-a gândit că acest caz le va redeschide pe celelalte. Că această crimă le va soluţiona cumva pe celelalte.

— O să-l distrugă.

— Am să-i spun eu, zise Ramone.

— Nu, lasă că-i spun eu, replică Holiday.

— Doc?

— Ce-i?

— Numele poliţistului este Grady Dunne.

— Prea târziu. L-am aflat şi noi.

— Uite ce e, am să aflu ce căuta acolo în noaptea respectivă. Poate va fi de vreun ajutor pentru capetele de acuzare.

— Nu uita de infractorul din spate, adăugă Holiday.

— Se poate să fi fost vreun suspect adolescent, presupuse Ramone. Sau chiar vreo prietenă de-a lui.

— Crezi?

— Tu să-mi spui!

— Asta din cauză că am antecedente cu aşa ceva, nu? Asta vrei să zici? întrebă Holiday.

Ramone nu-i răspunse.

— Nu m-ai întrebat niciodată despre Lacy, spuse Holiday.

— Te-aş fi întrebat, numai că ţi-ai dat demisia.

— Tu ai fost cel care ai ratat cazul, spuse Holiday. Ar fi trebuit să o duci în faţa juraţilor, în loc să îi laşi timp să plece.

— Ştiu asta.

— Ştii ziua în care informatorul tău m-a văzut vorbind cu ea, înainte să dispară? Discuţia noastră nu era despre poliţiştii tăi corupţi sau despre ceva legat de cazul tău IAD.

— Şi atunci despre ce era?

— Du-te dracului, Gus!

— Mă interesează. Ai vrut mereu să-mi spui asta. Aşa că de ce nu continui, ca să scapi de povara asta?

— I-am dat nişte bani, spuse Holiday, cinci sute de dolari, pentru biletul de autobuz către Bum-nu-mai-ştiu-cum, Pennsylvania, sau ce-o fi fost, locul de unde venea, şi ceva ca să aibă s-o ia de la capăt. Încercam să-i salvez viaţa. Pentru că peştele ei, Mister Morgan, ar fi găsit o cale să o taie bucăţele, indiferent dacă era închis sau nu. Era genul acela de ticălos ordinar. Numai că tu nu aveai de unde să fii la curent cu asta, deoarece lucrai doar la birou. Dacă ai fi vorbit cu mine ca de la bărbat la bărbat, poate că ai fi înţeles.

— Mi-ai distrus cazul. Nu am mai reuşit să-i acuzăm pe poliţiştii aceia corupţi. Iar jumătate de an mai târziu, Morgan a omorât un tip. Nu ai făcut decât să strici totul.

— Am ajutat-o pe fata aceea.

— Şi asta nu e tot ce ai făcut cu ea. Mi-a povestit totul la unul dintre interogatorii. Aşa că nu te mai da aşa de mare şi de puternic în faţa mea, bine?

— Am ajutat-o, repetă Holiday, numai că rosti mai slab cuvintele şi nu putu să-l privească în ochi pe Ramone.

— Îmi pare rău, Doc, spuse Ramone. Să ştii că nu mi-a făcut nici o plăcere ceea ce ţi s-a întâmplat.

Ramone privi cum lumina soarelui străluceşte pe suprafaţa apei în dreapta parcării, acolo unde râul forma un fel de iaz. Holiday mai trase un fum de ţigară, pe urmă zdrobi chiştocul sub talpa pantofului.

— Şi despre ce favoare vorbeai? întrebă Holiday.

— E complicat. Pistolul lui Asa Johnson a fost furat de către un individ pe nume Aldan Tinsley, după ce Asa s-a sinucis. Aldan a vândut pistolul unui individ pe nume Dominique Lyons, care l-a utilizat într-o crimă în noaptea următoare. Am obţinut o declaraţie din partea lui Tinsley, numai că am cam făcut-o de oaie. L-am cam lovit pe Tinsley şi am ignorat de trei ori dorinţa lui de a-i aduce un avocat. Când vor afla avocaţii apărării toate astea şi când declaraţiile vor fi modificate, aş putea să mă trezesc cu o problemă. Ăştia sunt nişte indivizi dubioşi, şi mi-ar plăcea să-i văd cum dispar.

— Şi de ce ai avea nevoie?

— Aş vrea să-l identifici cu certitudine pe Aldan Tinsley ca fiind cel pe care l-ai văzut traversând grădina în noaptea respectivă.

— Dar ţi-am spus, nu am văzut decât un individ de culoare. Nu-mi amintesc absolut nimic despre el, cu excepţia faptului că era de culoare.

— Nu-mi pasă ce-ai văzut, Doc! Ţi-am spus că de asta am nevoie.

— Deci nu eşti chiar atât de corect, până la urmă, rosti Holiday cu un rânjet.

— O să faci asta?

— Mda.

— Mulţumesc. O să te chem pentru identificare.

Ramone se răsuci, îndreptându-se către maşina sa.

— Gus?

— Ce-i?

— Îmi cer scuze pentru felul în care am vorbit despre soţia ta. Am auzit că este o femeie de treabă. Atunci a vorbit alcoolul din mine.

— Nu-ţi face probleme!

— Cred că sunt invidios…

— Bine…

— Cred că nu mi-e sortit să am o familie. Holiday îşi miji ochii din cauza soarelui. Ştii, pe vremea când eram recrut, mi s-a dat ordin să mă duc la psihologul departamentului. Locotenentul meu mi-a recomandat acest lucru din cauza problemei mele cu băutura şi a faptului că sunt un afemeiat notoriu. El susţinea că stilul meu de viaţă îmi afecta performanţele de la serviciu.

— Ca să vezi!

— Aşa că m-am dus la biroul „voodoo" şi am vorbit despre antecedentele mele personale. Psihologul mi-a spus: „Mi se pare că suferi de teama de despărţire", sau o aiureală de felul ăsta, din cauza faptului că am fost atât de mult timp afectat de moartea surorii mele. Mi-a spus că am tendinţa să fug de relaţiile durabile din cauză că mi-e teamă că aş putea - cum a spus? - *„să-mi pierd partenera în circumstanţe care să depăşească putinţa mea de a controla lucrurile".* Şi atunci i-am spus psihologului: „S-ar putea să fie adevărat. Sau s-ar putea pur şi simplu să-mi placă păsăricile". Tu ce crezi, Gus, asta o fi?

— Da, spuse Ramone, şi eu care credeam că o să-mi spui o poveste frumoasă, cu o, ştii tu, o morală la sfârşit.

— Poate altă dată, spuse Holiday şi se uită la ceas. Trebuie să plec.

Ramone îi întinse mâna, şi Holiday i-o oferi şi el pe a lui.

— Ai fost un poliţist bun, Doc! Acuma pe bune!

— Ştiu, Giuseppe. Mult mai bun decât tine!

Ramone îl privi pe Holiday cum deschise portiera Lincolnului, apoi cum se urcă în maşină, îşi luă şapca de şofer şi şi-o puse pe cap.

— Nemernicul, spuse Ramone printre dinţi.

Însă zâmbea cu toată faţa.

Michael Tate şi Ernest Henderson, cu burţile pline, aşteptară în parcarea de la Hair Raisers de pe Riggs Road până când Chantel Richards ieşi din clădire şi se urcă într-o Toyota Solara.

— Frumoasă maşină, spuse Tate.

— Pentru o fată, replică Henderson. Ce, vrei şi tu una acum?

— Ce voiam să spun este că are stil. Îmi imaginez cum o foloseşte.

Chantel traversă parcarea cu maşina şi o luă pe banda de ieşire.

— Ar fi destul de greu să-i pierdem urma, spuse Tate, la cât de roşie e maşina.

— Numai dacă o laşi tu să scape!

— Cum adică?

— Ce mai aştepţi?

— Tocmai plecam.

— Păi, încă n-ai plecat?

O urmăriră până intră pe Maryland, prin Langley Park, şi apoi pe New Hampshire Avenue. Intră apoi pe şoseaua de centură şi merse mult prin Prince George County. Nesto Henderson avusese dreptate. Culoarea maşinii Solara o făcea foarte uşor de urmărit.

Chantel ieşi pe rampa dinspre vest de Central Avenue, şi după vreun kilometru şi jumătate o luă la dreapta, pe Hill Road. Tate, care se afla la volan, rămase mai în spate, deoarece traficul aici nu mai era la fel de intens. Când Chantel parcă în spatele unui alt automobil, pe creasta unui deal, lângă un grup de case care se opreau în faţa unui pâlc de copaci, Tate încetini şi parcă maşina Maxima lângă trotuar, la vreo sută de metri mai în spate.

— Ce face, se plimbă prin pădure? întrebă Henderson.

— Nu, acela e pietriş. Nu vezi? E un fel de drum pe acolo.

— Mai este şi o maşină parcată în faţa ei.

— O Impala SS.

— Este posibil ca aceea să fie maşina omului nostru. Se poate ca el să locuiască într-o casă acolo, mai în spate.

— Bine, atunci, spuse Tate. Noi ne-am făcut treaba. Am urmărit-o, şi ştim unde stă. Hai să ne întoarcem şi să-i spunem lui Raymond.

— Nu am terminat, zise Henderson, care îşi scoase telefonul mobil şi începu să formeze un număr. S-ar putea ca Ray să vrea să vină aici.

— Pentru ce?

— Să-şi ia banii. Băiatul acela, Romeo, l-a subţiat de cincizeci de miare, spuse Henderson, apoi aşteptă să sune. Ray Benjamin a stat liniştit până te-ai legat de el. O să fie destul de serios cu treaba asta.

Lui Michael Tate i se uscă gura. Îi era sete, şi voia să fugă de acolo. Sau măcar să iasă din maşină.

— Cât timp vorbeşti tu cu Ray, spuse Tate, mă duc până acolo în pădurice, să văd ce se poate vedea.

— Bine, zise Henderson, exact când Benjamin răspunse la telefon.

*

Ramone îşi parcă maşina în zona 6000 de pe Georgia Avenue, la nord de Piney Branch Road. Merse pe trotuar, pe urmă o luă la dreapta şi facu vreo câţiva paşi spre poarta de fier din faţa Cimitirului Naţional al Câmpului de Luptă. Ramone ridică lanţul de la poartă, o deschise şi păşi în interior printre două muschete de vreo trei kilograme. Merse pe o alee din beton, trecu de o casă veche din piatră, locuinţa cuiva, şi de mai multe pietre imense şi continuă să meargă înspre piesa centrală a cimitirului - un steag american care se unduia deasupra a patruzeci şi unu de morminte. Acolo zăceau soldaţii din Uniune care muriseră în bătălia de la Fort Stevens. În afara cercului se aflau patru poezii inscripţionate pe plăcuţe de alamă, fixate pe nişte suporturi. Ramone se duse la una dintre plăci şi citi inscripţia de pe ea:

TOBELE AU ÎNSOŢIT BĂTÂND AMAR
AL SOLDATULUI ULTIM DRUM;
NICICÂND NU VOR MAI FI ÎN AL VIEŢII HOTAR

BRAVII ACEŞTIA, CE-AU CĂZUT ACUM.

Ramone privi împrejur. Era linişte aici, pe această jumătate de hectar de iarbă, copaci, în acest loc de comemorare calmă din mijlocul oraşului. În ciuda atmosferei de ţară, cimitirul era vizibil de pe o şosea foarte circulată dinspre vest, şi de asemenea dinspre est, din zona rezidenţială din Venable Place. Acestea erau locuri mai puţin riscante pentru a întâlni parteneri sexuali. Ramone nu credea că Asa ar fi venit aici pentru sex. Probabil că era locul cel mai apropiat de casa lui unde putea să mai evadeze de viaţa de acasă şi de cartier şi să găsească puţină linişte.

Asa le spusese gemenilor Spriggs că se ducea înspre monumentul Lincoln-Kennedy. Voise ca ei să-şi amintească de acest lucru. Voise să găsească cineva în acel loc ceva ce el lăsase în urmă, şi acolo trebuia să fie. Ramone se duse înapoi spre intrarea în cimitir, unde se aflau pietrele acelea imense, câte patru în şir, şi acolo observă că nu erau nişte pietre obişnuite, ci monumente pentru Corpul Armatei, Cavaleria Voluntară şi Unităţile Gărzii Naţionale din Ohio, New York şi Pennsylvania.

Unul dintre monumente, deasupra căruia se afla o şapcă, era mai înalt decât celelalte. Ramone se aşează în faţa acestuia şi citi inscripţia de pe el: „Pentru onorabilii fii ai Ţinutului Onondaga, New York, care au luptat în acest loc pe 12 iulie 1864 pentru apărarea Washingtonului, şi în prezenţa lui Abraham Lincoln”.

Ramone ocoli monumentul. Pe o parte era o listă de nume ale persoanelor ucise sau rănite. Printre cei afişaţi se afla şi numele lui John Kennedy. Se uită la terenul care înconjura monumentul. Bătu cu piciorul în el. Se duse în spatele acestuia, studie gazonul şi observă faptul că un pătrat fusese pus acolo de curând sau fusese înlocuit. Se sprijini pe un genunchi şi ridică pătratul de gazon. În murdăria de dedesubt se afla o pungă de plastic închisă etanş, de mărimea celor în care se punea carnea la

marinat. În pungă se afla o carte fără titlu şi fără nimic altceva scris pe copertă. Ramone scoase jurnalul lui Asa din pungă şi se duse spre un arţar din colţul terenului, se aşeză jos la umbră, se sprijini de trunchiul acestuia şi-l deschise. Apoi începu să citească. Timpul trecu, iar umbrele din cimitir se alungiră şi se întinseră să-i atingă picioarele.

Capitolul 34

Dan Holiday se afla la volanul maşinii sale, parcată pe Peabody, şi supraveghea spaţiul de intrare şi de ieşire din parcare din spatele Secţiei 4 de poliţie. T.C. Cook se afla pe Georgia, cu maşina sa Marquis parcată cu faţa spre nord. Avea pe cap obişnuita lui pălărie cafenie Stetson, cu pana multicoloră ieşind din panglica ciocolatie. Era îmbrăcat cu sacou şi purta cravată. Setaseră frecvenţele aparatelor Motorola activate vocal, şi acestea erau pornite. Stăteau acolo de aproape o oră.

— Ai văzut ceva? întrebă Cook.

— Trebuie să iasă în curând.

Folosindu-se de binoclul lui Cook, Holiday îl detectase pe Grady Dunne cum trăsese maşina cu numărul 461 în parcare şi îl urmărise cum se duce, îmbrăcat în uniformă, spre intrarea din spate a secţiei de poliţie. Avea puţin peste un metru optzeci, era subţire şi palid, blond şi cu o înfăţişare aspră. Poziţia corpului şi felul în care mergea trădau o încredere în sine exersată, în stilul militar. Nu se oprise să discute cu colegii săi poliţişti care stăteau pe acolo, pierzând vremea la schimbarea de tură şi certându-se pe maşinile cele mai râvnite din parcare.

— Te-ai mai întâlnit cu poliţistul Ramone? întrebă Cook.

— Da, m-am întâlnit.

— Ţi-a mai spus ceva despre cazul Johnson?

— Am discutat despre asta, spuse Holiday, ezitând pentru o clipă. Nimic concret deocamdată.

Liniştea care se lăsă după aceea în aparatele de emisie-recepţie îi arătă lui Holiday că T.C. îşi dăduse seama că era o minciună.

Doi tineri trecură pe lângă maşina lui Holiday. Purtau pantaloni până la gambe, cu marginile franjurate în mod special. Mânecile de la tricoul unuia din băieţi fuseseră tăiate fâşii şi împletite, iar împletiturile se terminau cu nişte biluţe minuscule. Pe partea din faţă a tricoului era desenat cu *glitter* un chip. Feţele celor doi tineri erau identice. Unul din ei îi zâmbi lui Holiday în timp ce treceau pe lângă el. Holiday se gândi că, în ciuda costumului său negru şi a maşinii, băieţii îl etichetaseră drept un fel de poliţist, lucru care-i făcu plăcere.

În Marquis, T.C. Cook îşi şterse sudoarea de pe frunte. Se simţea puţin ameţit. Nu mai era obişnuit să lucreze, asta era tot. Anticiparea urmăririi îi pusese sângele în mişcare.

— Doc?

— Da.

— E foarte cald în maşina asta blestemată. Am transpirat tot, omule!

— Bea nişte apă, spuse Holiday, apoi se uită prin binoclu la individul blond care ieşi pe uşa din spate a secţiei de poliţie şi se deplasă înspre un Ford Explorer de un verde-închis, ultimul model.

Dunne era îmbrăcat cu un tricou pe care-l purta pe deasupra blugilor şi avea în picioare ghete de lucru de culoarea grâului copt. Regulamentul departamentului solicita ca poliţiştii să poarte permanent pistoalele cu ei, chiar şi când erau în afara serviciului. După felul în care îi stătea tricoul, Holiday presupuse că Glockul lui Dunne era aşezat în toc la spate, în dreptul taliei.

— Pregăteşte-te, inspectore! S-a urcat în maşină şi este pe punctul de a pleca.

— Bine.

— Dacă o ia spre nord, o să te las pe tine în faţă. Ţine celularul la îndemână, în cazul în care staţia de emisie-recepţie nu mai funcţionează.

— Am înţeles, tinere.

— Acum este pe Peabody, spuse Holiday, vine în sus pe Georgia.

— Am înţeles.

Când Explorerul o luă la dreapta şi se îndreptă spre Georgia Avenue, Holiday spuse:

— Acum tu.

Îl urmăriră pe Dunne pe bulevard. Cook rămase în spatele mai multor maşini, dar se ţinu de Explorer, făcând tot posibilul să nu-l piardă. Sarcina lui Holiday era să păstreze la vedere maşina Marquis a lui Cook, ştiind astfel că Dunne nu era prea departe în faţă. Prin staţie, Holiday află că T.C. era încă pe poziţie.

Dunne traversă linia de centură a oraşului spre zona de centru, Silver Spring, un canion virtual care se aglomera continuu, plin de clădiri înalte, lanţuri de restaurante, felinare noi care erau aranjate astfel încât să pară de epocă, o stradă pavată cu macadam, specifice centrului unui oraş. Dunne o luă la dreapta pe Elsworth, apoi la stânga, unde parcă într-un garaj.

— Ce să fac acum? întrebă Cook, ţinând staţia în dreptul gurii.

— Parchează pe stradă şi stai liniştit, îi răspunse Holiday. Îl preiau eu şi te anunţ ce se întâmplă.

Holiday trecu de Cook, intră într-un spaţiu de pe Elsworth şi intră în garaj. Luă bilet la gheretă şi urcă pe o rampă, mergând nivel după nivel, până când zări Explorerul cum parchează într-un loc mai înălţat din structură. Holiday parcă şi văzu cum Dunne iese din Ford şi se duce la un pod de beton care făcea trecerea dintre garaj şi un hotel nou construit. Pentru Holiday, hotelurile erau numai pentru femei şi pentru băutură. Aşteptă zece minute, apoi îşi puse şapca de şofer şi merse pe pod, pe acelaşi drum ca Dunne.

Holiday pătrunse în hotel. Intrarea din garaj ducea spre un hol şi un birou de afaceri, iar apoi dădea spre o zonă deschisă în care se aflau recepţia, sala de aşteptare şi barul. Dunne stătea la bar, cu un pahar în faţă, care avea un conţinut transparent. În mod evident era singur, deşi mai erau şi alţii aşezaţi la bar. Dunne stătea cu spatele spre Holiday, aşa că acesta se deplasă cu încredere spre zona de aşteptare din apropiere şi se aşeză pe un scaun tapiţat de lângă o măsuţă cu reviste. Nu era ceva neobişnuit ca un şofer să se afle aici, aşteptând un client sau o clientă să coboare din cameră. Holiday deschise o revistă şi continuă să-l supravegheze pe Dunne.

„Bea votcă, se gândi Holiday. Zici că nu are nici un miros. Numai că are. Şi se şi vede pe tine, când o bei. Stai în barul insipid al unui hotel din cauză că eşti genul acela de poliţist. Nu ai nici un prieten, în afară de colegii tăi poliţişti, şi nu eşti prea sigur nici de ei. Nu ai nici familie, şi nici o casă propriu-zisă. Ai un apartament, dar asta nu se pune. Eşti singur, în afară de momentele în care mergi prin oraş. Nu ai nici un loc în care să te duci. Eşti pierdut.”

— Este totul în ordine, domnule? îl întrebă un tânăr care avea numele hotelului pe un ecuson prins pe piept.

Venise lângă Holiday, şi stătea în faţa lui cu degetele încrucişate.

— Aştept un client, spuse Holiday.

— Doriţi să utilizaţi telefonul de la recepţie ca să-l sunaţi?

— O să vină el.

Dunne îşi termină rapid băutura, mai comandă una şi se apucă vârtos şi de aceasta. Nu se întorsese să se uite în jur. Cu excepţia barmanului, nu încercase să se angajeze într-o discuţie cu nici una dintre persoanele din jurul său. Din partea cealaltă a încăperii, Holiday aştepta şi continua să-l supravegheze.

— Unde este vărul tău? întrebă Chantel Richards.

— Conrad a plecat, spuse Romeo Brock. Nu se mai întoarce.

— De ce?

Brock îşi băgă poalele cămăşii în pantaloni. Chantel venise de la serviciu şi îl găsise pe Brock în dormitorul din spatele casei. Acesta îşi încheia nasturii de la cămaşa lui reiată roşie, stând în faţa măsuţei de toaletă în momentul în care intrase ea. Avea pistolul aşezat pe măsuţă, împreună cu o cutie cu gloanţe, un pachet de ţigări Kool, chibrituri şi un telefon mobil. Lângă măsuţă se aflau cele două valize Gucci. Cea din dreapta conţinea cincizeci de mii de dolari. În cea din stânga se aflau hainele lui Chantel.

— De ce a plecat, Romeo?

— Crede că o să avem nişte neplăceri, spuse Brock. S-ar putea să aibă dreptate.

— Ce fel de neplăceri?

— Din acelea care implică bărbaţi şi pistoale. Dar lasă, o să fie bine.

— Nu mă aşteptam la aşa ceva, zise Chantel.

— Ba bineînţeles că da, spuse Brock. Când ai plecat cu mine de la Tommy Grăsanul, ai cumpărat un bilet pentru toată distracţia. Numai că o să fie una tare, şi încă nu am început. Ştii cine au fost Red şi Coco, nu-i aşa?

— Nu.

— Ei bine, povestea e prea lungă ca să ţi-o spun acum. Însă sigur ai auzit de Bonnie şi Clyde.

— Mda.

— Femeia a rămas alături de bărbatul ei, nu-i aşa? Au trăit cum am vrut şi nu au înghiţit rahatul nimănui.

— Da, dar în final au murit, Romeo!

— Aşa au mers ei pe drumul acela, spuse Romeo, şi se duse la Chantel şi îi sărută buzele catifelate. Nimeni nu poate să mă omoare pe mine, fată! Cel puţin până nu-mi fac o reputaţie. Numele meu o să răsune cu putere înainte ca mie să mi se întâmple ceva.

— Mi-e frică!

— Nu trebuie să-ţi fie, spuse Brock şi se dădu un pas înapoi. O să dau un telefon, pe urmă o să mă duc şi o să stau în sufragerie. Încuie uşa după mine şi să nu-ţi faci griji pentru absolut nimic! Ne-am înţeles?

— Da, Romeo.

— Aşa, fata mea. Coco a mea!

Apoi îşi luă ţigările, chibriturile şi telefonul de pe măsuţă, şi le înghesui prin buzunare. Îşi luă Coltul şi cutia cu muniţie şi ieşi din cameră.

Chantel încuie uşa şi dădu drumul la radioul cu ceas de lângă pat, cu frecvenţa setată pe KYS. Dacă avea să plângă, nu voia ca Romeo să o audă. Se aşeză pe marginea patului. Îşi încrucişă mâinile, frecându-şi degetele mari unul de altul, şi privi pe fereastră către curtea mică mărginită de o pădurice de arţari, stejari şi pini. Dacă ar fi putut să-şi facă curaj, ar fi luat-o la goană spre pădurea aceea. Dar curajul nu-i veni, aşa că rămase pe loc, frământându-şi mâinile.

Gus Ramone era la Leo's şi bea un Beck's, cu carneţelul pe tejghea. Era ceva neobişnuit pentru el ca după serviciu să se ducă în altă parte în afară de acasă. Îi plăcea locul acesta şi îngrămădeala de oameni din cartier. Acesta era parţial şi motivul pentru care venise. Dar mai venise şi din cauză că nu se simţea în stare să se ducă acasă. Ştia că va trebui să discute cu Diego. Numai că încă nu se simţea în stare să-i spună despre Asa.

Doi bărbaţi se aflau în spatele lui, discutând despre cântecul care se auzea la tonomat. Se opriră să cânte refrenul, şi când acesta se termină, îşi reluară discuţia.

— *Closed for the Season,* spuse primul dintre ei. Brenda Holloway.

— Ba e Bettye Swann, spuse cel de-al doilea. Brenda Holloway a cântat cântecul acela *Blood, Sweat and Tears* care a lansat-o.

— Nu-mi pasă nici dacă a cântat pentru întreprinderea de Gaze şi Electricitate Pacific. Eu îţi spun că Brenda e cea care cântă acum!

— Ba e Bettye Swann! Şi dacă mă înşel, îţi pup steaua de pe fundul tău de câine!

— Ce-ai zice să mă pupi direct în fund?

Ramone bău din sticlă, dând pe gât berea rece. Jurnalul lui Asa îi acaparase toate gândurile.

Nu era nici un dubiu în privinţa cauzei morţii sale. Ultima dată când Asa scrisese în jurnal era chiar în ziua în care murise şi erau cu adevărat însemnările unui sinucigaş. Nu putuse să trăiască la nivelul aşteptărilor tatălui său. Îşi urâse tatăl, şi totuşi îl iubise. Fusese convins că se născuse homosexual, şi la fel de convins că dorinţele lui nu aveau să se schimbe niciodată. Nu suportase gândul la cum avea să reacţioneze tatăl său dacă avea să afle acest lucru. Nu voise să se gândească cum era să dea ochii cu prietenii săi. Asa nu mai putuse să trăiască aşa cum era. Se rugase la Dumnezeu să-i dea curajul de a apăsa pe trăgaci atunci când avea să vină momentul potrivit. Ştia un loc liniştit unde putea să facă acest lucru. Ştia de unde putea să facă rost de un pistol. Moartea avea să fie o uşurare.

Fragmentele din jurnal care cuprindeau detalii legate de experienţele homosexuale ale lui Asa îl neliniştiseră pe Ramone. Asa experimentase mai întâi sexul prin telefon, apoi, prin internet şi prin reclamele plasate în ziarele alternative locale, întâlnise diverşi bărbaţi în locuri stabilite anterior aproape de zona în care locuia. În ultima vreme se întâlnea cu un partener, mult mai în vârstă decât el, pe care-l numise doar RoboMan. Asa scria că acest bărbat era îndrăgostit de el. Din acest punct de vedere, Asa nu vorbea despre propriile sentimente, ci în special de aspectul fizic al relaţiei lor. Practicaseră sexul oral şi anal. Nu exista nici un indiciu referitor la viol sau la forţare. Ramone nu putea presupune decât că sexul avusese loc cu acordul ambelor

părţi. Poate că fusese cu acordul ambelor părţi, numai că nu fusese legal, având în vedere vârsta lui Asa.

Ramone îşi deschise carneţelul de pe tejghea. Începu să citească remarcile mai importante pe care le notase în timpul interogatoriilor sale. RoboMan. *RoboCop.* Acesta fusese primul gând care-i venise lui Ramone. Oare se putea ca iubitul lui Asa să fi fost Dunne, poliţistul pe care-l întâlnise la scena crimei? Acelaşi poliţist pe care-l văzuse Holiday cum conducea pe lângă grădină în noaptea în care descoperise trupul lui Asa? Apoi Ramone citi o însemnare pe care o făcuse chiar în ziua precedentă. „În defensivă”, rosti Ramone, cu vocea joasă, acoperită de sunetele instrumentale şi vocale ale melodiei lui Bettye Swann care umpleau încăperea. Îşi ridică un deget, captă atenţia barmanului şi mai comandă o bere. O să stea aici la Leo's şi o să bea berea aceasta fără grabă. Următorul lucru de care trebuia să se ocupe era pistolul.

Capitolul 35

Raymond Benjamin parcă în spatele maşinii Maxima pe Hill Road şi aşteptă ca Michael Tate şi Ernest Henderson să vină la el. Îl sunase pe Henderson, îl anunţase că era prin apropiere şi le spusese lui şi lui Tate să-şi ia pistoalele şi să urce în maşină când avea să ajungă acolo. Îi privi în timp ce se apropiau, Henderson cu pasul încrezător, gata să pornească la treabă. Tate arăta mai degrabă ca un tânăr care se ducea să joace golf sau să participe la un spectacol de prezentare de modă, decât ca un agent de protecţie.

Benjamin fusese în relaţii foarte strânse cu fratele mai mare al lui Tate, un tip pe nume William, căruia i se spunea Dink, pe vremea când faceau amândoi parte din afacere. Dink se ţinuse tare la procesul lui Benjamin, şi datorită acestui fapt, Benjamin primise o condamnare uşoară. Cineva însă i-o făcuse lui Dink, prin urmare acesta prinsese condamnarea maximă în închisoarea federală, iar lipsa lui de cooperare la proces constituise un factor negativ. Benjamin nu avea să uite niciodată ce făcuse Dink pentru el. Îi trimitea ceva bani mamei lui Dink în mod regulat şi îl băgase în afacere şi pe fratele lui mai mic, Mikey, deşi nu era potrivit pentru acest gen de activitate. Îl folosea pe Tate în special în afacerile cu maşini. Îl lua pe Tate la licitaţia din Jersey şi îl lăsa să se ocupe de detaliile automobilelor înainte de livrare. Niciodată nu-l folosise pentru ceva de genul acesta.

Tate şi Henderson se urcară pe bancheta din spate a maşinii S500 a lui Benjamin. Era un Mercedes negru imaculat, spaţios, cu două ecrane DVD, prevăzut cu lemn de bună calitate şi piele fină. Benjamin avea nevoie de spaţiu, deoarece era un tip foarte înalt, cu umerii largi.

— Hai, vorbeşte, spuse Benjamin.

— Fata a luat-o pe jos pe drumul acela cu pietriş, începu Henderson. Mikey s-a dus până acolo prin pădure. O să-ţi spună el ce-a văzut.

— Sunt două case, spuse Tate. Una este la începutul drumului, şi una mai în spate. Fata s-a dus la casa din spate.

— Este cineva în prima casă?

— Nu am văzut pe nimeni. Şi nici nu sunt maşini parcate acolo.

— Oricum, se pare că toţi parchează aici, spuse Benjamin.

— Din cauză că acolo nu este spaţiu, zise Tate. E o fundătură.

— Individul a fost prudent, spuse Benjamin, cu ochii în oglinda retrovizoare, privindu-l pe Tate. Poţi ajunge acolo prin pădure?

— Sunt copaci pe ambele părţi, pe tot drumul până la casa din spate. Şi în spatele ei.

— Nu am de gând să calc prin pădurile acelea când se lasă seara, spuse Benjamin; nu-i era teamă de nici un om, însă îi era groază de şerpi.

— Putem să mai aşteptăm, zise Henderson. Într-o oră o să fie întuneric, şi atunci o să putem intra direct de pe drum.

— Trebuie să facem acest lucru acum, spuse Benjamin. Nu vreau să stau aici, cu arme în maşină. Amândoi aveţi armele cu voi, da?

— Suntem pregătiţi, spuse Henderson, ridicându-şi cămaşa albastră şi arătând umflătura făcută de un Beretta de 9 milimetri, băgat pe sub blugi.

Tate încuviinţă din cap, dar nu simţi nevoia să-i arate lui Benjamin pistolul său.

— Bine, atunci, zise Benjamin, privindu-l încă pe Tate. Mikey, du-te înainte. Va trebui ca tu să acoperi spatele casei.

— Pot să fac asta.

— Dacă fata aceea sau oricine altcineva iese prin spate, ştii ce trebuie făcut.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea, Ray.

— Atunci du-te! Când se termină totul, o iei la fugă. Ne întâlnim aici, la maşini.

Benjamin şi Henderson îl priviră pe Tate cum alerga pe Hill Road, şi pe urmă cum o taie direct prin pădure.

— Nu prea le are, spuse Henderson.

— Tu însă da! replică Benjamin.

— Sunt încântat, Ray, pe bune! zise Henderson, care nu-şi mai încăpea în piele de mândrie.

— Ticăloşii ăştia m-au furat şi l-au împuşcat pe nepotul meu.

— Ţi-am spus că sunt gata!

— Păstrează atitudinea asta încă zece minute, spuse Benjamin. Să-l lăsăm pe tinerel să-şi ocupe poziţia, pe urmă intrăm!

Holiday şi Cook îl urmăriră pe Grady Dunne înapoi în oraş, după ce acesta părăsi barul hotelului. De data aceasta, Holiday fu în frunte. Speculau prin staţie cam care era destinaţia lui Dunne. Nu se grăbea, deplasându-se prin oraş. Se dusese pe Kenilworth Avenue, pe urmă pe Minnesota, în sud-est.

— Iese din oraş, spuse Holiday, în momentul în care Dunne ieşi de pe Minnesota Avenue, şi intră pe East Capitol, spre graniţa cu Maryland.

De pe East Capitol intră pe Central Avenue, pe şoseaua de centură din Prince George County. Erau la graniţa cu Seat Pleasant şi Capitol Heights. Trecură pe lângă nişte

construcţii noi, case mai vechi, malluri, tineri care se plimbau pe stradă. Nu era tocmai periferia, ci mai degrabă o extindere a Washingtonului zona de sud-est. Holiday slăbi acceleraţia şi rămase mai în spate. Apoi văzu semnalizarea lui Dunne şi îl urmări cum face la stânga, intrând într-o benzinărie din faţă.

— La naiba! spuse Holiday în staţie.

— Ce se întâmplă?

— Treci pe banda din dreapta şi urmează-mă în parcarea mallului aceluia.

În vreme ce Cook se apropie, văzu şi el benzinăria şi Explorerul lui Dunne oprindu-se în dreptul unei pompe.

— La naiba, spuse Cook. Acolo lucrează Reginald Wilson!

— Grăbeşte-te şi trage pe dreapta!

Cook pătrunse în parcarea mallului. Parcă într-un spaţiu de-a lungul maşinii lui Holiday, cu faţa spre Central Avenue. Holiday ieşi din Town Car cu binoclul în mână şi se strecură în Marquis alături de Cook. Cook transpira abundent şi îi străluceau ochii.

— Ştiam eu! spuse Cook.

— Încă nu ştim nimic, îl contrazise Holiday, privind prin binoclu cum Dunne îşi făcea plinul cu benzină la Fordul lui.

— Wilson este aici, spuse Cook. Uite acolo Buickul lui, parcat lângă magazin.

— Bine, este aici, dar asta nu înseamnă că cei doi sunt în legătură unul cu celălalt. Din câte ştim, Dunne tocmai a oprit să facă plinul cu benzină.

— Şi atunci ce, n-o să facem nimic?

— Nu. Holiday renunţă la binoclu şi îl puse pe scaunul de lângă Cook. Ia binoclul şi ţine magazinul sub supraveghere!

— Unde te duci?

— Mă duc să-l urmăresc pe Dunne. Poate găsesc o modalitate de a-l aborda. O să fie cu garda lăsată... E cel mai potrivit moment.

— Şi eu ce să fac, să stau aici în fund şi să nu fac nimic?

— Asigură-te că Wilson nu pleacă nicăieri, spuse Holiday, care nu voia să-i fie încetinite mişcările de către Cook. Dacă pleacă, urmăreşte-l!

— Rămânem în legătură prin staţie?

— Dacă îl contactez pe Dunne, îmi voi închide staţia. Nu vreau să ştie că mai lucrez cu cineva. Voi lua legătura cu tine după ce voi termina.

— Bine.

Holiday se uită la Cook, care avea cămaşa leoarcă de sudoare.

— De ce nu-ţi scoţi haina aceea, inspectore?

— Acum lucrez, tinere!

— Bine, cum vrei.

— Doc? strigă Cook, şi îi întinse mâna, pe care Holiday i-o strânse într-a sa. Îţi mulţumesc.

— Ei, lasă asta, spuse Holiday, după care ieşi din Marquis şi urcă în Lincoln. Conduse până la ieşirea din parcarea mallului, apoi opri motorul de la Town Car.

Dunne intrase în magazinul benzinăriei. Câteva minute mai târziu ieşi pe uşa principală, vorbind la telefon, în timp ce se îndrepta spre Fordul lui. Cook îl privi cum iese din parcare, şi apoi îl văzu pe Holiday cum aşteaptă cu răbdare, apoi cum îl urmează pe acesta pe Central Avenue. Pe urmă dispărură amândoi.

Cook îşi sprijini braţul pe marginea geamului din partea şoferului, şi îşi puse binoclul la ochi. Îl deplasă mai în jos şi se uită cu atenţie la Buickul din parcare. Ştia că Holiday nu-i spusese adevărul despre progresele lui Ramone. Mai mult ca sigur că Ramone elucidase cazul Johnson. Iar acum, Holiday îl urmărea pe Grady Dunne de unul singur, din cauză că simţea că el, Cook, era un om bătrân. Prea bătrân pentru a mai fi poliţist. Un bagaj inutil. Cook nu avea de gând să şadă acolo şi să urmărească o maşină din parcare. Reginald Wilson nu avea să plece nicăieri. Mai mult ca sigur că nu va pleca acasă prea curând. De aceea, Cook trebuia să se ducă acasă la Wilson şi să facă ceva acum, să le arate

acestor tineri că încă-i mai curgea sângele prin vene. Închise staţia de emisie-recepţie şi telefonul mobil. Nu voia să vorbească nici cu Holiday, nici cu altcineva. Se săturase de tehnologie pentru ziua aceea. Introduse cheia în contactul Marquisului şi ieşi din parcare.

Pe Central Avenue, Holiday se menţinu la patru maşini distanţă de Dunne. Acesta mergea pe banda din dreapta, şi depăşise limita de viteză cu şaisprezece kilometri la oră. Holiday putu să vadă că încă vorbea la telefon. Era preocupat de convorbirea telefonică, aşa că urmărirea era uşoară, iar Holiday era sigur că va rămâne nedepistat până când Dunne va ajunge la destinaţie. Numai că Holiday hotărâse deja să nu-l lase pe Dunne să ajungă atât de departe. Acceleră, chiar când Dunne încetini ca să respecte culoarea roşie de la semaforul din faţă. Holiday trase lângă el pe banda din stânga, opri şi dădu în jos geamul din dreapta. Apoi claxonă scurt. Dunne, care avea fereastra deschisă, se uită înspre el cu nişte ochi lipsiţi de expresie.

— Ce e?

— Eşti pe punctul de a face pană la cauciucul din dreapta spate, îi spuse Holiday. Voiam doar să-ţi spun acest lucru.

Dunne nu-i mulţumi pentru informaţie. Îi mai spuse ceva celui cu care vorbea la mobil, încheie convorbirea şi lăsă telefonul să cadă pe scaunul din dreapta.

Când se făcu verde, Dunne porni şi trase curând pe dreapta pe marginea şoselei, unde se afla un mic restaurant specializat în crabi. Holiday merse după el şi parcă maşina Town Car în spatele SUV-ului lui Dunne. Îşi închise staţia şi telefonul mobil. Dunne ieşise deja din maşină, verificându-şi cauciucurile. Holiday ieşi din Lincoln şi se îndreptă spre el. Îşi scoase portofelul, iar când Dunne se uită înspre el şi-i văzu gestul, îşi atinse instinctiv pistolul pe care-l ţinea la şale. Nu-l scoase, în schimb se îndreptă de spate şi îşi desfăcu picioarele. Era subţire şi mai înalt decât Holiday cu vreo cinci centimetri. Părul blond îi era tuns scurt, şi avea ochii de un albastru-deschis.

— Bună, spuse Holiday, cu portofelul deschis în mână. Nu-ţi face griji, vreau doar să-ţi arăt actul meu de identitate.

— De ce?

— Să-ţi explic…

— Cauciucul n-are nimic, spuse Dunne. De ce mi-ai spus că fac pană?

— Mă numesc Dan Holiday, zise el şi îi trecu lui Dunne prin faţa ochilor permisul său de conducere, făcând tot posibilul ca acesta să vadă vechea carte de vizită FOP de dedesubt. Fost poliţist, mi-am dat demisia. Şi tu eşti poliţist, nu-i aşa?

Dunne privi înspre individul hispanic care lucra la restaurantul specializat în crabi şi care lua comanda de la un tip prin fereastra montată la o rulotă. Îşi redirecţionă apoi atenţia spre Holiday.

— Ce doreşti?

— Oglethorpe Street, în nord-est. Grădina comunităţii. Eram acolo după miezul nopţii, la primele ore din ziua de miercuri. Te-am văzut cu maşina de patrulă, şi aveai pe cineva în spate.

— Şi? întrebă Dunne, în ai cărui ochi se citi că ştia la ce se referea Holiday.

— Trebuie să fi aflat că trupul unui băiat a fost găsit în grădina respectivă ceva mai târziu, în dimineaţa aceea.

— Ce-ai făcut, m-ai urmărit până aici?

— Aşa este. Te-am urmărit.

Buza lui Dunne se curbă în ceva care semăna cu un zâmbet.

— Şoferul beat, care dormea ca să-şi revină. Îmi amintesc de tine.

— Şi eu de tine.

— Şi ce vrei să faci? Vrei să mă sperii? Pentru că mă voi duce la superiorii mei şi le voi spune că am fost acolo înainte să-ţi dau vreun blestemat de bănuţ. Nu am nimic de ascuns.

— Nu vreau bani.

— Şi atunci care este problema ta?

— Un copil a fost ucis. Caut răspunsuri.

— Ce, eşti vreunul dintre obsedaţii aceia din afara poliţiei, care ascultă scanerul toată ziua?

— Ştiai despre băiat când ai fost acolo în noaptea respectivă?

— Nu. Am aflat a doua zi, spuse Dunne, clătinând încet din cap.

— De ce nu ai spus nimic atunci când a fost găsit?

— Pentru ce?

— Pentru că eşti poliţist!

— Tocmai ţi-am spus. La vremea respectivă nu ştiam nimic. Aşa că nu aveam nici o informaţie cu care să contribui la soluţionarea cazului.

— Dacă m-ai văzut că parcasem acolo, spuse Holiday, şi dacă ţi-ai dat seama că eram beat, de ce nu ai oprit să mă iei la întrebări?

— Eram ocupat.

— Ce faceai acolo în fundătura aceea, cu un pasager în maşină?

— *Cine* eşti tu de fapt?

— Un cetăţean căruia-i pasă.

— Du-te să ţi-o tragi!

— Ce făceai pe strada aceea?

— Mă descărcăm în gura unei prostituate. Acuma eşti mulţumit?

— Tu nu eşti un poliţist adevărat, spuse Holiday, cu un dezgust nedisimulat.

Dunne râse şi se apropie de Holiday. Holiday simţi venind dinspre Dunne mirosul trist şi familiar al gumei de mestecat mentolate, care se suprapunea peste cel de votcă.

— Altceva? întrebă Dunne.

— Îl cunoşti pe Reginald Wilson?

Holiday îl privi pe Dunne direct în ochi, dar nu zări nimic în ei, nici cel mai mic semn de recunoaştere.

— Pe cine?

— Benzinăria de la care tocmai ai plecat. Îl cunoşti pe tipul care lucrează la casă?

— Ascultă, nemernicule! Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti! M-am dus la o benzinărie la întâmplare şi mi-am pus benzină.

— Cum arăta tipul de la casă?

— Era un fel de mulatru, cred. Cine altcineva lucrează în locuri din astea? Nici măcar nu l-am remarcat.

Holiday îl crezu. Simţi cum i se scurge toată energia.

— Vei fi chemat şi interogat în legătură cu Oglethorpe Street, spuse Holiday.

— Şi?

— O să ne mai vedem!

— Dar mă vezi şi acum! spuse Dunne şi îl împunse cu degetul în piept pe Holiday.

Holiday nu îi răspunse. Dunne zâmbi printre dinţii încleştaţi.

— Vrei să mă pui la încercare? întrebă acesta.

Holiday îşi ţinu braţele pe lângă corp.

— Nici nu mă gândeam că ai vrea, spuse Dunne.

Dunne se duse spre Fordul lui, se aşeză la volan şi apoi plecă. Holiday privi lung la farurile Explorerului, până când acestea dispărură la orizont. Apoi se duse spre Town Car şi se întoarse cu maşina spre benzinărie. Dunne era un tip misterios, dar nu fusese implicat în cazul lui Asa Johnson şi nici nu-l cunoştea pe Reginald Wilson. Totul luase sfârşit. Trebuia acum să-i spună asta şi bătrânului.

Capitolul 36

Michael Tate intră în pădure. Se însera deja, iar copacii îşi pierduseră culoarea, şi acum ramurile lor se conturau răsfirate pe un cer cenuşiu. Pădurea nu era deasă, şi se putea vedea casa de pe potecă. Se deplasă cu grijă şi cu răbdare şi se strădui să nu facă zgomot.

Avea la el un pistol, un Taurus 9 ieftin, pe care i-l vânduse Nesto şi pe care şi-l prinsese la spate. Nu ştia ce avea să facă în momentul în care ajungea în spatele casei. Numai că ştia că nu avea de gând să împuşte o fată.

În mintea lui Raymond Benjamin, Michael Tate îi era dator. Benjamin îi trimitea bani mamei lui Tate în fiecare lună. Îi oferise o slujbă lui Tate, deşi practic nu avea nevoie de acesta, nefăcând altceva decât să aplice luciu pe cauciucuri şi să cureţe roţile la maşinile proaspăt cumpărate. Benjamin considera că Tate îi era dator şi că acum sosise clipa ca Tate să intre acolo şi să parcurgă ultimul ritual al iniţierii, adică să ia viaţa cuiva cu un pistol. Numai că, în mintea lui Tate, el nu-i datora nimic lui Benjamin. Din cauza faptului că fratele mai mare al lui Tate, Dink, care refuzase să depună mărturie la procesul lui Benjamin, fusese condamnat la închisoare pentru douăzeci de ani, iar când urma să iasă de acolo, avea să fie un bărbat de vârstă mijlocie, fără nici un proiect de viitor. Banii trimişi lunar mamei lor, vreo două sute de dolari, nu erau suficienţi nici să-i achite factura la băcănie. Nu conta suma, oricum n-ar fi putut să compenseze lipsa fiului ei. Acum

Benjamin era pe punctul de a-l băga cu totul pe Michael în activităţi ilegale, aşa cum făcuse şi cu Dink cu multă vreme în urmă. Michael văzuse rezultatele unei asemenea mişcări, atât în familia sa, cât şi în multe altele din zona în care crescuse. Nu avea de gând să sară pârleazul. Şi, în afară de asta, nici nu considera că dacă ar fi ucis, acest lucru ar fi putut să-l transforme din băiat în bărbat. Asta era doar o concepţie de pe stradă, care de cele mai multe ori nu însemna nimic. Violenţele din afacerea cu droguri îi zdrobise inima mamei sale şi îi răpise tinereţea fratelui său. Nici nu avea nevoie să ştie mai multe. Nu avea să i se întâmple şi lui acelaşi lucru!

Tate ajunse la linia de copaci din spatele casei. Se vedea lumină la una dintre ferestrele din spate. Putea să vadă partea de sus a corpului unei femei. O parte din părul ei cârlionţat i se desfăcuse din pieptănătură şi îi atârna pe umeri. Stătea aşezată pe ceva şi îşi frământa degetele. Era profilul întunecat al unei femei într-o cameră, încadrată de fereastră, prinsă în capcana acelui pătrat de geam. Care era cuvântul pe care-l căuta Tate pentru a o descrie? *O siluetă!* Silueta unei femei, înspăimântată şi frumoasă. Ca o vietate înspăimântată şi frumoasă sechestrată într-o cameră. Tate ieşi încetişor din pădure şi se îndreptă către spatele casei.

Chantel Richards simţi o prezenţă şi privi afară, unde văzu umbra unei siluete care se apropia de fereastră. Privi înspre uşa încuiată a camerei. Ştia că ar fi trebuit s-o deschidă şi să-l strige pe Romeo, pentru că mai mult ca sigur acesta era unul dintre cei care veniseră să-i provoace lui Romeo o durere imensă. Numai că nu făcu acest lucru. Privi, în schimb, chipul tânărului care apăru la vedere, şi apoi îl studie, deoarece el venise foarte aproape de geam. Văzu în ochii lui căprui că nu venise acolo ca să-i facă ei vreun rău, aşa că se duse la fereastră şi o ridică, astfel încât să poată discuta cu el.

— Chantel?

— Vorbeşte mai încet!

— Dar *eşti* Chantel, nu? întrebă Tate, care acum aproape îşi şoptea cuvintele.

— Aşa este.

— Eu mă numesc Michael.

— Ai venit să ne ucizi?

— Dacă mai rămâi aici, aşa se va întâmpla.

— Şi atunci de ce nu ai început să tragi?

— Îţi ofer şansa de a pleca înainte să se încingă lucrurile.

Chantel privi înapoi în cameră. Tate văzu că îi tremura mâna şi i-o luă în mâna sa prin fereastra deschisă.

— Haide, spuse Tate. Se va întâmpla ce se va întâmpla, indiferent dacă rămâi aici sau nu. Dar dacă rămâi, vei muri cu siguranţă.

— Trebuie să-mi iau valiza, zise Chantel.

— Şi cheile de la maşină, îi spuse Tate.

Tate urmări cum se duse la o măsuţă de toaletă aşezată lângă peretele dormitorului, iar acolo privi în jos la ceva de pe podea. Ezită, apoi se aplecă şi luă o valiză în mână. Reveni la fereastră, iar el îi luă valiza şi o ajută să coboare, luând-o în braţe şi lăsând-o uşurel în jos până picioarele ei atinseră încet pământul. Îi privi picioarele. Purta o pereche de pantofi cu baretă, cu părţile laterale din imitaţie de leopard şi cu tocuri de peste şapte centimetri. Văzuse într-o revistă exact fotografia acestui tip de pantof.

— Ne îndreptăm spre pădure, spuse Tate. Nu ai altceva în valiză ca să-ţi pui în picioare? Pantofii aceştia Donald Pliners cred că au costat două sute cincizeci de dolari.

— Nu mi-am luat cu mine alţi pantofi, spuse Chantel, privindu-l acum cu interes. De unde ştii că sunt Pliners?

— Sunt ceea ce se cheamă interesat de modă, răspunse Tate. Nu-ţi face griji, nu sunt homo sau altceva de genul ăsta.

— Nici nu am simţit că ai fi.

— Hai să mergem, o îndemnă Tate, trăgând-o de cot, îndrumând-o către şirul de copaci.

— Ar fi bine să ai un plan, spuse Chantel.

Planul lui Michael Tate era să stea departe în pădure şi să aştepte până când avea să înceapă spectacolul. Apoi el şi Chantel se vor duce pe Hill Road şi vor pleca cu maşina lui Chantel, cu Solara. În ce direcţie, nici el nu ştia.

— Ai încredere în mine, îi spuse Tate.

Ea îl strânse de mână când pătrunseră în pădure.

Grady Dunne conduse încet pe Hill Road. Când se apropie de curba către casa lui Romeo Brock, observă numeroasele maşini parcate acolo. Era SS-ul lui Brock, Toyota roşie de care Brock zicea că-i aparţinea fetei aceleia, şi mult mai în spate, un Mercedes seria S şi o Maxima ultimul model. Dunne trase pe dreapta şi opri motorul. Se gândi să-l sune pe Brock pe mobil, dar pe urmă se răzgândi. Dacă proprietarii maşinilor erau cei care veniseră să-şi recupereze banii, aşa cum prezisese Brock, poate că intraseră deja în casă. Dunne preferă să se folosească de elementul surpriză.

Îşi duse mâna la spate, îşi scoase pistolul Glock 17 din dotarea poliţiei şi îl strecură sub scaunul Explorerului. Acolo găsi şi arma pe care o aruncase ultima oară, un Heckler & Koch cu zece gloanţe, de calibrul 45, cu numerele şterse, şi pe care o luase de la un suspect din Park View. O puse pe aceasta în locul în care stătuse Glockul oficial şi ieşi din SUV.

Dunne merse pe aleea cu pietriş, plin de furie şi de adrenalină. Individul acela care pretindea că fusese poliţist, şoferul care voia să-l extorcheze de bani, îi ridicase tensiunea. Nu că ar fi avut de ce să-şi facă griji. Lucrurile se întâmplaseră exact aşa cum spusese el că se întâmplaseră în noaptea aceea de pe Oglethorpe. Luase în maşină o informatoare, o prostituată dansatoare pe care o cunoştea, iar ea îi făcuse sex oral undeva pe lângă traseul metroului. Cei de la IAD nu aveau decât să i-o coacă dacă ţineau neapărat, însă fata nu ar depune în veci mărturie. Nu ştiuse

că era un cadavru în grădină în noaptea aceea. Când aflase acest lucru, se dusese la locul crimei, discutase cu poliţiştii de la Omucideri şi fusese mulţumit că nimeni nu aflase despre prezenţa sa în zonă în noaptea precedentă. Iar în privinţa individului de la benzinărie despre care întrebase şoferul, Dunne chiar nu avea nici o idee cine era.

Furia era bună. Avea să-l menţină alert pentru sarcina pe care o avea de îndeplinit. Romeo Brock devenise o problemă, deşi asta nu era din vina lui Dunne. Fusese prudent în acţiunile sale cu Brock şi cu vărul acestuia, Gaskins. Omul lui, un individ pe nume Cap-de-Peşte Lewis, îi spusese lui Dunne despre un tânăr, Romeo Brock, care era foarte ambiţios şi care vorbea cu voce tare despre acest lucru în Hannibal's, un bar de pe Florida Avenue. Prin Cap-de-Peşte, Dunne îi furnizase informaţii lui Brock privind nişte traficanţi sau distribuitori de droguri independenţi, neprotejaţi, care puteau fi doborâţi cu riscuri minime de răzbunare. Dunne nu voia să se ia direct de aceşti furnizori, sau să fie văzut în compania lui Brock ori a lui Gaskins. Învăţase de la cei doi poliţişti din Baltimore, cei care fuseseră prinşi în anul acela, cu câteva luni în urmă, şi care făcuseră aceeaşi greşeală. Ar fi trebuit să ştie că până la urmă cineva avea să-i dea de gol şi să pună capăt distracţiei. Dunne era prea deştept pentru aşa ceva. După jafuri, Dunne obişnuia să circule prin zonă, ca să se asigure că atmosfera era liniştită. Numai că nu participa niciodată la infracţiuni, ci numai la împărţirea profitului.

Acum însă, Brock, dornic să-şi facă o reputaţie, împuşcase un om fără nici un motiv şi luase şi femeia altuia. Dunne intenţionase să le facă o vizită lui Brock şi lui Gaskins în seara aceea, pentru a-şi lua partea lui din cele cincizeci de miare. I se întâmpla foarte rar să se întâlnească faţă în faţă cu indivizii de acest gen, dar Dunne nu avea încredere în Cap-de-Peşte când era vorba de o sumă atât de mare de bani. Apoi Brock îi dăduse telefon şi îi spusese că Gaskins plecase şi că era posibil să apară probleme. Aşa

că Dunne venise aici, într-un loc în care nu voia să se afle, împins la nişte posibile violenţe şi implicat direct. Va rezolva această situaţie, mai degrabă prin intimidare decât utilizând forţa, şi va ieşi din schemă. Un parteneriat cu Brock fusese o mare greşeală, însă nu era una care să nu se poată rezolva. Dunne constatase că putea face orice la adăpostul insignei de poliţist şi al pistolului. Din acest motiv se şi făcuse poliţist.

Se întoarse şi merse pe aleea cu pietriş. Îşi scoase pistolul de calibrul 45 şi introduse un glonţ pe ţeava. Va intra direct în casă. Nu era un infractor, ci poliţist.

Romeo Brock stătea în faţa verandei casei sale şi fuma o ţigară. I se strânsese stomacul şi îi transpiraseră palmele. Era conştient de frica lui şi o ura. Un bărbat ca el, genul de bărbat care-şi imaginase că este, nu trebuia să se simtă în acest fel. Şi totuşi avea palmele umede. Scrută întunericul. Noaptea se instalase aproape complet. Spera să-l vadă pe Conrad venind spre casă pe aleea cu pietriş. Conrad, care avea trupul şi voinţa puternice, ar şti ce era de făcut. Dar Conrad nu apăru.

Brock îl mai sunase pe Dunne încă o dată, după ce vorbise cu el mai devreme, numai că intrase căsuţa vocală. I se păru că aude ceva în spatele casei. Probabil că erau doar nervii lui întinşi la maximum. Sau poate era radioul pe care Chantel îl dăduse tare. Era mai bine să se ducă totuşi şi să vadă care era treaba. Stinse de balustrada verandei chiştocul de la ţigara Kool pe care o fumase. Intră în casă şi nu închise uşa în spatele său. Îşi auzi stomacul chiorăind în timp ce mergea. Se duse pe hol până la uşa dormitorului. Încercă clanţa, dar uşa nu se deschise. Bătu la uşă. Nu-i răspunse nimeni, aşa că bătu cu pumnul în lemnul uşii.

— Chantel! Deschide uşa, fată!

Brock îşi puse urechea la uşă. Nu auzi paşii lui Chantel, şi nimic altceva în afară de radio. Melodia care cânta era una pe care-o auzise de multe ori. Se numea *Been Around the*

World. De cele mai multe ori îi plăcea acest cântec, însă acum parcă îşi bătea joc de el, vorbindu-i despre locurile pe care nu le va mai vedea niciodată.

— Chantel, rosti Brock cu vocea pierdută, apoi îşi sprijini fruntea de uşă.

Simţi ţeava unui pistol apăsată pe ceafa.

— Nu mişca! Doar dacă vrei să-ţi împrăştii creierii.

Nu se mişcă. Îl simţi pe bărbatul care vorbise cum îi ia Coltul de unde îl pusese, în bata pantalonilor.

— Întoarce-te încetişor!

Brock execută. Un tânăr cu şapcă albastră Nationals, care îi stătea uşor ridicată pe creştet, ţinea într-o mână, îndreptat spre el, un pistol automat, iar în cealaltă pistolul Gold Cup al lui Brock. Brock îi văzu entuziasmul din priviri. Nu avea nici cea mai mică îndoială că băiatul ăsta nu va ezita să-l ucidă.

— Pe aici, spuse Ernest Henderson, punându-şi în blugi pistolul Gold Cup.

Merse cu spatele pe hol, ţinându-şi Beretta îndreptată spre pieptul lui Brock, iar Brock îl urmă. Pătrunseră în sufragerie, iar Henderson îi făcu semn lui Brock să ia loc pe fotoliul care era aşezat cu faţa spre uşă. Brock se aşeză.

— Pune-ţi mâinile pe braţele fotoliului! ordonă Henderson.

După ce Brock strânse cu mâinile braţele fotoliului, Henderson stinse şi aprinse o lanternă de mai multe ori la rând. Curând intră în casă un bărbat înalt, arătos. Ţinea la brâu un pistol Magnum 44, Desert Eagle. Acesta se încruntă la Brock.

— Tu eşti Romeo?

Brock încuviinţă din cap.

— Unde sunt banii mei?

— Sunt aici, spuse Brock.

— Am întrebat *unde?*

— În dormitorul din spate. Sunt două valize…

— Mai este cineva în casă?

— Femeia grăsanului se află în dormitor.

— Dar partenerul tău?

— A plecat.

— Haide, Nesto, spuse Benjamin, ridicându-şi pistolul nonşalant şi îndreptându-l spre Brock. Verifică toate camerele când te duci în spate! Vezi ca nemernicul ăsta să nu ne păcălească!

Henderson se duse pe hol. Benjamin îl privi fix pe Brock. Acesta îşi întoarse privirea. Amândoi ascultară cum Henderson verifică bucătăria şi camera în care dormise Conrad Gaskins.

— Uşa dormitorului este încuiată, spuse Henderson, cu vocea ridicată.

— Sparge-o! îi ceru Benjamin.

Brock îl auzi pe tânăr cum încearcă de mai multe ori, mârâind de fiecare dată din pricina efortului. Apoi auzi uşa cum crapă şi se deschide. Tânărul se întoarse cu o valiză Gucci în mână.

— Nu era decât una, spuse Henderson. Şi nu era nici o fată acolo. Fereastra era deschisă. Dacă a fost acolo într-adevăr, acum nu mai este.

— Deschide valiza, continuă Benjamin, adresându-i-se lui Brock. Întoarce-o ca s-o vedem şi deschide-o!

Henderson puse valiza la picioarele lui Brock şi se dădu înapoi. Brock se aplecă şi desfăcu fermoarul. Deschise valiza, şi apoi toţi trei se uitară la hainele de damă care erau împachetate înăuntrul acesteia. Pentru o clipă, nimeni nu spuse nimic.

„Mikey a luat banii, se gândi Benjamin. A luat banii şi fata, şi acum aşteaptă la maşini. Nici nu i-ar trece prin cap să mă fure, nu după tot ce am făcut pentru Dink şi pentru mama lor!”

— Chantel, spuse Brock.

Dar nu-i rostise numele cu mânie. Era mândru de ea şi de ceea ce făcuse. Era plină de iniţiativă. Iar el ce făcea, stătea

aici şi se purta ca un bleg. Se uită la Benjamin, cu o urmă de sfidare în privire.

— Mda, Chantel, murmură Benjamin, iar către Henderson rosti: Nu-l scăpa din priviri pe ticălos!

Apoi îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi apăsă cifra trei, care era setată să formeze rapid numărul lui Michael Tate. Auzi paşi, şi se gândi: „Uite că vine Mikey acum”.

Numai că atunci când se răsuci să vadă, acolo se afla un bărbat alb, care venise din întunericul de pe verandă şi pătrunsese rapid pe uşa principală. Avea un pistol în mână şi ţinea drept braţul cu pistolul.

— Poliţia! strigă Grady Dunne, şi mai strigă o dată acelaşi cuvânt. Avea chipul împurpurat şi o expresie fioroasă, şi muta pistolul dinspre Benjamin către Henderson. Sunt de la poliţie! Aruncaţi armele la podea, acum!

Benjamin nu se mişcă, şi nici nu-şi aruncă pistolul. Îl ţinea într-o parte şi se uita la pistolul H & K din mâna lui Dunne. Acela nu era pistol de poliţist.

— Am spus să aruncaţi blestematele alea de pistoale, *acum!*

Ernest Henderson îşi menţinu Beretta îndreptată spre Brock. Îşi întoarse capul să se uite la individul care strigase că era de la poliţie. Era blond şi i se umflase o venă pe gât. Henderson aşteptă să audă ceva, orice, de la Benjamin. Numai că Ray Benjamin nu-i spuse ce să facă.

— *Aruncaţi armele!*

Brock se uită la ceafa lui Henderson. Studie cu atenţie locul în care gâtul îi întâlnea umerii şi se gândi: „Uite acolo o să-mi implânt ţepuşa! Direct în coloana băiatului ăstuia! O să se vorbească apoi despre mine de-a pururi, şi toţi o să-mi spună numele şi o să povestească tot ce-am făcut, cum m-am ridicat împotriva a două pistoale, cu o ustensilă făcută să spargă gheaţa. Eu, Romeo Brock!” Brock trase spărgătorul de gheaţă de unde era prins de gambă cu bandă adezivă. Aşa cum se aştepta, trasul brusc în afară opri pluta din vârf în momentul în care îl scoase. Se ridică

ţinând spărgătorul de gheaţă în mână, îl îndreptă în sus şi se repezi cu el spre Henderson.

— În spatele tău, Nesto, spuse Benjamin cu voce egală.

Henderson se întoarse şi îl împuşcă pe Romeo Brock în mijlocul pieptului. Pistolul săltă în mâna lui Henderson în timp ce-l mai împuşcă o dată. Brock se răsturnă pe spate, peste fotoliu. Braţele i se rotiră prin ceaţa purpurie în timp ce cădea.

Dunne trase de două ori în direcţia lui Benjamin. Primul glonţ îi străpunse umărul şi îi făcu o gaură cât pumnul în spate. Al doilea, mai sus din cauza ricoşeului, îi atinse artera carotidă în traseul său prin gât.

Benjamin trase cu pistolul său de calibru 44 printr-un nor de fum şi de stropi de sânge care-i ţâşneau din arteră, spre individul care pretinsese că era poliţist. Se prăbuşi, trăgând însă încă o dată în timp ce cădea, şi apoi se izbi de podea. Îl văzu pe individ cum se clatină şi se izbeşte de perete, ca şi cum ar fi fost trântit de cineva. Apoi Benjamin închise ochii.

Grady Dunne se clătină spre uşă. Se uită înapoi înspre primul individ, cel cu şapca de baseball pe cap, care stătea în mijlocul încăperii, încă înarmat. Tânărul clătina din cap ca şi cum ar fi putut astfel să facă să dispară tot ceea ce se întâmplase.

Dunne încercă să-şi ridice arma, însă degetele i se desfăcură şi scăpă pistolul de calibrul 45. Rosti „Doamne!” şi îşi duse mâna la stomac, care era ud de la sângele care acum îi trecea printre degete. Durerea era covârşitoare, şi ieşi pe uşă şi se împiedică pe verandă. Simţi aerul de sub el. Atinse pământul cu piciorul şi se răsuci ca şi cum ar fi dansat, sau de parcă ar fi fost beat, pe urmă picioarele îl lăsară şi ateriză pe spate pe drumul cu pietriş. Privi în sus spre ramurile unui plop, şi dincolo de acestea, spre stele. Spuse: „Poliţist la pământ”. Fusese o şoaptă atât de slabă, încât nici el însuşi nu-şi putu auzi propriile cuvinte. Simţi gustul sângelui în gură. Înghiţi sângele şi respiră rapid, iar ochii i se măriră din cauza spaimei. În câmpul lui vizual

apăru individul din casă. Acesta se aplecă deasupra lui Dunne şi îşi îndreptă pistolul spre pieptul lui. Avea lacrimi care i se prelingeau pe chipul lui tânăr.

— Nouă-unu-unu, spuse Dunne şi simţi sângele fierbinte cum îi ţâşneşte pe gură şi i se prelinge pe bărbie.

Tânărul îşi coborî arma. O strecură cu încărcătorul în jos în spatele beteliei de la blugi şi îşi trase cămaşa pe deasupra.

Dunne auzi paşii tânărului pe pietriş. Apoi îl auzi cum fuge pe alee. Dunne ascultă greierii şi se uită lung la ramurile copacilor şi la stele. „Nu se poate să mor”, se gândi el. Însă în curând senzaţiile de auz şi de văz îi dispărură cu totul, şi Grady Dunne se alătură în nefiinţă lui Raymond Benjamin şi Romeo Brock.

Capitolul 37

Dan Holiday merse cu maşina până ajunse înapoi în parcarea de pe partea cealaltă a benzinăriei de pe Central Avenue, dar descoperi că T.C. Cook dispăruse de acolo. Încercă să dea de Cook cu ajutorul staţiei Motorola, şi apoi pe mobil, dar nu reuşi să ia legătura cu el în nici un fel. Observă că Buickul lui Reginald Wilson era încă parcat lângă magazin. Holiday presupuse că T.C. Cook se plictisise de supraveghere, sau fusese pur şi simplu obosit de munca de peste zi şi se îndreptase spre casă. Se gândi să se ducă acasă la el şi să vadă ce face, doar ca să se asigure că era bine.

Maşina Marquis a lui Cook nu era în parcare când Holiday ajunse la casa lui văruită în galben de pe Dolphin Road. Holiday rămase în Town Car şi formă numărul lui Cook, dar îi răspunse robotul. Lumina de pe verandă era aprinsă, dar Holiday se gândi că aceasta fusese activată de vreun senzor de oră sau de întuneric. În casă nu se vedea nici o lumină aprinsă. Formă numărul de mobil al lui Ramone.

— Da.

— Aici e Holiday.

— Bună, Doc!

— Unde eşti? Sună ca o petrecere.

— La Leo's, beau o bere. Ce doreşti?

— Eu şi inspectorul Cook ne-am întâlnit cu amicul nostru, ofiţerul de poliţie, cel de pe maşina 461. S-a dovedit că firul ăsta nu ducea nicăieri.

— Ce surpriză!

— Numai că l-am pierdut pe Cook pe undeva. A trebuit să-l las puţin singur, şi când am revenit, dispăruse. L-am căutat acasă la el, dar nu e nici acolo. Mă gândesc că poate s-a rătăcit, sau ceva de genul ăsta. Nici măcar nu ştiu dacă poate citi semnele de circulaţie.

— A avut un atac cerebral, nu Alzheimer. O să apară el!

— Sunt îngrijorat, spuse Holiday. Aşteptă un răspuns, dar la capătul celălalt al firului nu auzi decât zgomotele din bar. Gus?

— Ţine-mă la curent! O să mai stau aici o vreme.

Holiday încheie convorbirea. Stătu în Lincoln şi se gândi la bătrân, şi unde s-ar fi putut duce. Un singur loc îi veni în minte.

T.C. Cook stătea la volanul maşinii sale, parcată pe o stradă laterală din Good Luck Estates, un cartier de pe Good Luck Road din New Carrollton. Se uita la casa în stilul ranch a lui Reginald Wilson. Luminile erau stinse în casă, iar în casele din vecini foarte puţine erau aprinse. Strada era liniştită şi slab luminată. Cook stătea aici de ceva vreme, reflectând.

Când Reginald Wilson ieşise din închisoare, se mutase în casa aceasta, care aparţinuse părinţilor lui, ambii decedaţi. Mai mult ca sigur că îşi depozitase undeva obiectele personale pe perioada detenţiei, sau poate că părinţii lui le depozitaseră aici, în această casă. Cook ştia că Wilson nu şi-ar fi abandonat niciodată colecţia lui îndrăgită de albume de jazz electronic. Poate că în toate acele discuri din vinil se afla cheia multor întrebări. În orice caz, Cook presupunea că Wilson păstrase toate mostrele acelea de păr, trofeele sale din Crimele Palindrom, ceea ce ar fi fost în concordanţă cu genul acesta de criminal. Cook trebuia să creadă că şuviţele acelea de păr, tăiate din capetele lui Otto Williams, Ava Simmons şi Eve Drake cu douăzeci de ani în urmă, se aflau undeva în această casă, la care se uita el acum. Cook

se convinsese că acesta era momentul potrivit dacă avusese într-adevăr dreptate.

Ştia că era o infracţiune ceea ce tocmai se pregătea să facă. Numai că simţea că mai rămăsese prea puţin timp. Se putea foarte bine ca şuviţele de păr nici să nu se afle în casă. Dar probabil că ceva era totuşi acolo; ceva ce ar fi putut să facă legătura dintre Reginald Wilson şi morţile acelor copii; ceva suficient pentru a garanta redeschiderea cazului. El căuta o dovadă de necontestat, care să-l poată convinge pe poliţistul Ramone să se ducă la un judecător şi să aplice testarea ADN-ului pe Wilson. Cook era convins, la fel de convins cum fusese şi în 1985, că Wilson era făptaşul.

Îşi scoase reportofonul din torpedou. Apăsă butonul roşu de înregistrare şi vorbi în microfon.

— Aici este inspectorul de poliţie T.C. Cook. Mă pregătesc să intru în casa lui Reginald Wilson din Good Luck Estates. Am motive să cred că există dovezi în interiorul acestei case care ar face legătura dintre domnul Wilson şi aşa numitele Crime Palindrom, care au avut loc în Washington, D.C., în 1985. Caut în special nişte mostre de păr, care e posibil să fi fost luate de la decedaţi. Nu am mandat de percheziţie. Nu mai sunt ofiţer activ de poliţie. Am cooperat cu un tânăr pe nume Dan Holiday, care este un poliţist bun. Numai că vreau să precizez că el nu a avut nici o legătură cu acţiunea pe care urmează să o întreprind. Fac acest lucru din proprie iniţiativă, în speranţa de a aduce puţină pace familiilor îndurerate. De asemenea, o fac pentru copiii aceia frumoşi care au fost ucişi.

Cook înregistră ora şi data, pe urmă închise reportofonul. Voia ca toate acestea să fie înregistrate, mai ales dacă ar fi fost confundat cu un spărgător obişnuit şi împuşcat în timp ce încerca să pătrundă în casă. Nu voia să rămână în amintirea tuturor ca un bătrân nebun, care spărgea locuinţele oamenilor, ca unul care bătea în halat de baie străzile oraşului. Voia ca oamenii să fie la curent cu intenţiile sale.

Noaptea era răcoroasă, dar Cook transpira abundent prin haină. O dădu jos, o împături, şi o aşeză pe jos lângă scaunul din dreapta. Îşi scoase şi pălăria Stetson şi examină urmele de transpiraţie de pe interior. Aşeză pălăria decolorată pe scaunul de lângă el, alături de reportofon, îşi strânse şi îşi relaxă de câteva ori la rând mâna stângă şi o privi cu atenţie, din cauză că o simţea înţepenită în mod ciudat.

Cook deschise portbagajul, apăsând pe un întrerupător montat în partea de jos a bordului şi se dădu jos din maşină. Se clătină puţin, în timp ce merse în spatele Marquisului. Odată ajuns acolo, deşurubă atent becul amplasat sub capacul de la portbagaj. Nu voia să atragă atenţia, şi nu avea nevoie de lumină neapărat. Ştia unde se afla fiecare obiect. Îşi puse o pereche de mănuşi de cauciuc. Îşi găsi lanterna Stinger şi ranga şi le luă în mâini. Îşi dădu seama că nu prea putea să ţină lanterna, din cauză că braţul îi era amorţit. Îşi auzi propria respiraţie greoaie şi aşteptă ca inima să-şi mai tempereze bătăile. Simţi cum sudoarea i se prelinge pe spate. Închise capacul portbagajului şi se îndreptă spre casă.

Începu să meargă prin jurul casei. Planul său era să utilizeze ranga pentru a deschide vreo uşă din spate, şi, odată intrat în casă, să-şi găsească drumul cu ajutorul lanternei. Numai că nu se simţea prea bine, şi se opri din mers. Se simţi foarte ameţit, şi dori să se întindă. Se reîntoarse la maşină. Bancheta din spate îl invita să se întindă pe ea. Se aşeză pe ea, lăsă ranga şi lanterna să cadă pe podea şi închise portiera după el. Se întinse pe o parte, cu obrazul drept aşezat pe husa răcoroasă din vinilin. Braţul stâng îl deranja îngrozitor, iar durerea îi migrase în ceafă şi îi producea o presiune cumplită în cap. „O să treacă”, se gândi Cook şi închise ochii. Saliva îi curse pe scaunul de vinilin din gura deschisă.

Când T.C. Cook deschise ochii din nou, se luminase deja de ziuă. Dormise toată noaptea în maşină. Se simţi mai

bine ca înainte. Se ridică. Era înapoi pe Dolphin Road, cu maşina parcată în faţa casei sale. Peretele galben era la fel de curat ca în ziua în care-l văruise, cu mulţi ani în urmă. Prin fereastra din faţa casei putu să vadă o femeie care se uita printre perdelele desfăcute. Arăta ca soţia lui. O fată şi un băiat erau pe trotuar, rotind corzile pentru jocul dublu şi o altă fată se afla între ei, sărind.

Cook îşi luă pălăria Stetson, care arăta ca nouă. O potrivi pe cap şi se dădu jos din maşină. Soarele îi încălzi faţa în mod plăcut şi simţi mirosul de liliac din aer. Soţia lui avea mare grijă de arbustul care înflorea în curtea din faţă. „Trebuie să fie aprilie”, se gândi Cook, în timp ce se îndrepta către casă. „Pentru că atunci înfloreşte liliacul.” Se apropie de copiii care se jucau pe trotuar. Băiatul care ţinea corzile de o parte era pe la începutul adolescenţei, purta ochelari de vedere cu dioptrii mari şi avea o constituţie slăbănoagă. Fata care ţinea corzile la celălalt capăt era şi ea încă un copil, dar avea deja forme de femeie. Avea în privire o expresie obrăznicuţă. Fata din mijloc, care sărea cu uşurinţă cele două corzi, avea pielea frumoasă, de un cafeniu-închis, şi ochii la fel. Soarele făcea să-i strălucească mărgelele colorate din părul împletit în codiţe. Sărea peste corzi fără efort, şi se opri să se uite la Cook, care rămăsese în picioare în dreptul lor. Ea îi zâmbi, şi îi zâmbi şi el.

— Bună, domnişoară, spuse Cook.

— Inspectorul Cook?

— Da, eu sunt.

— Am crezut că aţi uitat de noi.

— Nu, dragă, spuse Cook. Niciodată nu am uitat.

— Vreţi să vă jucaţi cu noi?

— Sunt prea bătrân. Dacă nu vă deranjează, am să vă privesc doar.

Eve Drake făcu din mână un gest de chemare, şi copiii îşi reîncepură jocul. T.C. Cook păşi înspre ei în lumina strălucitoare şi caldă.

Capitolul 38

Holiday îşi puse degetele pe gâtul lui T.C. Cook şi constată că nu avea puls. Chipul bătrânului era ca de ceară în lumina lanternei. Holiday văzuse destule cadavre ca să-şi dea seama că T.C. era mort. Închise portiera şi se reîntoarse la Lincoln. Îl sună pe Gus şi îi spuse ce se întâmplase şi unde se afla. Ramone îi spuse că va veni şi el imediat. Apoi Holiday reveni la Marquis, deschise portiera din spate şi îl privi pe Cook. „Eu l-am omorât, se gândi el. Nu a fost suficient de puternic ca să muncească.”

Mănuşile de cauciuc de pe mâinile lui Cook, ranga şi lanterna care zăceau pe jos îi arătară lui Holiday că acesta plănuise o intrare forţată în casa lui Reginald Wilson. Pe scaunul din faţă găsi un reportofon, alături de pălăria Stetson a lui Cook. Derulă banda de pe caseta miniaturală, apăsă butonul „play” şi ascultă înregistrarea. Emoţia îi crescu în momentul în care îl auzi pe bătrânul poliţist rostindu-i numele şi lăudându-l. Scoase caseta din reportofon şi o strecură în buzunarul de la haină. Scoase mănuşile de pe mâinile lui Cook şi le vârî în acelaşi buzunar. Apoi luă reportofonul, ranga şi lanterna, şi le duse în portbagajul propriei maşini. Cât timp capacul rămase ridicat, transferă câteva dintre lucrurile lui Cook în propriul portbagaj, printre care câteva ustensile de poliţist şi o bucată de pânză. Pe aceasta avea s-o utilizeze mai târziu pentru a şterge amprentele sale din maşina lui Cook.

Fusese foarte atent să nu facă vreun zgomot. Nu ieşise nimeni din nici una dintre case, şi nimeni nu trecuse cu maşina pe stradă. Holiday se aşeză pe bordură şi îşi aprinse un Marlboro. Apoi îşi mai aprinse o ţigară, până când văzu maşina Tahoe a lui Ramone făcând colţul şi parcând în spate la Town Car.

Ramone mai rămase la volan, terminând convorbirea începută cu Regina. Vorbise cu ea pe mobil cât condusese prin Prince George County. După ce termină să-i spună despre Asa Johnson şi despre evenimentele din ziua respectivă, inclusiv despre moartea lui Cook, o asigură că nu va ajunge prea târziu acasă. O rugă să-l ţină pe Diego treaz, dacă era posibil, pentru că voia să discute cu el înainte de a se duce la culcare.

Ramone opri motorul şi ieşi din SUV. Holiday se ridică să-l întâmpine. Se salutară din cap, dar nu-şi vorbiră. Ramone se duse la Marquis şi îl examină pe Cook. Apoi se întoarse spre locul în care se afla Holiday, care se sprijinea de Lincolnul său.

— De ce se afla aici? întrebă Ramone.

— Acolo este casa lui Reginald Wilson.

— Agentul de pază.

— Da, spuse Holiday.

— Şi ce făcea, îl supraveghea?

— Făcea ceea ce a făcut în ultimii douăzeci de ani: căuta un indiciu în acest caz.

— O perioadă destul de lungă pentru o simplă suspiciune.

— Lui Cook nu i se întâmpla prea des să greşească pe vremea când era poliţist la Omucideri. Dacă ai putea să-i iei o probă de ADN lui Wilson…

— Nu am nici un indiciu pentru a face aşa ceva.

— Naiba să-l ia de indiciu!

— Ar fi frumos dacă lucrurile ar merge aşa simplu.

Holiday îşi mai aprinse o ţigară. Mâna îi tremura în timp ce ţinea chibritul.

— Anunţi tu? întrebă Ramone.

— Încă nu.

— Şi când ţi-ai propus să faci acest lucru?

— După ce-i mut maşina de pe această stradă. O să-l duc pe Good Luck Road şi o să-i las maşina în parcarea unui mall. Îmi voi şterge amprentele şi voi da telefon anonim ca să-l anunţ.

— Ăsta o să-ţi devină un obicei.

— Nu vreau să fie găsit aici.

— De ce nu?

— Cu mai mult timp în urmă, *Washington Post* a scris un articol despre Cook, spuse Holiday. Titlul era: „Au trecut anii, şi Crimele Palindrom încă îl mai bântuie pe poliţistul ieşit la pensie”, sau ceva de genul ăsta. Articolul îl cita pe Cook, care afirma că suspecta foarte puternic pe un individ pe nume Reginald Wilson, care de atunci fusese condamnat pe baza altor acuzaţii. Asta îl facea pe Cook să pară pe jumătate nebun. Este posibil ca vreun reporter să examineze materialele mai vechi şi să facă legătura dintre Cook şi Wilson, şi această stradă. Nu ar trebui ca bătrânul să dispară în acest fel. Nu merită aşa ceva.

— Poate că nu, spuse Ramone, dar comiţi o infracţiune.

— Nu ar fi trebuit să-l iau cu mine. Îi datorez o moarte demnă, măcar atât.

— Era un om bolnav, Danny. Îi sosise vremea. Şi nici nu pare să fi suferit prea mult înainte de a muri.

— A murit fără ca măcar să-şi dea seama.

— Nu avem de unde să ştim, spuse Ramone. Este foarte posibil ca acest caz al Crimelor Palindrom să nu fie elucidat niciodată. Tu *ştii* acest lucru. Nu reuşim totdeauna să câştigăm în cele din urmă. Nu totul se finalizează întotdeauna cu laude şi cu confetti.

— El nu căuta gloria, ci voia doar să rezolve acest caz pentru copiii aceia.

— Şi cum rezolvi un caz de crimă? Spune-mi, pentru că tare aş mai vrea să aflu!

— Ce vrei să spui?

— Faptul că-l găseşti pe criminal i-ar învia din mormânt pe acei copii? Ar aduce linişte în familiile respective? Mai precis, ce ar *rezolva?* Ramone clătină cu amărăciune din cap. Am renunţat cu mult timp în urmă la ideea că aş rezolva ceva. Din când în când mai bag în închisoare pe viaţă câte un ticălos, ştiind că măcar n-o să mai poată omorî pe nimeni niciodată. Asta-i tot ce pot să fac pentru cei căzuţi, însă în ce priveşte rezolvarea… Nu rezolv nici un rahat! Mă duc la muncă în fiecare zi, şi încerc să-mi protejez soţia şi copiii de lucrurile rele care se întâmplă peste tot. Asta este misiunea mea, şi asta-i tot ce pot face.

— Eu nu cred aşa ceva.

— Ei bine, tu întotdeauna ai fost un poliţist mai bun decât mine.

— Nu, nu-i adevărat! rosti Holiday. Tu spui că eram bun, şi aşa a spus şi bătrânul, dar nu-i adevărat!

— Oricum asta face parte din trecut.

— Nu. Mai devreme în seara asta m-am întâlnit cu poliţistul pe care-l urmăream şi am discutat puţin. Cu Grady Dunne. Nu a avut nici o legătură cu Asa Johnson sau cu Reginald Wilson, însă era poluat la greu. Individul este putred de tot. Holiday îşi aprinse o ţigară şi trimise fumul în jos, spre picioare. Aşa eram şi eu înainte să fiu prins. La naiba, ticălosul ăla chiar semăna cu mine!

— Sărmanul de el!

— Vorbesc serios, omule! Mă uitam la el şi mă vedeam pe mine cum aş fi fost dacă aş fi rămas în poliţie. Ce aş fi devenit în cele din urmă. Fără îndoială, mă îndreptam către un final trist. Ai avut dreptate să te iei de mine. Şi am avut noroc că m-am retras.

— Indivizii ca el se curăţă de la sine.

— Uneori, dar alteori au nevoie de un brânci, spuse Holiday şi îşi aruncă ţigara în stradă.

— Încă te mai gândeşti să muţi maşina bătrânului? întrebă Ramone.

— Sigur că da, spuse Holiday.

— Sună-mă când termini, că vin să te iau.

Holiday încheie ce-şi propusese. Ramone îl luă apoi şi îl duse cu maşina înapoi la Lincolnul său. Auziră slab sirenele maşinii de poliţie care sosi înaintea ambulanţei. Dădură mâna unul cu celălalt.

— La revedere, Doc, trebuie să mă duc acasă!

În vreme ce Holiday se îndrepta spre Lincolnul lui, Ramone se îndepărta cu maşina pe stradă. O sună acasă pe Regina.

— Gus?

— Bărbatul tău te sună, răspunse Ramone. Este totul în ordine?

— Diego încă nu s-a culcat, spuse Regina. Alana e în camera ei şi vorbeşte cu păpuşile. Te aşteptăm cu toţii să vii acasă.

— Mă îndrept către nava mamă, spuse Ramone; îi mai spuse că o iubeşte, pe urmă închise telefonul.

Ramone intră în casa sa de pe Rittenhouse Road şi îşi încuie pistolul şi insigna în sertarul obişnuit. La parter era linişte. Se duse la o măsuţă din sufragerie pe care se aflau mai multe sticle de băutură şi îşi turnă un păhărel de Jameson. Acesta se duse numai bine pe gât. Ar fi putut să bea toată sticla. Dacă nu ar fi fost familia sa, ar fi fost foarte uşor să devină un astfel de bărbat.

Ramone verifică dacă uşile erau încuiate în faţă şi în spate, şi apoi urcă scările. Pe hol, observă dunga de lumină care ieşea pe sub uşa dormitorului său. Se duse în camera Alanei şi o găsi în pat, dormind, cu toate păpuşile ei Barbie, Ken şi Groovy Girls aliniate pe pătură, cu spatele sprijinit de perete, toate aşezate ordonat în şir, la aceeaşi distanţă una de alta. Se aplecă şi o sărută pe Alana pe obraz. Îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr cârlionţată umedă de la transpiraţie şi rămase privind-o o clipă înainte de a stinge veioza de pe noptieră. Apoi se duse în camera lui Diego, bătu la uşă şi deschise. Diego stătea în pat şi asculta un CD

Backyard la CD-player, cu volumul dat încet. Se uita printr-o revistă *Don Diva,* dar nu părea să fie prea absorbit de aceasta. Se uita în gol şi arăta ca şi cum ar fi plâns. Lumea lui se clătinase. În cele din urmă avea să-şi revină, dar niciodată până la gradul de confort la care fusese înainte.

— Eşti bine?

— Sunt terminat, tată.

— Hai să discutăm puţin, spuse Ramone, trăgându-şi un scaun lângă patul fiului său. Şi apoi va trebui să te culci.

Puţin mai târziu, Ramone închise uşa de la camera lui Diego şi se îndreptă pe hol spre camera lui. Regina era în pat şi citea o carte la lumina veiozei, cu capul sprijinit pe o pernă îndoită. Schimbară o privire, apoi Ramone se dezbrăcă şi se duse la baie, unde se spălă îndelung şi încercă să îndepărteze mirosul de bere şi de alcool din respiraţie. Reveni în dormitor îmbrăcat numai cu boxerii şi se băgă în aşternut. Regina se răsuci spre el, şi se îmbrăţişară. El îi sărută buzele catifelate de câteva ori, şi când îşi dădu seama că se excită, o sărută cu gura deschisă. Ea îl împinse uşurel la o parte.

— Ce crezi că faci? îl întrebă Regina. Asta înseamnă lăcomie, de două ori la rând.

— Dar nu poţi opri un om să viseze, nu-i aşa?

— Mai bine ai dormi puţin ca să poţi visa. Vii aici două nopţi la rând cu respiraţia mirosind a alcool…

— E de la apa de gură. Conţine alcool.

— Te referi la apa aceea de gură care vine de la Dublin?

— Haide, Regina!

— Tu şi noul tău amic de băutură, Doc Holiday.

— E un tip de treabă.

— Cum mai arată acum?

— Are puţină burtă. Cunoscuţii îi spun „cocoaşa Holiday”.

Se mai îmbrăţişară o dată. Ea se potrivea perfect în braţele lui. Era ca şi cum ar fi fost o singură persoană, separându-se în fiecare zi şi reîntâlnindu-se în fiecare seară.

Nu-şi putea imagina că ar fi ceva care l-ar putea despărţi vreodată de ea, nici chiar moartea.

— Miroşi a băutură şi a ţigări, aşa cum miroseai la primele noastre întâlniri, spuse Regina. Când apăreai în faţa apartamentului meu după ce se dădea stingerea. Cum se numea locul acela unde îţi plăcea să te duci şi care era plin de fete albe genul New wave? „Constipation”[61]?

— The Constable. Şi acela nu eram eu. Cel puţin acum nu mi se mai pare aşa.

— Acum avem altceva. Şi toate provocările care vin cu asta.

— Şi lucrurile bune, de asemenea.

Ea stinse veioza, şi rămaseră pe întuneric, cu ochii obişnuindu-se treptat cu absenţa luminii. Ramone o mângâie pe Regina pe braţ.

— Ce-o să facem cu Diego? întrebă Regina.

— Am vorbit cu el, spuse Ramone. Poate să termine anul acesta la fosta lui şcoală. Mi se pare corect aşa. Iar la anul îl putem duce la un liceu din acela catolic, Carroll, DeMatha… oricare dintre acestea ar fi bun pentru el.

— Şi cum o să ne permitem aşa ceva?

— N-o să coste chiar o avere. O să vând casa din Silver Spring, trebuie. La naiba, numai pământul, şi tot valorează destul de mult. O să ne descurcăm.

— Ai vorbit cu el despre Asa?

— Da.

— Şi ce-a spus Diego?

— Lumea lui este acum puţin zdruncinată. Probabil că îşi face griji de câte ori i-a spus prietenului său că e prea moale, sau l-a numit homo, asta fără să ştie prin ce trecea în sinea lui bietul copil.

— Îţi poţi imagina cum ar fi să fii în acest fel în atmosfera de aici? Să ţi se spună tot timpul că nu eşti dorit, că nu există nici un loc pentru tine în această lume nouă plină de „compasiune”. Toată ura pe care o acumulăm aici, şi

61 Constipaţie

politicienii care mai aruncă şi ei gaz pe foc. Nu ştiu ce Biblie citesc oamenii ăştia plini de ură, dar nu este cea cu care am fost eu crescută.

— Dă-i încolo pe idioţii aceia! Ce să mai spunem despre oamenii obişnuiţi, care nu sunt porniţi să urască, şi cu toate acestea împrăştie numai ură în jurul lor? Diego nu intenţiona să-l rănească prin cuvintele pe care le-a folosit, însă acum va fi mult mai atent la ce-o să-i iasă pe gură. Şi eu m-am gândit la acest lucru.

— Tu şi prietenii tăi.

— Ai dreptate. Acolo, la birou, vorbim toată ziua prostii de genul ăsta. Ţi-ar sta bine cu rochie, ai farmec de homo… chestii din astea.

— Şi atunci o să-ţi schimbi şi tu stilul, nu?

— Probabil că nu, spuse Ramone. Nu sunt decât un bărbat obişnuit, nu sunt mai luminat decât alţii. Numai că de-acum încolo am să mă gândesc de două ori înainte de a mai rosti aiureli de genul ăsta. Sper că şi Diego va face la fel.

— Şi despre ce ai mai vorbit cu băiatul? întrebă Regina. Ai stat destul de mult în camera lui.

— Am găsit şi ultima piesă care lipsea la puzzle, referitoare la moartea lui Asa. Eram aproape sigur de asta, dar acum Diego mi-a confirmat.

— Ce anume?

— Ştii cum îi spuneam mereu să aibă grijă să se păzească de armele din casele prietenilor săi?

— Ştiu. Asta era groaza ta cea mai mare.

— Am văzut prea multe accidente, Regina, cu copii care găseau pistoalele taţilor lor şi care le încercau să vadă cum funcţionează.

— Da.

— Diego şi prietenii lui ştiu multe despre aceste lucruri. Citesc revistele despre arme pentru că sunt băieţi şi îi interesează. Gemenii Spriggs ştiu că am un Glock şi că îl ţin sub cheie. *Toţi ştiu* aceste lucruri.

— Of, Gus…

— Diego spune că tatăl lui Asa avea un revolver acasă la ei. Nu ştia dacă era de calibrul 38. Dar sunt sigur că ăsta era.

— Of, Doamne!

— Asta a fost ultima replică pe care i-a dat-o lui taică-său, spuse Ramone. Asa s-a sinucis cu pistolul tatălui său.

Ea îl îmbrăţişă strâns. Rămaseră întinşi în pat pe întuneric, dar nici unul din ei nu reuşi să adoarmă.

— O să mergi cu noi duminică la biserică? întrebă Regina.

Ramone îi răspunse că da.

Capitolul 39

După ce ieşiră de la biserică, Ramone îşi duse familia la un restaurant din oraş ca să ia masa de prânz. Restaurantul aparţinea unei familii şi supravieţuise în ciuda îmbulzelii de lanţuri de restaurante din centrul Silver Spring. Diego comandă friptură vietnameză, felul lui preferat, iar Alana bău limonadă proaspăt făcută şi se agită tot timpul spre perdelele din mărgele care duceau înspre baie. Slujba de la biserică îi făcuse foarte bine, şi acesta era un mod plăcut de a continua după-amiaza. De asemenea, era un mod prin care Ramone amâna puţin ceea ce ştia că trebuia făcut.

Reîntors acasă, Ramone rămase îmbrăcat în costum şi îi spuse Reginei că va reveni în curând. Îl lăsă pe Diego, care se schimbase în şort, pantofi sport Nike şi un tricou creaţia lui Ronald Spriggs, la terenul de baschet de pe 3rd Street, unde îl aştepta Shaka. Îl instrui pe Diego să-şi ţină mobilul deschis şi să-l sune ori pe el, ori pe Regina, dacă se ducea în altă parte.

Ramone conduse încet până ajunse la casa familiei Johnson. Parcă, dar nu se dădu jos imediat din maşină. Îi spusese lui Bill Wilkins că îi va comunica el lui Terrance Johnson ultimele descoperiri legate de caz. Acum aproape că-şi dorea să-l fi lăsat pe Garloo să facă acest lucru. Se pregătea să-i spună lui Johnson că fiul său se sinucisese şi că făcuse acest lucru cu pistolul lui Terrance. În plus, trebuia să-i spună lui Terrance că Asa fusese homosexual. Nu avea nici o idee despre felul în care avea să reacţioneze

Terrance. Numai că acest lucru trebuia făcut în cele din urmă.

Terrance trebuie să-şi fi dat seama că îi lipsea pistolul din casă, şi mai mult ca sigur că bănuise că Asa îl luase. Probabil că teama lui era că lui Asa îi fusese furat pistolul şi că fusese apoi împuşcat cu el. Moartea fiului său, adăugată la sentimentele sale profunde de vinovăţie îl zdruncinaseră zdravăn. Dar chiar şi cu acest lucru, mai mult ca sigur că nu-şi imaginase că Asa utilizase el însuşi pistolul ca să se sinucidă.

Ramone nu-i spusese nimic lui Wilkins despre pistol, şi nici vreunui alt coleg. Dacă Wilkins ar fi trecut acest lucru în raportul lui, Terrance Johnson ar fi putut fi acuzat de posesie ilegală de armă. Numai poliţiştilor, agenţilor federali şi celor de la securitatea specială le era permis să deţină pistoale în Washington. Johnson cumpărase pistolul de calibrul 38 de pe piaţa neagră, sau acesta făcuse parte din lanţul de achiziţii cu originea în Virginia sau Maryland. Legal, greşise. Numai că Ramone nu avea de gând să raporteze acest lucru. Johnson avea destule la care să se gândească acum. Nu avea nici un rost să adauge şi mai multă suferinţă asupra sa, asupra soţiei sale şi asupra celuilalt copil al lor. Nici nu avea de gând să fie complet deschis faţă de Terrance Johnson. Ramone îşi dăduse seama de identitatea partenerului lui Asa, numit RoboMan în jurnal. Profesorul de matematică al lui Asa afirmase că acesta venise la el pentru lucru suplimentar după ore, în ziua în care murise, numai că nu existau caiete sau hârtii care să dovedească acest lucru nici în vestiarul lui Asa, nici în ghiozdan, nici în dormitorul acestuia. RoboMan trebuie să fi fost o poreclă uşor învăluită în mister a lui Robert Bolton. Ramone constatase că Bolton fusese extrem de reţinut în privinţa stereotipării tinerilor de culoare atunci când purtaseră acea discuţie. Numai că Bolton nu făcea decât să-i ia apărarea lui Asa, pentru că era îndrăgostit de el. Ramone îşi va menţiona suspiciunile faţă de colegii lui care

lucrau la Moravuri. Acest lucra nu făcea parte dintre îndatoririle sale. Şi pur şi simplu habar n-avea ce să facă cu informaţia pe care o descoperise. Voia doar să scape de ea. Intenţiona să ascundă anumite informaţii de colegii săi poliţişti. Intenţiona, de asemenea, să ascundă anumite informaţii şi faţă de tatăl băiatului. Era aşa cum afirmase Holiday: până la urmă nu era chiar atât de corect.

Se dădu jos din maşina Tahoe, se îndreptă spre casa familiei Johnson şi bătu la uşa din faţă. Auzi paşii lui Terrance Johnson cum se apropiau de uşă. Primul impuls al lui Ramone fu să se reîntoarcă la maşina sa, numai că uşa se deschise, dădu mâna cu Johnson şi intră în casă.

Dan Holiday îşi aprinse o ţigară şi aruncă chibritul în scrumiera din faţa lui, aşezată alături de un pahar cu Vodka Tonic pe tejgheaua barului. Se afla în mijlocul unui grup, printre care Jerry Fink, Bob Bonano şi Bradley West. Aceştia se delectau cu câte un Bloody Mary. Holiday nu se păcălea în felul acesta, el avea nevoie de o băutură adevărată.

La Leo's era gol, cu excepţia lui Leo Vazoulis şi a grupului lor. Fink tocmai revenise de la tonomat. În încăpere se auzi o instrumentaţie puternică şi o voce feminină în fundal, apoi vocea aspră a unui bărbat.

— *„It isn't what you got, it's what you give”*[62], cântă Fink, interpretând partea fetei.

— The Jimmy Castor Bunch, spuse Bradley West, scriitorul.

— Nu, asta este dinainte de Bunch şi de toată porcăria aceea troglodită, spuse Fink. Jimmy Castor era un cântăreţ de muzică *soul* înainte să cânte stilul acela nou.

— Bine, zise West, am greşit chestia cu Bunch. Dar uite o întrebare de cinci dolari: ce cântăreţ a înlocuit Jimmy Castor într-un grup renumit, cu mult timp în urmă, pe la începuturile carierei sale?

— Clyde McPhatter, răspuse Fink, de la Drifters.

62 „Important nu e ce primeşti, ci ceea ce dăruieşti”

— Greşit!

— Bo Donaldson, de la Heywoods? întrebă Fink rânjind prosteşte.

— L-a înlocuit pe Frankie Lymon, spuse West, de la Teenagers.

— Un drogat! zise Bonano.

Telefonul lui mobil, aşezat pe tejghea, sună pe melodia cea mai renumită a lui Ennio Morricone, dar Bonano îl ignoră.

— Îmi datorezi cinci dolari, spuse West.

— Accepţi şi cărţi de credit, nu-i aşa? întrebă Fink.

— Leo acceptă, răspunse Bradley. O să-mi faci tu cinste rândul următor!

— Nu răspunzi la telefon, Bobby? întrebă Fink.

— Nu, nu e decât o clientă.

— Încă o clientă satisfăcută de Măcelarii Caselor, spuse Fink.

— E căţeaua aia din Potomac, spuse Bonano. Nu-i place felul în care i-am atârnat dulapurile. O să-i arăt eu ceva care atârnă mai bine.

— Pe baza faptului că eşti italian, spuse West.

— Pe vremuri era un pod natural de la cizmă către Africa, spuse Bonano. V-am spus vreodată acest lucru, băieţi?

— Dacă ai o vocală la sfârşitul numelui, te crezi de-acuma Milton Berle[63], spuse Fink.

— Berle era evreu, replică Bonano. Ca şi tine, Jerry.

— Dar numele lui se termină cu o vocală. Fink se şterse pe bărbie de votcă şi de suc de roşii. Unchiul Milty a fost spânzurat ca un măgăruş, asta-i tot ce voiam să spun.

Făcură o pauză ca să cânte pe melodia lui Jimmy Castor, să-şi aprindă ţigările şi să ia câte o gură din pahare.

— De ce eşti aşa de tăcut astăzi, Doc? întrebă Fink, după ce-i aruncă o privire lui Holiday.

— Fără vreun motiv anume, răspunse Holiday. Am devenit puţin mai conştient de capacităţile mele, asta-i tot.

63 Comic şi actor american (n.tr.)

Ascultându-vă pe voi, nişte adevăraţi Einstein, mă simt cumva inferior.

— Spune-ne o poveste înainte de culcare, ceru West.

— Nu am nici una.

— Este doar foarte serios, spuse Fink, din cauza tuturor crimelor violente pe care le-am avut în zonă la sfârşitul acesta de săptămână.

— Da, şi poliţistul acela în afara serviciului, care a încasat-o în Prince George County, zise Bonano. Aţi citit despre asta?

— Da, a scris în *Washington Post,* răspunse Fink. Ai citit şi tu, nu-i aşa, Doc?

Holiday încuviinţă din cap. Citise cu o zi în urmă despre Grady Dunne. În articol scria că un poliţist în afara serviciului fusese împuşcat mortal în Prince George County, împreună cu alţi doi bărbaţi. Unul din ei era un fost puşcăriaş destul de renumit, care avea antecedente de trafic de droguri. Celălalt fusese identificat doar ca un bărbat de culoare. Romero, ceva de genul ăsta. Holiday nu-şi putu aduce aminte numele lui. Poliţia mai căuta un al treilea suspect, despre care se considera că-l împuşcase pe poliţist. Purtătorul de cuvânt nu dăduse nici o explicaţie privind prezenţa lui Dunne la locul faptei.

— Ori lucra sub acoperire, ori altă aiureală de genul ăsta, spuse Fink, sau dacă nu, era implicat în afaceri cu tipii ăia, sau cum s-ar spune era un poliţist corupt. Ce părere ai, doctore?

— Habar n-am, răspunse Holiday.

— Ca la spitalul de nebuni, spuse Bonano. Ca şi cum ar fi fost Tombstone în toată panarama aceea.

Holiday căutase ştiri şi despre Cook în *Washington Post* şi găsise doar un singur paragraf din Metro la secţiunea „Pe scurt”. Îi fusese menţionat doar numele, un bărbat care fusese găsit într-o maşină în New Carrollton şi care părea să fi murit din cauze naturale. Probabil că mai multe detalii aveau să apară mai târziu, când cineva de la departamentul

de ştiri îşi va da seama cine fusese acesta: poliţistul acela bătrân, bântuit de Crimele Palindrom rămase neelucidate.

West îi facu semn lui Leo pentru încă un rând.

— Mai vrei şi tu, Doc? întrebă Bonano.

— Nu, spuse Holiday, dând pe gât ultimele înghiţituri din Vodka Tonic. Lăsă pe tejghea o bancnotă de zece dolari. Trebuie să mă duc la lucru.

— Duminica? întrebă Fink.

— Oamenii au nevoie de curse şi duminica, replică Holiday. Îşi luă ţigările şi chibriturile şi le strecură în haina de la costumul său negru. La revedere, domnilor!

Fink, Bonano şi West îl priviră pe Holiday cum ieşea din barul lui Leo. Ascultară începutul melodiei *Just a Little Overcome* cântată de Nightingales şi îşi plecară capetele în semn de respect faţă de frumuseţea cântecului, în timp ce aşteptau ca Leo să le prepare şi să le servească băuturile.

O jumătate de oră mai târziu, Holiday se afla în spatele volanului maşinii sale Town Car, pe o stradă din Good Luck Estates. Alături de el se găseau binoclul lui T.C. Cook, două batoane cu cereale şi o sticlă cu apă. Pe podea se afla un pahar mare în care putea urina dacă va avea nevoie. În portbagajul de la Lincoln avea o rangă, o lanternă Streamlight Stinger reîncărcabilă, cu exterior metalic, care putea fi utilizată şi ca armă, un baston extensibil, o pereche de cătuşe, bandă adezivă, o ruletă de treizeci de metri, un aparat foto digital, pe care nu ştia cum să-l utilizeze, şi alte unelte şi ustensile poliţieneşti. La câteva case distanţă se afla locuinţa în stilul ranch, cu pereţii albi, a lui Reginald Wilson. Buickul lui Wilson era parcat pe alee.

Holiday nu avea un plan anume. Poate să-l aştepte pe Wilson să facă vreo greşeală, într-un fel sau altul. Sau să intre în casa lui Wilson când acesta era plecat la serviciu şi să caute dovezi. Să întoarcă totul pe dos în casa aceea până va găsi ceva. Sau să planteze nişte dovezi, dacă era necesar. Orice era bun, numai să ducă la realizarea de teste ADN care să facă legătura dintre Wilson şi crimele

acelea. Cook fusese convins de vinovăţia acestuia, şi acest lucru era suficient pentru Holiday. Era gata să stea aici toată ziua, şi, dacă era necesar, şi în ziua următoare. Holiday îl sunase pe Jerome Belton, singurul său angajat, şi îi spusese că îşi ia câteva zile libere. Acum nu avea nici o obligaţie imediată, nu avea familie, nici prieteni adevăraţi, nici o femeie care să-l aştepte acasă. Nu avea decât acest lucru. Făcuse praf aproape totul în viaţa pe care o avusese, dar poate că va reuşi să facă bine măcar acest lucru. Încă mai era timp.

Diego Ramone şi Shaka Brown se îndreptau spre sud pe 3rd Street. Terminaseră jocul de baschet. Nici unul din ei nu se putuse concentra prea bine în seara aceea şi se străduiseră să termine măcar un singur joc. După aceea se aşezaseră pe teren, cu spatele sprijinit de gardul din plasă, şi vorbiseră despre prietenul lor, despre secretul cu care trăise acesta şi despre modul în care alesese să termine totul. Diego îi promisese tatălui său că nu va discuta niciodată despre pistol şi îşi ţinuse cuvântul faţă de acesta, aşa că nu îi pomenise nimic lui Shaka. În cea mai mare parte, priviseră amândoi în zare, sau la spaniolii care jucau pe terenul de fotbal, sau la câte un locatar din cartier pe care-l recunoşteau, care intra în parc sau care trecea pe acolo, pentru că nu prea ştiau ce ar mai fi putut să spună.

— Mai bine mă duc acasă, spuse Diego.

— De ce? Acum nici nu ai teme de făcut!

— Încep orele din nou la fosta şcoală începând de săptămâna viitoare.

— Dar asta-i săptămâna viitoare, spuse Shaka. Asta nu înseamnă că acum eşti ocupat!

— Citesc acum o carte, dacă vrei să mă crezi, spuse Diego. Se numeşte *True Grit.* Mi-a dat-o tata. E destul de bună.

— Hai lasă, Dago! Doar ştii că imediat ce o să ajungi acasă, o să te întinzi pe canapea şi o să te uiţi la Redskins. Doar joacă la Dallas.

— E adevărat.

Merseră de-a lungul şirului de magazine. Când ajunseră la frizerie, se bătură pe spate.

— Mai vorbim, frate! spuse Shaka.

— La revedere!

Shaka se îndreptă spre vest, în direcţia casei mamei sale, bătând mingea cu mâna stângă, iar dreapta ţinându-şi-o la spate, aşa cum îl învăţase antrenorul. Diego merse pe jos până la dealul Rittenhouse, spre casa galbenă în stil colonial care fusese întotdeauna casa sa. Mama lui era mai mult ca sigur în bucătărie, pregătind ceva pentru cină, sau trăgea un pui de somn pe canapeaua din sufragerie, ceea ce numea ea „să-şi odihnească ochii”. Alana probabil că citea vreuna dintre cărţile ei cu poze despre iepuraşi, sau se juca cu păpuşile în camera ei, vorbind în numele lor. Şi poate că şi tatăl său ajunsese înapoi acasă. Ar sta atunci pe fotoliul său, uitându-se la meciul dintre Skins şi Cowboys, izbind cu pumnul în braţul tapiţat al fotoliului, zbierând tot felul de chestii la jucătorii de pe ecran; dându-şi părul de pe frunte pe spate şi mângâindu-şi mustaţa neagră.

Diego se opri la jumătatea dealului. Maşina Tahoe a tatălui său era parcată pe stradă, şi Volvo-ul mamei sale era pe alee. Bicicleta mov a Alanei, cu manşoanele ieşind de pe mânerele ghidonului, era aşezată pe verandă. Totul era aşa cum trebuia să fie. Diego se îndreptă spre casă şi atinse mânerul uşii din faţă, încălzit de soarele de după-amiază.

1985

Capitolul 40

Inspectorul de poliţie T.C. Cook mai aruncă o privire spre locul unde zăcea fata ucisă, pe iarba din grădina comunităţii de lângă E Street, la marginea parcului Fort Dupont. Avea privirea fixă, iar ochii reflectau fasciculele albastre şi roşii care veneau de la maşinile prezente încă la faţa locului. Cook examină cu atenţie codiţele împletite ale fetei, împodobite cu mărgele colorate, şi văzu că una era mai scurtă decât celelalte. Nu mai era nici un dubiu în mintea lui Cook. Într-adevăr, fata decedată era una dintre ei.

— O să-l găsesc, draga mea, rosti Cook, foarte încet, astfel încât să nu-l audă nimeni.

Cook se ridică în picioare. Destul de des în ultima vreme, era un adevărat efort să facă acest lucru. Trecut bine de vârsta mijlocie, şi după atâţia ani în care se aplecase deasupra victimelor, genunchii începuseră să-l trădeze. Scoase o ţigară Viceroy din pachet şi o aprinse. Simţi satisfacţia dependenţei sale în momentul în care nicotina îi pătrunse în plămâni. Cook făcu semn din cap către medicul legist şi se dădu la o parte din imediata vecinătate, astfel încât să nu pericliteze în vreun fel scena crimei cu scrumul său. Îndepărtându-se, observă că inspectorul-şef de poliţie şi căpitanul Bellows plecaseră înapoi la birourile lor. Faptul că nu trebuia să aibă de-a face cu cei în cămăşile albe îl facu să se relaxeze. Îi numea Capete-de-Spaghete din

cauza firelor caraghioase de sfoară care decorau marginile de la caschetele lor. Nu avea deloc timp pentru alde ăştia.

Cook se îndreptă către banda galbenă care delimita scena crimei, unde stăteau doi poliţişti albi, care păstrau la distanţă spectatorii, reporterii şi camerele de filmat. Unul era înalt, blond şi slăbănog, iar celălalt era de înălţime şi constituţie medie şi avea părul şi tenul mai închise la culoare. Cook îi admonestase mai devreme, dar nu avea nici un motiv să-şi ceară scuze. Îi pusese acolo cu un motiv, şi acum îşi faceau treaba ca lumea.

— Ţineţi-i la distanţă pe oamenii ăştia, se adresă Cook ofiţerului blond. În special presa, aţi auzit?

— Da, domnule, răspunse Dan Holiday.

— Nu mă lua pe mine cu „domnule”, fiule, că nu sunt decât un inspector de poliţie.

— Aşa vom face, domnule inspector Cook!

— Eu nu mă joc aici! Aţi lăsat-o mai devreme să treacă pe fata aceea, şi a vomitat la nici trei metri de cadavru.

— Nu o să se mai întâmple, spuse Gus Ramone.

— Faceţi-vă treaba cum trebuie, le ceru Cook, şi într-o zi o să deveniţi amândoi ofiţerii de poliţie care *credeţi* că sunteţi acum!

— Aşa este, spuse Holiday.

Cook se întoarse şi studie spectatorii de pe partea cealaltă a benzii galbene. Se aflau acolo mai mulţi copii din cartier, doi dintre ei cu bicicletele, şi adulţii ale căror case delimitau în spate grădina comunităţii: o femeie în vârstă într-un capot de casă peste care-şi pusese un palton descheiat şi ai cărei sâni îi atârnau până la burtă şi un tânăr de vreo douăzeci de ani, îmbrăcat în uniforma unui agent de pază, cu o curea Sam Browne în talie şi un petic roşu pe mânecă cu numele firmei la care lucra, şi care stătea cu o mână în buzunarul pantalonilor săi albaştri. Cook îi privi pe toţi în timp ce trăgea adânc din Viceroy, pe urmă îşi aruncă ţigara pe pământul umed şi o zdrobi cu talpa pantofului.

— Continuaţi! spuse Cook. Se reîntoarse la cadavrul lui Eve Drake, cu noua lui pălărie Stetson aplecată puţin pe capul său chel.

O tânără doamnă din cartier, cu un fund mare strâns în nişte blugi prespălaţi, veni în faţa lui Holiday şi îl privi jucăuş în timp ce trecu pe acolo. El se îndreptă de spate, iar colţurile ochilor lui ca de gheaţă se încreţiră într-un zâmbet.

— I-aş cam pune-o ăsteia, spuse Holiday.

— E puţin cam tânără, Doc!

— Ştii cum se spune: „Dacă e destul de mare să stea la masă, e destul de mare şi să mănânce”.

Ramone nu mai spuse nimic. Mai auzise şi înainte perlele lui de înţelepciune. Holiday începu să şi-o imagineze pe tânăra respectivă în patul său. Apoi mintea i se duse departe, aşa cum avea tendinţa s-o facă, înspre aspiraţiile sale. Voia mai mult decât orice să-i câştige respectul unui om aşa cum era T.C. Cook. Voia să fie un poliţist bun. Şi, de asemenea, îşi construi proiecte şi fantezii despre cum îi va decurge cariera. Văzu laude, medalii, promovări. Şi toate onorurile care îi revin întotdeauna celui care învinge.

Ramone nu avea ambiţii de acest gen. El îşi făcea doar meseria şi îi ţinea pe civili la distanţă de banda galbenă. Stătea acolo, cu picioarele depărtate unul de altul, şi se gândea la o femeie pe care o văzuse cum stătea pe marginea piscinei de la academie, îmbrăcată într-un costum de baie albastru. Chipul şi zâmbetul ei cald îl urmăriseră permanent de când îi luase mâna într-a sa. Avea de gând s-o sune foarte curând.

În timp ce Holiday şi Ramone lucrau şi visau în cadrul Secţiei de poliţie 6, oamenii din Washington, D.C., şi din suburbiile din cealaltă parte a oraşului îşi cheltuiau veniturile în restaurante şi baruri, mâncând fripturi şi bând whisky de malţ, bărbaţii îmbrăcaţi în costume negre ca smoala şi cu cravate roşii, iar femeile îmbrăcate în rochii cu umerii ridicaţi, cu pantofi cu toc şi cu pieptănături care o

imitau pe cea a lui Krystle Carrington[64]. În băile acestor restaurante şi baruri, republicanii şi democraţii îşi lăsau la o parte diferenţele şi se adunau să prizeze cocaină. La fiecare radio se auzea melodia *Money for Nothing,* iar grupul Simple Minds era programat să cânte în oraş. Se zvonea că Prince îşi făcea cumpărăturile în Georgetown la sfârşitul acela de săptămână, iar copiii înstăriţi şi punkişti îşi anticipau sosirea la Commander Salamander[65]. Cei cu înclinaţii artistice prinseseră două filme la cinematograful Circle, *A Passage to India* şi *Heat and Dust.* La Capital Centre, fanii baschetului îi urmăreau pe Jeff Ruland, Jeff Malone şi Manute Bol cum jucau contra celor de la Detroit Pistons. Aplauzele din auditoriu şi râsetele de la bară erau asurzitoare şi îţi luau ochii. La petreceri se spuneau glume legate de SIDA şi se zvonea că urma să apară un drog nou, asemănător cocainei, numai că acesta se fuma şi era făcut pentru cei de culoare. În afara departamentelor de ştiri şi de secţiile de poliţie, morţile violente ale celor trei adolescenţi de culoare din sud-est nu erau discutate de nimeni.

În timp ce aceşti contemporani ai generaţiei lui Reagan se distrau, poliţiştii de la Omucideri şi specialiştii de la medicină legală lucrau la scena crimei de la intersecţia 33rd Street cu E Street, în cartierul Greenway, în sud-estul Washingtonului. În această seară răcoroasă şi umedă din decembrie 1985, doi tineri poliţişti şi un inspector de la Omucideri se aflau la faţa locului.

Lângă banda galbenă, un agent de pază stătea singur, răsucind între degete o codiţă împletită de păr, împodobită cu mărgele colorate, pe care o purta în buzunar ca pe un talisman. Mai târziu, el se va întoarce acasă, va strecura codiţa într-o pungă de plastic şi o va pune în coperta de carton a unui disc din marea lui colecţie de jazz electronic, alături de şuviţele luate de la Otto Williams şi Ava Simmons.

64 Personaj din filmul american Dinastia (n.tr.)

65 Magazin cu articole trăsnite pentru copii (n.tr.)

Titlul albumului, „Live Evil”[66], se citea la fel de la coadă la cap. Era discul lui Miles Davis care cânta în sufrageria unchiului său când fusese abuzat pentru prima dată pe vremea când era copil.

În curând începu să picure pentru a doua oară în noaptea aceea. Picăturile deveniră mai mari şi se făcură vizibile în lumina farurilor de la maşini. Unii poliţişti de la locul crimei spuneau că Dumnezeu plânge pentru fetiţa din grădină. Pentru alţii însă, nu era decât o ploaie.

66 „Trăieşte malefic” (n.tr.)

Mulţumiri

Doresc să mulţumesc ofiţerilor de la Departamentul de Crime Violente de la Poliţia Metropolitană din Washington, D.C., care mi-au permis să pătrund în lumea lor şi care m-au ajutat la realizarea acestei cărţi. Amabilitatea, generozitatea şi munca lor susţinută sunt foarte apreciate pe această cale.

Când cadavrul unui adolescent pe nume Asa Johnson este descoperit într-un parc al unei comunități locale, detectivul Gus Ramone retrăiește amintirile unui caz la care lucrase cu douăzeci de ani în urmă.

La debutul carierei sale de polițist, Ramone și partenerul său de atunci, Dan „Doc" Holiday îl asistaseră pe legendarul T.C. Cook la investigarea unei serii de crime ale căror victime erau tineri uciși și lăsați în timpul nopții în parcuri.

Ucigașul, poreclit Grădinarul Nopții, nu a fost prins niciodată. De atunci, Holiday a părăsit poliția, dar încă este chinuit de regretele a ceea ce ar fi putut să fie. Cook a ieșit la pensie, dar nu a uitat niciodată cazul rămas nerezolvat. Ramone este încă polițist, iar Asa era prieten cu fiul său adolescent.

Este oare posibil ca Grădinarul Nopții să-și fi reluat vânătoarea? Moartea lui Asa îi adună din nou pe cei trei polițiști, cu misiunea de a elucida cazul rămas în suspensie vreme de două decenii.

LIBRIS
27.99

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0039-2
9 789735 400392
www.rao.ro
www.raobooks.com